

ГОРДЪН ТОМАС ГЛАСОВЕ В ТИШИНАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЗЛАТЕН
МЕДАЛЪР

ГОРДЪН ТОМАС

ГЛАСОВЕ В ТИШИНАТА

Превод: Огнян Алтънчев

chitanka.info

Агентът Дейвид Мортън и „Хамър Форс“ — нова разузнавателна агенция, създадена от Организацията на обединените нации след касапницата в Босна — имат изключително важна задача. Те трябва да предотвратят световната криза, спечелвайки смъртоносна битка за контрол над ума на президента на Съединените щати. Оръжието, което трябва да унищожат, е създадено от най-блестящия учен на бившия Съветски съюз професор Игор Тамасара. То е предназначено да предизвика в съзнанието на президента реакции, които ще изправят САЩ и Япония един срещу друг, въвличайки ги в конфликт, водещ до Трета световна война. Целта е Китай, финансиращ разработката на Тамасара, да се превърне в новата суперсила на 21-ви век.

На фона на Вашингтон, Пекин и Хонконг — този изключително оригинален и напълно правдоподобен футуристичен трилър се издига до върха на напрежението и пикантните нокти. Показвайки удивителните методи за вътрешна работа от кухнята на международната политика и света на тайните разузнавателни средства, Гордън Томас е създал първокласен бестселър, с участието на незабравими герои. Основната фигура Дейвид Мортън, чиято роля в „Гласове в тишината“ силно напомняща „Джеймс Бонд от 90-те“, твърдо утвърждава репутацията на Гордън Томас като майстор на качествени трилъри.

1.

Дейвид Мортън видя как Томи Нагиър му хвърля поглед през рамо, без да спира плавните движения на ръцете си, седнал в пилотската кабина на „F-14D Томкет“. Адреналинът на момчето се покачваше нормално, а погледът в стрелналите го очи показваше непоколебима решителност и безстрашие. Но дали можеше да предложи нещо повече от това?

— Чу ли тази сутрин новините, полковник? За ония демонстрации в Токио? — попита Томи.

— Някои неща просто не се променят. — Студеният отговор на Мортън прозвуча сякаш от дълбините на времето.

Двамата помълчаха малко, след което Томи отново подзе:

— Преди около две години ходих в Япония. Доста се инатяха тогава. Непрекъснато говореха за нуждата от защита на търговските си интереси. Възприемаха всеки като потенциална заплаха. Бил ли си в Япония, полковник? — Хлапето умееше да предизвика събеседника си към разговор.

— Да — отвърна Мортън с глас, предназначен да пресече желанието за още въпроси.

Катапултируемите седалки бяха леко повдигнати нагоре и екранът с ключовата тактическа информация бе разположен така, че да не изисква дълго време за местене на погледа, за да даде възможности за бързо маневриране при среща с противника. Оживяха още уреди и лампички. С пълния капацитет на компютърната мощ, събрана на толкова тясно място, можеше да се управлява огромна болница. Цялата апаратура тук обаче бе създадена, за да може човек да убива или да избегне малшанса да бъде убит. Скоро щеше да се стъмни. Високият силует на контролната кула на самолетносача, издигащ се като призрачна скала над тях, вече бе изчезнал в сумрака. Мортън бе избрал времето, бе избрал всъщност всичко.

Но Томи не заслужаваше повърхностно внимание. И физически, и умствено, той бе идеалният избор. Беше на двадесет и шест години,

един и седемдесет и пет висок и тежеше осемдесет и пет килограма по бански гащета. Пробягваше километър и половина за четири минути и уцелваше движеща се мишена от разстояние осемстотин метра. Тестът му за интелигентност бе 165. Към това се прибавяше и перфектното говорене на два езика — мандарин и кантонски^[1]. На всичко отгоре бе скромнен — не обичаше да говори за уменията си. Всички тези плюсове обаче щяха да бъдат претеглени срещу това, което щеше да стане в следващите няколко минути. Изискванията на работата бяха такива. Винаги.

Гледайки как Томи се справя с предполетната подготовка, Мортън почувства познато присвиване в стомаха. Той самият бе вербуван през ония тъмни и опасни години, когато заплахата бе съвсем ясно очертана. А сега нищо не бе ясно. С изключение на това, че заплахата все още съществуваше. Горчивата истина бе най-сетне призната след серия от трагични инциденти в Босна, Южна Африка и Перу. Всички бяха провал на разузнаването при опитите му да предупреди за предстоящата ситуация. Генералният секретар на Обединените нации тайно се бе свързал по телефона с лидерите на развитите западноевропейски държави и бе говорил с тях за необходимостта за създаване на многонационален разузнавателен екип, разполагаш и с ударна мощ. Той щеше да докладва пряко на него. Президентите и министър-председателите бързо се бяха съгласили да бръкнат по-дълбоко в тайните си фондове и да създадат така наречените Многонационални високоотговорни сили за мигновено реагиране, и нанасяне на твърди удари. Това моментално бе съкратено на „Хамър Форс“^[2].

Създателите на тази група приеха единодушно, че Мортън е единственият човек, който може да я оглави, с оглед на международното уважение, спечелено от него сред американските, британските и европейските разузнавателни кръгове. В една необозначена конферентна зала в сградата на Обединените нации той бе поставил условията си: избор на екип по собствено усмотрение, техническо подsigуряване по последна дума на техниката, както и неотменимото право да не отговаря пред никого за подробности по изпълнение на операциите. Приемането на тези условия бе осветено чрез единствения официален документ, признаващ съществуването на „Хамър Форс“. Генералният секретар бе предложил и Мортън бе приел

щабът на групата да бъде в една с нищо незабележима сграда на северния бряг на Женевското езеро, който бе по-слабо посещаван. Бивше хранилище на златния резерв на Швейцария, сградата и хектарът гори към нея бяха защитени от най-сложната електронна техника, която човек можеше да измисли.

Оттогава Мортън бе в очакване да се появи подходяща мишена. Появата ѝ сега бе една от причините да се намира в кабината на този самолет.

— Мислиш, че японците само показват мускули ли? — попита го Томи по интеркома.

— Може би.

Япония бе само част от това. Разпадането на Съветския съюз бе оставило без работа цели екипи учени всички, от които бяха специалисти в създаването на ядрено, биологично или химическо оръжие. Много от тях дискретно получаваха баснословни заплати в Ирак и Иран. Мортън знаеше кои са, къде се намират и докъде са стигнали в научните си изследвания. Но имаше една друга група, чиято работа бе толкова засекретена, че дори и сега на Запад знаеха съвсем малко за нея. Тези учени разработваха оръжие, действащо на принципа на свръхконцентриран поток елементарни частици, на векторен електромагнетизъм и изобщо на директно насочен поток енергия, което би превърнало сцените от „Звездни войни“ в действителност. Западът въздъхна с облекчение, като разбра, че по-голямата част от изследователската им база е разрушена от разярените тълпи, търсеци отдушник на омразата си, трупана цели десетилетия, към бившите управници на Русия и всичко, което те представляваха. Сега тези учени, работили едно време по смайващи въображението проекти, бяха изпозатворени из лагерите зад Полярния кръг, докато в Москва новите управници решат съдбата им.

Преди около два месеца Отделът за електронно подслушване към „Хамър Форс“ — ушите на Мортън към света — бе уловил новината, че от един лагер близо до Архангелск са изчезнали още двама учени по физика на елементарните частици.

Игор Тамасара също бе изчезнал оттам.

Професор Игор Викторович Тамасара за физиците по-високите енергии бе това, което професор Опенхаймер бе за атомната бомба — способен сам, с голи ръце, да промени изцяло речника за водене на

съвременна война. Обаче докъде бе стигнал Тамасара в създаването на оръжие, способно да накара човешкия мозък да се подчини на всякаква команда, независимо откъде и от кого идва тя? Такова оръжие буквално би лишило всеки от каквато и да било следа от собствена мисъл. Такова оръжие би постигнало нещо, което никой досега не е постигал. Да направи от човека послушен и жалък роб.

Мортън бе заповядал събирането на всякаква информация за Игор Тамасара да бъде за „Хамър Форс“ задача от първостепенно значение. Компютърните графици от групата бяха доказали още веднъж на какво са способни. Екраните на компютрите им показаха как би трябвало да изглежда Игор Тамасара в момента: използвайки снимки от по-млади години, програмите им го бяха състарили, понабръчкали лицето му, уголемили носа и удължили брадичката. В момента на четиридесет и седем години, той би трябвало да бъде почти плешив, а тези въгленочерни очи би трябвало да се взират в околния свят иззад по-дълбоко хлътнали орбити. Професорът и екипът му от отдел „Психологически анализ“ твърдяха, че тези очи означавали силно сексуално влечение, само че не можело да се каже към кой пол.

Никой, дори агентите от „Външно разузнаване“ на Шантал Буке не можа да разбере какво е станало с Игор Тамасара, след като е потънал в сибирската нощ.

В огледалото за обратно виждане Томи мярна подбедрения ремък на издадената напред челюст — очите на полковника опипваха всичко наоколо, но не откриваха нищо, с изключение може би на кратката като миг преценка дали след като не си част от отговора, не представляваш част от проблема. Инструкторът му по проследяване в населени места му бе казал, че полковникът бил най-страшен, когато очите му били оставени на автопилот. А една инструкторка по техника на „мъртви“ пощенски кутии бе казала на друг инструктор — на този по-леко въоръжение, — че завиждала на начина, по който полковникът избягвал най-очевидните признаци на стареенето и кожата му била гладка, а тялото — стегнато и стройно.

Тук, в ограниченото пространство на пилотската кабина, височината на полковника сякаш бе даже още по-внушителна. Той винаги се бе обръщал към него по чин — в него имаше нещо, което никак не насърчаваше фамилиарността. То си вървеше заедно с репутацията му на човек, на когото трудно можеш да угодиш и който

безрезервно вярва, че знанието и подготовката, комбинирани с желязна дисциплина, могат да отклонят каквато и да било опасност.

Мортън чу пращането на интеркома в шлема си.

— Татко днес искаше да дойде, но му казах, че скоро ще разбере, полковник.

Мортън кимна. Томи бе единственият син на Дани, а Дани бе върховният ръководител на отдел „Електронно разузнаване“ в „Хамър Форс“. Би могъл да монтира микрофон или излъчвател на сигнали в такива места, в които никой не би допуснал, че може да се монтира каквото и да било. Според докладите. Томи притежаваше същата целенасочена решителност. Случилото се на онзи лунапарк говореше красноречиво за това. Четиринадесетте години оттогава не бяха замъглили спомена. Мортън и Дани бяха отишли в Лондон на семинар по борба с тероризма. На нея в събота двамата бяха отишли с кола до Съсекс, взеха Томи от пансиона и оттам отидоха в Брайтън. Момчето, тогава на дванадесет години, веднага помъкна двамата приятели към високоскоростните въртележки, карайки ги да се въртят с него поред. По едно време механизмът, контролиращ скоростта и височината на стрелата, за която бе закачена кабината на „изтребителя“, се повреди и запрати Мортън и детето на опасна височина, където малкият запази абсолютно спокойствие, докато аварийният екип не ги свали долу. След това Томи бе настоял всеки от тях да се повози на същия „изтребител“. Същата вечер по пътя обратно към Лондон Дани гордо бе казал на Мортън, че винаги насърчавал сина си да разчита на собствените си сили.

Томи продължаваше с предполетната проверка.

— Кула, лостът май е малко стегнат.

Последва кратка пауза, после прозвуча безстрастният глас на контролната кула:

— Искате ли да отмените полета. Едно нула нула?

— Сигурно се майтапите!

Инструкторите на Томи бяха единомислени в оценката си за него, че никога не се страхувал да изрече онова, което му е на ума. И в занятията по анализ бе показал завиден талант за пресяване на цели камари от информация.

— Две минути до излитане. Едно нула нула — чу се гласът на диспечера от кулата в шлема на Мортън.

— Пръстът ми е на копчето, кула — потвърди Томи готовността си.

Мортън не долови нищо друго, освен увереност. Никакъв опит да прави впечатление, никаква наперена самонадеяност. Момчето приличаше на баща си.

— Всичко е готово, полковник.

Ушите на Мортън започваха да се изпълват с постепенно нарастващото свистене на двигателите, набиращи пълна експлоатационна мощност. Уредите по таблото пред него вибрираха и стрелките им потрепваха. Под аналоговия дисплей, по който щеше да излиза цялата информация, необходима на Томи да управлява самолета, имаше малък джойстик. Вчера вечерта бе прекарал цял час, напомняйки си какво можеше да направи тази невзрачна ръчка.

Интеркомът отново щракна.

— Хайде да направим едно образцово излитане, полковник. Да се забием като стрела в небето!

Мортън вдигна ръка към огледалото пред Томи. Всеки от двамата си имаше своя съдба и това, че момчето споделя своята с неговата, бе хубаво. Работата, която трябваше да свършат, изискваше малък екип. Някъде далеч вляво от него, в подножието на кулата, светеше жълтата лампа на готовност за излитане. Грохотът на двигателите ставаше нетърпим. Лампата светна зелено.

Томи усети как мускулите на краката му се стягат неволно и гърбът му леко се надига от облегалката.

Бе изпитал подобна възбуда, когато за първи път вдигна един хеликоптер на Кралската въздушна полиция на Хонконг от стоянката му в Коулун. Чудесно време за сълзотворен газ, бе забелязал шефът на патрула, когато излетяха да търсят поредния наркотрафикант на Триадите^[3], внасящ наркотици от Новите територии. След това се бяха върнали в базата, без да гръмнат нито веднъж. Времето, прекарано в Хонконг, бе винаги такова — обещание за екшън, което почти винаги се нарушаваше. Не като сега.

Мортън видя устните на Томи да помръдват, чу прокашлянето и шепота му:

— Дай, дай, дай!

Уредите показваха, че скоростта на машината вече минава 360 километра в час. Горивото, маслото и хидравликата реагираха

нормално на рязко нарасналата тяга. Фонът в слушалките се изпълни с постоянен електронен шум. Томи намираще този шум за успокоителен. Тук ти си сам — само ти и сфинксоподобната фигура отзад, за която татко казва, че бил най-добрият приятел, който човек можел да си представи, но който в момента изглеждаше студен като радарно изображение. Той насочи самолета на издигане и на височина 12 000 метра го изравни, цепейки нощното небе със скорост един път и половина пъти по-голяма от тази на звука.

В шлема си Мортън отново чу изпукването, когато Томи превключи радиото на бойна честота.

— Тук е „Удар“, Едно нула нула. Целта ти е по курс две седем пет — каза, някакъв нов глас, женски този път.

— Прието, „Удар“ — потвърди Томи.

На оперативката преди полета му бяха казали, че мишената била малък кораб, превозващ оръжие, вероятно ракети — още една версия на хонконгските му преживявания. Мортън видя как една стрелка на аналоговия дисплей потрепна, след като Томи превключи двигателите на форсаж. После го чу да натиска бутончето за предаване на микрофона пред устните си.

— „Удар“, виждам целта на сто и дванадесет плюс — каза той в микрофона.

Носовата камера на „Томкет“-а предаваше инфрачервеното изображение на корабчето — мишена на един екран в кабината, което се виждаше като малка точица, и бордовият компютър изписваше разстоянието до него — сто и дванадесет километра.

Без да откъсва поглед от екрана. Томи продължи:

— Целта изглежда добре, „Удар“. Ще направя опознавателно прелитане над нея.

Прозвуча студен и нетърпящ възражение мъжки глас:

— Тук е командирът на „Удар“, Едно нула нула. Имаме положителна сателитна идентификация. Мишената вече е насочила ракетите си към теб. Атакувай веднага!

Ръката на Мортън се плъзна към джойстика, а Томи отвърна:

— „Удар“, тук е едно нула нула. Все още имам време да хвърля осветителна ракета и да проверя все пак идентификацията на целта.

Момчето не позволяваше да го притискат.

На екрана малката точка, представляваща самолета, зави встрани и започна да се отдалечава от по-голямата точка — целта. Маркерът за изстрелване на осветителната ракета запълзя надолу към точката, която Томи си бе избрал за изхвърляне на една от натриевите ракети с мощност милиони свещи. Отвън проблесна ослепителна светлина. Женският глас, прозвучал изведнъж в слушалките му, бе пълен с напрежение:

— Към теб се приближава неидентифициран самолет! Разстояние в момента 190 километра!

Томи хвърли поглед на другия екран. Нищо. Той фокусира носовата камера. Пак никаква следа от неидентифицирания самолет. На своя екран Мортън обаче виждаше как мигащата точка на другия самолет се насочва право към тях. Ръката му отново побутна лекичко джойстика. Томи тихо изруга. „Томкет“-ът току-що изгуби и последния от радарите си.

— Да виждаш нещо на твоя екран, полковник?

— Абсолютно нищо.

Мортън отдавна бе научил, че моментът, в който човекът наистина се е отделил от другите видове на земята, е бил, когато за първи път е използвал простото оръжие на лъжата.

Женският глас на водещата отново прозвуча:

— Неидентифицираният е вече на 140 километра. Освен това от целта ти се излъчва силна оръжейна дейност.

— Захождам за атака по целта, „Удар“ — каза Томи.

Той отметна капачето на лоста. Тихият ромон на електрониката го довеждаше до пълна и съвършена концентрация: целият се превръщаше в едно-единствено око, виждащо всичко и непропускащо нищо. Мортън видя как таблото на въоръжението светва и лампичките, обозначаващи готовността на ракетите, светват една след друга, след което се чу и зумерът, предупреждаващ, че ракетите са готови за изстрелване. Той лекичко премести джойстика в ново положение. Томи изпъшка и в слушалките си Мортън чу бързото превключване на различни честоти. След това отново и отново. Нищо. Само електростатични шумове.

Интеркомът изпука.

— Радиото си отиде, полковник.

— Можеш ли още да поразииш целта?

— Насочен съм право към нея.

Томи държеше лоста с твърда ръка, дал почти пълна тяга. Самолетът продължаваше да пикира. Струваше им се, че са останали сами в цялата тази черна и безформена вселена. Той вдигна поглед към огледалото. Главата на полковника бе наведена напред и очите му напрегнато следяха табло на въоръжението, очакващи момента, когато компютърът ще посочи кога да се стреля. Скоро, съвсем скоро.

Женският глас изведнъж се чу съвсем ясно:

— Едно нула нула, неидентифицираният вече е на 50 километра от теб.

Томи погледна табло за въоръжението. След петнадесет секунди щеше да хвърли бомбите. Но след шестнадесет секунди щеше да е вече в обсега на ракетите на неидентифицирания. Пръстът му легна на спусъка, тялото и мозъкът се сляха в едно. Влудяващо спокойният глас на жената отново ечна в ушите му:

— Едно нула нула, тук „Удар“. Имаме положителна идентификация. Неидентифицираният е иракски МиГ. Вече е на 30 километра и се приближава. Показваме му ракета...

Електростатичните изпразвания отново прекъснаха предаването. Секунда след това изгаснаха светлините и на табло за въоръжението. Бомбите бяха изчезнали. Мортън мръдна джойстика още едно деление. Кабината се изпълни с пронизителен звън.

— Целта стреля по мен! — викна Томи.

От тъмата към тях изведнъж се протегна огненото пипало на трасиращи снаряди. Томи натисна лоста здраво наляво в остър завой. Претоварването ги притисна в седалките, а огненият пунктир почти близна кабината. Мортън отново мръдна джойстика. Този път гласът на жената бе изпълнен с напрежение:

— „Удар“ към едно нула нула! МиГ-ът е на девет часа^[4]!

Томи моментално хвърли поглед вляво. Нищо. Той дръпна лоста към себе си и самолетът вирна нос нагоре. Датчикът за горивото се приближаваше към нулата. В слушалките си Мортън долавяше накъсаното и възбудено дишане на Томи. На екрана на неговия радар точката на техния самолет примигваше и продължаваше напред. Момчето бе добро, подчинявайки се на най-важното правило на пилота изтребител — удрай и бягай. Да, но вече приближаваше границата на възможностите си. Точката на екрана започна да се търкаля бавно

наляво — Мортън мръдна джойстика си надясно. Чу как Томи пое рязко дъх. После мигащата точица започна да губи скорост също като ударена птица с пърхащи криле, а в това време женският глас се обади с още по-напрегнат:

— Една лети!

За невероятно малка частица от секундата мозъкът на Томи смля информацията и ръката му се стрелна към бутона за отклоняване на ракетата. Пръстите му го натиснаха два пъти. Имаше време само за две припламвания. След това натисна лоста силно наляво. Мортън отново наклони своя джойстик надясно. Мигащата точка се разлюля като пияна. С крайчеца на околото си Томи видя скосените криле на изстребителя, който се носеше стремглаво към тях под ъгъл.

— Катапулт!

В момента, в който посегна за ръчката на катапулта между краката си, блесна ослепителна светкавица, понесе го огнен вихър. После пълна тъмнина и тишина, което не можеше да бъде нищо друго, освен смъртта.

Внезапно над главата на Мортън в нощното небе се появи квадрат дневна светлина и лицето на някакъв мъж се надвеси надолу в кабината на самолета. На главата си имаше слушалки и бе облечен в сини работни дрехи. Откъм мястото, откъдето се бе появил МиГ-ът, се отвори врата и друг мъж добута стълбичка и я опря отстрани на кабината. Мортън чу изпукването на интеркома:

— Как се справих, полковник?

— Трябваше най-напред да се оправиш с МиГ-а.

Натискайки копчето за вдигане покрива на кабината. Томи поклати глава печално.

Стената, на която бе изображението на летателната палуба на самолетоносача, изведнъж се отдръпна безшумно назад. Зад нея, седнали пред пултове за управление, снабдени с микрофони и клавиатури за задвижване на видеокартината, създаде пълна илюзия за действителност в симулатора, седяха половин дузина мъже и една жена. Разположен в приземния етаж на щаба на „Хамър Форс“, симулаторът провеждаше последния тест на всеки, който идваше да се присъедини към трупата. Незададените въпроси, които бяха отправени

към Томи, бяха, както винаги, едни и същи. Можеше ли да запази контрол при всяка създадена се ситуация? Стискаше ли му първи да предприеме нещо? Да не би да се окаже дотолкова глупав, че винаги да действа първи? На това отгоре и с изкусното боравене на джойстика Мортън допълнително бе усложнил живота на Томи.

Той тръгна към екипа и момчето пое след него. Водещата вдигна глава и погледна Мортън.

— Реакциите му са окей. Времето за колебание е в рамките на нормалното. Инициативност — добър. Същият е и с вземането на решения — каза тя.

Томи се усмихна.

— Благодаря, Анна — отвърна Мортън.

Анна Круф работеше към „Психологическа оценка“. Нямаше подобър от нея в разнищването на загадките, представляващи човешката душа. Тя бе създавала психологически портрет на Игор Тамасара. Мортън премести поглед върху мъжа, седящ до нея. Той пък се извърна към Томи и заговори, размахал ръка:

— Беше прав, Томи. За това, че искаше да направиш опознавателно прелитане. Винаги проверявай. За да си абсолютно сигурен.

Лестър Финел, който отговаряше за компютрите, обичаше да говори с кратки и ясни фрази и имаше странния навик да върти лявата си ръка, имитирайки сякаш въртяща се ролка на магнетофон.

— Благодаря — промърмори Томи.

— Да смятам ли, че си е взел изпита, Лестър? — попита го Мортън.

— Твърдо.

Мортън отправи поглед към специалиста от „Гласов анализ“ — огромен и масивен мъжага с лице на добронамерен викинг.

— На финалния етап уредът ми отчете деветдесет. Малко височко наистина, но е разбираемо. — Специалистът се ухили. — Иначе отличен контрол.

Мортън насочи брадичка към оперативния от „Секретни операции“. Той бе усвоил занаята да убива в най-опасните кътчета на света. Мъжът насочи поглед към Томи през очила в стоманени рамки.

— Говори малко повече, отколкото трябва, по време на предполетната подготовка. В моята работа всичко трябва да бъде

сведено до абсолютен минимум. Казах ти го още миналия месец по време на занятия. — Оперативният се обърна към Мортън: — Ако не забравя това, всичко друго му е наред.

Откъм единия ъгъл на стаята пристъпи мъж на средна възраст. Както и своя син, Дани Нагиър бе физически незабележим със същата фина фигура. Лицето му се променяше само когато се усмихваше. В момента усмивката му бе широка и радостна. Докосна с пръст превръзката на окото си — жест, който винаги означаваше, че е доволен. Мортън се извърна към Томи:

— Добре дошъл в екипа!

— Благодаря, полковник.

Останалите се отдръпнаха, за да пропуснат Дани. Той се приближи и стисна сина си за раменете.

— Гордея се, моето момче, наистина се гордея с теб — промърмори Дани.

Мортън се обърна към Анна:

— След като разведеш Томи наоколо, намери му бюро и го сложи до твоето. Искам бързо да го въведеш във всичко, с което разполагаме за Игор Тамасара.

— Кое не е кой знае колко — каза тя откровено.

— Ами да.

Кратката усмивка на Мортън почти успя да смекчи думите му. Той се отдръпна назад и останалите се струпаха около Томи, за да го поздравят.

Зад тях вратата към залата се отвори.

Мортън видя как очите на Уолтър Битбург отново губят контрол и започват да шарят наоколо. Бяха сиви, както и всичко останало у административния директор на „Хамър Форс“: костюма, косата и изражението на лицето.

— Трудно може да ти улови следите човек, Дейвид — побърза да подхвърли Битбург, когато Мортън се приближи.

— Обадох се в кабинета ти. Твоята секретарка обаче ми каза, че си на съвещание и не бива да те безпокоя.

Битбург кимна и неоновата светлина проблесна в дебелиите му очила, увеличавайки гротескно шарещите на всички страни очи, за пореден път напомнящи на Мортън за топчета, постоянно подбутвани от някакъв механизъм вътре в главата на Битбург.

— Време е за оправяне на бюджета. Ако отговарям на всяко обаждане, няма никога да успея.

За Битбург винаги бе време за оправяне на бюджета. Мортън кимна към симулатора:

— Томи току-що мина.

— Компютрите, Дейвид, това е бъдещето.

— Да, но на мен ми трябват хора, които могат да мислят сами. — Гласът на Мортън не издаваше нито нетърпение, нито досада.

Мълчанието между тях бе функция на разстоянието помежду им. Дори нещо повече. Битбург обичаше да слага всяко нещо в специални отделения и да му лепне етикетче с процента доказателство, което то съдържа. Когато Битбург решише, че той не е достатъчен, очите му почваха да водят този като че ли свой собствен живот.

— Ларс Свенсен иска да те види, Дейвид — изплю камъчето най-сетне Битбург.

— Каза ли защо?

Битбург вдигна рамене:

— Някакъв пациент. Някой си Ребиков. Повече нищо не каза. Наистина не знам защо се обади.

— Успях да го накарам да разбере, че и двамата сме от една и съща страна на барикадата, Уолтър.

Това му бе отнело доста време. Затова пък не бе отишло напразно. А Ребиков бе руско име. Мортън отново погледна симулатора. Останалите се приближаваха към тях. Той се извърна към Битбург:

— Ще се видя със Свенсен още сега.

Битбург бе сух и прецизен:

— Още нещо. Виждам, че ЦРУ все още ни изпраща сметки за четвърт милион долара на месец за разпечатки от наблюденията им над Северния Атлантик. Не виждам обаче за какво са ни. Руснаците не се канят изведнъж да изведат подводниците си в морето...

— Тези разпечатки ми трябват — прекъсна го остро Мортън, мина покрай него и излезе от залата.

Това, което правеше обаждането на Ларс Свенсен особено интересно, бе фактът, че той се занимаваше изключително с хора, които са били подлагани на финансирано от собствените им държави мъчение в различните му форми, включително и научни експерименти,

в което се специализираше и Игор Тамасара. Човек като него никога не се предаваше, но пък и хората, които разполагаха с възможности да го подкрепят, не бяха много.

Крачейки към асансьора, Мортън още веднъж прехвърли в главата си краткия списък с възможните кандидати.

[1] Два от четирите основни китайски диалекта. — Б.пр. ↑

[2] От първите букви на английското Hard Attack Multinational Megaresponsibility Emergency Response Force или съкратено HAMMER, което пък като дума означава чук. — Б.пр. ↑

[3] Еквивалент на мафията в Югоизточна Азия и Япония. — Б.пр. ↑

[4] За по-бързо посочване на местоположението на даден обект върху екрана на радара, водещият прави въображаемо налагане на циферблата на часовник върху кръглия екран на радара. Накъдето сочи часовата стрелка на въображаемия часовник, натам е и обектът. — Б.пр. ↑

2.

Внимателно заслушан, Кяо Пин не преставаше да мести незапалената пура от единия край на устата си в другия. Въпреки че му бе забранено да пуши, докторите не го спираха, когато искаше да усети истински вкус на тютюн в устата си. И знаеше, че те се възхищаваха от начина, по който той приемаше неизбежния си край със същия студен стоицизъм, под влиянието на който бе преминал целият му живот.

Той остави телефонната слушалка, без да каже дума.

Директорът на Секретната разузнавателна служба на Китайската народна република отново запремята пурата между тънките си и безкръвни устни. Костюмът висеше на раменете му като на закачалка, а нездравият оттенък на кожата му потвърждаваше диагнозата — напреднал стадий на рак. Плешивото му теме се дължеше на химиотерапията, която не успя да го спаси, след като туморът даде разсейки. Сама секунда преди това главният му лекар му бе казал по телефона, че му остават още шест месеца, а може би и по-малко.

Все още имаше време да увенчае дългогодишната си кариера с един безпрецедентен преврат с помощта на разузнаването.

Планът му се основаваше на изправянето на две велики икономически суперсили — Япония и Съединените щати, една срещу друга в титанична борба, която щеше да обезсили и двете държави. Създалият се вакуум щеше да бъде запълнен от Китай, който най-сетне щеше да отхвърли на дело несвързаното бръщолевене на Карл Маркс, че бил прекрасно запазена мумия в стъклен херметичен саркофаг. Китай щеше да поведе света към двадесет и първия век. Векът на Изтока.

Ху — председателят Ху, върховният лидер на Китай — го бе помолил, както винаги, да сбие подробностите по плана до една-единствена страница. Кяо Пин пазеше копие от този документ в бюрото си, за да му напомня винаги докъде е стигнал и колко близо е до успеха.

Той взе документа в ръцете си за стотен път, отиде до прозореца и приближи калиграфски изписаните йероглифи до дебелите стъкла на очилата си.

Бяха настъпвали моменти — след като например похарчи първия си милион американски долари, — когато се питаше докъде ли ще му позволят да стигне. И всеки път биваше насърчаван от дръзките завъртулки на подписа на председател Ху, с който одобряваше разходите. Първото плащане бе изпратено в Русия със специален екип, натоварен да принуди Игор Тамасара да дойде в Пекин. Политическите му господари бяха поискали — и им бе платено без никакви пазарлъци — десет милиона долара, за да позволят на учения и на онова, което бе останало от апаратурата му, да напуснат пределите на Русия.

Във възвишенията на запад от Пекин, далеч от любопитните очи на чуждестранните разузнавателни служби, на Игор Тамасара бе поставена задача да построи уникален лабораторен комплекс. По-късно от Русия, при същите условия на абсолютна тайна, бяха измъкнати още двама помощници на Тамасара. Оттогава всяка негова молба бе задоволявана моментално. Всичко на всичко бяха похарчени един милиард щатски долара.

Кяо Пин отпусна документа. Инстинктивно бе усетил, че е прав за това, че не бива да иска доклади за напредването на работата от Игор Тамасара. Човек с арогантност като неговата сигурно щеше да реагира много остро на такава молба. Вместо това, Кяо Пин предпочитате да почака. Преди два дни Игор Тамасара се бе обадил и бе докладвал, че за тази вечер ще е готов да направи демонстрация пред председателя Ху.

Шефът на разузнаването остана така до прозореца, наслаждавайки се на топлината от лъчите на залязващото слънце. От последната процедура насам тялото му като че ли не можеше да се стопли. След няколко дни щеше да навърши шестдесет и три години. Нямаше да има никакви празненства — той мразеше всяка проява на чувства. Лекото потрепване на устните, което се появи и веднага изчезна, бе най-близкото подобие на усмивка, защото си представи хаоса, който щеше да настъпи в Лангли и „Хамър Форс“. Не можеше да разбере какво крепи Мортън. Да не би патриотизмът? Или нещо друго?

Скоро това нямаше да има значение. Мортън и всички останали, както обичаха да казват американците, щяха да бъдат история. Въпреки всички тези години, прекарани на Запад, на които дължеше перфектния си английски, както и владеенето на още няколко езика, никога не успя да схване значението на идиоматичните американски изрази. Може би защото все още бяха млада страна. И въпреки безскрупулността си, американците имаха един праг, който не можеха да прескочат. Бе нещо, набито дълбоко в психическата им нагласа. Лично той нямаше такива проблеми.

Този план се роди и доби форма в кабинета му на ъгъла на най-секретното кътче на земята — комплекса Жонанхай до Забранения град в центъра на Пекин. В 290-те акра строго охранявани паркове, оградени от разточителен лукс, подобен на оня, присъщ на императорите, живееха и работеха сегашните застаряващи ръководители на Китай. Тази стая той обаче нарочно бе оставил възможно най-необзаведена. Таванът, стените и мебелите бяха бели, придаващи на кабинета хладен и суров вид, който дори лъчите на слънцето не можеха да премахнат. Бялото бе цветът на смъртта в Китай.

През прозореца той видя, че долу до езерото вечерната процесия е започнала. Оцелелите от този най-епичен подвиг, безпримерен в световната история — Великият поход, започваха вечерната си разходка в негова памет. От взелите участие в този незабравим двугодишен поход през планини и провинции, по-големи от повечето европейски държави, бяха останали само няколко едва кретащи старци. Самият той бе дете по онова време и бе стискал ръката на майка си, повела го към онзи незабравим ден на 1-и октомври 1949 година, когато Мао Цзедун обяви нов Китай.

Старците сигурно не обръщаха вниманието на вонята от шараните, чиито нечистотии отдавна бяха превърнали водата на езерото в тъмна мътилка. Сигурно спореха помежду си по повод новото предложение, което пратеникът бе донесъл от Вашингтон, питайки се дали то може да заплаши — или дори да разруши — всичко онова, в което те бяха вярвали. Нека си спорят. Решението нямаше да бъде тяхно. Решението щеше да бъде взето от други веднага след като Тамасара спазеше обещанието, което бе дал срещу петдесет милиона щатски долара, внесени по негова сметка в „Креди Сюис“ в Женева.

Още когато водеха пазарлъка, той си каза, че руснакът се е продал евтино. Бе решил да стигне до сто милиона, но Тамасара се бе съгласил на петдесет.

Телефонът иззвъня. Извърнал се от прозореца, Кяо Пин отиде да вдигне слушалката. Гласът на секретарката на Ху пропя, че председателят е готов.

Игор Тамасара нетърпеливо се заслушваше за ниския тътен на влака, приближаващ скрития на четиристотин метра под земята перон.

Носеше перука, за да крие плешивината си, и въгленочерните му очи бяха обкръжени от червени кръгове, по-големи от обикновено. Преумора от работа. Изразът им обаче бе на дълбоко удовлетворение. През тези няколко месеца, с бюджет и свобода, които никога не бе вярвал, че са възможни, той бе натоварвал останалите също така безмилостно, както и себе си. И това бе дало резултати.

При първите експерименти неговите опитни зайчета — китайски политически затворници — измираха с десетки от прекалено дългото подлагане на действието на електромагнитния енергиен лъч. Тогава поръча още опитни зайчета и промени настройките. Когато и те умряха, той поръча още и отново промени настройките. След това продължи с поръчките и настройките. Това бе единственият начин. Слагаше стотици опитни зайчета в магнитно поле и ги пронизваше с различни по мощност лъчи. Две трети от тях измряха още преди приключване на първия работен ден. Но тия, които преживяха нощта, бяха показали насърчаваща неспособност за обективна преценка, след което също изчезнаха. Високата смъртност, говореше той на хората си, е нещо, което се очакваше, особено пък в началния импулс на електромагнитно излъчване. Тези лъчи буквално сваряваха мозъците.

Докато този проблем се реши, през него бе минал огромен брой морски свинчета.

Последваха още стотици опити и всеки вземаше своята дан смърт. Затова пък с всеки един от тях се приближаваше към доказателството, че човешкото съзнание може да бъде накарано да повярва, че действа по свое собствено желание, а не под въздействие на невидимите лъчи. Да се разпореждаш с тях бе все едно да изпълняваш ролята на Бог. Макар че той не вярваше в такива

божествени глупости. Нямахме никакъв Бог, а просто някой учен като него, който държи в ръцете си съдбините на света. Той обаче щеше да бъде първият, създал начин да се контролира всяко човешко същество на земята.

За да направи това, той трябваше отново да построи жиротрона, с който бе започнал да експериментира още в Русия. Вече бе готов да демонстрира силата му пред новите си господари. Но дори и сега не знаеше къде и как ще се възползват от новото оръжие. Сигурно щяха да го насочат към някой много влиятелен човек. Наградата от петдесет милиона долара, както и незабавното изпълнение на молбите му доказваха това.

Жената, застанала до него, проговори:

— Помнете, другарю Тамасара, че тъй като председателят знае малко руски, опитайте се да избегнете техническите описания.

Въпреки учтивата усмивка, неизказаният упрек бе явен. Уей бе назначена за негова преводачка. Освен това се оказа и изобретателна партньорка в леглото. Той нито за момент не се заблуждаваше защо момичето му се отдава с такова желание. Бе една от жените на Кяо Пин. С нищо по-различна от онази жена от КГБ, която бе назначена към екипа му в Русия. Накрая бе използвал и нея, и брат ѝ в ранните стадии на експериментиране. Вече дори не помнеше как изглеждаха. Помнеше само фамилията им. Ребикови. Никога не забравяше фамилни имена.

Електродите, които бе имплантирал в мозъците им, ги бяха програмирали да се самоубият, като първа трябваше да умре жената. Как щяха да го направят бе единственото нещо, което той бе предоставил на личния им избор. Само бе помолил Кяо Пин да провери дали наистина и двамата са мъртви. Жената се бе самоубила в Маями. Брат ѝ бе откарал тялото ѝ за кремация в Хайфа. Това бяха обнадеждаващи новини. Електродът на мъжа съдържаха инструкция да се отърве от тялото ѝ, без да оставя следи. Защо Ребиков бе отнесъл тялото ѝ в Израел — нямаше никакво значение. Самият той след това, изглежда, бе изпаднал в умопомрачителна ярост. Проблемът с тези електроди от първо поколение се състоеше в това, че проявяваха склонност към повреди. Но мъжът също щеше да се самоубие. Командата за самоунищожение никога не бе давала никакви отклонения.

Игор Тамасара погледна Уей и вдигна рамене:

— Ще се изразявам по възможно най-прост начин. Но няма да намалявам значението на постигнатото.

Няколко минути по-късно електрическият влак, преодолял бързо двадесет и четирите километра подземен път от Жонанхай дотук, спря на перона. Вратата на единствения вагон се отвори точно срещу мястото, където Уей бе довела Игор Тамасара. Заедно с Кяо Пин слезе и мускулест набит мъж в тъмен копринен костюм.

Лицето на председателя не изразяваше нищо, докато го представяха.

— Говорите ли английски, другарю професор? — попита той.

Гласът му бе изненадващо тънък за толкова як мъж.

— Да. Да, разбира се. Бил съм на много международни конференции, където английският...

— Тогава ще ми обясните на английски какво сте постигнали.

Групичката се отправи към асансьора, който щеше да ги отведе горе — в комплекса на Игор Тамасара.

Час по-късно, излизайки от лабораторията, Игор Тамасара каза, че в науката има една аксиома, която гласи, че колкото един експеримент е по-успешен, толкова повече въпроси поражда. Той хвърли поглед към председателя Ху и Кяо Пин.

Отначало въпросите бяха много и валяха като дъжд. Към края вече успяхме да ги сведем само до два. Бихме ли могли да внушим определено поведение? Бихме ли могли да накараме обекта да извърши нещо, което иначе никога не би извършил? Всичко, това, което видяхте досега, бе направено, за да отговори на тези въпроси.

Бе им обяснил конфигурацията на електромагнитната намотка, формите на вълните и физиката на слабите токове, обясни им и как рандомайзерът създава един и същи модел на внушаване симптоми на умствено заболяване. Бе им обяснил всичко. Те го бяха изслушали с внимание и когато им показва съхранен в разтвор човешки мозък, за да им обясни анатомията му. После съсредоточено проследиха как той прави напречен разрез на мозъка и им посочва областите в него, които трябва да се стимулират чрез електромагнетизма — периферната

нервна система, която се състои от хипоталамус, хипокампус и амигдала. В тях бяха събрани всички човешки чувства.

Крачейки по коридора, Тамасара продължаваше лекцията си по настройка на поведението:

— Най-важният пробив бе, когато успяхме да потвърдим това, което до този момент само подозирахме, а именно че в кората на човешкия мозък има сложен биологически сравнител. Негова задача е първо да идентифицира всеки сигнал, постъпил в мозъка, и след това да го сравни с всички сигнали, получени в миналото. С всеки един от тях. Ако тази функция трябва да бъде изпълнявана от компютър, то той би трябвало да бъде с размерите на вашия Народен дом. И за всяко такова сравнение вероятно щяха да отиват, часове. Сравнителят в мозъка, голям колкото пени, прави това за секунди.

Той направи пауза, за да даде възможност на председателя Ху шумно да изпусне въздух през зъби — по този начин лидерът на Китай показваше колко е впечатлен. Незапалената пура на Кяо Пин само помръдна лекичко в устните му, но от него не последва никаква друга реакция.

— Ние обаче успяхме да открием, че ако Сравнителят се претовари от неочаквано нараснал поток сигнали, той се изключва. В резултат на това се получава широк диапазон от поведенчески отклонения, често пъти странни, носещи случаен характер, понякога предизвикващи халюцинации, илюзорни представи, смущения в разпознаването, дезориентация, лудост, а нерядко и смърт.

Председателят Ху и Кяо Пин се спогледаха.

— А успяхте ли да програмирате определен тип реакция? — попита Кяо Пин.

— Не съвсем. Успяхме обаче да стесним сигналите до размерите на групи. Класифицирахме ги. Една група сигнали предизвиква апатия, летаргия и хленч. Друга — жажда, глад и загуба на телесните функции. Трета — започваш да държиш гръмки и високопарни речи. И тъй нататък.

Председателят Ху се намеси със слабото си гласче:

— За колко време може да се постигне това, професор Тамасара?

— Веднага щом човек е подложен на действието на лъча. Понякога само петсекунден импулс е напълно достатъчен. Но за да сме

сигурни, ние прилагаме импулси от по десет секунди. Четири или пет импулса от по десет секунди през къси интервали.

— Колко къси? — попита Кяо Пин.

— Минута-две.

— А това излъчване може ли да бъде уловено или променено по някакъв начин?

Игор Тамасара почервения. Не можеше да си спомни кога за последен път някой се бе осмелявал дори да намекне, че той не е помислил за всичко.

— Такава възможност винаги съществува. Но това предполага някой да разполага с информация за точното време на излъчване, а как да се избегне изтичането на такава информация не е моя работа, другарю директор. Предполагам, че когато му дойде времето, местоположението на моя жиротрон ще бъде пазено в най-строга тайна — отвърна той сковано.

Председателят Ху зададе още един въпрос:

— Това, което правите, не е ли същото като онова, което моите предшественици наричаха *промиване на мозъка*?

Тамасара прикри досадата си с лека въздишка.

— Това, което ние постигнахме тук, няма нищо общо с онова, което вашите учени правеха с военнопленниците от Корейската война през петдесетте. То беше съвсем груба работа. А ние тук извършихме нещо неизмеримо по-сложно.

— Така ли? — вежливо се осведоми председателят Ху.

— Намерението ни е да постигнем максимален ефект от действието на лъча, и то доста след като сме махнали жиротрона от района. Реакцията трябва да бъде със закъснение и ние сме съвсем близо до постигането ѝ.

— Съвсем близо ли? — попита остро Кяо Пин. Мислех, че сте стигнали до онзи етап, който ще ви позволи да направите успешна демонстрация.

— Човешкото поведение е нещо изключително сложно, другарю директор. Но вярвам, че ще видите достатъчно, за да се уверите, че не съм си губил времето — отвърна Тамасара докачено.

Председателят Ху запали още една цигара „Панда“, които пушеше една след друга.

С помощта на личната си кодирана карта Игор Тамасара отвори следващата врата. Посочвайки креслата на гостите, той застана зад катедрата, до която имаше дръпната завеса. От другата му страна се виждаше монитор. Той натисна едно копче на катедрата и завесата се отдръпна, за да открие цяла стъклена витрина, гледаща към съседното помещение. На пода седяха двама мъже в затворнически дрехи и спокойно разговаряха помежду си. Стаята бе празна.

Игор Тамасара кимна към витрината:

— Тези двамата нито ни виждат, нито ни чуват. Това са едни от последните студенти, взели участие в бунта на площад „Тянанмън“. Избрани са именно те, защото са на по-високо интелектуално равнище от онези, с които обикновено работим. Освен това са и кръвни братя. Психологическите тестове, проведени с тях, показват, че двамата притежават висока степен на съпротива към всякакви опити да се промени представата им за добро и лошо.

Председателят перна с пръст пепелта, паднала на ревера му.

— Не виждам тая ваша машина.

— Тя се помещава в сграда на около осемстотин метра оттук. Можете да я видите по-късно.

Кяо Пин се намръщи.

— Осемстотин метра не е никак голямо разстояние. А това нещо ще трябва да е ефективно от далеч по-големи пространства.

— Другарю директор, моля ви, малко търпение — каза Игор Тамасара сдържано. — На теория лъчът може да достигне до всяко място и до всекиго на земята. Това за нас не е било първостепенна грижа. Целта бе да се създаде мощно и надеждно действащо на къси разстояния оръжие. Защото теорията е същата и за далечните разстояния. Сега няма да ви занимавам с подробни обяснения по физика на пренасяне на високоенергийна маса и протони през пространството и как техният потенциал може да се превърне в летален само в дадена и предварително определена точка. За това би било необходимо повече време, с отколкото подозирам, че разполагате, и от вашето нетърпение разбирам желанието ви да видите и пипнете нещо съвсем реално, струващо си парите, похарчени, за него.

Председателят Ху хвърли поглед към Кяо Пин. Не бе очаквал такава арогантност от този уайбин^[1].

Игор Тамасара продължи кратката си лекция:

— Жиротронът е създаден така, че да излъже човешкия мозък да приеме подсъзнателна команда. Тя се кодира и излъчва като микровълнов сигнал. С други думи, обектът подсъзнателно чува и разбира изговорени думи, отиващи в онези части на периферната нервна система, които вече ви показах.

— Може ли това излъчване да бъде уловено от обекта, към когото е насочено, професор Тамасара? — попита председателят Ху.

— Всички наши експерименти показват, че не може. Най-много обектът да се оплаче, че чува някакво звънене в ушите. Но повечето казват, че не чуват нищо.

— Но Сравнителят няма ли да съхрани тази подсъзнателна инструкция и по-късно да я изтегли, за да даде на обекта да разбере, че е извършил нещо лошо? — попита Кяо Пин.

Игор Тамасара му хвърли поглед, който би могъл да разбие стъкло.

— Работим по създаване и излъчване на фалшива история, която Сравнителят ще съхрани в мозъка на обекта. Така че дори да има изтичане на информация от паметта под формата например на съновидение, той ще си я припомни неправилно.

— Казахте, че работите по създаване... — започна председателят Ху.

— Да. До няколко месеца и този проблем ще бъде разрешен.

Кяо Пин се втренчи в Игор Тамасара без злоба, но и без благоразположение. Погледът му бе почти невъзмутим.

— Не разполагате с толкова време. А сега ни покажете какво сте постигнали до този момент — каза той безстрастно и вдигна ръка към стъклената витрина.

Потискайки гнева си, Игор Тамасара се обърна към витрината. Председателят Ху загаси поредната си цигара, внимателно заслушан в продължението.

— За да ви стане всичко ясно, трябва да ви дадем малко предистория на случката. Преди седмица наредихме нещата така, че тези двамата да се скарат по някакъв дребен повод. Нищо такова, което да не може да бъде простено след няколко часа. Оттогава ги държахме поотделно. При нормални обстоятелства те са много близки и се грижат един за друг. Раздялата породи... Всъщност нека видим...

Той кимна към монитора:

— Гледайте какво става и на екрана, и в стаята.

Натисна някакви бутони на катедрата и каза в микрофона:

— Включи лъч.

На монитора се показаха две криволичещи линии.

— Това, което виждате, са техните мозъчни вълни. Долната е на този, който в момента е седнал. По-активни са вълните на другия.

Един от двамата мъже в стаята се бе изправил. Неговите мозъчни вълни пулсираха по-силно. Тамасара отново проговори в микрофона:

— Задействайте полусинхро. — После се обърна към гостите си и продължи обясненията: — Всеки мозък си има строго индивидуален ритъм на електрически импулси, но различни за всяко мозъчно полукълбо. Полусинхротото е процес, при който компютърът на жиротрона поема контрол и над двете полукълба. — На монитора горната линия бе променила формата си. — Това, което виждаме, са промени в метаболизма на мозъка на нашия обект. Мозъчната бариера кръв/тъкан се пропуква, което довежда до поведенческа дезорганизация.

Мъжът, който се бе изправил, застана зад брат си, който продължаваше спокойно да седи на пода. Горната линия на екрана бе започнала да променя формата си още по-бързо. Игор Тамасара продължи:

— Тита-ритъмът на правия човек е излязъл от контрол. А ето че го следва и бета-ритъмът му. А заедно с него и всякаква надежда, че ще успее да възстанови контрол над емоционалните си и опознавателни реакции. Гледайте.

Формата на вълните се променяше много бързо. Игор Тамасара отново се наведе над микрофона:

— Задействайте алфа-блока на подсъзнателен вход петдесет при импулс две секунди.

Изправената фигура бръкна в джоба си и извади нож. Без да прекъсва ритъма на жестикулациите си, той заби ножа дълбоко в шията на брат си — там, където гръбначният стълб се съединяваше с мозъчния ствол. Ножът още не бе спрял да трепти, когато убиецът спокойно се обърна и отново седна на пода с гръб към убития. Формата на линията му се върна в предишното състояние.

В настъпилата тишина гласът на Кяо Пин прозвуча необичайно високо:

— Вие естествено разбирате, че на нас не ни трябват убийства, а тотална манипулация, нали?

Игор Тамасара почервения и кимна. Тоя човек бе по-невменяем и от ония глупаци от Кремъл.

— Тъй или иначе, това е забележително — тихо прошепна председателят Ху. — Наистина забележително.

Вече знаеше какъв отговор да даде на пратеника от Вашингтон.

[1] Презрително прозвище, с което китайците наричат повечето чужденци, особено белите. Най-близо е до нашето варварин. — Б.пр. ↑

3.

Анна пъхна цветно кодираната си карта в процепа и се усмихна на Томи, докато вратите на асансьора се затваряха.

— Цветът на кода всеки ден се сменя. Без този код никой не може да влезе в асансьора. Това е един от начините на професора да държи гостите на разстояние.

Томи си спомни какво бе дочувал при обучението си за директора на „Психологическа оценка“. Как след тридесет години ръководство на катедрата по изучаване на Близкия изток Мортън го накарал да се присъедини към „Хамър Форс“ и да приложи теориите си на практика. Инструкторите в школата говореха за него с известна доза страхопочитание, което обикновено пазеха за Мортън. Един от тях дори бе казал, че директорът е Фройд с мания за убийство. Никой от тях обаче не бе споменавал, че гостите дразнели професора.

Вратите на асансьора безшумно се отвориха на най-горния етаж на щаба на „Хамър Форс“. Право срещу им се изпречи стоманена вратата. Анна доближи устни до микрофона на стената до нея и проговори ясно:

— Охра. — После се извърна към Томи и продължи с нормален глас: — Днешната ни парола. Освен всичко друго, професорът има доста голяма слабост към цветовете.

Вратата се плъзна безшумно встрани и двамата се озоваха в малък вестибюл. Томи се огледа с любопитство, с каквото се бе оглеждал навсякъде, откакто излезе от залата със симулатора в приземния етаж. През изминалия час Анна го бе развеждала от кабинет в кабинет, от лаборатория в лаборатория, показала му бе и работилниците, оставяйки тези, които му бяха стиснали ръката може би повече от сто пъти, да му обяснят с какво се занимават.

До този момент той бе предполагал, че ролята на „Хамър Форс“ се изчерпва с дейността на онези острооки мъже и жени от „Секретни операции“ на първия етаж. Анна се бе усмихнала съчувствено.

— Грешка, която всички правим през първия ден. Истината, обаче е, че имаме далеч повече корифеи в инженерните, и политическите науки, отколкото в който и да е университет. Полковникът се отнася много сериозно към спомагателния състав. Така че за всеки действащ навън агент тук има по трима души, които работят за него.

Той бе срещнал няколко от тези хора в Историческия отдел с неговите над милион справочници в отдел „Управление и услуги“, който доставяше всичката необходима документация, за да може един агент свободно да се придвижва по всички точки на земното кълбо в „Научни технологии“, в отдел „Компютри“, както и във всички останали отдели, скрити зад еднообразните стоманени врати. В този вестибюл имаше още половин дузина такива врати.

Тя отново се усмихна.

— Днес пет от тях са фалшиви. Професорът всеки ден ги променя. По този начин казва на всеки, който не е запознат с това: „По-добре е да не знаеш!“

— А полковникът?

— Той има ключ, елиминиращ действието на всички останали. Единственият такъв в цялата сграда. — Анна се приближи до третата врата отдясно и притисна здраво палеца на крака си в малката метална пластина, разположена в долния ляв ъгъл. Вратата веднага се отвори. — Добре дошъл в „Психологическа оценка“ — каза тя. — По важност ние се нареждаме между „Глобални операции“ и „Техническа служба“. Запомни! Те майсторят всички технически чудесии за „Секретни операции“.

Той си припомни облечените в работни комбинезони техници от третия етаж, всеки от които разполагаше с цяла торба гадни номера. Факс хартия, импрегнирана със смъртоносна отрова. Патерица, която само с натискане на едно копче се превръщаше в гранатомет. Особено му харесаха онези приспивателни хапчета, които имаха достатъчно мощ да изкопаят кратер в бетонна настилка или да срутят средно голям мост.

Томи огледа огромната стая с разхвърляни из нея бюра, зад които седяха мъже и жени, вперили погледи в екраните си или зачетени в книгата пред себе си. Никой не вдигна поглед към тях, когато влязоха. В залата цареше атмосфера на безмълвна вгълбеност.

— Професорът не изпитва особено влечение към шума — прошепна Анна.

Като че ли да подчертае казаното, вратата в стената срещу прозорците се отвори и в залата влезе приличен на призрак мъж. Бе облечен в плетена вълнена жилетка и рипсени панталони. На Томи му се стори, че е някъде между шестдесет и седемдесет. Мъжът закрачи между бюрата към тях с походка на човек в чудесна физическа форма. Приблужи, се и стисна здраво ръката на Томи.

— Добре дошъл, добре дошъл — промърмори професорът. — Ако си наполовина толкова добър, колкото баща ти, значи сме извадили късмет.

— Ако съм наполовина толкова добър, значи аз съм късметлията в случая — отвърна Томи, снишавайки глас, за да влезе в гамата на професора.

— Да, да, да.

Професорът имаше навика да повтаря някои думи, но Томи не се остави да бъде подлъган. Бе явно, че зад тази култивирана ексцентричност се крие остър като бръснач ум.

— Няма да бъдеш дълго тук. Но гледай да извлечеш максимум полза от пребиваването си. Тук ние мислим така, че другите да могат спокойно да действат.

Професорът се обърна и бързо закрачи обратно към кабинета, затваряйки вратата след себе си.

Томи се обърна към Анна:

— Какво искаше да каже с това, че нямало да бъда дълго тук?

Тя се усмихна.

— След представянето на симулатора ти вече си човек за навън. Веднага след като опознаеш обстановката тук, полковникът ще те стегне за път.

Анна поведе Томи през потъналата в гробна тишина зала към бюрото си в другия ѝ край и посочи към празното бюро до нейното.

— Можеш да ползваш това. Понякога професорът обича да сядат тук. Казва, че му помагало да мисли, като ни гледа. Голям почитател е на визуалния контакт.

Томи се огледа наоколо, а Анна продължи с напътствията си:

— В оня ъгъл е екипът, който търси скрити мотиви за излъчване на дадена емисия. До тях са аналитиците на сигнали. Можеш да

научиш много за всеки по начина, по който предава сигнала си. В средата са лингвистите ни. После идват онези момчета, които преглеждат пресата. Винаги ме смаяват с нещата, които пресяват от периодичните издания.

Тя отново му се усмихна и той си каза, че наистина харесва усмивката ѝ.

— А ти? — попита я Томи.

— Психопортрети. Събирам късчетата и парченцата, които ми изпращат, и се опитвам да дам разумен отговор какво ще си мисли утре някой от обитателите на Кремъл, Пекин или изобщо където и да било по света.

— Струва ми се забавно.

Анна кимна към залата:

— Някои от тях казват, че било малко по-висша форма на обикновено ровичкане из тиня.

— А така ли е?

— По-забавно е, защото понякога се налага да надничам в някое много интересно съзнание.

Томи погледна през прозореца. Отвъд него се виждаше покривът на тренировъчната школа. Влезеш ли веднъж вътре, от този комплекс вече можеше да се излезе само по два начина. Проваляш се и по този начин хващаш пътя, обикалящ езерото, или успяваш и се качваш тук. От другата страна на езерото се виждаше Женева. Колко ли души от този град имаха представа какво се твори тук? И колко души изобщо от целия свят? Той отново се извърна към Анна:

— А ти някога излизала ли си по задача навън?

— Понякога. Но такива въпроси тук не е прието да се задават.

— Съжалявам.

Тя се усмихна. Харесваше любознателността и прямотата.

— Обикновено хората тук не са толкова интересни, колкото онези, които се налага да изучавам.

— Като онзи ли, за когото полковникът иска да прочета?

— Игор Тамасара — кимна утвърдително Анна. Тя се извърна към чекмеджето на бюрото си и измъкна кафява папка.

— Както вече му казах, информацията ни е доста оскъдна.

Подаде папката на Томи. Той се настани на празното бюро и започна да чете. Когато свърши, бутна папката с няколко листа в нея

и бавно издиша, поклащайки глава.

— Божичко! — подхвана той с доста силен за гробната тишина в залата глас. — Божичко, тоя тип е абсолютно чудовище!

Хората в залата вдигнаха учудени погледи към Томи и после пак се вгълбиха в работата си. Анна завъртя стола си към него.

— Игор Тамасара е нашата цел номер едно. Сетиш ли се къде се намира в момента или какво прави, значи да си разпишеш командировъчното заедно с полковника — каза тя.

Но това, което, разбира се, нямаше да му каже, бе, че полковникът също така бе казал, че двамата скоро ще започнат работа заедно по случая. Навън.

Поел по следващия коридор, в чийто цвят преобладаваше същият успокояващ зелен оттенък, професор Ларс Свенсен мърмореше, че в Маями нямало гробища.

— Нивото на подпочвените води е само на метър под повърхността, затова покойниците или ги кремират, или ги погребват на друго място.

— Виталий Ребиков ли ти разказа всичко това? — попита го Мортън.

— Не. Центърът за медицински изследвания в Маями... — Смехът на психиатъра бързо угасна.

Директорът на отдел „Медицина“ бе от онзи тип хора, които обикновено наричат *къщно пиле*. Кожата му бе почти прозрачна от годините работа под успокояващите лъчи на изкуственото осветление. Дебелите стъкла, поместени в тежката рогова рамка на очилата му, придаваха на очите му необичайна големина и той в момента ги бе вперил в Мортън.

— Обадох се в Маями да разбера дали имат нещо. Но нямат нищо. Ребиков не е търсил лекарска помощ дори и за най-обикновена настинка.

— А сестра му?

— В Медицинския център имат само протокола от аутопсията ѝ.

— Изпратиха ли ти копие?

— Да. Това, което очаквах за човек хвърлил се от десетия етаж. Най-обща приказки.

— А мозъкът ѝ?

— Събрали са всичко, което са могли. Но май повече са искали да измият мястото до блясък. Тоя тип самоубийци, дето скачат отвисоко, вредят на бизнеса. — Смахът му заглъхна така бързо, както бе дошъл.

— Някой да знае защо е била именно в тази сграда?

— Полицията твърди, че търсела работа. Имала назначена среща с един от шефовете и явно го чакала в приемната му. После изведнъж станала и се хвърлила през прозореца, разбивайки стъклото.

— Някой видял ли я е?

— Очевидно не. Секретарката на въпросния шеф в момента не била в приемната. А шефът си бил в кабинета. Не че някой от тях двамата би могъл да даде смислено обяснение за поведението на брат ѝ.

Мортън погледна психиатъра. Зад стъклата уголемените очи имаха тъмнокафяв цвят, съвсем необичаен за викинг.

— А не е ли възможно опитът му за самоубийство да се дължи на някакъв вид забавена реакция, породена все пак от нейната смърт?

Професор Свенсен заговори с тих и уверен тон:

— Разбира се, че е възможно. Само че той не показва обичайните за това признаци. Никакъв гняв, съжаление или самообвинение. Когато е говорел за смъртта ѝ, правел го е така, сякаш я приема съвсем спокойно. Затова мисля да зачеркнем версията за забавена реакция.

Смахът отново дойде и си отиде по същия начин. Нервен рефлекс, реши Мортън. В работа като тази човек все някъде трябваше да намери отдушник. Той хвърли поглед през прозореца на коридора. Вън на игрището два отбора играеха волейбол. Пациенти? Нямахме как да разбере. По-нататък се виждаше сивият простор на Женевското езеро. Погледната оттам, тази сграда се сливаше с възвишенията около нея. Ларс Свенсен казваше, че я е избрал само заради това ѝ качество. Даже бе помислил и за колкото е възможно по-дискретна табелка на входа: *Институт за рехабилитация*. Не можеше да се разбере какво точно се прави тук. Играчите във всеки случай отговаряха на надписа.

— Ребиков вземал ли е някакво лекарство?

— Само минимално количество приспивателни. Това е част от практиката при терапия на пациент, който идва на себе си. Да му се осигури максимално до действителността всекидневие. Лекарствата

само забавят това. А често употребата им предизвиква и нежелателни спомени.

— Затова ли не видях никъде бели престилки?

Една от вратите в коридора се отвори и излязоха две жени. Бяха млади и доста хубави. Едната бе облечена с ярка рокля, а другата — в обикновена пола и блуза. Кимнаха учтиво, когато минаха край тях.

Психиатърът обясни:

— Това са две от нашите сестри. Старая се да избирам само най-привлекателните. Пациентите ни са виждали толкова грозота, особено пък при хора с моята професия. Точно затова настоях целият останал медицински персонал да се състои от жени. Това помага за изграждане на по-мек имидж.

— Да, но понякога лекарките може да се окажат цяло мъчение. И ги бива много в това.

Професор Свенсен кимна, но този път не се засмя.

— А също и сестрите. Но травмите, с които се занимаваме тук, в повечето случаи се създават от колегите, а не от колежките. Натрапчиви кошмари и фобии, сковаваша тревога — медицинският тероризъм може да бъде наистина ужасяващ. Всеки лекар, който знае как да използва психотропни медикаменти и електрошокове, може да руши по същия начин, както всяка кола — бомба.

— Колко пациенти имаш тук?

— Почти двеста. От шестдесет, страни. Молят ни да вземем два пъти повече, но дори и да можехме, това би било само капка в морето. Изтезанието е като че ли най-бързо разширяващият се бизнес в този век. За всички мои пациенти всеки доктор с бяла престилка е напомняне за преживени в миналото ужаси. Ето защо настоявам за това целият персонал да не засяга психически пациентите, освен ако е абсолютно необходимо, а и тогава трябва да има напълно обосновано обяснение. Ако искаме да постигнем успех в лечението, ние трябва да спечелим доверието им и затова тук няма традиционни амбулатории. Изобщо няма нищо, намекващо за разделение на групи или носители на някаква власт. А това включва и белите престилки. — Психиатърът кимна към волейболистите. — Изглеждат здрави само защото изхранването им тук е най-малкият ни проблем. Далеч по-трудно ни е да се справим с тяхната враждебна нагласа — това е цяла медицинска теория, според която всеки индивид може да бъде психологически

реформиран. Всички те са били подлагани на различни форми контрол на съзнанието, които даже и сега не са ни напълно ясни. Много често идващите тук имат огромни зеещи рани в психологическия смисъл на думата, а ние сме още, кажи-речи, само на аспирин.

Мортън кимна. Психиатърът бе говорил със същата спокойна убеденост и на едно вечерно парти у Йоши Крамър, неврохирурга, Ларс Свенсен бе приковал ужасеното внимание на всички с разказите си за това как лекарите използват уменията си за нанасяне на финансирани от държавата медицински травми от най-различно естество. Никой не бе забелязал кога навън се съмна, дълбоко потресен от описанията му за някои от медицинските експерименти, провеждани в Съветския съюз. Тогава за първи път Мортън бе чул за Игор Тамасара и неговата работа.

— А някой от останалите ти пациенти споменавал ли е за тая машина, описана от Ребиков? — попита го той сега.

— Не. Но те пък нямат неговото инженерно образование. Е, разбира се, идеята не е нова. Още преди години някакъв гений от Харвард направи прост преподавател, не по-голям от обикновен пейджър, който позволяваше на една централна станция да следи основни физически и психологически параметри. Обхватът му не бе по-голям от осемстотин метра и бе предназначен да следи епилептиците в района на болницата. Медицинският персонал трябваше да следи само за промяна в мозъчните вълни на пациента, но активистите от защитата на човешките права се намесиха и целият замисъл бе изоставен.

— Мислех, че криминолозите са го поели — каза Мортън.

Психиатърът отново се изсмя кратко.

— Бях забравил за това. Но ти си прав. Някъде в средата на седемдесетте в американската наказателна система бе направено сериозно предложение особено рисковите затворници, които се освобождават, да бъдат снабдени с такъв преподавател, за да могат да бъдат следени. Идеята бе да им закачат по един такъв апарат или дори да им го имплантират. Предавателят ще излъчва сигнал, улавян от централа, в който ще се съдържа информация не само за физическото му присъствие на дадено място, но също и данни за състоянието на психиката му. Ще регистрира всяко ускоряване на пулса, всяко учестване на дишането, напрежение в мускулатурата, внезапно

покачване на адреналина. Всички тези сигнали ще означават, че този човек не мисли нищо добро. Компютърът от централата, от своя страна, ще алармира полицията и в същото време ще изпрати електрически сигнал в мозъка на обекта, който да го накара да изостави намеренията си... Когато обаче това се разчу, ония от гражданските права си удариха задниците в тавана. Това спря нещата в Америка. Обаче в много други части по света то само насърчи психотехнолозите да продължат с изследванията си.

— Тази машина, за която Ребиков разправя, създадена от Игор Тамасара... — подсказа му Мортън.

Професор Свенсен сви рамене:

— Звучи невероятно, знам. Но опитът с пациентите ми показва, че е възможно да се използва някаква технология за въздействие върху паметта, настроението, чувствата и импулсивността. Една машина като тази би била предвестник на общество, в което емоции, чувства, желаниа и изобщо целият огромен диапазон от чисто психически явления може да бъде внушен, натрапен, настроен и контролиран. Компютрите и радиотелеметрията вече промениха класическото философско схващане, че съзнанието е нещо недосегаемо за човека. Някой такъв като Тамасара сигурно вече се опитва да навлезе в тази технология.

— А Ребиков знае ли, че ще идвам? — попита Мортън.

— Не. Според мен е по-добре да го свариш неподготвен и да няма време да обмисли ситуацията.

Стигнаха до една врата в края на коридора. От джоба на сакото си професор Свенсен извади пластмасова карта.

— Каква е тая история с транспортиране тялото на сестра му от Маями чак до Хайфа? — попита Мортън.

Психиатърът пъхна картата в металния процеп във вратата.

— Може би някакво влечение към родното място. Може би казва истината, като споменава, че изпълнявал едно старо обещание.

— Да, но вместо да я погребее, той я кремира.

Професор Свенсен хвърли поглед на Мортън. Имаше навика да го прави винаги когато се връщаше на главната тема.

— Кремира я, вярно. Което ни отнема всякаква възможност да проверим дали няма нещо, което може би се е изплъзнало на патолога от Маями.

От вътрешността на вратата долетя тихо бръмчене. Мортън въздъхна леко:

— Не е имал никаква причина да мисли, че е можел да пропусне нещо.

— Абсолютно никаква.

— Но вече е минала почти цяла година от погребението.

— Десет месеца.

Професор Свенсен издърпа картата. Чу се изщракване и вратата безшумно се плъзна встрани. Двамата застанаха на прага и се спогледаха. Мортън, пръв наруши мълчанието:

— И през цялото това време никой не е подозирал, че в Русия Ребиков е бил един от хората, подкарващи опитните зайчета на Тамасара от експеримент на експеримент, докато неговата сестра се занимава с документацията. После един ден Ребиков се разболява. Всичко, което си спомня за това, е застаналите около леглото му Тамасара и някои други лекари от екипа му. Един от тях му бие инжекция. Когато се събужда следващия път, вижда, че се намира в друго легло. На съседното пък лежи сестра му. Главите и на двамата са бинтовани. Когато се почувствали по-добре, изпращат ги у дома да се възстановяват... Няколко месеца по-късно започва разпадането на Съветския съюз и те се отправят за Полша. Успяват да пресекат границата с Германия, преди мандалото да хлопне. Германците ги снабдяват с документи, с които двамата се добират до Съединените щати, след което се стопяват в блясъка на флоридското слънце. После тя скача. Той откарва тялото ѝ в Хайфа да го кремира и продължава известно време да живее, както преди. Преди три месеца фирмата, в която работи, го изпраща тук... След това една сутрин той си съблича дрехите в офиса и хуква из улиците, крещейки нещо на руски...

През това време професор Свенсен вече бе приключил с обратния процес на затваряне на вратата и тъкмо прибираше картата. Двамата закрачиха по някакъв друг коридор.

— ... а специално в Женева такава нещо не може да се прави. Пристига полиция. Един от тях говори малко руски. Така че от полицията решават да докарат Ребиков тук — довърши психиатърът.

— Да, но вие едва ли приемате всички, които ви докарват от улицата — забеляза Мортън.

— Разбира не, че не. И вероятно никога нямаше да бъде приет, ако случайно не бях в приемната, когато го докараха. Отидох да му хвърля един поглед и да посъветвам полицията къде е най-добре да го откарат. Точно в този момент той започна да говори за Пощенска кутия 97. Вече знаехме, че така наричат съветските медицински научноизследователски заведения. Затова, когато Ребиков каза, че е бил там, нямаше начин да не го приема.

— А каква беше клиничната ти преценка?

— Обичайните ни тестове не показаха нищо.

— А сканирахте ли му мозъка?

— Такива неща с пациентите си ние не правим. Но ако говори истината, може да е станал жертва, преди да го разбере.

— Няма да е зле първо да прегледам медицинския му картон — каза Мортън.

Професор Свенсен кимна:

— Няма да ти отнеме много време. Моята клинична оценка е, че Ребиков не е умствено болен в прекия смисъл на понятието. Това, че е тичал гол по улиците, за него може да не е нищо друго, освен начин да попадне тук.

Мортън учудено го изгледа, но не каза нищо.

4.

В часа, в който слънцето докосваше с лъчите си само върха на Вашингтонския паметник — 6,30 сутринта според цифрите, изписани на телефона му, — президентът на Съединените щати се облече с дрехите, избрани му от шефа на „Личен състав“, а именно синя поплинена риза и също син, но по-тъмен костюм. В деня, в който президентът бе го наследил, този служител тихо му бе казал:

— Хората очакват да ви видят облечен в хубави дрехи, господин президент.

По-късно Так му бе казал, че внушавал същата идея и на тримата президенти преди него. Като шеф на личния състав на Белия дом, Такър Симпсън ги знаеше тия неща.

В деня на въвеждането му в длъжност *Ню Йорк Таймс* излезе с уводна статия, в която се приближаваше най-точно до определението какво още очаква електоратът. Под заглавие *ЕДИН АМЕРИКАНСКИ ИСАЯ* вестникът бе изразил надеждата, че народът ще гледа на него като на съвестта на нацията, като глашатай на обезправените, като на защитник на безгласните и пророк, който не се страхува да говори, когато другите мълчат. Тази уводна статия в момента бе сложена в рамка и стоеше на масичката в спалнята.

На телефонния апарат светна лампичка. Президентът се приближи и вдигна слушалката.

— Добро утро, господин президент. — Дори и в този ранен час гласът на шефа на личния състав бе мек и мелодичен.

— Добро утро Так. Сводката бива ли я като начало?

Всекидневната разузнавателна сводка на президента представляваше тъничка папка, която всяка сутрин се донасяше от специален куриер на ЦРУ в Белия дом. Съдържаше кратко резюме на по-важните събития през изминалата нощ, с които президентът трябваше да бъде запознат.

— Горедолу. В Босна поне е спокойно. Поредният сблъсък в Кейптаун. В Токио е спокойно след вчерашните безредици. Нашите

хора разправят, че било планирано още едно. В посолството вземат обичайните мерки. Иначе в Западния Пасифик всичко е, както винаги.

— Да не е затишие пред буря, Так?

Служителят се поколеба.

— Зависи от това какво ще отговори Пекин, господин президент.

— Е, скоро ще разберем.

Оставил слушалката, президентът закопча ръкавите на ризата си. Обличаше се за среща, която не би била официална, дори и двамата с Так да седнеха със Сайръс Б. Вос. Нямаше да се състои в Овалния кабинет в западното крило, а в жилищните помещения — и по-точно в Малкия овален кабинет на няколко метра от спалнята му.

Много малко хора знаеха, че в Белия дом има две толкова еднакви по форма помещения.

Мястото на срещата неволно го върна назад във времето. В същия този кабинет Франклин Делано Рузвелт бе подписал обявяването на война на Япония след подлото нападение над Пърл Харбър. Сай повече би го заинтригувал фактът, че именно тук Джон Г. Кенеди бе прелъстил Мерилин Монро. Сай беше неуморим колекционер и търсач на клюки. Освен това бе и единственият най-голям спонсор на партията и безспорно най-могъщият в света магнат от времето на Арманд Хамър насам. Разликата между тях се състоеше в това, че докато сферата на влияние на Хамър бе бившият Съветски съюз, Сай бе американецът с най-тесни връзки с китайския режим. Даже пушеше същите смрадливи цигари като председателя Ху.

Преди около седмица Сай бе отнесъл предложението му на председателя Ху. Абсолютно никой от правителството, нито от Конгреса, нито от Сената, а още по-малко от Лангли, знаеше какво е написал в това предложение. Знаеше само Так. И двамата бяха стигнали до заключението, че прецедентът си струва риска. Така бе постъпил и Кенеди, отправяйки лично предупреждение към Хрущов по повод Залива на свинете, така бе постъпил и Линдън Джонсън, отправяйки пряк апел към Северен Виетнам да прекрати войната, Рейгън бе намерил подобен подход към Иран да поотвори малко вратите си. Всички те бяха действали в абсолютна тайна.

Минаваше полунощ, когато Сай бе телефонираше от Хонконг да каже, че се прибира във Вашингтон. Не бе дал на Так никакъв сигнал как е минала мисията му.

На вратата дискретно се почука и веднага след това тя се отвори. На прага ѝ застана висока фигура в черен костюм, понесла поднос с чаша и кана.

— Чай, господин президент?

— Благодаря, Форбс.

Камериерът влезе в спалнята, сложи подноса на една масичка и му наля чаша билков чай.

— Тази сутрин съм ви приготвил лайка, господин президент. Майка ми едно време казваше, че действала много добре на кожата. — Камериерът му подаде чашата.

Президентът се усмихна и започна да отпива от горещата напитка.

— Поднесох лека закуска в кабинета, господин президент. Сок, кифлички и кафе. Жасминов чай за вас. Сигурно няма да искате да сервирам, нали?

— Мисля, че ще се справя сам, Форбс.

— Сигурен съм, няма да забравите, че доктор Баркър ви е казал да не ядете нищо, господин президент.

— Няма.

Почти бе забравил, че днес трябва да ходи на редовния си годишен медицински преглед и стомахът му трябваше да бъде празен.

— Ако нещо ви потрябва, ще бъда в кухнята — каза Форбс и отново напълни чашата на президента.

— Благодаря, Форбс.

Свеждайки почтително глава, камериерът излезе.

Президентът остави чашата на подноса и погледна през прозорците на спалнята. Небето бе ясно, обещаващо поредния хубав ден. Това само щеше да насърчи демонстрантите. Първите скандирания даже започваха отново: „Дръжте се като американец, господин президент!“ „Помнете Пърл Харбър!“, „Изправете се срещу Токио!“

Още от първия ден на встъпването му в длъжност Япония си бе останала най-голямата заплаха за Съединените щати като съперник в борбата за доминираща роля върху световните пазари. По цяла Европа и Африка, Латинска Америка и Австралия японските фирми продължаваха опитите си да избутат техните американски конкуренти. Миналата година загубите, които Съединените щати претърпяха от

провалени договори, възлязоха на половин трилион долара. На територията на САЩ продукцията им заливаше нацията като пълноводна река. Колите им превърнаха Детройт в най-обикновено автомобилно гробище. На Уолстрийт доминираше йената. Дори бастионът на американската мечта — Холивуд — бе паднал в ръцете на ненаситно разширяващите се банки и финансови институции, изцяло контролирани от Токио.

Но това съвсем не означаваше, че трябва да им се, обяви война във физическия смисъл на думата. Трябваше да се намерят други начини за победа. Точно затова бе изпратил Сай Бос в Пекин с щедри обещания за гаранции, че Китай ще се превърне в първата нова суперсила на следващия век, а Съединените щати — в неин най-близък търговски партньор и защитник.

Американско ноу-хау щеше да осигури евтина храна за единия милиард и нещо усти в Китай, чието население растеше с темп дванадесет милиона на година. Това означаваше на всеки дванадесет месеца да се търси храна за цял нов град, по-голям от Лос Анджелис. Американските инженери щяха да преградят Яндзъ и другите големи китайски реки, осигурявайки по този начин евтин и изобилен източник на електричество. Американските учители щяха да обединят усилията си в огромяването на осемстотинте милиона неграмотни селяни. Американските финансисти щяха да научат китайците как да управляват икономика, базирана на свободния пазар, превръщайки се по този начин в най-големия джойнт венчър в историята на света. Предприятие, далеч по-голямо от доктрината „Труман“ в края на Втората световна война, довела до създаването на плана „Маршал“, призван да вдигне на крака потъналата в развалини Европа.

Дълго и сериозно бе обмислял по какъв начин би трябвало да обясни какво иска в замяна. Накрая бе избрал прямотата, която винаги му бе помагала в такива моменти. С няколко изречения бе помолил председателя Ху да даде под наем за сто години колонията Хонконг, когато тя бъде върната на Китайската народна република. Ако Китай се съгласеше, през следващите сто години Хонконг щеше фактически да бъде най-новият американски щат — с цялото финансово преимущество, което това му даваше. А в същото време Китай щеше да използва острова като най-предпочитана витрина на територията на самите Съединени щати.

Президентът си наля още една чаша от почти изстиналия чай. Не можеше да си спомни колко чаши такъв чай бе изпил, докато обмисляше заключителната част на предложението.

Китайците бяха горд народ. Културното им наследство надхвърляше три хиляди години. Може би не бяха свикнали да бъдат заплашвани. Той обеща, че Америка няма да се опитва да налага ценностната си система на китайския народ и ще я защитава от всеки, който се опита да го стори. Чрез даването на Хонконг под наем китайските остаряващи политици гарантираха собственото си оцеляване. Смайващ със замисъла си, планът предвиждаше просперитет и за Съединените щати, и за Китай далеч след навлизането в следващото хилядолетие, а също така гарантираше стабилност в района на Западния Пасифик и около него.

Президентът пресуши чашата си и въздъхна. Отначало щеше да има опозиция — точно както бе станало и с плана „Маршал“. Изоляционистите от Конгреса щяха да наддадат вой. Същото щяха да направят и някои европейски страни, дори само за това, че сами не са се сетили. Британците философски щяха да вдигнат рамене по начина, по който направиха това още при първата загуба на част от Империята. И бе уверен, че точно както планът „Маршал“ бе приветстван от Уинстън Чърчил като „най-безкористният акт в историята“, така и този план щеше да бъде посрещнат с одобрение. В себе си той бе събрал всичко най-добро от американския характер с прословутата му вяра в прагматичните решения.

След като завърза вратовръзката си, президентът седна на края на леглото да си завърже и обувките. В дясната имаше медицинска подложка, над един сантиметър дебела. Рузвелт бе носил железни шини на краката, а Кенеди — медицински корсет, като и двамата не бяха могли да ги скрият. Обаче неговият обушар успешно бе успял да прикрие дефекта му. Разбира се, този недостатък по рождение бе отразен в медицинския му картон, който бе публично достояние. От Рейгън насам всяка реакция на президентските черва се превръщаше в обект на общественото внимание.

Президентът се изправи и погледна отражението си в огледалото. С неохота бе приел, че ежегодният му медицински преглед в Бетезда ще се превърне в тема за обсъждане по цялата страна. Все още изглеждаше подозрително млад за своите шестдесет и две години.

Фигурата му бе стегната и стройна, погледът — ясен. Само сивите нишки в косата и леките бръчици около устата показваха, че напрегнатата работа в Белия дом си казва думата. Тъй или иначе отражението му потвърждаваше думите на доктор Баркър, казани на пресконференция в Белия дом след миналогодишния преглед — президентът ни е физически и умствено здрав. Само дето е станал малко по-избухлив. Но не можеше да понася глупаци. А Бъд Емерсън се бе показал като първи глупак.

На една бизнессреща в Сан Франциско — тогавашният министър на труда бе заявил, че ще накара ЦРУ да сложи подслушвателни устройства във всички заседателни зали на японските фирми. Обядът бил уж закрит, но един от гостите бил брат на местния представител на *Асошиейтед прес* и след един час цялата история гръмна по радиото и телевизията. Още един час след като Емерсън отказа да оттегли думите си, той го уволни.

Сега, с настъпването на новия ден, откъм Пенсилвания Авеню се дочу скандиране „Емерсън — президент“, както и още по-солени лозунги, идващи този път откъм източния портал. Там сигурно чакат олдсмобила, който той изпрати да вземе Сай от военновъздушната база „Андрюс“. Так бе казал, че колата ще привлече по-малко медийно внимание, отколкото шумът от хеликоптерни витла край Розовата градина.

За секунда се изкуши да звънне на Сай по обезопасената линия. Вместо това обаче, се обърна към прозореца и се заслуша в демонстрантите. Какво ли щяха да започнат да скандират, когато разберат за неговия план? Част от съзнанието му бе готова да изпита почти съчувствие към гнева им. На хората им трябваше един старомоден скандалджия в Белия дом — нещо като Роналд Рейгън, заклеяващ Съветския съюз като „империя на злото“, като Джордж Буш, нарисувал славната история на президентството си из пясъците на Арабската пустиня. Или дори като Бил Клинтън. Но светът оттогава се бе променил и новото време изискваше радикално нов подход.

Закопчавайки сакото си, президентът излезе от спалнята. Вън в коридора двамата мъже се изпънаха като струни. Единият от тях бе дежурният служител от „Секретна служба“. Другият бе офицер от „Сигнално осигуряване“, известно под името Куфарчето. Той носеше петнадесеткилограмов метален куфар със сложна секретна

заклучалка, известен под името Футбола. В куфара бяха събрани голям брой пликове, запечатани с червен восък и носещи подписите на обединените началник-щабовете. Всеки плик съдържаеше кодовете, които биха дали възможност на президента да изстреля ядрен удар по посочената цел. С разпадането на Съветския съюз Москва и още някои важни съветски градове бяха премахнати от списъка. Обаче Пекин и други китайски градове бяха останали.

Кимайки на човека от „Секретна служба“, президентът закрачило коридора. Прегърнал металния сандък в ръце, след него тръгна и Куфарчето.

Мортън прелистваше зеленото медицинско досие, върху което някой бе написал името на Виталий Ребиков, датата му на раждане и датата на приемане. Мъжът бе на петдесет и една години и жизнените му функции показваха, че е в добра физическа форма. Единствената важна забележка бе непрестанното главоболие. Приелият го лекар бе написал: „СНН?“.

Професор Свенсен му бе обяснил, че това съкращение означава Синдром на нервно напрежение. Това било най-обща диагноза и би могла да бъде малко по-точна.

Медицинският картон на Ребиков само потвърждаваше казаното от психиатъра. Подробности за хоспитализирането му в Пощенска кутия 97, малкото време, което той и сестра му са прекарвали в Германия, времето им във Флорида до нейното самоубийство, а след това и времето, прекарано от него в Женева през последните няколко месеца. Нищо забележително.

Главоболието на Ребиков явно е започнало само един-два дни преди той да изхвъркне гол на улицата. Ако лекарката, приела Ребиков същия ден, е сметнала това за нещо важно, то тя не го бе отразила в картоната. На един отделен лист професор Свенсен бе описал машината, с която според Ребиков се занимавал Игор Тамасара. Ребиков бе посочил и името ѝ — „жиротрон“.

Професор Свенсен бе сложил името в кавички, но не бе направил никакъв коментар. Други описания, които Ребиков бе дал, бяха написани по същия начин — без никакви обяснения: „силово поле“,

„чист поток“, „мезоконичен ефект“, „вакуумкомпактори“, „мезоскални мистроми“. И толкова.

Но имаше и две напълно завършени изречения: „Нулево-векторният скаларен ЕМ ефект може да издържи стотици и хиляди километри. На теория жиротронът може да достигне до всяка точка на земята, както и далеч в космоса“.

Под тези думи имаше проста скица на машината, която психиатърът бе накарал Ребиков да нарисува. Това бе голяма квадратна кутия с няколко циферблата ѝ къса цев от единия край. Колелцата отдолу показваха, че е подвижен. Нямаше никакъв мащаб, от който да е видно колко е голям. Във всеки случай нямаше застрашителен вид. Но и атомната бомба, хвърлена над Хирошима, бе имала същия безобиден вид.

Мортън отново се взря в листа. Вече бе питал професор Свенсен дали това не са псевдонаучни драсканици на някой психопат. Професор Свенсен му бе повторил думите си, че е доволен, че Ребиков не е умствено болен. Мортън бе помолил за фотокопие. Да видим какво заключение щеше да даде Техническият отдел. Психиатърът бе отишъл до копирмашината.

Мортън продължи да прелиства досието. С изключение на температурната диаграма — нормална — и предписанието за нембутал, друго за здравословното състояние на Виталий Ребиков нямаше.

Най-накрая бе приложен и факсът с копие от протокола за аутопсията на Нина Ребикова. В него нямаше нищо повече от онова, което всеки би очаквал да се случи с тяло, паднало върху тротоара от 90-метрова височина. Срещу думата мозък американският патолог бе написал: „Събрано е твърде малко количество, за да се направи твърда оценка, но няма никакви следи от разпадане или злокачествени образувания“.

Мортън затвори досието и се приближи към прозореца. Джони Куърк, оглавяващ Техническият отдел, бе откровен. Никой от учените му нямаше нещо повече от повърхностни познания за използване на насочените високи енергии като оръжие. А и не само те. И Пентагонът, и НАТО влагаха парите си в други неща. Джони му бе казал, че единственият, който може би знае нещо по въпроса за енергетиката, е някакъв учен на име Баскин. Отпреди няколко години обаче не се бил

появявал никъде. Джони си спомни слуха, според който Баскин отишъл да живее като дивак на един от островите в Микронезия.

Тогава и Мортън си припомни. Колин Баскин имаше дъщеря — Кейт, невроложка. В оскъдния материал, изпратен му от Джони, имаше малка колонка от вестник, в който тя бе писала за резонантните токове, цитирайки капиталните трудове на баща си.

Някъде откъм другия край на коридора се чу шум от бягащи стъпки и възбудени гласове. Вратата се отвори и на прага застана професор Свенсен, а зад раменете му надничаха две сестри. Мортън вече бе виждал този израз по лицата на загрижени професионалисти, сблъскали се с нещо неочаквано.

— Виталий Ребиков е мъртъв — каза професор Свенсен тихо. — Току-що го намерили обесен в банята.

5.

Президентът гледаше как Сай Вос унищожава поредната кифличка. С огромния си ръст и мощно телосложение Сай приличаше на планинска мечка. Въпреки това говореше с изненадващо мек глас.

След като частният му самолет се приземи на военно летище на север от Пекин, той бе откаран с хеликоптер до Жонанхай, където връчи посланието лично на председателя Ху. След това го държаха четири дни в Дома за държавни глави. Той изтълкува това като добър признак. Вечерта на петия ден отново го повикаха в Жонанхай. Председателят Ху му каза, че предложението има много достойнства. Но не би било зле преди това президентът публично да изрази сериозните си намерения спрямо Китай.

Сай посегна за последната кифличка.

— Откъде ги карате тия работи?

— Кухнята ги пече по рецепта, останала от Нанси Рейгън — отвърна президентът. Той бе седнал в едно от овалните кресла.

— Кажиречи, единственото хубаво нещо, което тази администрация е оставила — изръмжа Сай с пълна уста. — Какво ще кажеш, Так? — Той извърна осеяното си с пъпчици и широки пори лице към Такър Симпсън.

Шефът на „Личен състав“ бе застанал с гръб към фалшивата камина в леко прегърбената поза на висок човек. Очите му бяха изненадващо зелени и се криеха под щедри туфи червени вежди. Бе облечен в един от костюмите, които всяка година поръчват при „Брукс Брадърс“, оксфордска риза, бургундскочервена връзка и тъмни кожени мокасини.

С бързо и грациозно движение на китката Так отхвърли поканата за критика на бивша администрация.

— Ху какво иска да направим? — попита той.

Сай Вос се обърна към президента:

— Иска другия месец да отидете в Манила.

Так си спомни:

— Ежегодната среща на необвързаните страни. Щяхме, да изпратим Емерсън, ако не беше се издънил.

Сай отиде до масичката и си наля още кафе.

— Господин президент, китайците биха искали на отиване да минете и през Хонконг. Официалното обяснение ще бъде, че искате да посъкратите малко дългия полет и да се появите в Манила напълно свеж. А в действителност двата дни, които ще прекарате в колонията, ще бъдат нещо като сондаж. Ще изнесете реч. Срещнете се с местните пекински кадри. Това ще послужи като неофициално обявяване на интересите ни в Хонконг.

— А после?

— После, господин президент, чакаме от Пекин официално потвърждение, че сделката е приета.

Президентът хвърли поглед към шефа на „Личен състав“.

— Так?

Такър Симпсън се махна от камината и започна да отмята точките на пръсти:

— Има рискове. Японците ще погледнат на това като на заплаха и самите те ще предприемат нещо. Китайците накрая пак може да откажат. И всичко, което бихте постигнали в Манила, ще е само още огън и жупел от страните на третия свят, които ще използват тази възможност да ни натрият сол на главите, както правят това на всяка сесия на ООН.

Единственият отговор във внезапно настъпилата тишина бе шумът от гълтането на кафето от Сай.

Президентът се изправи и погледна и двамата.

— Благодаря ви. Прав си, Так. Рискове има. Но ще трябва да ги пренебрегна, ако този план има шанс. Залогът просто е много голям. За кога е насрочено събитието в Манила?

— След четири седмици, броено от утре.

Президентът кимна:

— Значи нямаме време за губене. Так, искам да съставиш работна комисия. И много-много да не се разчува.

Той се извърна към Сай Вос:

— А ти искам веднага да се върнеш в Пекин и да им кажеш какво става. След час ще ти дам писмо до председателя Ху.

Сай Вос се ухили:

— И накарайте ония от кухнята да изпекат достатъчно кифлички за полета.

В приглушената светлина на нощната лампа Лио Шраг лежеше в следлюбовната бъркотия в леглото с усукани около краката влажни чаршафи.

Скоро Шаойен щеше отново да започне. Да посегне към осемнадесеткаратовия златен медальон, окачен на врата ѝ, за още една порция „Екстаз“. После ще го накара да го направи още веднъж. И той щеше да го направи, защото тя щеше да каже, че той е неповторим, защото знаеше, че не я ли задоволява, ще я загуби.

Отвъд бавно влачещите се води на Анакостия сенките на правителствените сгради сигурно се удължаваха, а знамената увисваха по пилоните. От „Фоги Ботъм“ чак до Джеферсън Билдинг могъщите и претендентите заключваха документите и отлагаха телефонни разговори за други дни. Той не си бе давал сметка колко много ги презира, докато Шаойен не го убеди, че не само отработените газове и изпаренията от благостната местност, в която бе разположен Вашингтон, замърсяват столицата. Някои от хората, работещи в нея, също вземаха участие в този процес.

За момент тя остана легнала по гръб, с разтворени крака и пръсната по възглавницата блестяща, черна като смола коса.

На четиридесет и три години, с двадесет и четири годишна кариера зад гърба си и зачатъци на бирено коремче, той не бе повярвал на късмета си, когато усети, че тя си пада по него. Оказа се, че Шаойен притежава такава сексуална изобретателност, каквато той не бе срещал у нито една американка. Още от началото, когато го бе накарала да коленичи и да поработи с езика си върху нея, тя му бе казала, че именно така обичала да се люби и той бе изпитал облекчение.

Години бяха минали, откакто за последен път бе имал добра ерекция. Флотският лекар му бе казал, че това се дължи на чувството за вина у него заради двата му пропаднали брака. Този с Пеги бе продължил три години, а с Джени — една година повече. Едва си спомняше как изглеждат. Помнеше само, че изобщо не биха могли да се мерят с Шаойен в леглото.

Той хвърли поглед на будилника върху шкафчето. След час трябваше да тръгва. Часовникът, както впрочем и почти всичко останало в този апартамент, бе купен с поръчка по домовете. Когато се бе пренесъл тук, Шаойен му бе казала, че по-голямата част от пазаруването го прави или по каталог, или по телевизионния пазар. Същото бе и с хранителните продукти. Или излизаха да се хранят навън, или си поръчваха нещо по телефона. Тя му бе казала, че ако иска домашна прислужница, нека си наеме. Но ако иска най-добрата мацка в града, и то при най-изгодни условия, тя бе негова.

Това бе станало преди шест месеца, когато Лио, отегчен до смърт от почивния си ден, бе влязъл в един бар зад вашингтонския Конвеншън Сентър. Там Шаойен работеше като сервитьорка. Каза му, че е родом от Хонконг, където била обещаваща актриса. Дошла в Съединените щати с надеждата да пробие в киното. Вместо това обаче, се намерила тук като сервитьорка, работейки в бара на брат си. Не бе лошо, но пък не бе и кой знае какво. Все пак се срещаше с интересни хора. Бе погледнала право към него.

След още две бири тя му бе представила Ли. Имаше някаква скрита мощ в движенията на брат й — гъвкавост и сила, която като че ли бе малко застрашителна. Ли му бе задал същите въпроси, каквито му бе задала и сестрата — за работата му. Бяха въпроси, изразяващи вежлив интерес, такива, каквито никой преди не му бе задавал. След още няколко бири Лио им обясни какво работи. Седи осем часа пред един пулт и помага в проследяването на всяка съветска подводница, излязла да патрулира. Само дето сега вече почти нямаше такива. Руснаците не можеха да си позволят горивото. Въпреки това обаче, той трябваше да седи пред пулта. Всички се бяха посмели от сърце и Ли го почерпи още една бира за сметка на заведението, но повече никога не повтори жеста си.

Шаойен се размърда и ръката й се плъзна към медальона. Ръцете й бяха деликатни, с блед оттенък на слонова кост, каквато бе впрочем и цялата й кожа. Скулите й бяха високи и широки, контрастиращи с острата, лопатообразна брадичка.

Тя му бе разказала за разочарованието на Ли, когато не го приели във флота. Тогава бяха за втори път в това легло и той бе започнал да разбира колко голяма нужда изпитва от желанието и възхищението й към него. Бе му казала, че откакто му отказали. Ли се превърнал в

страстен колекционер на всякакви предмети, свързани с флота. Бе го погледнала с онези нейни очи — най-големите и най-тъмни очи, които бе виждал у жена — и го попита дали няма нещо от работата, което да подари на Ли.

На другия ден той ѝ донесе лист милиметрова хартия, на който бе нанесен маршрутът на съветска подводница. Бе наистина боклук и трябваше да го пусне в машината за нарязване на хартия, но Шаоюен бе извикала от радост, а по-късно и Ли бе изразил дълбоката си благодарност.

Няколко дни по-късно го бе помолила да донесе още някаква разпечатка, като добави, че за да увеличи приятната изненада на Ли, да му го изпрати по факса от работата си. Даде му един номер и той го направи. Братът и сестрата нямаха думи да изразят благодарността си. Знаеха как да накарат един човек да се почувства ценен.

Очите на Шаоюен бяха отворени. Взе няколко зрънца прах от медальона и ги пусна върху езика си. Този глупак с отпуснат корем, космати гърди и оплешивяваща глава си мислеше, че това е наркотик. В разузнавателната школа в Пекин я бяха научили как да се преструва на смъркачка и на ядачка. Бяха я научили на всичко, което ѝ трябваше, за да започне новия си живот.

Само няколко седмици след пристигането ѝ във Вашингтон тя бе постигнала успех. След като Ли разбра къде работи той, тя бе пуснала в действие всичките си трикове, за да оплете в мрежите си този *уайбин* с провлечен език и неспирни обяснения в любов. Но се оказа съвсем неподготвена за отвратителното преживяване от секса с него. Но това, както казваше Ли, придаваше още по-голяма тежест на успеха ѝ. Ли беше неин шеф, най-старшият от китайските тайни служби в Съединените щати.

— Ела тук — обади се Шаоюен с гърлен глас.

Лио послушно сведе отново глава между краката ѝ, а тя се извърна, на една страна, смеейки се, за да скрие отвращението си.

— Няма време, няма време! — извика тя. — Трябва ходиш на работа. И помни, че обещал на Ли днес да изпращаш нещо ново.

— Окей-докей. — Той обичаше да имитира английския ѝ: това го караше да се чувства по-близък с нея.

Тя стана от леглото и погледна към Лио. Усмихна се, продължавайки да говори с игрив глас, наблюдайки на акцента си. Бе

открила, че това му действа много приятно.

— Ще изпращаш на него нещо истински хубаво. Може да има късмет и да видиш истински руски подводници. Как казва она каубой: „Направи ми добро“?

Той се ухили:

— „Направи ми кефа.“ И Мръсния Хари не е каубой, а ченге.

Шайен пое дълбоко въздух.

— Все, едно. Ченге, каубой. Един и същ. Ама ти правиш на Ли кефа, правиш го много щастлив. Окей-докей?

— Окей-докей. Да видим какво ще излезе днес.

Формално погледнато, това, което правеше, бе сериозно нарушение на сигурността. Но това бе така, защото уставът бе безнадеждно остарял. Руснаците вече не бяха врагове.

Лео се изтърколи от леглото и отиде в банята да вземе душ.

Седнали във влака, който ги връщаше обратно през подземията в Жонанхай, председателят Ху и Кяо Пин продължаваха да обсъждат визитата си при Игор Тамасара.

И двамата седяха в дълбоки пулманови кресла всред лакирана дървена ламперия, краката им потъваха в дебели килими, а лицата им тънеха в меката светлина на викториански канделабри. В дъното се суетеше стюард в бели ръкавици.

— Тоя жиротрон е по-голям, отколкото очаквах. Трудно ще бъде да се транспортира, камо ли да се скрие. — Диалектът мандарин, на който говореше председателят Ху, придаваше мелодичен оттенък на гласа му.

— Имам намерение да използвам руската подводница.

Кяо Пин повика сервитьора с пръст да донесе още чай.

До този момент не бе споделял с никого подробности по оперативния план.

Председателят Ху запали поредната цигара.

— Не е ли много рисковано? Ще се наложи подводницата да прекара известно време в района на мишената. Ако някой от американските спътници я открие...

Той млъкна, докато сервитьорът ги обслужи. Председателят Ху пиеше чая си като англичанин — с мляко. Кяо Пин предпочиташе

старата китайска традиция — запарване на ароматичните листа с вряла вода. Когато стюардът се отдалечи, Кяо Пин продължи:

— Неотдавна японците купиха три подводници от класа „Тайфун“. Руснаците продават каквото могат. — Млъкна за момент, за да вдъхне с наслада ароматичната пара от чая, после пак подзе: — Подводницата ще послужи само за безопасен транспорт. Близо до района на целта оръжието ще бъде преместено на борда на джонка, предварително подготвена за това. Ще бъде снабдена с мощен двигател и стабилна стрелкова платформа. Ще бъде пригодена за действие дори в бурно море и след това с пълна газ ще напусне района на целта.

Председателят Ху остави чашката и линияката на масата.

— А Триадата?

— Те ще продължат да провокират японците и американците в Хонконг, Токио и на други места, гледайки, както винаги, да правят така, че всеки да има в какво да обвинява другия.

Председателят Ху се облегна назад замислено, съзнанието му преценяваше, анализираше, отхвърляше и накрая се съсредоточи на най-важното.

— До конференцията на необвързаните има още месец. Една седмица преди това всичко трябва да е по местата си. Така ще остане време за евентуални пренастройки в последния момент още преди президентът да е пристигнал в Хонконг.

Кяо Пин кимна. Графикът изцяло съвпаднаше с неговия. Председателят Ху запали следващата цигара.

— Нашият руснак запознат ли е със сбитите срокове?

— Да. Но пак ще му напомня, че графикът не подлежи на никаква промяна, нито с ден дори.

— Нито дори с час — остро го поправи председателят Ху. — И до последния момент не бива да знае кой е мишената.

Незапалената пура направи поредната си обиколка по устните на Кяо Пин.

— Разбира се. Но в неговия случай това няма да се отрази на сигурността на операцията.

Председателят Ху отегчено мръдна с рамо. Въпросът как ще постъпят с руснака след това изобщо не бе негова грижа. Предпочиташе да не знае някои неща.

Влакът спря на станцията под Жонанхай и вратите на вагона се отвориха.

Мортън прекоси залата на „Психологическа оценка“ и се насочи към кабинета на професора. От двете му страни го придружаваха Анна и Томи, който носеше папката с психопортрета на Игор Тамасара.

Специалистите ги проследиха с любопитни погледи. Присъствието на Мортън тук обикновено означаваше предстоящи действия.

Той погледна към Томи.

— Някакви предположения?

— Само едно. Че Игор Тамасара е жив, полковник — отвърна Томи веднага.

— Защо мислиш така?

— Защото в противен случай няма защо да изчезва от оня лагер в Сибир. Нито пък другите двама след него. Такива хора си знаят пазарната цена. Въпрос е само на време да се изчака подходящата оферта.

— Ами да.

Той сам бе стигнал до този извод още в самото начало. Обаче Томи показваше способността си за дедуктивно мислене по същия начин, както я бе показал в симулатора. Това, което все още не знаеше, бе кой е отправил онази оферта, на която Тамасара не е могъл да откаже.

— Доколкото разбирам, при теб няма нищо ново, Анна?

— Не, полковник. Нищо ново.

Мортън отвори външната врата към кабинета на професора, след това отметна тежката междинна завеса, а след нея и вътрешната врата. Кабинетът бе осветен само от една лампа, насочена да свети точно върху професора, който бе легнал на старомодния диван за лекарски прегледи до стената. Като видя плавното и безшумно движение, с което професорът стана от дивана с израз на готовност за действие на лицето, на Томи моментално му мина през ума как граф Дракула се надига от ковчега си.

— Откакто ми позвъни, непрекъснато мисля за това, Дейвид. Интересно, интересно, много интересно. Много — каза професорът.

Мортън му бе позвънил от кабинета на професор Свенсен и му бе описал смъртта на Ребиков.

Професорът запали осветлението на тавана, заливайки стаята с мека розова светлина. Посочи креслата на останалите, без да спира да говори:

— Най-напред сестрата. След това й братът. Двойните самоубийства са нещо рядко и обикновено са изпълнение на клетва от влюбени. Почти никога между кръвни роднини. Но тук се намесва и факторът време. Почти година между двете самоубийства. За толкова голяма празнина между две свързани помежду си самоубийства още не бях чувал. Толкова голяма празнина.

Той млъкна и изгледа подред всички присъстващи, подръпвайки дългите си и деликатни пръсти. Пръсти на пианист, помиели си Мортън.

— Анна?

— Съжалявам, професоре. Нямам представа за какво говорите — извини се Анна.

— Толкова съжалявам, Анна. Толкова много съжалявам — промърмори професорът, отправяйки поглед към Мортън. — Дейвид?

Мортън бързо им разказа каквото бе научил за Ребиков, сестра му и тяхната връзка с Игор Тамасара.

Томи подсвирна тихо.

— Мили боже, мислите, че им е направил нещо, което е накарало и двамата да се самоубият?

— Аха, израз на неверие, а? — намеси се професорът, продължавайки да подръпва пръстите си. Гласът му внезапно се втвърди: — Шаманите из Африка още могат да правят успешни магии на хората. И един от моите стари колеги от Харвард наскоро даде съвсем научно обяснение, че зомбитата наистина съществуват из Карибските острови. Никога не подценявайте нещо само защото не можете да го обясните. — Лицето на професора изведнъж се озари от колкото истинска, толкова и съвсем неочаквана усмивка. — Но в такъв случай, Томи, ако ти знаеше каквото аз знам, аз нямаше да бъда тук, нали така?

Томи се ухили. Професорът наистина знаеше как да кори хората, без да ги кара да се чувстват обидени.

Професорът примижа към Мортън.

— Мозъкът на Ребиков може да ти каже нещо, Дейвид.
Мортън вдигна телефона от масичката и започна да дава заповеди.

6.

В президентския апартамент на третия етаж в болницата в Бетезда президентът гледаше по телевизията собственото си пристигане с хеликоптер за ежегодния медицински преглед. Седеше в креслото, облечен в бледосин халат и пижама.

Так се бе облегнал на касата на полуотворената врата и едното му ухо непрекъснато се слушваше за необичайни звуци откъм централата в съседната стая. Куфарчето — с пълната си с кодове за смърт и разрушения торба — седеше с равнодушен израз на лицето сред техниците от „Сигнално осигуряване“, които можеха да се свържат по телефона с всяка точка от земното кълбо.

Президентът гледаше как стиска ръката на фигура, облечена в бяла престилка — доктор Баркър, личният му лекар, — докато Так излизаше от хеликоптера, следван плътно от Куфарчето. Групата закрачи към крилото, където бе разположен президентският апартамент. На екрана доктор Баркър дискретно се усмихваше на камерите. Застанали зад въжената преграда, репортерите крещяха въпросите си:

— Може ли Емерсън да ви създаде проблеми там, господин президент? — Това бе Тод Харпър от Глобъл Нюз Нетуърк.

— Не съм мислил по този въпрос. Но ако го направи, Тод, сигурен съм, че ти ще бъдеш първият, който ще ми го каже.

Президентът натисна копчето за изключване на дистанционното и се обърна към Так:

— Мислиш ли, че Тод може да е научил за Манила?

— Не. В никакъв случай.

Президентът се намръщи.

— И все пак може да се разчуе. Дали да не изготвим наше съобщение?

Так се приближи до прозореца. Вечерният пиков час на магистралата намаляваше. Какво щеше да си каже страната, като разбере, че нейният президент ще държи реч на нещо, което не бе

нищо повече от една обикновена конференция на страните от третия свят? И колко неловко можеше да се окаже присъствието на Емерсън там? Шефът на „Личен състав“ въздъхна. Без значение колко добре си обмислил всичко, винаги имаше неща, които не можеха да бъдат предвидени. Той се обърна към президента:

— Няма да се разчуе. А ако разгласим, не може да се предвиди как ще се развият събитията. Ще действаме, както се договорихме. Чак до съвместното ви съобщение с председателя Ху. По този начин ще можем да държим нещата под контрол.

Президентът се изправи и се усмихна.

— Звучи ми добре, Так.

Той започна да се разхожда из стаята, масажирайки с леки движения ръката си, от която доктор Баркър бе взел половин дузина кръвни проби. Преди около час докторът бе съобщил, че иска да направи сигмоидоскопия.

— Защо Баркър не ме предупреди, че ще ми мушка перископ под опашката? Миналия път не го прави.

— Предупреди ви миналата година — напомни му Так. — На вашата възраст е важно да се следи за образуване на полипи.

— А каза ли на вицепрезидента?

— Да — ухили се Так. — Ще седи на тръни през тия петнадесет минути, докато сте упоен в операционната, да не би някой да ни обяви война през това време.

— Аз пък се притеснявам повече той да не вземе да я обяви!

Так знаеше, че в шегата има известна доза истина. Както и Емерсън, така и вицепрезидентът бе войнствено настроен към Япония.

Президентът се извърна и погледна Так в лицето.

— А след като Баркър свърши с тая странна процедура?

— Магнитограф. Големият брат на скенера. Единият от двата в тази страна е тук. Програмираш го правилно и ти казва какво мислиш още преди да си го помислил.

Гласът на Так бе игрив. Познаваше кога човек се притеснява.

— Но защо е необходимо такова сканиране?

Шефът на „Личен състав“ се ухили:

— На вас наистина не ви трябва. Но ще е много добре за досието ви. И си помислете какво ще направи Марти с него: „Президентът претърпя магнитография и спечели повече точки, отколкото би

спечелил на «Колелото на съдбата»“. Дори Тод Харпър не би намерил с какво да се заяде!

Президентът се усмихна.

— Какво щях да правя без теб, Так?

— Каквото щяхте да правите, ако ме нямаше. Да спите. Първият преглед е насрочен за четири и тридесет сутринта.

Клатейки глава печално, президентът влезе в спалнята си.

Вечерта вече се бе спуснала, когато, безупречно облечен в униформата си на главен старши техник от флота, Лио спря буика си пред електрическата врата на портала. Подаде се през прозореца и поднесе картата си пред малкото екранче на КПП-то. Екранчето пламна в червено и сканира картата. Вратата се отвори, за да пропусне буика, и после безшумно се затвори.

Пред него от мъглата, промъкнала се дотук от Анакостия, се издигна прилично на склад съоръжение без прозорци, с налепени от едната страна климатици.

Инсталацията охлаждаше компютрите в сградата.

Лио паркира колата си на обозначеното за него място, без да си дава труда да я заключва. През първия ден от работата му тук капитанът, който отговаряше за сградата, му бе казал, че единственият крадец, от който се страхуват тук, е времето.

Това бе, когато руснаците се разхождаха по океана така, сякаш им бе бащиния. А сега я видиш подводница веднъж в месеца, я не. Инсталацията, струвала два милиарда долара, сега едва мъждукаше.

Лио показва пропуска си на морския пехотинец вътре и се качи на асансьора до четвъртия етаж. С помощта на магнитна карта той влезе в един коридор, изчака вратата да щракне зад него, мина между убито зелените стени и се озова в зала с много пултове. Неговият бе точно под електронна карта на Северния Атлантик, изправена на стената.

Дневната смяна вече ставаше от въртящите се столове, протягаше се, сваляше слушалките от главите и се готвеше да си ходи. Очите на Лио автоматично се преместиха от картата на екрана на видеозаписващата апаратура.

— Нещо да си видял да плува?

— Нищо. Нито дори и лодчица.

Така наричаха малките руски подводници.

Лио нагласи слушалките и седна на стола. Екранът бе вляво, а двете клавиатури — право пред него. На едната от тях буквите бяха разположени като на обикновена пишеща машина. Другата бе изпълнена с неизвестни по предназначение клавиши и светлинки. В момента нищо не светеше. От дясната страна имаше уред, приличен на микроскоп. Това бе скенерът на звуковата картина. Той можеше да познае с какъв двигател е снабдена точицата на екрана. В другия край на извитото бюро имаше лазерен принтер и факс.

Лио заговори в микрофона:

— Девети пост докладва, че смяната е извършена. Никаква дейност.

— Благодаря, Лио — обади се дежурният офицер.

Лио погледна към кабинката. Дежурният офицер се изправи с кръстосани на гърба ръце, с блестяща от чистота униформа под обезобразеното лице. По време на войната в Залива неговият миночистач бе пострадал от пряко попадение. Приличното на гробище съоръжение се бе превърнало в убежище за живите мъртъвци.

Шест часа Лио седя на пулта, вслушвайки се в едва доловимия шум на статичните изпразвания от наземната сателитна система, разположена в Испания. После, в два часа сутринта, предаде задълженията си на главния пулт в кабинката на дежурния офицер и отиде в столовата. Тъкмо се нагани да хапне нещо, когато високоговорителят му нареди веднага да се яви на работното си място.

— Виж какво става — каза му дежурният офицер. Той току-що бе включил слушалките си в една от клавиатурите. — Тя си тръгва към къщи, Лио.

Очите на Лио не се откъсваха от малката бяла точица на екрана, която не бе по-голяма от главата на карфица.

Той си сложи слушалките, включи ги в един жак, отпусна се на стола и започна да трака по машинописната клавиатура. Точицата на екрана удвои размерите си. Лио натисна един клавиш и плъзна стола си към принтера. От отвора му излезе копие от изображението на екрана. Той отново затрака по клавиатурата и точката на екрана стана още по-голяма.

— Изглежда ли ти позната?

Лио примижа.

— Трудно е да се каже. Дай да видим следите от миналия месец.

Пръстите му затанцуваха по втората клавиатура. Секунди по-късно той поклати глава и промърмори:

— Кучият му син е минал през Големия каньон. Трябва да е откачил да рискува лодката си в такова време.

Големият каньон бе най-голямата падина в Северния Атлантик и най-трудната за навигация област.

— Или пък иска да се прибере вкъщи, без да го забележат — вметна дежурният офицер.

Лио отново се извърна към втората клавиатура и натисна още няколко клавиша. Докато компютърът започваше ново търсене, сравнявайки всички следи от последните три месеца, той затрака по машинописната клавиатура. Изображението на екрана продължаваше да расте. Лио извади нови разпечатки.

Дежурният офицер говореше тихо в телефона:

— Имаме положително разпознаване. От Големия каньон.

Най-напред се обади на отдел „Анализ на изображенията“ към ЦРУ в Лангли, а след това и на Центъра за анализ във военновъздушната база „Болинг“, ръководена от военното разузнаване, разположено на отсрещния бряг на Анакостия. И от двете институции го накараха да им изпрати копия по факса.

— Компютърът не може да намери подобна следа — повтори Лио.

— След като се прибира, значи преди това е излязла — настоя дежурният.

Лио подаде още команди на компютъра. Упорит беше той офицер. Две минути по-късно обаче компютърът изписа съобщение, че в паметта му няма нищо, което да съвпада с мигащата на екрана точка.

Лио се хлъзна със стола към принтера. Разпечатките вече бяха образували малка купчинка. Той взе най-горната и я пхна в скенера, след което прилепи око към окуляра. Едната ръка сложи върху фокусирането, а с пръста на другата започна да натиска някакъв клавиш. В слушалките му се появи звук с ниска честота, сякаш някъде отдалеч към него се приближаваше камион. Лио започна да налага звука върху изображението така, че ръмженето от мотора да се чува най-ясно, когато е точно върху мигащата точка. Натисна друг клавиш. Компютърът щеше да свърши останалото. Ще разрови паметта си за

милионите други звуци, записани в паметта му и щеше да направи това за секунди, а не за минути, както правеха това компютрите от миналото поколение.

— Чудя се къде ли е ходила — каза Лио.

— Аз пък се чудя как тъй сме я изтървали — каза дежурният.

— Абсолютно съм сигурен, че не е минавала през моята смяна.

Трябва човек да е заспал, за да я изтърве.

— Някой все пак го е направил — изръмжа офицерът.

— Дневната смяна. Не е твой проблем — бодро го успокои Лио.

Дежурният офицер изхъмка. Шраг бе прав.

Мониторът започна да се изпълва с подробен надлъжен разрез на подводница и краткото ѝ описание.

— Клас „Тайфун“. Сигурно е от Първи червенознаменен морски северен флот, базиран в Мурманск — предположи Лио.

Дежурният офицер вдигна телефона и предаде новините на Лангли и „Болинг“. После се извърна към Лио:

— Браво, Лио! Искаш ли да си вземеш почивката сега?

— Може би малко по-късно. Първо искам да си оправа нещата тук.

Дежурният кимна. Шраг бе старо куче, което знаеше какво означава първостепенно предимство. Той издърпа кабела на слушалките си от жака и се върна в кабинката си. След като прекият му шеф си отиде, Лио се свърза посредством модема на компютъра с факсовете в Лангли и „Болинг“ и им изпрати копия от разпечатките.

Знаеше много добре, че новината за прокрадващата се съветска подводница щеше да обиколи разузнавателните кръгове и накрая щеше да се появи във всекидневната сводка на бюрото на президента.

Лио се усмихна. Много преди президентът да разбере за подводницата, Ли щеше да знае за нейното съществуване. Той бързо набра номера на факса, който Шаойен му бе дала. Момичето щеше много да се зарадва, че не е забравил, а когато бе в такова настроение, беше страхотна в леглото.

Игор Тамасара бе отправил сърдит поглед през огромната, покрита с червено сукно и потънала в позлата маса, която му служеше за бюро. Богатата ѝ украса само подчертаваше колко недообзаведена и

недостатъчно осветена е останалата част от кабинета — най-обикновен полукръг от столове с високи облегалки и няколко стандартни лампи, хвърлящи бледи кръгове от слаба светлина. Обстановката изразяваше тайнственост и заплаха, които Тамасара обичаше много да внушава, а особено пък в този момент те бяха подсилени и от ярост, която едва успяваше да потисне.

Кяо Пин му бе телефонира, за да му напомни, че графикът не бива да се забавя дори с час. Нито дума похвала за успехите, постигнати до този момент. Обаче знаеше, че ако си излее гнева върху тези, които стояха срещу него, това щеше да даде обратни резултати. Бяха изпълнили всяко негово желание. А и истината бе, че той би трябвало да предвиди проблема, който току-що бе възникнал.

— Имаме на разположение три седмици. Времето не може да бъде променено — повтори Игор Тамасара. Извърна се и погледна якия и широкоплещест мъж, седнал в края на полукръга. — А сега ти ми казваш, че имаме проблем, Саша.

Останалите слушаха почтително. Доктор Александър Фретов бе невропсихиатърът на екипа. Той разкърши могъщите си като на боксьор рамене и каза:

— Ами този проблем излезе, след като прегледах тестовете, извършени от Сергей Николаевич: — Той кимна към високия и строен мъж, седнал до него.

Сергей Николаевич Петраров, главен невролог в Пощенска кутия 97, заговори направо по въпроса:

— Проблемът се състои в това, че всички обекти, върху които провеждаме експериментите си, са затворници. А те до известна степен вече имат нагласа към подчинение. Това най-вероятно ги е направило много по-податливи и дейността на сравнителите им лесно може да бъде потисната.

— „Най-вероятно“ не е научен термин! — изръмжа Игор Тамасара.

— Именно на тази фаза повдигнахме въпроса — каза доктор Петраров бързо. — И все още имаме време да оправим положението.

Игор Тамасара се размърда в стола си. Инквизиторският му тон запази звученето си:

— Добре, какво предлагате?

Доктор Фретов наведе масивния си торс напред.

— Вече се посъветвахме и постигнахме съгласие, Игор Викторович. Можете да продължите, използвайки настоящите резултати. Но в тях ще съществува риск. Затова — точно както при първите ни тестове с животни в 97 ние знаехме, че ще трябва да продължим опитите си върху хора — и сега трябва да ги продължим върху хора, които не са били затворници. Резултатите може да се окажат същите, както при затворниците, но докато не опитаме, не можем да бъдем сигурни.

Тамасара се облегна назад, допирайки и разделяйки дланите си с бавни движения, за да има време да помисли.

— Колко ви трябва? — попита той най-сетне.

Въздишката на доктор Петраров сякаш увисна във въздуха.

— Не е само въпрос на бройка, Игор Викторович. Трябва да разполагаме с обекти, чийто мозък е възможно най-близък до този на предполагаемата мишена. Ако мишената е европейец, за предпочитане е да не използваме за опита африканец. Същото важи и за останалите етнически групи, при които ние, невролозите, сме разбрали, че имат различна форма на мозъчните вълни.

— Припомнете ми кои бяха.

— От гледна точка на неврологията, аборигенът се различава от ескимоса. Или пък японците — от хората на амазонската джунгла. На външен човек тази разлика може да не се стори много голяма. Но за един невролог тя е значителна и трябва да бъде взета под внимание заключи Петраров.

Фретов се прокашля. Гласът му звучеше като на простуден:

— Различните навици и начинът на живот на обществото създават различни личности. Основната личностна структура се влияе от ролята и традициите на всяка култура. Някой, който е смятан за нормален в неговото общество, за нас би изглеждал много странен. Американците са добър пример за това. Или пък, тъй като стана дума за това, нашите домакини тук. Ето защо много е важно да се вземе предвид и факторът култура. Степента на агресивност например у един амазонски индианец и у един нюйоркчанин е съвсем различна. Или пък, както всички знаем, и между нашите етнически групи. Всичко това трябва да бъде включено.

Игор Тамасара кимна бавно:

— Има ли значение дали обектът е мъж или жена?

Този път отговори доктор Петраров:

— Идеалният случай е да използваме мъже и жени. В различния им вълнов модел има някои тънкости и ще е интересно да разберем как ги използва жиротронът.

Игор Тамасара се наведе напред, опрял лакти на бюрото.

— Колко ви трябват? Абсолютният минимум.

Доктор Петраров и доктор Фретов се спогледаха. Невропсихиатърът отговори и за двамата:

— Двама. Идеално би било, ако и двамата са от една и съща раса с предполагаемата мишена. Но при жената това е по-маловажно, отколкото при мъжа.

— Какво значи това? — попита Игор Тамасара.

Доктор Фретов разпери ръце и се усмихна.

— Не е трудно да се досети човек, че мишената най-вероятно ще бъде мъж. След като Тачър вече я няма, не останаха много жени, които биха оправдали такава интервенция.

Смехът на Игор Тамасара прогърмя из стаята.

7.

Групата на Мортън се събра около Виталий Ребиков. Тялото му лежеше голо на облицованата с неръждаема ламарина маса за аутопсия.

Преди да дойде, от кабинета на професора Мортън бе издал заповед на „Вътрешна сигурност“ да изпрати екип, който да претърси апартамента на Ребиков. Томи бе отишъл с тях тъкмо повод да започне кариерата си в „Хамър Форс“.

Бе наредил на Анна и на професора да преработят психопортрета на Игор Тамасара, на Лестър Финел — хората му да претърсят информационните банки на компютрите си за всеки, който е работил в Пощенска кутия 97 и после е умрял, на Шон Карбъри, който командваше „Секретни операции“ — да събере екип, на Джони Куърк — да нареди на хората си да преровят бумагите и да видят дали няма да открият нещо. Дани Нагиър бе започнал да сглобява специалното си оборудване.

Малко преди да напусне сградата, за да отиде до женевската *Privatklinik* той телефонира на Бил Гейтс. Директорът на отдел „Оперативен“ на ЦРУ бе един от старите кримки, с когото винаги бе работил добре. Дватама инстинктивно умееха да разбират какво е възможно в реалния свят. Гейтс веднага се бе съгласил да помоли ФБР да се поразтършува из Маями и да види какво може да открие за Ребиков или сестра му.

— И така, полковник, нещо специално, което да търсим?

Тъмните, обсидианови очи на професор Абрахамсон, главен патолог, го пронизаха от другата страна на масата. Той навлече хирургическите си ръкавици и защита ръкавите на ризата си с тях. Както и цялата стая, и той миришеше на химикали. Дватама му асистенти продължаваха да правят внимателен оглед на трупа.

— Всичко, което би могло да го накара да извърши самоубийство без никаква видима причина — каза Мортън с равен глас.

Професор Абрахамсон извърна клюнообразното си лице към професор Свенсен.

— Бих казал, че това повече клони към вашата област.

Психиатърът се усмихна толерантно.

— Единственото нещо, което успях да науча, не е от субективен характер. Но тъй като не мога да предложа никаква психическа причина, остана ми само да се надявам, че вие ще посочите някаква органическа.

— Слава богу, че съм само един беден неврохирург — ухили се Йоши Крамър.

Отново се възцари мълчание и всички продължиха да оглеждат тялото. Под мощните луминесцентни лампи кожата изглеждаше като восъчна. На шията му имаше тъмновиолетова ивица, останала от колана, с който Ребиков се бе обесил.

Професор Абрахамсон разпери ръце встрани и раздвижи пръсти.

— Зимна скованост. — Той се обърна към единия от асистентите: — Някакви предложения?

Асистентът помисли малко.

— Какво ще кажете за соло цигулка? Брамс например? Нещо, което да ви раздвижи пръстите.

Професор Абрахамсон кимна:

— Много добре. Нека бъде Найджъл Кенеди.

Асистентът включи касетофона, сложен на една количка в ъгъла на стаята. Музиката отекна между облицованите с фаянсови плочки стени.

Над масата за аутопсия бяха окачени везни и две легенчета от неръждаема ламарина. Между тях висеше подвижен микрофон. На отделна релса бе закрепен подвижен, рентгенов апарат. Професор Абрахамсон вдигна ръка и включи микрофона. После наклони леко глава на една страна и движенията на ръцете му станаха целенасочени, плъзгайки се по торса, ръцете и краката на Виталий Ребиков, систематично опипвайки и стискайки всеки мускул и мазнина. Надникна между пръстите на краката, под мишниците и в чатала. Опипа шията и главата. Пръстите му внезапно се спряха в косата и той се наведе, за да види по-добре. После вдигна поглед към Йоши Крамър.

— Дали това е сънното, което си мисля?

Йоши наведе глава над скалпа.

— Белег от дупка — промърмори той тихо. — Белег от дупка за изследване.

Останалите се приближиха да видят за какво става въпрос. В черепа много ясно се виждаше малко кръгче с размер на десетцентовата монета.

— А какво е отдолу? — попита Мортън.

Йоши се отдръпна назад.

— Едни от най-важните части на човешкия мозък. Обаче ми се струва, че теб ще те заинтересува амигдалата. Това е онова малко бадемовидно тяло, което играе ключова роля в емоциите — и поспециално агресията. Винаги съм казвал, че ако някой успее да пипне там, ще е на път да създаде чудовище, което ще накара добрия стар доктор Франкенщайн да заприлича на студент първокурсник!

Професор Абрахамсон ги огледа и въздъхна:

— Слава богу, че съм само един беден патолог! — После се обърна към Йоши: — Докато стигна до мозъка, ще мине малко време. Освен ако, разбира се, не искате да почна веднага с него.

— Не бързае, Изидор — успокои го меко Йоши.

Патологът кимна на асистентите си:

— Добре, хайде да го обърнем тогава.

Двамата го обърнаха и професорът поднови методичното изследване на трупа.

На Ли Муфанг му се пиеше чай. Имаше лице, което никога не издаваше мислите му. Можеше да му се даде всяка възраст между тридесет и четиридесет години, но не и четиридесет и три, на колкото всъщност беше. Помагаше му това, че по тялото си нямаше нито грам излишна мазнина и че косата му бе черна като гарваново перо.

Той хвърли поглед към Шаойен, която дишаше тежко с широко отворена уста. До пристигането на факсовете тя бе, както обикновено, ненаситна и двамата се бяха вкопчили като животни един в друг. Едва стигнала до единия оргазъм, тя веднага започваше да работи за следващия. Винаги бе такава след прекарване на деня в леглото на Лио и като че ли с това се очистваше от докосването и вкуса му.

Първият факс бе на мандарин с обратно изписване на йероглифите и с представка, подсказваща, че съобщението идва от директора. Както винаги, Кяо Пин бе кратък. След като го прочете. Ли го нахъса на парченца, сложи ги в една чинийка и ги запали. После занесе пепелта в тоалетната и пусна водата. Така постъпваше с всички инструкции, носещи тази представка.

След това, пуснал музиката на радиото като фон — още една предпазна мярка, — той обсъди с Шаойен нейната част от новопристигналата от Пекин заповед. Тъкмо се занимаваха с това, когато пристигна и вторият факс — от Лио. Ли донесе дългия факс в леглото и се зае да го изучава.

Огромна руска подводница бе преплувала половината свят и обратно, без да бъде забелязана от американците до последния момент. Кяо Пин още веднъж бе доказал правотата си.

Дори и на този етап Ли знаеше съвсем малко от подробностите на операцията с кодово название „Безмълвни гласове“. Това бе типично за Кяо Пин — да използва английски думи за името на операцията. Това показваше дълбокото му разбиране на Запада. „Мисли като тях, стани като тях и само тогава може да успееш да ги смажеш“ — така му бе казал той при последната им среща в Пекин.

Докато Ли ставаше от леглото, Шаойен изпусна газове. Шляпайки с боси крака по пода на спалнята, той се отправи към кухнята. Изчака водата да заври и после заля торбичката с билков чай. Обгръщайки чашата с длани по китайски той тихо сърбаше, както го бе учила майка му. Мислеше. До този момент операция „Безмълвни гласове“ се бе оказала необичайно лека за изпълнение. Според него една такава операция би трябвало да бъка от трудности. Обаче още от първия миг бе доловил слабостта на Лио към секса. След като Шаойен го закачи на куката, останалото вече бе лесно. Лио явно е добър в работата си, дори изключително добър, след като е успял да открие подводницата. Но иначе бе много наивен и отношението му към Шаойен го доказваше. Обаче понякога такива като него можеха да предприемат опасни и непредсказуеми действия. Трябваше да се отнасят с него много внимателно, да упражняват не повече от оптималния натиск.

Ли остави чашата и се върна обратно в спалнята. Клекна до факса и набра дълга серия цифри, за да изпрати получения от Лио факс

в Пекин. Сбръчка нос, като чу, че Шаойен отново пуска газове. Трябва да ѝ заповяда да потиска тая своя страст към бърканите яйца.

По-късно накъса факса и го пусна в тоалетната. После взе душ и се избърсна, подготвяйки се за срещата с Лио.

В залата за аутопсия професор Абрахамсон завърши външния оглед на трупа. Виталий Ребиков отново лежеше по гръб, а Найджъл Кенеди бе спрял да свири.

— Искате ли да чуете нещо друго? — попита го същият асистент, който бе пуснал касетата.

Патологът му хвърли бърз поглед.

— Не. Може и да съм схванат, но не чак толкова.

Професор Абрахамсон се обърна към хирургическата количка. Единственият голям инструмент в нея бе малка електрическа резачка, включена в един от многобройните контакти в стената.

Йоши Крамър кимна към рентгеновия апарат:

— Защо не направим някоя и друга снимка на главата? Може да ни подсказе нещо за произхода на онази дупка.

Професор Абрахамсон кимна към другия си асистент. Той нагласи апарата точно над главата на Ребиков. После направи поредица от снимки на черепа. След това, докато излизаше забързано от стаята, за да ги прояви, патологът започна с външното описание на трупа. Докато той говореше в микрофона, останалият асистент отрязва по един нокът от пръстите на ръцете и краката, както и няколко косъмчета от косата и слабините. После ги сложи в бурканчета и им залепи етикети.

— Днес наистина ще си заслужиш заплатата, Дейвид — промърмори Йоши.

Патологът взе скалпел от количката и хвърли поглед към професор Свенсен.

— Ако нямате нищо против да почакате малко вън...

Психиатърът поклати отрицателно глава.

Професор Абрахамсон сви рамене и насочи дългото и тънко острие на скалпела към тялото. Разперил пръстите на едната ръка върху кожата, за да я държи опъната, той направи един Y-образен разрез на гърдите, забивайки скалпела дълбоко в мускулите и тлъстините, за да се покаже гръдната кост. Долният край на разреза

стигна до горната част на тазовия кръг. Кожата цъфна отворена. Почти нямаше кръв.

Той хвърли скалпела и взе по-къс. С него отдели хрущяла над гръдния кош. После взе ножици за рязане на кости и започна да отваря гърдите. Известно време се чуваше само хрущенето на разрязваните кости. Когато приключи с гръдната плоча, професор Абрахамсон отстъпи назад, за да даде възможност на асистента си да открие органите. Мортън разпозна белия и черния дроб, както и нагънатите намотки на червата. Сърцето засега оставаше скрито зад белите дробове.

Професор Абрахамсон отново застана до масата и огледа органите. После извърна глава към микрофона и каза:

— Визуалният преглед на вътрешните органи не показва нищо необичайно.

След това взе нов скалпел и се зае да отреже белите дробове.

В хола, чийто прозорци на втория етаж гледаха почти точно срещу апартамента на Ли от другата страна на улицата, двамата техници от ФБР чуха в слушалките си звуците от факса и повторното пускане на водата в тоалетната. Както и всички други звуци, които бяха записали от този апартамент, и на тези автоматично се слагаше дата и време. По-младият агент, жилест китаец, роден в Хонконг, на име Тент, погледна стенния часовник.

— Може би някой ден ще разберем за какво е всичко това — каза той.

— Само че още не са ни продупчили билетчета — отвърна Сонг. Той беше американец от китайски произход.

— Това е типично за Лангли.

Сонг сви рамене. В този бизнес вършиш това, за което ти се плаща. Мисленето не бе включено.

След като махна белите дробове, професор Абрахамсон ги огледа, хвърли единия от тях на везните, отбеляза теглото му, изчака асистента да го свали оттам, после сложи и другия. Всичките си

наблюдения съобщаваше в микрофона. Той огледа присъстващите, сякаш очакваше въпроси. Нямаше такива.

— ... Няма аномалии — заключи професор Абрахамсон.

Мъртвите, които идват тук, нямат друг глас освен този, помисли си Мортън. Абрахамсон говореше вместо тях, заравяйки ръце дълбоко в телата им, мъчейки се да хвърли някаква светлина върху отминалия им живот. *Няма аномалии.*

Професор Абрахамсон извади сърцето и го огледа. Изчака асистента да отнесе дроба в буркана и сложи сърцето в друг буркан. Органите щяха да отидат за изследване в патологията, а течностите — в токсикологията.

Професор Абрахамсон примижа към зейналата празнина.

— Последната приета храна се оказва, че се състои от варени яйца, хляб и някаква течност.

— Всяка сутрин закуската му бе такава — обади се професор Свенсен.

— Мислите, че това го е депресирало ли? — попита асистентът.

Професор Абрахамсон го погледна.

— Ако искате да ни разсмеете, първо ни предупредете.

Очите на асистента отново добиха съсредоточен израз.

Черният дроб, пикочният мехур, панкреасът и бъбреците също бяха претеглени и предизвикаха благоприятен коментар. Виталий Ребиков е бил здрав човек, каза си Мортън.

Другият асистент се върна с проявените рентгенови снимки и ги сложи на светлинното табло на стената. Йоши и Мортън се приближиха към тях.

— М-да, да, да — промърмори неврохирургът, оглеждайки внимателно снимките.

Останалите се приближиха към тях.

— Какво има? — поиска да узнае професор Абрахамсон.

— Имплантация. Подобен вариант на Делгадо за бикове — промърмори Йоши, без да откъсва поглед от снимките, и посочи с пръст миниатюрното тъмно петънце.

Другите се скупчиха да видят по-добре.

Професор Абрахамсон впери поглед в Йоши и тежко произнесе:

— Кой, по дяволите, е този Делгадо, за когото говорите с такъв компетентен тон?

Йоши кимна към светлинното табло:

— Когато ние с вас още сме си играли на доктори, Хосе Делгадо е провеждал експерименти, които заплашили бикоборците да останат без работа. Дълбоко в мозъка на бика той имплантирал радиоуправляем електрод. После излизал на арената без нищо друго, освен малкото дистанционно управление. Два тона смъртоносни мускули се втурвали срещу него. Но щом Делгадо натискал някой бутон, разяреният бик се превръщал в кротко теленце... Та така. Делгадо е слагал електрода си горе-долу на това място, на което е сложен и този. С една дума, близо до онази част на бичия мозък, която контролира паметта, импулсите и чувствата. Делгадо не отишъл по-нататък от това да покаже на хората, че е възможно върху поведението на животното да се упражни контрол от дистанция. А тук, изглежда, някой се е опитал да докаже същото и при хората.

Професор Свенсен кимна замислено.

— Когато учех в Упсала^[1] попадна ми оценка за работата на Делгадо. Заключение бе, че да се прави същото върху хора е опасно, защото може да предизвика халюцинации и илюзии, които биха могли да се изплъзнат от контрол. Дори по-лошо: могат да накарат някой да се държи абсолютно неадекватно. Като например да се самоубие без никаква видима причина.

Професор Абрахамсон се засмя недоверчиво:

— Наистина ли предполагате, че някой някъде е натиснал копчето на дистанционното управление и Ребиков веднага се е обесил? Това ли искате да ни кажете?

Професор Свенсен фиксира патолога с поглед.

— Аз не съм невролог, професор Абрахамсон. Но знам със сигурност, че мозъкът е най-сложното творение на тази планета. И въпреки това, ние разбираме само една нищожна част от неговите функции. Какво става в мозъка, когато мислим? Доколко свободни сме? Доколко действията ни са определени от сили извън нашия контрол? Какво става, когато си спомним нещо? Или когато една дума ни се спре под езика?... Има още стотици такива въпроси, чиито отговори тепърва ще ни се изясняват. Знаем, че в един среден мозък има петнадесет милиарда нервни клетки, но все още не разбираме кои от тях контролират например стареенето, депресията или пристрастяването към нещо. Аз се интересувам какво става в мозъка,

когато някой човек избухва в насилие. Интересувам се от ефекта, който насилието може да окаже върху този, от когото излиза. Какво всъщност знае науката за насилието? Все още съвсем малко. Докато не научим нещо повече, нищо не мога да отхвърля или пренебрегна.

Старият патолог поклати глава:

— Сега съм още по-доволен, че работата ми е да се занимавам само с мъртвите.

Той се извърна и отиде до масата. Останалите го последваха.

В пълна тишина професор Абрахамсон обели кожата на черепа, за да оголи шева, след което взе електрическият трион и резна четири начупени линии. После взе стоманен лост, приличен донякъде на обувалка, и го мушна в един от разрезите. С доста усилие и със силен всмукващ звук успя да отхлупи теменната кост. С помощта на малко по-голям скалпел той отрязва артериите и тъканите, които държаха мозъка на мястото му. За по-малко от пет минути органът бе изваден.

След като го оглежда в продължение на около минута, патологът го вдигна към светлината на мощната луминесцентна лампа. Останалите гледаха като омагьосани сивкавата, прилична на гъба маса, пълна с тъмно оцветена течност.

— Виждам го — обади се Йоши. — Между амигдалата и хипокампуса.

Мортън ясно виждаше кръглия силует на електрода.

— Дайте да му направим още няколко снимки — каза той.

Професор Абрахамсон го сложи внимателно на везните.

— Триста грама. Ще го претеглим пак, след като извадим онова нещо — каза той.

Останалите гледаха в мълчание как асистентът прави рентгенови снимки на мозъка. Когато се обърна да тръгва, Мортън го спря.

— Нека аз ги проявя — каза той.

Време беше да започне да събира мозайката малко по малко.

Патологът го стрелна с поглед, но не каза нищо. Свали подноса от везните и го занесе до една масичка. Над нея имаше високоинтензивна лампа на съчленена стойка, която даваше много мощно осветление. Останалите се събраха около него.

Със забележително икономични движения професор Абрахамсон направи разрез на мозъка, за да извади големия колкото хапче

електрод. Стисна го с хирургическите щипци и го вдигна към лампата. По металната повърхност на електрода нямаше никаква маркировка.

Никой не проговори. Мортън взе едно бурканче за образци и отвори капака му. Професорът внимателно пусна електрода вътре. Мортън сложи капака отново и се обърна към всички с търпелив глас:

— Налага се официално да ви напомня, че за това, което стана тук, не бива да говорите на никого. Нито на колегите си, нито на семействата си. Абсолютно на никого.

Изчака, докато всички кимнат, после се обърна и излезе от залата за аутопсия. Нямаше с какво да подкрепи стягането в стомаха си — във всеки случай не и с бумагите, които Битбург щеше да иска от него, — но то му казваше, че след като така и така ще трябва да започне от някое място, защо това място да не е Пекин. След като руснаците бяха излезли от схемата, единствените, които имаха ресурси да подновят работата оттам, откъдето я бе оставил Делгадо, бяха китайците.

В 4,00 сутринта, минавайки край потъналите в дълбока сянка Арлингтънски гробища, линкълнът се отправи на север от центъра на Вашингтон, бавно прекосявайки равните и тук-там обрасли с гори поля по бреговете на Потомак. Гейтс увеличи скоростта, настроил радиото на станция, денонощно предаваща новини.

Той бе огромен мъж с широки рамене. Бе разхлабил вратовръзката си, но яката на ризата му бе закопчана. Имаше цял гардероб от едни и същи ризи — шити от еднакъв плат и с еднаква кройка. Това му бе неизменен навик.

Слушането на радио бе друг негов навик: трудно понасяше тишина. И изпитваше голяма любов към гласовете от радио. Предаваха толкова много информация, и то с натискането само на едно копче. Дежурният офицер, който го бе събудил преди един час, не би могъл да кандидатства дори и в някоя провинциална радиостанция. Имаше недостатък в говора, дължащ се на нерви, който го бе оставил на вечна „кучешка вахта“ в отдел „Оперативен“.

Беше му се обадил, за да му съобщи двете неща, които бяха включени в списъка „Да се събуди директорът“: новините, че една съветска подводница от клас „Тайфун“ се прибира към къщи и че човек на Кяо Пин бе изпратил още един факс от апартамента си в Чайнатаун.

Дежурният офицер бе заекнал, че за това откъде се връща подводницата няма никаква информация. Но по последователността на набирането на номера хората му бяха разбрали, че факсът е предназначен за Пекин. Гейтс бе попитал и му бе отговорено, че няма нищо от Маями. Е, ако предстоеше да има, скоро щеше да има.

Но това, което го накара да се качи на колата и да тръгне към офиса си в този необичаен час, бе телефонното обаждане на Такър Симпсън, с което го уведоми, че президентът ще ходи на срещата на необвързаните страни в Манила, с междинно спиране Хонконг. Осигуряването на този маршрут щеше да създаде големи главоболия. На британците в Хонконг, на филипинските служби за сигурност, както и на клона на ЦРУ във Филипините. И още един бог знае с още колко служби трябва да се консултира, да ги включи в играта или просто да ги провери само за да ги изключи.

Гейтс приятелски махна на охраната пред входа на Лангли. Паркира колата пред сградата на щаба и влезе във фоайето, крачейки върху емблемата на Управлението — вбита в пода мозайка на щит с шестнадесет звезди, с извърната в профил глава на белоглав орел. Малко по-нататък бе плочката, посветена на най-известния директор на ЦРУ — Алън Уолш Дълес. На нея бяха гравирани думите на апостол Йоан: „И вие ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“. Гейтс кимна на часовия до асансьорите и натисна бутона. Средната врата се отвори. Този асансьор бе програмиран да спира само на неговия етаж — шестия. Секунди по-късно той излезе в облицования в светла дъбова ламперия коридор и закрачи по стандартния за държавни учреждения тъмнозелен килим.

Неговият кабинет бе в дъното на коридора. Сигнал до вратата му, той набра трицифровия си личен код на таблото до вратата и екранчето на малкия компютър светна. От „Вътрешна сигурност“ казваха, че бил последен вик на техниката. Според Гейтс обаче това беше прекрасен часовник, следящ го кога идва и кога си отива. Щом влезе в офиса, лампите автоматично светнаха — още една малка услуга, която компютърът вършеше.

Самият офис бе голям, просторен и три от стените му бяха заети от библиотеки. Четвъртата беше огромен прозорец, предлагащ чудесна гледка към градския пейзаж на Вашингтон. Както всички останали прозорци на сградата, и този бе покрит с невидима субстанция, която

техническите служби бяха създали, за да предпазят от електронно подслушване и наблюдение. На бюрото пред прозореца лампичката на телефонния секретар мигаше, съобщавайки му, че има записано обаждане. Гейтс го натисна.

— Обади ми се — заповяда гласът на Мортън.

[1] Университетски град в Швеция. — Б.пр. ↑

8.

Точно в четири часа сутринта — болницата в Бетезда работеше по гринуичко време главният хирург и доктор Баркър спряха пред вратата на президентския апартамент. И двамата бяха облечени в сини халати. Хирургът бе с приятното лице на семеен доктор, който още прави посещения по домовете, но всъщност бе кален в битките на войната в Залива, а след това бе прослужил известно време с омиротворяващите войски на Обединените нации в Босна. В ръцете си носеше бъбрековидно легенче, в което имаше пълна спринцовка с поставен на иглата предпазител. В спринцовката имаше лек, но бързодействащ анестетик. Въпреки работния халат, всичко у доктор Баркър говореше, че е личният лекар на президента. Бе висок и сух човек с посребрени коси и обезоръжаваща усмивка, която в момента отпрати на човека от „Секретна служба“, седнал пред вратата на спалнята. Човекът хвърли поглед на спринцовката в легенчето и каза:

— Откакто влезе тук, Лазер не е издал и звук.

По силата на професионалния навик агентът говореше за президента с оперативния му псевдоним, което бе част от сложната мрежа от предпазни мерки, съпровождаща лидера на нацията дори и тук. Апартаментът му беше Замъка, а спалнята — Спанак. Доктор Баркър бе Диагнозата, хирургът — Форцепс Едно. Останалите отговорни членове от персонала на болницата носеха същото име, но във възходящ ред. Двамата помощници, влачещи се отзад, бяха Форцепс Деветнадесет и Форцепс Двадесет. Куфарчето с Футбола — чантата с кодовете за изстрелване на ядрените глави, седеше до човек от „Секретна служба“, чийто псевдоним беше Домино.

— А къде е Дръмър? — попита доктор Баркър, поемайки езика на кодовете. Дръмър беше Такър Симпсън.

— Заедно с Вахтения са в Свързочната — отговори агентът.

Так вероятно въвеждаше Вахтения, тоест вицепрезидента, в обстановката.

Доктор Баркър запаля осветлението в спалнята и двамата лекари хорово поздравиха президента с добро утро.

— Съжалявам, че трябва да ви будя толкова рано, сър, само за да ви приспя отново — каза хирургът бодро, приближавайки се към леглото.

Доктор Баркър сведе поглед към единствения си пациент.

— Имате ли някакви предварителни въпроси, господин президент?

— Само за тоя твой глупав скенер, Хърб. Мислил ли си какво ще кажеш на пресата? Знаеш как обичат да преувеличават нещата. Помниш ли какво стана с Джордж Буш, като падна от стола на оня банкет в Токио? Медиите започнаха да се чудят да не би президентът да има тумор в мозъка.

Доктор Баркър се усмихна успокоително.

— Скенерът е част от политиката ни за превантивна медицина. И по същество почти не е по-различно от това да ви светна с лампичка в ухото или окото. То е само по-сложна форма на проверка за собствено успокоение, това е всичко. И точно това ще кажа на пресата. И *Вашингтон Пост* няма да има за какво да се закачи.

Президентът се обърна към хирурга:

— А ако откриете нещо, тогава какво?

Хирургът отново го успокои:

— Ако например открием полип, то той най-вероятно ще е доброкачествен. Въпреки това, за да сме спокойни, ще го махна. Ендоскопът може да го прави по време на прегледа.

— Колко време ще отнеме това?

Хирургът свали предпазителя на иглата.

— Ще спите само няколко минути. И ще се събудите отново за ранна закуска — обеща той.

Президентът кимна, мъчейки се да изглежда по-спокоен, отколкото всъщност беше.

— Ами... в такъв случай почвайте.

Доктор Баркър хвана opakото на дясната ръка на президента и се опита да напипа вената. Когато успя, взе спринцовката от хирурга.

— Това нещо е по-леко и по-бързо от валиума. И няма абсолютно никакви странични ефекти. — С опитна ръка той пъкна иглата във

вената и бавно започна да натиска буталото на спринцовката. — Започнете да броят, господин президент. Без да бързате, бавно.

Устата на президента се отпусна и той започна да диша по-дълбоко. Хирургът се обърна към вратата и махна на двамата санитарии. Те избутаха леглото от спалнята и го вкараха в личната амбулатория на апартамента. Там обърнаха президента на една страна, свиха коленете му нагоре и в ректума му вкараха тръбичка от оптична нишка, за да изследват вътрешната мембрана на гръбначния стълб. Хирургът гледаше през специален окуляр, който му даваше силно увеличеното изображение на тъканта.

След няколко минути той наведе окуляра надолу и се обърна към доктор Баркър:

— Този човек е чист като аптека. Погледнете сам.

Доктор Баркър се убеди, че това наистина е така. Президентът вече бе започнал да се размърдва в леглото.

— Дайте да го откараме при магнитографа. И за него трябва да е спокоен и отпуснат.

Предшествана от човека на „Секретна служба“, мърморещ тихичко нещо в микрофона на ревера си, малката процесия излезе от апартамента.

Мортън седеше на добре тапицирания стол в офиса си в щаба на „Хамър Форс“. Бе избрал тази ъглова стая за свой офис, защото прозорците откриваха чудесна гледка към Швейцарските Алпи. Винаги си бе бил планинар и когато всичко това свършеше, щеше да си премери силите с някой планински връх. Огромното бюро и столът бяха единствените мебели в стаята. Всичко останало бе последен модел свързочна апаратура. Без да сваля поглед от монитора, той набързо въвеждаше Бил Гейтс в ситуацията по телефона. Томи се бе обадил и бе докладвал, че претърсването в апартамента на Ребиков не е дало резултати. Компютрите на Лестър Финел не бяха открили никой, който е бил в Пощенска кутия 97. Професорът бе оставил съобщение, че двамата с Анна не са напреднали много с психопортрета на Игор Тамасара. Той отмести поглед от монитора.

— След като Джони Куърк и хората му разхвърлиха електрода от мозъка на Ребиков на съставните му части и го подложиха на серия

най-различни тестове, Уолтър наблегна, че все още не могат да потвърдят със сигурност дали Игор Тамасара, е имплантирал този електрод или не — каза Мортън.

— Тогава какво иска Битбург? — изръмжа Гейтс. — Изявление от Тамасара?

Мортън си представи отпусналия се в креслото си Гейтс, притиснал слушалката с рамо към ухото и вперил поглед в пейзажа навън.

— Да, и ако може да е надлежно подписано в присъствието на двама свидетели. Откакто разбра какво могат да правят компютрите, Уолтър вече е убеден, че ако нещо не се появи на разпечатка, то изобщо не се е случило. Точно това ми отговори и когато му казах, че Игор Тамасара сигурно е в Китай.

Гейтс се закиска:

— Докато не му покажеш самолетния му билет и резервацията на стая в хотел „Пекин“, той изобщо няма да повярва.

Мортън погледна през прозореца. Алпите се гушеха в облачна пелена. Сигурно горе валеше и по това време на годината снежинките скоро щяха да преминат в суграшица, превръщайки карането на ски почти толкова трудно, колкото и да се отгатне къде се намира Игор Тамасара.

— Китай просто е единственото място, където би могъл да отиде — каза той. — От списъка ми отпаднаха всички, с изключение на Кяо Пин. Има парите, а и винаги се е интересувал от контролиране на съзнанието. Точно затова ми се струва, че най-логичното място, откъдето трябва да започнем търсенето, е Пекин.

Гейтс хвърли поглед на компютъра си.

— Предполагам, че онова, дето го имаме за него тук, ти вече го знаеш — изръмжа отново той. — Само не ми се прави на глупак.

Мортън изслуша Гейтс, който му прочете информацията. Бил беше прав — нищо ново. ЦРУ разполагаше със същите схематични и кратки описания, които бяха събрали и те, и вероятно идваха от един и същи източник. Продажбата на данни от вече горе-долу по-достъпния архив на КГБ се бе превърнала в добър бизнес за съветските емигранти. Мортън чу как изведнъж Бил рязко си поема дъх — най-близката му до изненада реакция.

— А стига бе...

— Нека отгатна — обади се Мортън. — Има кръстосана проверка за Колин Баскин.

— Бива те. — Когато беше наистина впечатлен, Гейтс винаги употребяваше неуставни изрази. — Как позна?

Мортън му разказа за статията на Кейт Баскин със споменаването на работата на баща ѝ.

— Минутка само, Дейвид — каза Гейтс и натисна друг клавиш. Екранът се изчисти и отново започна да се пълни с данни за Колин Баскин. — Много е да ти го чета, Дейвид, затова ще ти го изпратя по факса.

Той натисна друг клавиш, за да започне предаването, и се облегна назад, вперил поглед в продължаващия да се пълни с информация екран.

— Даже и когато гениите по новите технологии струваха центове, Колин Баскин е изпъквал сред тях като хлебарка на сватбена торта — каза той в слушалката.

Едно време новите технологии бяха обект на голямо внимание от страна на Управлението, което всяка година привличаше най-блестящите умове от дипломиралите се, предлагайки им огромни заплати и обещавайки им да публикуват поне някои от откритията си в реномирани научни списания. Без да се брои патриотичният подтик и мистиката да работиш по някакъв секретен проект.

— Баскин е започнал да работи за нас върху психотрониката, опитвайки се да създаде оръжие, действащо на съзнанието. Помниш ли SADDOR?

— Ами да.

SADDOR беше върхът в паранормалния период на ЦРУ. Към многомилионния бюджет бяха привлечени да работят известни екстрасенси, които трябваше да се опитат да напипат движението на руските подводници с помощта на смесица от науката за гледане на карти по системата *Таро*, астрология и предполагаемото второ око на самите екстрасенси.

— Закарали сме тази скъпа техника на Военното пристанище, но все още почти никакъв напредък — оплака се Гейтс, след което му разказа за движението на съветския „Тайфун“.

Мортън си отбеляза всичко това, но се въздържа от коментар. Не бе време за прибързани предположения.

— Върху какво друго е работил Баскин? — попита той.

— Върху нещо, което наричал „Фотонна бариерна модулация“. Искал е да види дали екстрасенсите могат да убият някого чрез далечен телепатичен удар.

— Постигнал ли е някакви резултати?

— Тук не пише. Но сигурно не. Защото ако имаше и най-малък успех в тази насока, щяха да го отбележат. — Натискайки стрелката надолу, Гейтс вдигна текста нагоре и продължи да му цитира онези пасажки, които според него заслужаваха внимание: — Известно време като че ли е бил съвсем близо до успеха да види дали биоенергията може да бъде впрегната в работа. Работил е върху нещо, наречено „йеронимна машина“. Звучи направо като от комикс, нали? Теорията, доколкото разбирам, гласяла, че е достатъчно да имаш снимка на мишената, за да се заредиш с енергия за стрелба. Слагаш снимката на, да кажем, тая подводница в машината, натискаш копчето и хоп! — подводницата потъва. Дивотия някаква.

В ъгъла на офиса факсът започна да получава данните от Вашингтон.

— Тая машина някога свършила ли е нещо, което поне да е близко до понятието „работа“? — попита Мортън.

— Пак нищо не пише. И пак най-вероятно не. Такова нещо би приключило със студената война далеч по-скоро. И всички ние щяхме да чуем за него.

— Изглежда, той е отхвърлил доста работа, Бил, но безрезултатно.

— Освен това е похарчил и много пари. Но е разбираемо защо не е могъл да покаже нищо срещу тях. За да докаже идеята си, на него са му трябвали опити върху хора. А по онова време не можели да ги намират лесно — каза Гейтс.

Баскин бе работил по време, когато потокът от анонимните бегълци от Източна Европа, подозирани, че са свързани с долните етажи на тайните служби, беше пресъхнал. Същото беше и с опитните зайчета от Виетнам.

— И върху какво друго е работил Баскин? — повтори Мортън.

Още веднъж той чу характерното изхъмкване и после:

— Без майтап... тоя тип е работил върху мозъчен предавател.

— Какво се е опитвал да прави?

— Надявал се да повтори някои съветски експерименти, за които Управлението бе надушило. Поне така пише тук. Нека ти го прочета. Това е цитат от неговото предложение, адресирано до директора: „Руснаците вярват, че една от възможностите на мозъчните емисии е да се влияе на хората така, че да приемат политическата система. Автономиите и соматичните функции, индивидуалното и общественото поведение, емоционалните и умствените реакции могат да бъдат предизвикани, поддържани, модифицирани или въведени чрез електрически стимулатори, действащи върху някои специфични мозъчни структури“. А чуй и това. Сещаш ли се кой пръв е разтърсил този клон от съветска страна?

— Игор Тамасара.

— Точно така, Дейвид, точно така.

— Добре, а какво е станало с предложението на Баскин?

— Не са го одобрили. Още ни пицят ушите от MKULTRA.

Мортън си спомни. Програмата MKULTRA първият истински скок на ЦРУ в дълбините на човешкото поведение. Експериментите бяха потресаващ пример за това как ЦРУ е готово да въздейства на хората. Изследванията бяха станали много опасни и бяха спрени, въпреки че никой не можа да разбере докъде са стигнали.

Гласът на Гейтс прозвуча по-трезво:

— Баскин никога не е бил пряко замесен в MKULTRA, но когато наблюдаващата комисия им затворила кранчето, той бил хванат на дъното — в утайката на ваната. Обаче до повърхността стигнали достатъчно неща, появили се в медиите и съсипали не една кариера. Баскин бил един от тях.

— Какво е станало с него?

— Живял е ден за ден. Тук не пише нищо, освен датата на приключване на договора и подробности по изплащане на неустойката му. Четиридесет и две хиляди. Никога не сме били големи плащачи, ама тоя явно е бил едра риба. — От Вашингтон последва кратка пауза. — Мен тогава ме е нямало — добави най-сетне Гейтс.

— Бил е оперативен агент в Конго по време на чистката, свързана с MKULTRA. Когато се е върнал в Лангли, метлата вече си е била свършила работата. Отговорните хора бяха нови, нови бяха и правилата. Едно от тях бе, че никой вече няма право да се захваща с нищо такова като MKULTRA.

— И къде е отишъл Баскин след това? — попита Мортън. Все пак Микронезия бе доста голямо място.

— Искаш да го потърсиш ли?

— Ами да. Засега той е единствената нишка към Тамасара — отвърна Мортън. — От другата страна на стаята факс хартията бе започнала да се стеле по пода.

— Тук има забележка, направена от „Личен състав“, в която пише, че всички въпроси, свързани с Колин Баскин, трябва да се отнасят към дъщеря му Кейт. — Гейтс се засмя: — И трябва да ти кажа, че каквото бащата, такава и дъщерята, но не съвсем. Занимава се с всичко, свързано с електромагнетизма, особено онзи дял от него, засягащ ниските плътности. Но както е записано тук, тя се занимава с тази наука, за да накара слепите да прогледнат, глухите да започнат да чуват, а хромите — да проходим. Ако искаш да говориш с нея, тук са оставили един телефон. На факултета по неврология към университета „Маджил“ е.

— Благодаря — отвърна Мортън, записвайки монреалския номер. — Да ми кажеш нещо друго за нея?

Гейтс погледна към екрана.

— Само това, че е на тридесет и четири години, разведена и без деца. Освен това тук пише, макар че един господ знае защо, че е „физически доста привлекателна“. Звучи ми така, сякаш ФБР го е писало. „Физически доста привлекателна“... Застраховат се нещо, какво ли?...

— Защо ФБР е трябвало да я следи? — попита Мортън.

— Не пише. Но вероятно са я следили, за да видят дали някой няма да дойде и да я пита за баща ѝ.

— А нещо да имате за Ребиков от Маями?

Гейтс изпръхтя.

— Изпратиха двама от излъсканите си и образовани агентчета, току-що дипломирали се от онова тяхно скапано училище в Куонтико. След като изхвърлиш засуканите им лафове как говориха с всички от квартала, излизаш обратно на изходно положение, а именно че не се знае защо е скочила.

— Може да е имала нещо имплантирано като брат си.

— Ако е така, никога няма да го узнаем — отвърна Гейтс с категоричен глас.

Мортън се размърда в стола си. Факсът най-сетне бе спрял. Натрупаното по пода означаваше най-малко един час четене.

— Нека те попитам нещо, Дейвид. Ако Тамасара е в Китай, как ще го примамиш да изплува на повърхността?

— Ще му хвърля някаква стръв. Нещо такова, по което много си пада.

Гейтс знаеше, че не бива да задава много въпроси.

— Обади се, преди да тръгнеш за Пекин — каза само той.

Мортън обеща. Преди това обаче трябваше да проведе още много разговори — да се обади в Хонконг и Токио, както и да прати обява за готвач, която да излезе в китайския *Пийпълс Дейли*.

Един от двамата техници, обслужващи магнитографа, се обърна към доктор Баркър:

— Съжалявам, сър. Но просто за да сме сигурни, трябва да го прегледаме още веднъж.

Президентският лекар надникна в наблюдателния отвор. Президентът лежеше по пижама, прикрепен с колани за шейната, спряла на релсите си пред машина с отвор в средата, достатъчно голям, за да влезе човек през него. Скенерът приличаше на огромна пералня. Президентът лежеше по гръб и очите му потрепваха. Действието на анестетика бързо отминаваше. Доктор Баркър хвърли поглед към стената от екрани. Всеки от тях даваше различно триизмерно изображение на президентския мозък.

— Засега профилите не показват нищо. Обаче при последния оглед не успяхме да направим добра аксиална томография на амигдалата. — Неврологът бегло се усмихна. — Понякога и една машина за десет милиона долара ти погажда номера като обикновен касетофон.

Доктор Баркър въздъхна и щракна ключа за интеркома. Заговори ясно и бавно:

— Господин президент, само още веднъж, моля ви. Дотук всичко е наред. Просто си лежете и отново си затворете очите.

Президентът промърмори нещо, но се подчини.

— По местата — каза старшият от екипа.

Аналогията с киноснимките бе очевидна. Невролозите наистина снимаха екшън в мозъка на президента. Двамата техници занатискаха бутони и запревключваха ключове.

— Сензорите активирани — каза единият от тях.

— Компютър готов — откликна другият.

Зад тях мощният компютър „Хюлит Пакард“ отново бе готов да приема, анализира и предава огромната маса от информация, събирана от сензорите, на екраните.

— Пускай — заповяда спокойно неврологът.

Шейната тръгна бавно и уверено към вътрешността на машината.

— Да бяха го направили така, че да вдига поне малко шум. Просто за успокоение на пациента, че не го облъчваме с нещо от реквизита на *Стар трек* — промърмори доктор Баркър.

Неврологът се усмихна със същата бегла усмивка, но не каза нищо. Погледът му не се отместваше от екраните. На единия от тях се появи главата на президента на компютърно обработено изображение.

— Задръж! — прозвуча рязко гласът на невролога.

Наведе се напред и впи поглед в екрана. Доктор Баркър и техниците последваха примера му.

— Ето, виждате ли? — попита неврологът.

— Виждам — каза старшият техник.

— И аз. Но е много малък — обади се и вторият техник.

— Какво? — нетърпеливо попита доктор Баркър, опитвайки се да различи нещо от плетеницата тъкани в долния край на амигдалата има малко изтъняване. — Неврологът посочи малкото бадемовидно петно на амигдалата.

— Сериозно ли е?

— Сериозно? Не. Много хора на негова възраст го получават. Стават може би малко по-раздразнителни, малко повече забравят. Дори малко по-агресивни може би. Но без никаква опасност за живота.

— Говорим за президента на Съединените щати — напомни му доктор Баркър рязко. — Трябва да знам дали това положение може да се влоши, в какво би се изразило и какво да се предприеме в смисъл на лечение.

— Прекарайте го още веднъж — каза неврологът на старшия техник и покани доктор Баркър с жест в другия край на камерата за

управление. След като видя как президентът отново влиза в скенера, неврологът се обърна към доктор Баркър и продължи: — Нека отговоря на въпросите ви поотделно. Според статистиката, шансът да се влоши с тридесет процента. Но раздразнителността, агресивността и празнините в паметта ще нарастват постепенно и ще започнат да проличават, след като прехвърли седемдесетте. Дотогава той, разбира се, вече ще е обикновен гражданин, който няма да носи такава голяма отговорност. Колкото до лечение, такова няма. Никога не е страдал от епилепсия, така че по този въпрос няма какво да се безпокоим. Също така няма никакви признаци на тъканно разпадане вследствие употреба на алкохол или наркотици. Така че това са два благоприятни фактора...

— Да не става въпрос за болестта на Алцхаймер?

— Боже господи, не! Абсолютно не! — Неврологът кимна към екрана: — Там няма никакви признаци дори за наченки на атрофия. Не е пострадал нито един неврон.

— Това отразява ли се по някакъв начин на вземането на решения? На президента често се налага да мисли в движение.

Неврологът хвърли бърз поглед към вратата. През стъклото ѝ се виждаха човекът от „Секретна служба“ и морският пехотинец с куфарчето, които спокойно разговаряха помежду си.

— Разбира се, не съм запознат с ежедневния мисловен процес на президента, но не виждам нищо, което би му навредило. Изтъняването е съвсем слабо. Ако беше някой друг, сигурно въобще нямаше да го спомена.

— Искате да кажете, че няма абсолютно никакъв риск?

Неврологът се поколеба.

— Това, което искам да кажа, е, че рискът е малък. Единственият проблем, който може да възникне, е, ако президентът бъде подложен на действието на рентгенови лъчи с нисък интензитет. Или на някаква форма електрическо излъчване.

— Като например?

— Ами например не бих се чувствал особено щастлив, ако му се наложи да прекара седмица или две в близост до кабел под високо напрежение. Или пък ако реши да прави обиколка на националната електрическа мрежа. — Неврологът примижа към доктор Баркър. — Не се кани да го прави, нали?

— Не.

Неврологът се усмихна.

— Тогава няма за какво да се безпокои. Нито пък вие.

— А трябва ли да му кажа какво сте открили?

— Ако беше мой пациент, нямаше да му кажа. Само ще се безпокои напразно.

Шейната с президента отново бе излязла от скенера и той гледаше към пулта за управление.

— Свършихте ли най-сетне? — попита той.

Доктор Баркър включи интеркома.

— Свършихме, господин президент.

— Как е?

Доктор Баркър не се поколеба и секунда:

— Справихте се чудесно, господин президент. Нямаме абсолютно никаква причина за безпокойство.

Мортън седеше наведен над бюрото си, притиснал силно слушалката с рамо към лявото си ухо, докато с дясната ръка си играеше с химикалката. Бе запълнил няколко страници с бележки от разговорите си с Токио, Хонконг и професор Свенсен. Факсът от Гейтс бе разпределен на отделни купчинки по бюрото му. Едната купчинка бе за Игор Тамасара, втората — за Колин Баскин, а третата, от две страници — за Кейт Баскин. Бе прекарал цял час в четене, заграждайки пасажи и абзаци, в повечето случаи свързани с работата на Колин Баскин. Явно той се бе движил или по утъпкан път, или наистина е бил далеч напред във времето.

Баскин е бил в центъра на усилията на ЦРУ да не изостава от Съветския съюз в производството на нови екзотични оръжия. През последната си година в Управлението той е работел над нещо, наречено „електронно разпадане“. Намерението било да се произведе машина, способна да излъчва най-различни лъчи, предназначени за увреждане на биологичната система. Но преди да успее да я изпробва върху животни, скроили са му номер и е бил уволнен.

И все пак не беше злонамерен учен, врекъл се да създаде съвременен вариант на най-несъкрусимото оръжие от легендите — меча Ескалибур. Това поне му стана ясно още от началото на разговора

между него и Кейт Баскин. Бе й казал кой е, кой му бе дал телефона и защо й се обаждат.

— Обаче още не сте ми казали защо искате да го видите — каза тя.

Гласът й бе гърлен. И като се има предвид забележката на ФБР, тя бе привлекателна и с него.

— Игор Тамасара — каза Мортън, придърпвайки купчинката листове от факса на ЦРУ към себе си. — Да сте чували някога за него?

— Не. Но името му сякаш е руско.

— Защото е руснак. И е работил в същата област като на баща ви. Искам да разбера дали може да ми каже нещо за Тамасара.

От другата страна на линията помълчаха малко.

— Както вече ви казах, татко от доста време не работи по това, полковник Мортън.

— А може ли да му се обадя?

Тя се засмя. Смехът й му хареса.

— Той няма телефон. На острова изобщо няма телефони. Имат само късовълнова радиостанция. Ползва нея, когато има пациент, с който не може да се справи сам.

Мортън не можа да скрие изненадата си.

— Баща ви практикува?

— Той е започнал като лекар, полковник. Работел е втора година като невролог в „Паркленд Мемориъл“ в Далас, когато са го привлекли на работа в ЦРУ. Казали му, че пак ще си работи по специалността — човешкия мозък, само че този път щяло да бъде от национален интерес. Затова той приел с охота. После, когато националният интерес се изпарил и отдолу се показали кашите на Управлението, направо го изхвърлили. Той просто си замина, твърдейки, че винаги искал да се върне назад — към основните неща в живота. И какво по-основно от това да посрещаш медицинските нужди на неколкостотин островитяни на някакъв остров на края на света. А пък остров Боракай е съвсем на ръба на света.

С дясната си ръка Мортън избра командата „търси“ на клавиатурата и в появилата се иконка натрака Боракай.

— А майка ви? С него ли замина?

— О, тя си отиде години преди това. Избяга с някакъв от тъмната страна на Управлението. Майка ми винаги е имала слабост към

драматизма. Не можах да се сближа с нея, а след като причини това на татко, връзките ни съвсем прекъснаха.

Мортън си отбеляза информацията. В гласа ѝ се бе появило напрежение, което не бе очаквал. Дали не изпитва, още болка? Или е нещо друго?

В това време на екрана излезе информацията за острова: „Остров в Меланезийския басейн. 15° северна ширина, 155° източна дължина. На 874 км юг-югозапад от Косрий. Население: 425 (прибл.)“.

Той натрака нова команда. Компютърът му изписа, че Хонконг е на 4 900 километра от Боракаи — шестчасов полет. Но сигурно далеч повече с прехвърлянията и услугите на междуостровния транспорт.

— Бих могъл да се видя с баща ви — каза Мортън.

— Ами... не знам — отвърна тя със съмнение.

— Доктор Баскин, не бих ви молил, ако не беше изключително важно.

Накрая винаги се стигаше до това. Оттатък отново замълчаха.

— Какво му е толкова важното? — попита тя най-сетне.

Мортън погледна бележника си.

— Познавате ли Ларс Свенсен?

— Психиатъра? Той едно време работеше тук.

— Ако той ви каже, че е много важно да се видя с баща ви, вие ще се съгласите ли?

— Ларс е добър човек — каза тя тихо. — Когато бракът ми се разпадна, той ми помагаше много.

Мортън отново си отбеляза нещо в бележника.

— Можете ли да ми уредите среща с баща ви? — попита той.

Отново тишина. Усещаше я как се опитва да вземе решение.

— Добре. Но ще дойда с вас. Имам още две седмици почивка. Кога можете да бъдете в Хонконг?

— Утре — отвърна той.

— Ще ми трябва един ден да пооправя някои неща. Знаете ли хотел „Мандарин“?

— Ами да.

— Ще се видим в бара на фойето. Шест и тридесет, точно след два дни, броено отсега.

Щеше да я чака на летището. Но, разбира се, нямаше да ѝ го каже.

Мортън излезе от кабинета си, мислейки с какви думи да обясни на останалите каква ужасна заплаха представлява Игор Тамасара.

След като проучи последния факс на Ли Муфанг от Вашингтон, Кяо Пин влезе в голямата стая без прозорци, намираща се до кабинета му. Преди малко бе изпратил инструкциите си до Ли по факса, обяснявайки какво точно иска от него.

Стените на стаята бяха покрити с карти — Съединените щати, Хонконг, Русия, Япония, Световният океан. Цялото подово пространство бе заето от работна маса. Получил координатите по факса, Кяо Пин гледаше как офицерът от Народноосвободителната армия слага на картата върху масата боядисан с червена боя модел на съветския „Тайфун“, и то точно на мястото, където американците са го забелязали за първи път. Преди да излезе, той погледна офицера и попита:

— Не трябваше ли на смяна да е капитан Уанг?

— Да, другарю. Но той се разболя и от централата изпратиха мен.

— Как се казвате?

— Ченг, другарю. Капитан, Трета армия, от свързочен полк...

— И са ви въвели в обстановката? — прекъсна го Кяо Пин.

— О, да. Трябва да се свързвам с централата през петнадесет минути за последните сателитни сводки. И да ви докладвам на всеки цял час.

Кяо Пин продължаваше да го, гледа вторачено.

— Вие да не сте син на Лишай Ченг?

— Да, другарю.

— А, да — спомни си Кяо Пин.

Лишай Ченг бе офицер от командването в Лхаса, когато тибетските монаси отново излязоха от манастирите си, за да протестират срещу окупацията на Тибет от Китай. Лишай Ченг бе заповядал на войските си да стрелят срещу невъоръжените монаси. Имаше десетки убити и стотици ранени. На път за Пекин, за да получи медал от председателя Ху, военният самолет, в който пътуваше Лишай Ченг, се бе разбил и всички на борда загинаха.

— Баща ви беше храбър мъж — каза Кяо Пин, излизайки от стаята.

— Благодаря ви, другарю — отвърна Яобан Ченг.

Как да каже на този човек истината? Че това, което бе заповядал баща му, си бе хладнокръвно убийство. Или да му каже, че всичко това му го е обяснил чужденец.

Бяха се видели с него цяла година след касапницата. Срещна се случайно с него на улица „Уангфуджин“, един от най-известните търговски центрове в Пекин. Човекът го бе попитал как да стигне до Универмаг номер едно. Яобан реши да го заведе. Бе станало съвсем просто. След това се срещнаха още няколко пъти, разхождаха се по *хутонгите* — плетеницата от малки улици и алеи из Стария град, хапваха в някой ресторант около Коул Хил, качваха се на лифта до върха на Ароматния хълм. Турист и неговият гид.

Не си спомняше откога започна да разбира истината за този човек, който наричаше себе си просто Дейвид. Дали не беше от начина, по който се усмихваше — строга, кратка усмивка? Или от внимателните въпроси за Тибет и за баща му? Разбира се, Дейвид бе много добре запознат със случката. Когато веднъж отидоха в зоологическата градина, някъде между мрачните лица на горилите и алигаторите от Яндзъ, вперили неподвижни погледи в тях, Дейвид бе произнесъл присъдата си над касапницата. Било безсмислено убийство, а баща му — коравосърдечен убиец. Оценката му бе докоснала някаква струна в съзнанието му. Нещо, което той не бе подозирал, че има, се появи под формата на бърз и накъсан разказ.

Когато свърши, разбра, че бе казал на Дейвид повече, отколкото на всеки друг, за любовта към страната си и дълбокия гняв към онези, които я управляваха. Баща му бе само един от бруталните убийци, но много повече бяха все още живи.

На връщане от зоологическата градина, въртейки бавно педалите на велосипедите — двама души в огромния поток от колоездачи, движещи се като компактна маса сред тихото прозвънване на звънчетата. — Дейвид му бе казал какво може да направи, за да помогне на Китай да се превърне в свободна страна, готова да влезе в двадесет и първия век — Векът на Пасифика, както го нарече Дейвид.

Яобан бе разбрал без капка колебание, че го карат да шпионира срещу страната си. Но в тази работа той не изпита нито веднъж

чувството, че предава Китай — просто му помагаше да заеме полагащото му се място в света. Информацията, която предаваше, разкриваше машинациите на тия, които съсипаха страната му.

Затова след като в *Пийпълс Дейли* се появи обявата, че се търсят кухненски работници, на Яобан му се бе наложило да прояви голямо умение и да поеме рискове, за да уреди нещата така, че капитан Уанг да легне болен от отравяне с храна, за да може той да вземе смяната му.

Това, което бе видял досега, си струваше риска, но нямаше да предприема нищо, докато не се появи следващата обява. Това щеше да бъде сигналът, че трябва да отиде на площад „Тянанмън“ и да се смеси с тълпата, притиснал слушалките на уокмена си към ушите. Уокменът и касетите с песни от времето на Културната революция изглеждаха същите, каквито се предлагаха на щанда за електроуреди в Универмаг номер едно. Но Дейвид му бе казал, че са направени специално за него в онова далечно място, наречено Женева.

9.

Секретарката във външния офис пред апартамента на Уолтър Битбург вдигна поглед, когато Мортън влезе.

— Влизай направо — каза му тя.

Офисът на Битбург бе библиотека на богат човек: стените бяха покрити с подвързани в кожа книги, навсякъде имаше поставени в рамка самовъзвеличаващи снимки с принцове и президенти, грамоти от благотворителни дейности и онези поставени в тежки рамки картини, които Мортън бе виждал у хора, обичащи да си чешат езиците за култура.

— Дали не прибързваш? Искам да кажа, не е ли по-добре да получиш официално одобрение от ООН? Китай все пак е член на Съвета за сигурност — каза Битбург, вдигайки поглед от бумагите си. Очите му моментално започнаха да шарят.

— Това не е нещо, което трябва да минава по редовните канали, Уолтър — отвърна Мортън, отпусвайки се на едно от креслата.

— Трябва правилна процедура. Източници. Основните правила никога не се променят — продължи Битбург с голяма доза двусмисленост.

— Ще ти изпратя докладна записка. Копие до генералния секретар. Копие до когото кажеш — отвърна Мортън с приятен глас. Битбург вероятно вече е съчинил докладната си записка, с която да си предпази задника.

— Недостатъкът на твоите докладни записки, Дейвид, е, че им липсват доказателства.

Битбург сведе поглед, като че ли пръснатите пред него документи можеха да потвърдят това.

Без да отклонява поглед от сведената глава, Мортън продължи:

— Проблемът е там, че някои от тях са косвени, Уолтър, така е. Не може да се пишат такива неща в официални документи. Но шестото ми чувство ми подсказва, че Игор Тамасара е в Китай.

— Доказателства, доказателства! Къде са ти доказателствата? — Битбург се облегна назад и огледа Мортън от горе до долу, сякаш искаше да го купува. Въпросът като че ли бе прекратил шаренето на очите. Той изведнъж се изправи, приближи се до едната лавица и измъкна от нея том в кожена подвързия. — Чел ли си Мъкоули, Дейвид?

— Много отдавна. — Мортън хвърли поглед към вратата за заседателната зала до офиса. — Бих искал да започна оперативката.

Битбург прелисти няколко страници, отвори книгата и започна да чете на глас:

— „Съвършеният историк — пише Мъкоули — трябва да притежава достатъчно богато въображение, за да може разказът му да е ефектен и жив.“ — Битбург спря да чете и погледна Мортън, след което отново сведе поглед към книгата. — „Въпреки това, той трябва да упражнява абсолютен контрол над него, задоволявайки се с материалите, които намира, и да се въздържа от запълване на недостига чрез добавки от собственото си въображение.“ — Той втренчи поглед в Мортън. — Винаги съм гледал на тези думи като на лайтмотив за „Хамър Форс“, Дейвид. С други думи, да не предприемаме нищо, преди да сме събрали достатъчно доказателства.

С удовлетворено изражение на лицето Битбург затвори книгата.

— Уолтър, в контраразузнаването именно ние сме тия, от които се очаква да запълваме недостига. В този случай това е въпросът какъв е японският план. Последният бунт в Токио дали не е прелюдия към нещо далеч по-лошо? А и тези нападения над американски обекти в Япония и Хонконг — ами ако предположим, че зад тях стои някой? Ами китайците? Ако Игор Тамасара работи за тях...

— Дейвид, Дейвид — поклати глава почти със съжаление Битбург. — Продължаваш с твоите „ако“. Нямам нищо против тях като такива — той се усмихна слабо, — но аз трябва да гледам на картината от по-широк ъгъл. Ако китайците те хванат в Пекин, това ще даде сериозно отражение. — Пъхна книгата в библиотеката и отново се обърна към Мортън. — Да предположим само за момент, че Игор Тамасара е в Китай. Това все още съвсем не означава, че китайците са го впрегнали да им създава някакво смъртоносно оръжие. И каквото и оръжие да им измисли...

— Помисли си само какво може да направи с него оня ненормалник от Багдад. Или някоя терористична група. Спомни си за иракското супероръдие, способно да уцели мишената от хиляди километри. И двамата знаем, че във войната в Залива малко остана Саддам да го използва.

Битбург отново се усмихна слабо.

— Пак продължаваш с предположенията, Дейвид. Нямаше никакво доказателство, че оръдието е можело да прави това, за което се говореше. Знаеш ли какво, не е зле да попрочиташ Мъкоули от време на време. Той е много ценен, когато става дума за самовъздържане.

— Това качество е чудесно за историци, но е недостатък в моята работа — каза Мортън, запътил се към вратата на заседателната зала.

След секунда го последва и Битбург.

Заседателната зала представляваше кабинет в сиво: стените, таванът, мокетът — всичко бе в този еднакъв и потискащ цвят. Дори и пластмасовото покритие на масата бе сиво. В едната стена имаше вграден телевизионен екран. Битбург седна в края на масата, дистанцирайки се от останалите.

До Дани и Томи бяха седнали Анна и професорът. Лестър Финел седеше до Шон Карбъри, шефа на „Секретни операции“. Имаше усмивка на телевизионен водещ и очи на ченге от отдел „Убийства“. Срещу тях беше Шантал Буке, шефката на „Външно разузнаване“. Мортън знаеше, че неотдавна тя бе отпразнувала четиридесетия си рожден ден и бе научила далеч повече неща за страха и злото от останалите жени.

Мортън се настани до Дани. На масата пред него имаше дистанционно управление за телевизор.

Шантал се обърна към Мортън:

— В Пощенска кутия 97 не можахме да намерим никаква следа от жиротрона. Всъщност това не ме изненадва. Хората ми казват, че там приличало на Сараево след лош ден. Нищо по-голямо от болт не било останало цяло. Хората ми издирили бандата, която разрушила мястото. Един от тях си спомня, че видял голям сандък на колела, който разбили с чукове. Но не могло да се разбере дали това е твоята машина или нещо друго.

— Нека хората ти се занимават с това, Шантал — каза Мортън и погледна през масата. — Лестър?

Финел направи обичайното си странно движение с ръката и сложи на масата компютърна разпечатка.

— Накарах един от хората ми да помисли малко върху последната следа от Северния Атлантик, изпратена ни от Лангли. Той дойде до заключението, че такава подводница от класа „Тайфун“ може да се е промъкнала до Китай и сега да се връща.

Битбург се наведе напред и очите му отново започнаха да шарят.

— Да не искаш да кажеш, че Игор Тамасара е избягал от Русия с подводница?

— Мисля, че не бива да пренебрегваме нищо, Уолтър — отвърна му Финел.

— Доказателство, господин Финел. Къде ти е доказателството? — Винаги когато бе разгневен, Битбург се обръщаше с „господин“.

Мортън дълго мълча. После започна да говори със спокоен глас:

— Искам всички да действате, приемайки за отправна точка предположението, че Игор Тамасара е в Китай и продължава с изследванията си. Как е стигнал дотам — вече можем само да гадаем. Но теорията на Лестър е доста правдоподобна. Знаем, че руснаците продадоха доста от подводниците си на японците...

— Но явно не и тази, Дейвид! — намеси се отново Битбург. — Тази се връщаше в базата си.

Мортън не обърна внимание на прекъсването и се обърна към Шантал:

— Нареди на най-добрия си човек да следи техния Червенознаменен северен флот. Излезе ли подводница оттам, искам веднага да разбере. Ще накарам американците и те да гледат.

Тя си отбеляза нещо в бележника.

Мортън обиколи масата с поглед.

— Дани, Томи и Анна. Вие ще бъдете острието на екипа, който ще взема със себе си в Китай. По-късно ще ви дам подробно разработен план. — Извърна се към Карбъри. — Твоите оперативни агенти трябва да ни подсигурят допълнително прикритие. — На шефа на „Психологическа оценка“ той каза: — Професоре, ти и Шантал ще подготвяте психопортрети на всички, срещу които ще ни се наложи да работим в Китай. Оценка като разузнавачи. Изобщо — обичайните неща.

Битбург се надигна от стола си и се наведе напред.

— Дейвид, протестирам! Тази дейност, базирана на предположения, ще отвори такива дупки в бюджета ми...

— Чуй ме, Уолтър — прекъсна го Мортън безцеремонно. — Парите ще бъдат похарчени по предназначение. — Помълча малко, после продължи: — За да разбереш защо се захващаме с това, бих искал да ти дам кратък преглед на отношенията между Япония и Китай.

През следващите тридесет минути присъстващите слушаха в дълбока тишина, докато Мортън им изнасяше съкратен преглед на бурната история на двете велики тихоокеански сили, вкопчени от векове в конфликт. Кълновете на този конфликт се кореняха в сблъсъка на амбиции, над които вземаха връх древните традиции: Китай, който бе дал на целия този район езика си, медицината си и най-трайната, пет хиляди годишна цивилизация, или Япония, чието преклонение пред императора се връщаше две хиляди години назад към бога Слънце.

После Мортън премина в наши дни:

— Япония се установи като икономическо и търговско чудо, нямащо равно на себе си. Но много от самите японци казват, че плащат твърде висока цена за това. Японските десни екстремисти продължават да прищпорват националистическите чувства. Същата тази ксенофобия доведе до Пърл Харбър. Императорът прави всичко възможно, за да удържи нещата. Обаче се налага да ходи по опасно тънкото въже на връщането на трона на политическата арена. Екстремистите започват да говорят, че той е послушна марионетка в ръцете на Вашингтон. А такива неща бият по оголения нерв на хора, от векове изпълнени с подозрение към всички чужденци. Ако императорът натиска твърде силно и твърде бързо, може просто да бъде отстранен. А ефектът от това би бил съкрушителен за цялата планета... — Той направи пауза и изгледа всички. — Искрата на всичко това може да пламне в Хонконг.

Присъстващите гледаха Мортън смаяно. Той отново изчака важноста на думите да стигне до съзнанието им и после продължи:

— Британците ще си отидат, но след себе си ще оставят едно непокътнато наследство: Триадата. И пекинският режим ще продължи да прави онова, което винаги е правил, само че по-експедитивно: да използва Триадата за своя собствена изгода. Сигурен съм, че Кяо Пин е

главната движеща сила в неотдавнашните прояви на антиамерикански настроения, разтърсили колонията и Токио.

Той се обърна към професора:

— Искам на всички да раздадеш по едно копие от психопортрета на Кяо Пин, преди да тръгнат за Пекин.

Гласът на професора бе изпълнен с прикрито зад спокойния тон напрежение:

— За да дам правилна насока на мислите ти, нека ти кажа, че той е прекрасен пример за старата китайска поговорка, че когато човек ставал чиновник, дори кучетата и кокошките му отивали в рая.

Мортън отново се усмихна с усмивка, взета сякаш назаем.

— Но искрата в Хонконг не само може да подпали и да изгори императорската династия в Япония. Тя може и да предизвика конфликт между Съединените щати, Япония и Китай. А това вече лесно може да прерасне в Трета световна война.

Той им разправи всичко, което бе научил за тайни посещения на Сайръс Б. Вос в Пекин.

— Значи си сигурен, че... — Гласът на Битбург заглъхна.

Мортън го погледна право в очите.

— Сигурен съм, Уолтър, че американците ще действат, както обикновено: тласкани и от лични интереси, и от истинско желание да помогнат на Китай, както и да стабилизират този район. Това, за което бях обаче по-малко сигурен, е по кой начин ще се опитат китайците да провокират конфронтация между Вашингтон и Токио в Хонконг.

— Ти каза „бях“, Дейвид. — Гласът на Битбург бе почти шепот.

Мортън им разказа всичко, което знаеше за работата на Колин Баскин, и как почти сигурно Игор Тамасара бе надминал американските изследвания в тази област.

— Ако Тамасара успее да им произведе оръжие, китайците ще разполагат с начина да сценографират конфронтацията — добави Мортън.

— Но защо в Хонконг? — попита Битбург.

Мортън погледна часовника си. После взе дистанционното управление и го насочи към екрана. Малко след това стаята се изпълни с бодрата музика на новините на CNN, последвана от гласа на водещия, който тъкмо казваше, че техният екип се намира на път за

Белия дом за специална пресконференция с личния лекар на президента, доктор Баркър.

Марти Фицпатрик, прессекретар на Белия дом, се бе изправил пред дългата маса в конференнтната зала, разменяйки любезни думи с кореспондентите, и примижаваше срещу ярката светлина.

— За всички, които са нови тук, прилагат се същите правила, както и за президентска пресконференция. Доктор Баркър прочита изявлението си, без някой да го прекъсва. После отговаря на въпроси. Обаче аз посочвам кой да ги задава. Ясно ли е?

Откъм репортерите последва утвърдителен хоров отговор.

Прессекретарят се извърна и махна на доктор Баркър да се изправи.

— Дами и господа, пред мен са резултатите от ежегодния медицински преглед на президента, протоколите от лабораторните изследвания и подробните заключения за неговото физическо състояние. — Лекарят направи драматична пауза и подготви изражението на лицето си за значението на следващите думи. — Дами и господа, щастлив съм да ви съобщя, че президентът е физически здрав и умствено уравновесен.

След това с глас, в който се надявате да е вложил точна смес от загриженост за пациента и лекарски авторитет, доктор Баркър прочете резултатите от прегледа. Когато приключи, до него застана Фицпатрик. По устните му се плъзна ленива усмивка — знак за репортерите, че се готви да подхвърли някое от изявленията си, страшно подходящи за заглавия в един ред.

— Президентът е по-здрав от астронавт!

През залата премина вълна от вежлив приглушен смях. После се издигна гора от ръце. Всеки се опитваше да привлече вниманието на прессекретаря.

— Добре. Първи въпрос. Ти, Бети.

Традицията повеляваше първият въпрос да бъде зададен от доайена на репортерите.

— Доктор Баркър, когато казахте, че не сте открили нищо, което да ви дава повод за притеснения по време на сканиране означава ли

това, че сте открили нещо и сте решили, че то не дава повод за притеснения?

— Добър въпрос, Бети — каза Фицпатрик, давайки няколко ценни секунди на доктор Баркър да формулира отговора. Но той като че ли за миг заприлича на притиснат до стената човек. Да, но на предварителния брифинг преди пресконференцията бе казал, че нищо не са открили. Защо е тогава това колебание?

— Нищо не бе открито. Точка — отвърна той най-сетне.

— Чудесно, доктор Баркър. Но защо още от самото начало решихте, че президентът има нужда от този вид преглед? Имахте ли някаква причина, независимо колко малка, която да ви наведе на мисълта, че в мозъка му има някаква аномалия?

— Няма никаква причина от медицински характер за прегледа на магнитографа. Разполагаме с такова оборудване. Тогава защо да не го използваме? Ако не бяхме го направили, някои от вас сигурно щяха да викнат, че президентът не получава най-доброто медицинско обслужване — отвърна доктор Баркър.

Погледът на Фицпатрик бе привлечен от висок кореспондент с лениви движения и внимателно подредена коса на телевизионен водещ. Той му кимна.

— Тод Харпър, Глобъл Нюз Нетуърк. Докторе, доколкото разбрах, в цялата страна има само два магнитографа.

— Точно така.

— И почти не се използват за рутинни прегледи?

— Това ли е въпросът ти, Тод? — бързо се намеси Фицпатрик, отново усетил моментното колебание у доктор Баркър.

Вероятно вродената му резервираност го караше да се колебае. А дори и за ветеран като президента една пресконференция би могла да бъде доста голямо изпитание. Но Харпър сякаш не бе забелязал нищо.

— Това беше едната част от въпроса. А ето и другата. Има ли опасност от някакъв остатъчен ефект, предизвикан от толкова специализиран преглед?

Когато доктор Баркър отговори, гласът му бе спокоен и авторитетен:

— По първата част сте прав, господин Харпър. В цялата страна има само два такива апарата. Обикновено ги използват за тясноспециализирани изследвания. Няма абсолютно никакъв риск за

пациента — нито по време на самия преглед, нито след това. Ако желаете, мога да ви изпратя съответната литература, за да ви помогна в написването на материала ви.

Харпър хвърли поглед към пресекретаря.

— А какво ще кажеш за снимка пред тоя апарат, Марти? Ще поизмести малко по-назад твоето „като астронавт“...

Фицпатрик сви рамене с безразличие:

— Нека поговорим по-късно за това, Тод.

Пресекретарят отново отпрати поглед към препълнената зала.

— А сега още малко добри новини. Президентът е решил да присъства на конференцията на необвързаните страни в Манила. На път за там ще мине през Хонконг, за да види как върви подготовката за предаването му на Китайската народна република. По време на престоя си там той се надява да се срещне с важни китайски ръководители.

Кяо Пин дълго седя неподвижно, вперил поглед в единствения лист хартия на бюрото си. Вече нямаше нужда да го убеждава, че операция „Безмълвни гласове“ трябва да продължи.

Извадил кутийката кибрит от джоба си, той запали документа. Пламъците унищожиха пръстовите отпечатьци, които биха му подсказали, че документът е бил пипан от Яобан Ченг.

Мортън се извърна от екрана и заговори:

— Вече знаем коя ще бъде мишената на Игор Тамасара. Единственият въпрос е как има намерение да нанесе удара.

За първи път Битбург не поиска доказателства.

10.

Сутрешният пиков час бе отминал и Ли Муфанг подкара по вашингтонския Охайо Драйв, който вървеше по брега на Потомак до Хейнс Пойнт. Бяха си уредили среща с Лио там. По радиото бяха казали, че ще подухва лек ветрец. Обаче нищо не помръдваше върховете на дърветата покрай Тайдъл Бейсън и слънцето бе скрито от сива омара. Въпреки жегата, той караше с отворени прозорци, нещо като самоналожен тест на волята. Намалявайки, за да вземе дълъг и опасен завой. Ли отново погледна в огледалото. Трудно можеше да се разбере дали някой го следи.

Откакто бе излязъл от Чайнатаун, вече цял час бе карал по обиколни маршрути. Бе спирал два пъти: първия път в банката, за да прибере доларите, прехвърлени му от Кяо Пин, а втория път — за да вземе двата първокласни самолетни билета до Пекин. За тях бе платил в брой с част от парите.

Минавайки под железопътния мост над Потомак, той пак провери дали отстрани няма спряна някоя кола. Подлезът бе чудесно място, ако трябваше да го поеме нова опашка.

Досега Шаойен трябва да е стигнала до Хейнс Пойнт. Не я бе инструктирал да взема предпазителни мерки като него. Нямаше смисъл: ако някой я подозираше, значи знаеха твърде много. Бе се обадил на Лио по обществения телефон във фойето на банката. Лио го бе попитал дали знае къде е Шаойен, Гласът му бе разтревожен, което беше добре. Ли му бе обещал, че като се видят, всичко ще му обясни.

Той пак хвърли поглед в огледалото. Имаше само няколко коли, тръгнали като него към Хейнс Пойнт, и те вероятно бяха туристи. Пътят на Лио бе по-дълъг, така че Ли имаше време. Той отби до тротоара и се протегна. Ризата му бе мокра, а край главата му моментално бръмнаха мушици. Някъде в далечината се чуваше ревът на самолети, кацащи и излитащи от Националното летище. Той отвори жабката и извади кутията изстуден чай, която бе оставил там. Чаят се

бе стоплил и имаше вкус на метал. Ли хвърли празната кутия на задната седалка и продължи нататък.

Малко след дванадесет часа на обед пристигна на паркинга на Хейнс Пойнт. Бе почти празен. Колата на Шаойен бе вече паркирана в отсрещния ъгъл. Тя се бе облегнала на задницата, облечена в прилепнала пола и блузка. Кожата ѝ бе леко загоряла, но не по оня здравословен начин, по който загаряха жените от родното му място край делтата на Яндзъ.

Ли гледаше как буикът на Лио влиза в паркинга и спира до колата му. Над главите им един 737 слизаше към летището. Постоянният грохот от въздушния трафик щеше да попречи на евентуалния подслушван. Като допълнителна мярка, той настрои радиото на музикална станция.

Разпъждайки енергично мушиците около главата си, Лио отвори вратата. Докато сядаше до него на предната седалка. Ли усети миризмата на пот.

— Защо не си затвориш прозорците? — изпъшка Лио.

— Докато климатикът охлади, ще мине доста време.

— Бих пийнал с удоволствие една студена бира, приятелю — каза Лио с провлечения си акцент, който Ли винаги разбираше с усилие.

— Съжалявам, Лио, нямах време да взема нищо. — Английският на Ли беше точен като на библиотекар.

Лио примижа към него.

— Каза, че ще ми обясниш защо Шаойен не е вкъщи — каза той и се оригна.

— Защото е ей там. До шевито.

Лио погледна и видя облегналата се на колата Шаойен.

— Какво прави тя тук? — попита той изненадано и отново се оригна.

— Точно за това искам да говоря с теб — отвърна тихо Ли. Той сви вежди и внимателно погледна Лио. — Сестра ми не ти ли каза?

— Какво да ми каже? Че е бременна ли, или какво? — изсмя се Лио с хрипкавия смях на дебел човек.

— Щеше ли да има някакво значение това за теб, ако беше?

— Не-е. Наистина би ми било приятно. Хлапе с нейното тяло и моя ум... — Той отново хвърли поглед през паркинга. Дори и оттук се

виждаше как зърната ѝ сякаш се мъчат да прободат плата на блузата.

— Не, не е бременна — каза тихо Ли. — По-лошо.

— По-лошо? За какво става въпрос, приятелю?

Ли проследи с поглед вана на „Юнайтед Парсълс“, който тъкмо влизаше в паркинга. Жената зад волана бе на средна възраст и на главата си имаше фирмена шапка. Избра си място по средата на разстоянието между Шаойен и неговата кола. Той се пресегна и увеличи радиото. По него вече говореха за предстоящото посещение на президента в Манила. Ли отново погледна Лио внимателно и заговори:

— Сестра ми те обича, Лио. И доколкото разбирам, ти също я обичаш?

— Да, но...

— Обичаш ли я толкова, че да се ожениш за нея? — попита внезапно Ли.

— Да се ожения ли? Господи, никога всъщност не съм мислил...

— Това е единственият начин, по който мога да ѝ помогна.

— Гласът на Ли Прозвуча още по-напрегнато. — Визата на сестра ми изтече. Опитах се да я продължа, но ми отказаха. Вчера полицията дойде да я търси в бара. Казаха, че ако не напусне страната в срок от двадесет и четири часа, ще я арестуват. И след като отиде в затвора, пак ще я депортират. Хванах един адвокат и той ми каза, че всичко това било, за да се отърват от незаконно пребиваващите, и че единственият начин, по който сестра ми може да избегне това, бил да се омъжи за някой американски гражданин.

Ли направи бавно и печално движение с ръка. Шофьорката на вана ядеше сандвич, вперила поглед право пред себе си. Вашингтон бе пълен със самотни жени като тази. Той се извърна към Лио.

— Сестра ми те обича — прошепна той. — Преди теб не е имала никой. Ние, китайците, много внимаваме на кого отдаваме чувствата си. Това важи особено за китайките.

Лио пак погледна нататък. Шаойен изглеждаше така, сякаш е плакала. Заля го вълна на познато усещане. Ако бяха женени, тя щеше да бъде негова по двадесет и четири часа в денонощието. Сексът сигурно щеше да бъде още по-невероятен.

— Брак, а?... Не мислиш ли, че по-напред би трябвало да питам нея? Искам да кажа...

— Китайският обичай повелява най-възрастният мъж от семейството да урежда тия въпроси — прекъсна го Ли бързо.

Лио погледна към Шаоюен. Защо не? Двамата бяха прекарвали чудесни мигове. Освен това. Бог му е свидетел, обичаше я.

Той кимна:

— Добре, приятелю... и се радвам, че ще имам за шурей такъв човек като теб.

Ли се усмихна.

— Не шурей, а брат. Защото аз те обичам като брат... приятелю! Той се наклони към Лио и го прегърна.

— Добре — каза Лио. — За два часа мога да уредя разрешително. Но това означава, че и двамата трябва да минем през обичайните медицински прегледи, а за това би могло да отиде ден, а може би и два.

— Твърде дълго, братко! Дотогава Шаоюен ще бъде депортирана!

— Господи, не мога да преобърна цялата система! — възрази Лио.

Ли бръкна под таблото и извади портфейла с двата самолетни билета. Продължавайки да се усмихва, той му го подаде.

— Считай го като част от сватбения ми подарък — каза Ли с официален тон. От джоба на панталоните си извади пачка пари. — А ето и втората част. Две хиляди долара. За медения ви месец.

Той тикна парите в ръцете на Лио и помахна на Шаоюен. Тя се отлепи от колата и тръгна към тях, лениво поклащайки пътническа чанта в ръка.

— Не разбирам — каза Лио, стиснал портфейла в едната ръка и парите в другата.

Ли му се усмихна.

— Имаш право да ползваш отпуск, нали? Ще го използваш, за да отидете със сестра ми до Пекин и там да сключите брак по китайските традиции, който ще регистрирате и в американското посолство. След това се връщате тук с жена ти и продължавате медения си месец. Като госпожа Лио Шраг, тя ще бъде американска гражданка точно като теб. Първата в семейството! Ще вдигнем голяма сватба.

Той отново се наклони към Лио и го прегърна. През рамото му видя Шаоюен да се усмихва, а жената зад волана на вана ядеше ябълка.

— Леле, приятелю! — възкликна Лио, освобождавайки се от прегръдката. — Ама ти всичко си организираше!

— За сестра си всичко бих направил. А отсега нататък и за теб — отвърна Ли напълно искрено.

Шайен отвори вратата отзад и хвърли чантата на седалката. Наведе се напред и бегло целуна Ли по бузата, а Лио по устните, плъзвайки езика си в устата му.

— Кога тръгваме? — попита Лио.

— Днес, след два часа. Утре сутринта ще сте в Пекин. Ще се обадя на нашите да уредят формалностите по женитбата.

— Ами виза? — попита Лио.

— Нямаш проблем. Семейството ни е много влиятелно. Ще ти подпечатат паспорта в Пекин.

— Но на мен ще ми трябват дрехи...

— Тук има всичко. Шайен кимна към чантата. — А в Пекин и двамата ще си купим нови дрехи.

Тя се изкиска и каза нещо на мандарин на Ли. Той се засмя:

— Сестра ми казва, че на меден месец много дрехи не били необходими.

— Спиш в самолет — каза Шайен. — После ти голям и силен за меден месец!

— Окей-докей — каза Лио щастливо.

Докато Ли палеше колата, той напъха билетите в единия джоб, а парите — в другия.

Във вана на „Юнайтед Парсълс“ агентката от ФБР зад волана заговори със спокоен глас в ларингофоните. Името ѝ беше Марджъри, беше разведена и баба.

— Направих няколко хубави снимки.

Фотоапаратът бе монтиран в ъгъла на предното стъкло и се задействаше дистанционно. Всичко, което трябваше да направи, бе да натисне един бутон в края на кабел, прекаран през кормилната колонка.

— Към тях обаче имаме само откъслечни звукове — оплака се Сонг, един от агентите отзад.

— И ще минат дни, докато ги напасваме със снимките — добави другият агент, Тенг, сваляйки слушалките си.

Сонг попита шофьорката:

— Да познаваш случайно жената или оня другия?

— Не. Но днес съм за първи ден по този случай — отвърна Марджъри и запали двигателя. — Тръгват. Жената остави колата си на сектора за дълъг престой, сякаш няма да я пипа дълго време.

— Ще се обадя и ще накарам да изпратят някой да я провери — каза Тенг.

Поддържайки дистанцията, Марджъри отново подкара по Охайо Драйв зад колата на Ли.

Кяо Пин вече бе провел два телефонни разговора.

С първия предупреди всички гранични пунктове да увеличат вниманието си. Да се обръща внимание особено на онези, които казват, че са туристи. Чуждите агенти обичаха най-много да се прикриват зад туризъм или образователни програми. Мортън, разбира се, сигурно щеше да изпрати някой, но дори и той нямаше да може да промени нещата. Никой нямаше да може.

Втория телефонен разговор той проведе с Хонконг, където в един блок на Хенеси Роуд го очакваше Тунг Шай. Бе инструктирал Великия дракон на Триадата да предупреди хората си да проведат подобно наблюдение на летищата и пристанищата на Хонконг. След това двамата обсъдиха какво трябва да се направи от Триадата, за да се засили брожението срещу Америка.

Сега се канеше да се обади за трети път. Вицепремиерът на Русия — Олег Казенко, бе натоварен да отговаря за бившия съветски флот. През онзи следобед, прекаран в абсолютно недостъпния цюрихски щаб на „Креди Сюис“, той бе научил, че Казенко е от монголски произход. Монголците се бяха прехранвали с плячкаджийство много преди хан Кублай да опъне палатките си край Забранения град. Пазарлъкът им бе продължил чак до вечерта и най-накрая бе сключен. Всеки път, когато изпращаха с тайна мисия някоя подводница от класа „Тайфун“ в сметката на Казенко в „Креди Сюис“ щяха да бъдат превеждани два милиона долара.

Кяо Пин погледна часовника си. В Москва вече приближаваше полунощ, но Казенко сигурно още бе зад бюрото си в кабинета, точно под огромния купол на Съвета на министрите в Кремъл. Оттам новите управници на Русия страхливо управляваха и използваха всяка

възможност да напълнят джобовете си със секретна информация. Оттатък вдигнаха слушалката на второто позвъняване. Кяо Пин веднага затвори, изчака точно пет секунди и отново набра. Тази пауза позволяваше на Казенко да задейства заглушителната си уредба. След срещата в Цюрих модерният уред бе доставен в Москва чрез куриер. От службата за техническо обезпечаване на Кяо Пин му бяха казали, че този апарат е толкова добър, че може да устои дори на американските уреди за премахване на заглушаването.

— Хубаво Време, вицепремиер — каза Кяо Пин, когато оттатък отново вдигнаха слушалката.

— При нас вали сняг — влезе в тона му гласът от Москва.

Размяната на тези думи означаваше, че заглушителят работи.

Кяо Пин мина направо на въпроса:

— Трябва да ми организирате още една доставка. Но този път лодката трябва да остане в района по-дълго, като след това откара товара на юг, където ще го прехвърли на една джонка срещу провинция Фучжян.

От другата страна последва мълчание. Казенко сигурно гледаше картата и пресмяташе колко да иска.

— Много е близо до Тайван. Американците имат там проследяваща спътникова станция. Рискът ще бъде много по-голям от преди. Такава трябва да бъде и цената. — Вицепремиерът като че ли не можеше да скрие алчността в думите си.

— И аз така си помислих. На сметката ви ще бъдат преведени шест милиона щатски долара. Една трета веднага, а остатъкът — при приключване на задачата.

— Седем милиона. Две трети веднага. Една трета при приключване.

Кяо Пин въздъхна:

— Добре. — Нямаше време за пазарлъци. — Този път ще изпратиш *тайфуна* по северния маршрут, под полярния лед и оттам в Японско море. Между Корея и южния японски остров тя ще изплува и ще остане на повърхността колкото да даде възможност на американските спътници да я засекат. После ще продължи до Куиндао. Ще уредя работите така, че вашият капитан да получи по-нататъшните инструкции там. Той обаче трябва да знае колкото е възможно по-

малко. Можете да му кажете, че това е учение с участието на двата ни флота.

— Товарът ще бъде ли придружаван от някого?

Кяо Пин сви рамене. Тъй или иначе Казенко щеше да научи. А по такъв начин можеше да се прикрие и китайското участие в това, ако Казенко разбере, че е бил съучастник.

— Да. От няколко ваши съотечественици.

— Кой са те?

Кяо Пин смръщи вежди, но гласът му остана безизразен:

— Това са професор Тамасара и неговите помощници.

С кацнали на носа очила президентът четеше бележките, които Так му бе приготвил относно това на кого какво да каже и защо.

Британският посланик, маститият доайен на дипломатическото тяло във Вашингтон, беше първият страничен човек, който трябваше да научи строго пазената тайна: истинската причина за спирането в Хонконг и насърчителния отговор на председателя Ху.

По време на постоянните влизания и излизания от Овалния кабинет президентската секретарка — Мадлен Мастърс, си оставаше безмълвна фигура в ъгъла, записваща всичко, което се произнесе. Преди всичко правеха запис на заглушения разговор на президента с американския Посланик в Токио — Хършъл Линкълн. Президентът бе инструктирал посланика да поиска незабавна аудиенция от императора, за да му разкаже всичко. Подкрепата на императора бе едно от най-важните неща.

— Хърш, не искам война, не искам търговска война, нито каквато и да било друга война с Япония или с който и да било — бе записала Мадлен Мастърс думите на президента.

Мракът се сгъстяваше над Розовата градина, а темпът не намаляваше. Так непрекъснато въвеждаше и извеждаше хора — неспокойна и неуморна фигура, кръстосваща безшумно по килимите, винаги готов да говори с президента, но никога от негово име.

Между срещите и телефонните разговори президентът сваляше очилата и разтъркваше носа си, хапвайки по малко полуготова храна. След това работата отново го поемаше. Пътуването до Тексас на някаква неофициална среща бе отложено, посещението във Флорида

— отменено. Една филмова премиера с благотворителна цел предизвика изпъшкване от президента и там бе изпратен вицепрезидентът.

— Темата е космически войни — каза Так.

Президентът се усмихна.

— Да им каже, че сме готови по-скоро да обявим война на марсианците, отколкото на Японците! — Той се изправи, протегна се и раздвижи врата си, както му бе казал доктор Баркър. — Нещо друго? Ама че дълъг ден!

— Имате среща в седем часа с Бил Гейтс. Иска да ви запознае какво са открили от Лангли досега за това кой, кой е в Хонконг и Манила.

Так се обърна към стената с телевизионните екрани.

— Искате ли да видите как се е отразил тежкият ви ден на клюкарите? Марти казва, че при тях новината за вашето пътуване е на първо място. Втора тема били петнадесетте секунди слава на Хърб Баркър. Глобъл Нюз са направили снимки как вкарват Тод Харпър в магнитографа. Все е някаква промяна от обичайното му „строй се, преброй се“ в предния ни двор.

Президентът се намръщи.

— Въпреки това, Харпър ме безпокои. По-умен е от обикновено дрънкало. Ако подуши какво готвим, така ще ни подпали къщата, че не знам къде ще се дяваме.

— Не се безпокойте. Точно затова Марти му замаза очите с тоя магнитограф.

Шефът на „Личен състав“ отиде до телевизорите и ги включи.

В бункера, в който се помещаваше контролният център, Игор Тамасара извършваше последните приготовления за поредния експеримент.

В центъра на пода, с външен кожух, направен от пресована и боядисана в черно стомана, бе жиротронът, монтиран на плоска вагонетка. Релсите ѝ изчезваха зад плъзгаща се врата. Отстрани имаше по един капак, който даваше възможност за достъп до вътрешните части. Късата цев, прилична на огромен телеобектив, бе точно фокусирана и насочена към тесен отвор в стената, разположен от

едната страна на наблюдателния прозорец. Уредите за управление се намираха откъм задната част на машината. Операторът бе седнал на предвидената за него подвижна седалка. До него се бе изправил Игор Тамасара.

Той се обърна към един от техниците, който държеше в ръце прищипани към пластмасова подложка листове.

— Трябва да намалим размерите на машината, обаче без никаква загуба на мощност.

Техникът запрехвърля листовите.

— Енергийният спад пак ще си остане същият спрямо изминатото разстояние — съобщи накрая той.

— Колко време ви е необходимо, за да извършите умалението?

Техникът пак започна да прелиства листовите.

— Два месеца...

— Имате на разположение две седмици!

— Да, другарю професор. — Техникът знаеше, че е безсмислено да спори.

Игор Тамасара заповяда да опразнят експерименталната зона.

На километър и половина от него доктор Фретов докладва, че в зоната вече няма никой, с изключение на предвидените като опитни зайчета хора. Джипът му изчезна зад хълма, под който беше скрит центърът за аутопсия със залите си и помощник патолозите.

Игор Тамасара застана до доктор Петраров, срещу наблюдателното прозорче. Избраната за експеримента сграда бе защитена от чували с пясък и варели с вода.

— Активирай полусинхрона — заповяда Игор Тамасара.

Операторът на жиротрона щракна малък обръщач. Тамасара и доктор Петраров отидоха до монтираните в стената екрани. Скритите в сградата камери осигуряваха прекрасна видимост върху всеки от опитните хора във всяка килия имаше електрически звънец.

Доктор Петраров кимна към екрана:

— Имаме двама казахи, мъж и жена. Трима от сектата Мяо. Един мюсюлманин и съпругата му, също мюсюлманка. Един от общността Хан и един будист. Това беше най-доброто, което можах да намеря от неврологична гледна точка, за да видим отражението върху различните етнически групи. Все пак ще можем да съберем доста полезни данни, докато пристигнат онези чужденци.

— Изглеждат много спокойни — забеляза Игор Тамасара.

— Дали сме на всеки малка доза транквилант. Това изобщо няма да окаже никакъв ефект върху резултата — каза доктор Петраров.

— Полусинхрон на пълна мощност — докладва операторът.

Доктор Петраров натисна един бутон в стената, за да задейства звънците. На екрана затворниците започнаха да изпълняват дадените им инструкции. Будисткият монах седна по турски — традиционната му поза за молитви. Мюсюлманската двойка разви една рогозка и двамата се сгушиха един в друг. Представителят на общността Хан застана до прозореца и се загледа навън в сгъстяващия се мрак. Казахът и казахката закрачиха из килията. Тримата Мяо започнаха да говорят оживено помежду си.

— Започни алфа-блок от четиридесет. Подсъзнателно захранване на импулс едно цяло и пет — заповяда Тамасара.

Цевта на жиротрона започна да се премества хоризонтално. Пълната тишина се нарушаваше само от щракането при преминаване през зададените положения. Този от общността Хан изведнъж стисна главата си с ръце и изкрещя. Секунда след това се строполи на земята и се затърчи, стенойки високо. После и будистът се наклони напред.

Игор Тамасара се обади с напрегнат глас:

— Намалете на тридесет! Захранващ импулс едно нула!

Семейството мюсюлмани лежаха проснати на земята. Казахът и казахката бяха паднали един върху друг. Най-сетне и тримата Мяо паднаха по лице на земята.

— Спри импулса! — викна Тамасара.

Ужасната тишина бе нарушена от доктор Петраров:

— Игор Викторович, проблемът сигурно е в...

— Знам къде е проблемът! Жиротронът все още не може да контролира съзнанието им по отношение на обичайните всекидневни дела! Виновни са проклетите токови резонанси, Сергей Николаич! Пробива клетъчната мембрана на мозъчните клетки, разрушава влакнестата обвивка и цялата структура на клетката.

Потискайки с огромно усилие внезапно избухналия си гняв, Тамасара отново се обърна към екраните. Войници изкарваха трупове от килиите. Той се извърна към един техник:

— Кажете на доктор Фретов, че искам лично той да проведе аутопсиите и протоколът от всяка една да бъде на бюрото ми до

довечера!

Техникът изхвъркна от бункера.

Поуспокоил се малко, Игор Тамасара продължи лекцията си към доктор Петраров:

— Докато не уравновесим двата токови резонанса до нула, този проблем винаги ще съществува. Ще можем да убиваме с жиротрона, но не и да контролираме! — Кимна към машината. Техниците тъкмо закачваха вагонетката към малка дизелова дрезина, която щеше да го изтегли обратно в работилницата. — Трябва да направим така, че резонансът да работи на подходящ режим. Без това не можем да гарантираме контрол над съзнанието.

Доктор Петраров леко го докосна по ръкава. В гласа му прозвуча възбуда:

— Помните ли онзи доклад, Игор Викторович? Онзи, който ни изпратиха от КГБ преди няколко години? Вие току-що бяхте дошли в 97 и ние всички се притеснявахме, че американците са преди нас в тази насока.

Игор Тамасара смръщи вежди.

— Спомням си, че някои се притесняваха наистина. Но аз не.

— Да, разбира се — промърмори доктор Петраров бързо. — Но в доклада се споменава, че единственият учен на ЦРУ, който би могъл да бъде заплаха за нас, е неврологът Баскин.

— Е, и?

— В следващия доклад КГБ споменава, че Баскин или е напуснал, или са го уволнили от ЦРУ.

— И? КГБ предложи ли му работа? — попита Тамасара иронично.

— Нямам представа, Игор Викторович. Просто искам да ви кажа, че трябва да намерим Баскин.

Тамасара се изсмя и впери леден поглед в помощника си.

— И как смяташ да го направим? Баскин може да е умрял. Или спокойно да си живее живота в някое кътче на Съединените щати. Може да е сменил името си. Може да е направил каквото си поиска и да е отишъл където си поиска! А аз тук имам на разположение по-малко от три седмици! Не цял живот! Няма да си губя времето...

— Прочетете това — каза доктор Петраров тържествуващо.

Той извади от джоба си лист хартия и го подаде на Игор Тамасара.

— Какво е това? — попита Тамасара.

— Медицински доклад, написан от дъщерята на Баскин миналата година, разглеждащ възможностите на токовите резонанси да лекуват рак. Това е чиста теория, разбира се...

Игор Тамасара преглеждаше документа, а доктор Петраров продължи:

— Тази доктор Кейт Баскин работи в монреалския университет „Маджил“. Няма нищо по-лесно да проверим дали баща ѝ е жив и ако да, къде се намира понастоящем.

Игор Тамасара прочете доклада още веднъж, този път по-бавно. Наистина беше теория. Идеята бе, че токовите резонанси могат да попречат на формирането на ракови образувания в човешкото тяло, като се даде възможност на съзнанието да упражни мощен контрол върху генно заложен механизъм на злокачественото образувание. Аргументът бе добре изложен и показваше не само задълбочени познания по клетъчна хистология, но също и по теория на мозъчните вълни. В края на документа, в приложена препечатка от уважаваното списание *Ултрамолекулярна медицина*, Кейт Баскин отдаваше дължимото на по-ранните изследвания на баща ѝ.

Игор Тамасара погледна замислено доктор Петраров.

— Вие сте прав, Сергей Николаич. Дайте да видим дали тоя Колин Баскин е жив каза тихо.

Той отиде до стенния телефон и набра директния номер на Кяо Пин.

В заседателната зала на „Хамър Форс“ на приземния етаж професорът продължаваше да говори на екипа за Пекин. Дани и оперативните агенти слушаха внимателно. За Томи лекцията бе научно изложение на психическото натоварване, което скоро всички щяха да изпитат. Въпреки че работеше рамо до рамо с професора, Анна почти изпита разочарование, когато разбра, че лекцията е към своя край.

— ... Аксиома е в поведенческата психология, че никой не „притежава“ собствената си идентичност. А това важи с още по-голяма сила във вашата работа. Всеки от вас принадлежи към околната среда,

която го захранва. Но за да оцелеете в Китай, вие трябва — дебело подчертавам, — *трябва* да възприемете психологическата идентичност на китаеца. Физически не можете. Но можете и трябва да мислите като тях. Това означава да сте парадоксални като тях. — Той направи пауза, поглеждайки всекиго в лицето, като че ли търсейки потвърждение, че ще направи именно така, както казва професорът. — Помогнете! Те са майстори в селското стопанство, но трябва да внасят зърно от чужбина. Имат най-старите музикални традиции в света, но сега пишат най-лошата музика. Обичат децата до полуда, но обявиха за престъпници онези семейства, имащи повече от едно дете. Превърнаха един човек — Мао, в бог, а сега го плюят. Те са възхитителни и непредсказуеми, весели и ограничени, скромни и измамни, верни и продажни, садистични и нежни. Ако сте способни да разберете всичко това, вие ще успеете да се придвижите малко напред в разбирането на китайския начин на мислене.

Той рязко спря и без да каже дума, излезе с твърда крачка от залата. Дани се изправи и започна да раздава билетите за дългия полет до Хонконг.

11.

На шестнадесет хиляди и петстотин метра над Днепър, Мортън бе свързан с бившия щаб на КГБ на площад „Дзержински“ в Москва. Самолетът беше летящият боен команден пункт на „Хамър Форс“. Свързваше го свързочният офицер на конкорда.

На единия от екраните в комуникационния отсек се виждаха професор Дмитрий Захаров, най-изявеният руски експерт по биоелектроника, и генерал Юрий Савенко, заместник-директор на новите служби за сигурност. Двамата не си приличаха физически. Кожата на професора бе опъната като пергамент върху носа, скулите и високото му чело. Чертите на генерала бяха по-меки, косата му бе все още гъста и тъмна. Силно мъжишко лице, зад което — Мортън знаеше това много добре — се криеше един от най-острите улове в Русия. Бе работил с Юрий и по-рано и му се доверяваше, както се доверяваше на Бил Гейтс. Малко хора имаше, за които би могъл да каже същото.

Мортън хвърли поглед на бележките си и после вдигна поглед към екрана.

— Това, което всъщност ми казвате, професоре, е, че работата на Игор Тамасара в Пощенска кутия 97 не е преминавала границите на най-обикновени поведенчески тестове.

Дмитрий Захаров кимна съвсем леко:

— Да, това е мнението ми. И малкото, което успях да посъбера оттук-оттам за работата на професор Тамасара, сочи, че и той е имал същите проблеми, с които се сблъскахме и всички ние, а именно контролиране ефекта на електромагнетизма върху ендокринната, метаболитната и сърдечносъдовата система. — Професорът замълча за момент и се вторачи в него от екрана — надарен преподавател споделя сложна информация с някой добър студент. — Всички живи същества имат вродената способност от постъпващите електромагнитни данни да пресяват всичко онова, което по-рано не им се е случвало да преживеят. Като пример от най-прост вид може да се даде способността на животните и човека да се адаптират към непознатата

околна среда. Най-често срещаният ефект в този случай е стресът. Те стават нервни и предпочитат да се придържат към познатите предмети, които са донесли със себе си, поне докато извършат необходимите настройки към новата среда. Това особено често се среща при хора, внезапно преместени на значително разстояние от собствената им околна среда. Бизнесмените се сблъскват с това след далечни командировки. Отдават го на умората от пътуването, а то е следствие от попадане под влияние на непознати електромагнитни полета. Всички компании знаят това и въпреки че не разбират от биомеханика, настояват хората да си починат един-два дни след дългите полети, преди да започнат някоя важна бизнессреща.

Савенко се усмихна кисело.

— О, да си бизнесмен...

Без да му обръща внимание, професор Захаров продължи съдържано:

— Но когато стресът се окаже много силен и упорит, резултатите стават очевидни и понякога са много сериозни. Често дори са необратими. Най-често това се отразява на щитовидната жлеза и скоростта на обмяна на веществата. Най-лоши поражения обаче се нанасят върху сърдечносъдовата система. В трудовете на професор Тамасара са отбелязани същите промени в нивото на концентрация на гликозата, глобулина и хемоглобина в кръвта, които съветските учени са отбелязали при животни, подложени на влиянието на електромагнитни полета с екстремно ниски честоти. Най-често срещаният ефект от това бе промяната на относителния брой на различните видове бели кръвни телца.

Мортън хвърли поглед на папката пред себе си. На корицата бе изобразена емблемата на „Хамър Форс“ — кръстосани светкавици. Папката съдържаше психопортрета на Кяо Пин.

— Ако някой е болен от рак, облъчването с такива вълни ще влоши ли състоянието му?

— Най-вероятно да.

— Дори и облъчването да е непряко?

Професор Захаров се усмихна с призрачна усмивка.

— Ако някой се намира в обсега на действие, да кажем, на пет километра от правилно фокусиран електромагнитен лъч, остатъчният

ефект ще бъде същият, както при пряко облъчване. Но с това съвсем не искам да кажа, че професор Тамасара е постигнал такъв резултат.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита го Мортън.

От Москва последва мрачна тишина. Професор Захаров бе отпратил отсъстващ поглед някъде извън екрана.

— Не съм сигурен — каза той най-сетне. — Много от нещата, извършени в моята страна, са тъмни. За учени като мен, които се мъчеха да не забравят първия принцип — да не се нанася вреда на човека, хора като професор Тамасара бяха в немилост. Но както се опитах да ви посоча, от това, което съм прочел, не личи, че професор Тамасара е постигнал някакъв действителен успех в началния стадий на изследванията си.

На друг от екраните Мортън видя Бил Гейтс да се навежда напред, седнал в една от клетките на свързочния център в Лангли. И двата екрана бяха свързани, така че Мортън можеше да проведе аудио-визуално съвещание.

— Бил? — подкани го Мортън.

Гейтс се размърда в стола си.

— Дори преди година нямаше да провеждаме този разговор, нали, професоре? — започна Гейтс.

Професор Захаров кимна леко.

Гейтс се наведе още повече напред, така че лицето му изпълни екрана и образът се размаза. Свързочникът бързо направи необходимите настройки и образът на Гейтс отново стана ясен, докато през това време той продължаващо със същия равен и безстрастен глас:

— Професоре, може и да грешите относно това докъде е стигнал Игор Тамасара в изследванията си. През последните няколко часа аз разбрах докъде са били стигнали някои от нашите хора, преди да им затворят кранчето. Както и Мортън, така и всички останали разбраха какво усилие костваше това на Гейтс. Неумолимият глас от Вашингтон продължаваше да реди думите:

— Започнали са с опитите да установят какъв ефект оказва електромагнитната енергия, получена при ядрена експлозия. — Гейтс се усмихна сдържано. — Това беше по времето, когато мислехме, че сте готови да извършите ядрено нападение над нас, професоре.

От Москва последва отсечено кимване.

— Нашите хора откриха, че някои видове микровълнови импулси, придружаващи такава експлозия, могат да бъдат превърнати в ефективно оръжие за засилване ефекта на химическите вещества върху мозъка, особено на психотропните, така наречените „пречупващи волята“. После пожелаха да разберат дали не могат да се използват заедно с химическите вещества и пак да се получи същият ефект.

Мортън трескаво си водеше бележки.

— Нашите хора откриха, че когато микровълни с честота между 300 и 3 000 мегахерца се излъчват на определени импулси, животните ги „чуват“... И после ги пробваха върху хора. — Гейтс помълча малко, втренчил поглед в камерата, и когато най-сетне продължи, в гласа му прозвуча студен гняв: — Аз се гордея с моята страна, така както всеки се гордее със своята. Но не мога да изпитвам гордост от това, което тези учени извършиха в нейно име. — Той сведе поглед за момент.

— Всички сме вършили неща, с които не можем да се гордеем — промърмори професор Захаров с неочаквана мекота.

Гейтс продължи, сякаш не бе чул намесата:

— Нашите учени тайно са провеждали опитите си върху душевноболни и затворници, за да установят дали микровълните могат да бъдат уловени някъде из темпоралната област — точно над ухото и малко напред. Мислели, че най-добри резултати се постигат, когато карали обекта да се извъръца към източника на лъчение. По този начин обаче постигали и по-големи поражения. — Гейтс хвърли поглед на бележките пред себе си. — При един от експериментите бил направен опит да се насочи микровълново лъчение в човешкия мозък. Намерението било да се дадат неуловими инструкции, за да се види дали е възможно да се създаде програмиран убиец... Точно тогава им въртнали кранчето.

Мортън наруши проточилата се тишина с въпрос:

— Кои са били хората, свършили тази работа. Бил?

Гейтс се усмихна мрачно.

— Когато им завъртели кранчето, на всички документи по този проект устроили вартоломеева нощ. Това, което току-що чухте, било погрешно заведено към други документи, затова избегнало ножовете на машината за унищожаване на документи. Не е много наистина, но е достатъчно да ме убеди, че щом нашите учени са стигнали толкова

далеч по пътя на създаване на зомби, то Игор Тамасара спокойно би могъл да отиде поне още километър по-нататък.

Тишината отново се върна.

Малко преди десет часа американският посланик Хършъл Линкълн мина с колата си покрай поредната галерия в Токио, специализирала се по последното увлечение на японците — холографията. От двете страни на широкото платно лимузини караха високопоставени служители в скъпите ресторанти по Акасака и Гинза. Никой от пътуващите в тях не обърна внимание на чужденеца зад волана на скромната мазда.

Хършъл Линкълн предпочете да излезе със семейната кола, а не с дългия континентал с шофьор, който му се полагаше като посланик на Съединените щати в Двора на Негово императорско величество, императора на Япония. В пряко нарушение на собствените си заповеди, гласящи, че нито един служител от посолството не бива да излиза, без да бъде придружаван от морски пехотинец — заради продължаващите нападения над американци, посланикът бе сам и невъоръжен. Не бе информирал никого къде отива, нито пък бе казал някому за обаждането на президента, което го бе накарало да прекоси целия град и да отиде на аудиенцията си с императора. По-голямата част от деня бе отишла в уреждането на тази аудиенция. Знаеше, че напевният му японски отново бе изненадал служителите, обслужващи телефоните на външните линии на двореца.

Бе уверен, че маздата ще му осигури необходимата анонимност срещу мародерстващите банди, които отново бяха наизлезли по улиците, скандиращи антиамерикански лозунги. Тяхното поведение бе част от явленията, които малко хора във Вашингтон разбираха. Тъй като японците продължаваха да разширяват търговските си плацдарми в Съединените щати, у дома това бе предизвикало страха, че такива масирани инвестиции неминуемо ще доведат до „американизация“ на Япония посредством бизнесгрупировките, готови да извличат още по-големи печалби чрез насърчаване нарастването на вътрешното потребление на неща, които в Япония наричаха събирателно „общество от кола и хамбургери“. Тези чувства бяха експлоатирани от мощните ксенофобски сили, стоящи зад тълпите.

Посланикът караше внимателно, заслушан в радиото, настроено на станция, предаваща на живо репортажи от подновените в някои квартали на столицата вълнения. Намали, за да мине през тълпата, гледаща огромния телевизионен екран над железопътната гара Шимбаши, който предаваше картини на живо от една от най-известните забележителности на Токио — бирхале „Ашай“, нападено в момента от тълпа. Многоетажното бирхале бе останало едно от малкото заведения в Токио, където се сервираше американска бира.

Извитите колони на бирхалето и раздвижените му стени бяха проектирани от чужденец — точно както той самият бе дал своя принос в манхатънския вид, който Токио бе решило да копира от Ню Йорк. Това бе станало преди тридесет години, когато той бе архитект, а Токио — негова неспирно развихряща се фантазия, която се превръщаше в смайващи видения от стъкло и бетон. Точно по това време бе започнал да обича този град и да се възхищава от хората му. Когато президентът му предложи поста на посланик, той подскочи до тавана от радост, че ще може да се върне и да продължи любовта си към тях. Говореше езика им съвършено и познаваше обичаите им. Бе разбрал защо старата цитадела на шогуните — военните управници на Япония — се бе превърнала в голямо криво огледало, изкривявайки образа на добро и зло. Смазана от разрушително земетресение през 1823 година, плътно бомбардирана през 1945-а, Япония бе лишена от своята история, с изключение на няколкото гористи акра земя, представляваща двореца.

Сега го виждаше добре — оазис на мека тъмнина в морето от невъобразима шарения от светлини. Повече дори и от Лас Вегас, Токио се бе превърнало в Мека за привържениците на неоновия боклук. Дори и капсулните хотели, чиито „стаи“ представляваха наблъскани с модерна техника обикновени ковчези, бяха накачили проблясващите си тъпи реклами. Но той обичаше всичко това. И именно това разбиране, предлагано без арогантност или гняв, бе го въвело в приближените на императора кръгове.

Императорът бе прочел прокламацията му, предлагаща драматично решение на проблема с пренаселването на Токио: сградите не биваше да се фиксират, а да могат да се оставят така, че в бъдеще да растат като растения, готови да посрещнат променящите се изисквания. Бе я нарекъл *органична архитектура*. Бе поканен в

императорския дворец и прекара там цял следобед, очертавайки идеите си. Така бе започнала дружбата между него и императора, основана на дълбоко взаимно уважение.

Провирайки колата през каньоните от тъмно стъкло и бетон, окичени с екрани и електронни дисплеи, посланикът се запита докога ли ще успее императорът да поддържа отношенията им. Екстремистите ставаха все по-дръзки с всеки изминал ден. Въпреки това Хършъл не вярваше, че Япония ще се хвърли в бездната на още една война, и то срещу Съединените щати, макар подновената агресивна търговска политика да бе насочена към доминиране над всички и всичко, до което се докосне.

Изпълнен с оптимизъм, той приближи колата към караулното пред входа за императорския дворец, представи дипломатическия си паспорт, изчака дежурния внимателно да го провери, кимна на отсечения войнишки поздрав и подкара по моста. Звучите от един от най-пренаселените градове в света бяха постепенно заменени от тишина, царяла тук от векове насам.

Малките караулки, скрити между дърветата, бяха от времето, когато часовите са носели мечове. Сега вместо тях имаше сензори, фотоклетки и камери с дистанционно управление. Минути след като навлезе в гъсто залесената с гори зона, посланикът паркира колата си пред току-що реконструираното източно крило. Пред вратата чакаше облечен в пълна сутрешна униформа камериер. Той се поклони дълбоко, но както повеляваше традицията на дворцовия етикет, не изрече нито дума за поздрав. Камериерът го поведе през серия от коридори, по чиито стени висяха смайващи комбинации от традиционно и съвременно японско изкуство. От време на време преминаваха покрай отворени врати, даващи възможност за бегъл поглед в приятно обзаведени стаи. В една от тях имаше огромен роял, в друга — стъклените витрини на императорската колекция от редки пеперуди. В трета стая посланикът видя предачна машина, отразяваща интереса на императрицата към текстила.

Прекосявайки мраморния под на малка галерия, Хършъл Линкълн се спря да погледне четирите огромни снимки, висящи на всяка стена. Бяха снимки на сгради, в чиито стремителни, извиващи се и строго очертани линии се долавяше традиционната храмова архитектура. Това бяха първите сгради, които той бе проектирал за

града. Заля го вълна на дълбоко удовлетворение от уважението, оказано му от императора. Това май обясняваше и защо Ко Мацуда, личният секретар на императора, не го бе разпитвал по-подробно, когато бе помолил за аудиенция. Мацуда едва успяваше да прикрива антиамериканските си настроения зад ледено учтиви маниери. Бе обяснил на Мацуда, че причината за срещата е да обсъдят въпроси, близки до сърцето на императора. Както му се стори, секретарят помисли, че пак ще говорят за архитектура.

Камериерът най-сетне почука на една врата. Когато отвътре прозвуча глас, прислужникът падна на колене и отвори вратата. С все още наведена ниско глава, той се вмъкна вътре по начина, по който цялата прислуга трябваше да влиза при императора. Хършъл Линкълн влезе в императорския кабинет, а камериерът, все още на колене, бавно и безшумно се измъкна от стаята, затваряйки вратата зад себе си. Императорът напусна мястото си пред камината и тръгна да посрещне госта. В проблясъците от огъня чертите му изглеждаха деликатни, почти женствени: малък, добре оформен нос и големи тъмни очи, в чиито зеници играеха искрици от пламъците. Черната му лъскава коса бе ниско подстригана. Бе облечен в *яката* — проста дреха, прилична на роба, а на краката си бе обул сандали. С дистанционното управление той изключи телевизора в ъгъла.

— Добре дошъл, Хършъл.

— Благодаря ви. Ваше Величество. Съжалявам, че трябва да ви безпокоя толкова късно.

— Никога не е късно за ценните приятели — отвърна императорът и посочи на посланика едно от креслата, а сам зае другото срещу него.

Дори седнали, физическата разлика между двамата бе забележителна. Хършъл Линкълн бе доста по-едър, с широки плещи и изпъкнали мускули. Огромната му плешива глава бе прясно избръсната. Костюмът плътно прилепваше към тялото му.

Императорът кимна към телевизора.

— Без проблеми ли стигна дотук? Видях последните събития. Понякога се чудя дали технологията ни не отива твърде далеч, когато вкарва бедите в домовете ни в момента, в който се случват. И съм сигурен, че това насърчава насилието още повече — както и във вашите бунтове в Лос Анджелис.

Той изпитателно се взря в лицето на посланика. Вярваше на този човек и ценеше мнението му.

Хършъл Линкълн се усмихна.

— В моята страна властва едно неотменно правило, че всеки има дадено му от Бог право да насочва камерата накъдето си поиска.

— А-ах, тези американски медии... — засмя се тихо императорът. — Но аз забравих. Нещо за пиене? Имам ново малцово уиски, за което ще се радвам да чуя мнението ти.

Той се изправи и се приближи към малко барче. Остана известно време там, зает със сипването на питиетата, после се върна с по чаша в ръка. Дватамата отпиха в мълчание, вкусвайки от питието си, и накрая постигнаха съгласие, че уискито е отлично. После размениха още малко любезности, след което лицето на императора прие сериозно изражение.

— Сигурен съм, че не сте дошли от другия край на града само за да ми правите компания, господин посланик.

Преминаването към официален тон бе знак за Хършъл Линкълн да назове целта на посещението си. Той остави чашата си на масата и впери поглед в императора.

Откъм градините отвън долетя крясъкът на паун. Посланикът помълча още няколко секунди, за да събере мислите си, и след това започна да обяснява, внимателно подбирайки думите си, истинската причина за посещението на президента в Хонконг.

Генерал Савенко бе уредил конкордът да кацне и да зареди на едно военно летище на тридесет километра северно от Москва. Облечен във военната си униформа и запасал пистолет на кръста си, той изчака на пистата самолета да кацне. После заведе Мортън в един от кабинетите в контролната кула. През зацапаното стъкло на прозореца той видя цистерните да се отдръпват от огромната машина. Юрий говореше с някого по телефона. Този път разговорът му беше с военноморската база в Гремиха на брега на Баренцово море. Там бяха базирани руските подводници от клас „Тайфун“.

— Не ме интересува дизентерията му! Веднага го измъкнете оттам! — ревна Савенко в слушалката и без да си дава труд да покрие слушалката с ръка, подвижна към Мортън: — Тоя тъпанар капитан ще

се намери на командния мостик на рибарска черупка, ако не си вдигне задника от тоалетната!

Мортън се усмихна. Търпението никога не бе било характерна черта на Юрий. През изминалите тридесет минути и малкото, което бе останало от него, се бе изпарило в опитите му да научи откъде се е прибрала *Родина* в базата си. Мортън му бе казал, че *Родина* е именно онази подводница от клас „Тайфун“, която американците бяха засекли в Северния Атлантик, и го бе помолил да разбере причината за пътуването и кой го е разрешил. Главният помощник на вицепремиера Казенко го бе посъветвал да позвъни в Адмиралтейството от другата страна на Червения площад. Оттам командирът на Стратегическия подводен флот го насочи към щаба на Червенознаменния северен флот, намиращ се в Санкт Петербург. Адмиралът му каза да позвъни на отдел „Операции“ в Мурманск. Когато вицеадмиралът първи ранг от подводния флот в Мурманск му напомни, че заповедта за ограниченото движение на подводниците от клас „Тайфун“ е все още в сила, гневът на Юрий избухна с пълна сила. Веднага предупреди офицера отсреща, че може да загуби нещо много повече от сребърната звезда на герой на Съветския съюз. Явно разстроеният вицеадмирал му бе казал да се обади на командира на базата в Гремиха.

През включения микрофон се чу изщракване и после официален глас стегнато отрапортува:

— Капитан Маленко, командир на базата. С какво мога да ви помогна, другарю генерал?

— Ти строеви офицер ли си или замполит^[1]? — изля Савенко.

— Тъй вярно, строеви офицер, другарю генерал.

— И си положил новата клетва за вярност към републиката?

Когато Русия взе под контрол флота на бившия Съветски съюз, накара всички негови членове да положат нова клетва.

— Тъй вярно. Защо питате, другарю генерал? Ако това е политически въпрос, трябва да ви свържа със замполита...

— Това е оперативен въпрос, капитане — каза Савенко, навеждайки се над телефона.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Мортън видя как лицето на генерала се отпуска. Стиснатите устни се разтеглиха в стегната усмивка.

— Откъде се върна *Родина*?

Последва кратка тишина.

— Боя се, че по този въпрос за съжаление не мога да ви помогна — извини се капитан Маленко.

Усмивката на Савенко изчезна и той отново изръмжа:

— А защо?

— *Родина* бе извадена от съставна флотилия.

— По чия заповед?

Отново кратка тишина.

— По заповед на вицепремиера Казенко — каза най-сетне капитан Маленко.

Савенко стрелна с поглед Мортън.

— Откога е извадена от състава на флотилията?

— Тази седмица ще станат шест месеца.

Мортън кимна. Гремиха беше съвсем близо до лагера, от който Игор Тамасара и помощниците му бяха изчезнали.

— Какво се казваше в заповедта?

— *Родина* се изважда от състава на флотилията и получава право да зарежда гориво и провизии до всяка точка на света, без да дава обяснения за задачата. Доколкото разбрах, тя трябва да изпробва сонарите на НАТО и възможностите на американските спътници.

В гласа на Савенко се промъкна сарказъм:

— И ти вярваш на това, а, капитане? Че правим това, за да заслужим помощта на Запада?

— Това като че ли е политически въпрос, другарю генерал.

Савенко се засмя. Тоя Маленко не беше глупак. Разбираше пределно ясно, че да служиш на страната си означава да се пазиш да не навлезеш в минните полета на политиката.

— Какво е твоето лично мнение, капитане? Не е за протокола. Просто за да не те безпокоя пак — каза Савенко тихо.

Този път в гласа не прозвуча колебание.

— Не мисля, че *Родина* работи по противосонарни или антиспътникови наблюдателни системи — отвърна Маленко.

— Кой е капитанът й?

— Марло. Той беше замполит на военноморската база в Архангелск, преди да му бъде поверено командването й.

— Марло? Това име ми е познато — каза Савенко.

— Йосиф Марло. Зет е на вицепремиера Казенко. Някои от нас мислят, че никога не биха му дали да командва тази подводница, ако не бяха роднинските му връзки.

— Сега вече си спомних. Нямаше ли там някакъв скандал с един матрос?...

— Нищо не се доказва, другарю генерал. И още преди да образуват комисия за разследване, този матрос се обеси.

— Или някой го обеси... — промърмори Савенко.

— Както вече казах, другарю генерал, слухове. За това ли се обаждате? За някоя нова беля на Марло?

Савенко не обърна внимание на въпроса и отвърна с въпрос:

— Добър моряк ли е?

— Кара подводницата като замполит — по книга. Ако тъст му му нареди да потопи подводницата с целия ѝ екипаж, той сигурно ще го направи, другарю генерал.

Савенко се изкиска одобрително:

— Май не го обичате много този Марло, капитане?

— Откровено казано — не.

— А къде е Марло сега?

— Пери си вимпела.

— Какво? Какви са тия глупости?

От микрофона долетя сдържан смях:

— Когато един *тайфун* е готов да отплава, той вдига червен вимпел. Марло току-що вдигна неговия. Ще отплава след един час.

— Може ли да бъде спрял?

— Не. Не и без писмена заповед от вицепремиера Казенко.

— Знаете ли какви заповеди е получил?

— Не. Получава ги директно от кабинета на вицепремиера.

Мортън направи жест към Савенко. Генералът кимна.

— Капитане, тук при мен има един човек, който иска да ви зададе още някой и друг въпрос. Можете да говорите свободно, както разговаряхте с мен.

Мортън се приближи по-близо до телефона.

— Капитане, колко рейда е правила *Родина*, откакто е свалена от състава на вашия флот?

— Два.

— Имало ли е пътници на борда ѝ?

— На първия рейд имаше един. Дойде малко преди определения за отплаване час. В документите му се казваше, че бил някакъв инженер от Адмиралтейството.

— А името му има ли го в дневниците ви?

— Не. Тъй като *Родина* е свалена от състава на флота, обичайното вписване в дневника не се прави.

— А втория път? — попита го Мортън.

— Двама пътници. Те също бяха вписани в списъка като инженери.

— Някои от тях върнаха ли се с подводницата?

— Тук не. Но са могли да слязат в Мурманск. *Родина* се е отбила най-напред там.

— Това обичайна практика ли е?

Маленко се поколеба.

Савенко се наведе над телефона.

— Всичко е наред, капитане. Не е необходимо да казвате нищо, което е засекретено — намеси се бързо той.

— В Мурманск има специална апаратура, която проверява дали някои... чувствителни системи, с които разполага всеки *тайфун*, не са били обект на... ъ-ъ... да кажем на нечие недоброжелателно внимание.

Мортън изчака за момент, давайки възможност на Маленко да събере мислите си. После продължи със същия внимателен глас:

— Чух ви, като казахте, че не знаете какви заповеди е получила. Но бихте ли могли да ми кажете дали не е ставало въпрос за пътуване например до Китай и обратно?

— Ами-и... да. Само дето и двата пъти се върна откъм Атлантическия океан. Обичайният път до китайски води е през Северния ледовит океан и после надолу през Японско море.

— А този, новият рейд?... — подкани го Мортън.

— Да, през Северния ледовит океан. Въпреки че е официално свалена от състава, *Родина* пак трябва да съобщи откъде планира да мине на излизане. В плана ѝ се казва, че ще мине покрай полуостров Канин, после на север покрай Нова земя, а след това ще се гмурне под ледовете — отвърна Маленко.

— Колко време ще ѝ е необходимо да стигне до китайски води, капитане?

— По-рано, когато трябваше да внимаваме за американците, отиваше цяла седмица, а понякога и повече. Криволичехме в най-различни посоки. Но сега, когато американците имат в района само няколко подводници клас „Хънтър“, *Родина* би трябвало да стигне дотам за няколко дни.

Мортън имаше още само един въпрос.

— А онези *тайфуни*, които японците купиха от вас? Те не могат ли да бъдат сбъркани с *Родина*?

— Могат, разбира се. Те са еднакви във всяко отношение. За да доловиш разликата, трябва само да се заслушаш в двигателя.

— Може би ония инженери са правели именно това, капитане. Изпробвали са двигателите — каза Мортън вежливо и благодари на Маленко.

Отвън долетя шумът от двигателите на конкорда. Мортън се изправи и тръгна към вратата. Савенко благодареше на капитана за оказаната помощ и му напомняше, че клетвата за вярност включва и тайната на този разговор.

[1] Заместник-командир по политическата част. — Б.пр. ↑

12.

Когато посланик Линкълн завърши, в кабинета на императора се възцари тишина. Малките езици на огъня, играещ в камината, хвърляха трепкащи сенки върху стените. Императорът остави чашата си на масата, приближи се до камината и извади една цепеница от медния сандък. Заобръща я в ръцете си, оглеждайки годишните кръгове откъм двата ѝ края, после вдигна глава към посланика.

— Поне на петстотин години е. Дървото е било фиданка още преди народите ни да са подозирали за съществуването на другия — каза тихо императорът и внимателно сложи дървото върху въглените.

Огънят заблестя по-силно. Императорът остана за момент загледан в него, после взе чашите и на двамата и ги отнесе към барчето. Наля уиски, върна се и застана до креслото на Хършъл Линкълн, Подавайки му чашата, той наруши настъпилата тишина:

— Благодари на твоя президент за това, че ме информира.

— Какво ще правите сега? — попита посланикът и отпи от чашата си.

Императорът наклони глава на една страна, мислейки. После въздъхна:

— Може би ти усещаш по-силно от всеки друг натиска, който упражняват върху мен, за да ме държат настрана от политиката. Това, което твоят президент предлага, може да предизвика най-голямата криза в тази страна, откакто нашите милитаристи накараха баща ми да подкрепи войната срещу вашата страна през 1941 година... Откакто наследих трона му, стараех се да правя всичко възможно, за да попреча на страната ни да бъде въввлечена в някой друг ужасен конфликт. Но духът на Бушидо отново разпалва огън в сърцата на онези, които са готови да използват честните му военски принципи за свои собствени цели.

Посланикът кимна. Древният устав на самураите се бе превърнал в зов за *правда*. Тези съвременни рицари на Бушидо бяха много по-опасни от своите предшественици през Втората световна

война. Приковавайки общественото внимание върху безработицата сред младите японци, която непрекъснато нарастваше, екстремистите бяха навлезли дълбоко в редовете на Либералнодемократичната партия, която от 1945 година насам се мъчеше да даде на Япония добре действаща демокрация.

Шовинистичният потенциал на предложението икономически съюз между Китай и Съединените щати щеше да даде на екстремистите мощна платформа, от която да закрещят с пълно гърло, че е дошло време да се преработи японската конституция, превръзката, скриваща белезите и раните в националната психика на страната. Оттам вече имаше съвсем малка крачка към нарушаване на международните споразумения, договори и протоколи, които определяха Япония като жизненоважен член на международната общност. Ако това станеше, императорът и цялата императорска институция щяха да бъдат пометени. Рицарите на Бушидо щяха да направят това без никакви морални задръжки, без да се замислят дори за секунда за последиците, очакващи нацията.

Императорът отново заговори:

— Искам да предадеш на твоя президент моя ясен и недвусмислен отговор на неговото предложение.

— Може ли да си вода бележки. Ваше Величество? — попита посланикът тихо.

— Разбира се.

Императорът помълча малко, за да формулира мислите си, загледан замислено как посланикът бърка в джоба си за химикалка и бележник и накрая вдига поглед към него. Чертите на императора се бяха променили — вежливата протоколна обвивка бе останала, но в гласа му прозвуча вече нещо по-твърдо, по-решително:

— Кажи на твоя президент, че аз разбирам какво иска да направи и защо го прави. Разбирам, че за него това не е лесно и сигурно знае, че за мен също няма да е никак лесно да подкрепя това. Но му кажи, че съм готов да използвам цялото си влияние, за да внуша на моя народ ценността на неговото предложение. Това също няма да бъде никак лесно. В много отношения нашите две страни се отдалечиха една от друга. Започнаха да се появяват недоразумения, а също и недообмислени формулировки. Предай на президента следното: аз съм убеден, че той ще направи всичко възможно да прекрати подобни

изкривявания за в бъдеще... Що се отнася до мен, аз се нагърбвам да направя всичко по силите си, за да спра безсмислените нападения над вашите хора и тяхната собственост тук. И накрая, моля те, предай на президента, че това, което той предлага на Китай, аз го виждам като нов мост между нашите две страни.

Посланикът премигна, не смеейки да каже дума. Все пак накрая прошепна:

— Благодаря, Ваше Величество. Ще се постарая всяка ваша дума да стигне до президента.

Императорът кимна. Жребият бе хвърлен. Връщане назад нямаше.

Докато прибираше бележника и химикалката, посланикът заговори:

— Вашето правителство ще получи потвърждение на нашите планове веднага след като получим официален отговор от председателя Ху. Но това няма да стане преди визитата на президента в Хонконг. — Хършъл Линкълн погледна императора право в очите. — Ще поставите ли в течение секретаря Мацуда на този етап?

В очите на императора нещо пробяга и бързо се изгуби. Когато най-сетне проговори, гласът му бе нисък и леденостуден:

— Секретарят Мацуда повече няма да бъде отговорен фактор нито за това, нито за което и да било друго дело. Преди около час аз парафирах заповедта му за арестуване, след като шефът на тайните служби представи неопровержими доказателства, че Мацуда от много години насам е бил свързан с Триадата. Получавал е огромни суми за това, че е предавал своята страна. Повече от сигурно е, че е имал и други връзки... например с китайското разузнаване. Нашите служби за сигурност са убедени, че е предавал важна информация на китайците чрез своите връзки с Триадата. Трябвало им само малко време, за да излезе всичко наяве. Но искам да бъдете сигурни, че това, което съм чул за китайско участие, с нищо няма да промени позициите ми към предложението на президента.

Посланик Линкълн не си направи труда да скрие облекчението си.

Императорът се усмихна за пръв път.

— Ти си добър човек, Хършъл. Твоята страна трябва да се гордее с теб. — Той премести поглед към огъня. Цепеницата почти бе

изгоряла. Отново се извърна с разтревожено лице към посланика. — Но какво иска Китай? За тях Средното царство винаги е било центърът на света. Единственото ми опасение е същото, каквото много от вашите хора също изпитват. А именно че Китай ще ни погълне.

Посланикът леко потрепери, но не от страх, а от нещо по-дълбоко, на което и самият той не би могъл да даде обяснение.

— Дано да грешите. Ваше Величество — каза най-сетне той.

От време на време президентът или Так хвърляха поглед на документа, който Бил Гейтс бе връчил на всеки от тях. Водеха си бележки понякога, но през повечето време слушаха с изострено внимание обясненията на Гейтс за ситуацията в Хонконг.

— ... Губернаторът сър Алън Уингейт е голям изтоковед и говори свободно мандарин. Освен това е вдовец като вас, господин президент.

Так отбеляза факта в бележника си.

— А нещо да кажеш за Изпълнителния съвет на колонията? — попита президентът. — Някой от тях, който заслужава вниманието ми?

— Няма такъв. Пълна бъркотия е, откакто дейм^[1] Лорна Бел подаде оставка заради британския отказ да се даде право на милионите китайци с британски паспорти да влизат в Хонконг.

— И къде е тя сега? — попита Так.

— В Манила. Основала е нещо като антибритански клуб там. Достатъчно е богата, за да поддържа сама колониалните си изстъпления. Единственото нещо, за което си струва да се спомене, е, че е дружка с Емерсън. Здравата се грижи за него. Апартамент в най-добрия хотел, най-добрите, платени от нея телохранители.

— Добре, и какво печели от това. Бил? — отново попита Так.

— Мисли си, че Емерсън може да й осигури възможност гласът ѝ да се чуе и тук. И той би бил полезен главатар, когото спокойно би могла да хвърли срещу японците. Знаете колко са чувствителни филипинците срещу Токио. Обходната маневра с Емерсън ще бъде глътната като топъл хляб от Манила.

Президентът въздъхна:

— Де да беше само обходна маневра, господин Гейтс. Според проучванията на CNN тридесет процента мислят, че Емерсън е прав за

казаното от него в Сан Франциско, и почти два пъти повече — че правя грешка, като го уволнявам.

Так сви рамене с безразличие:

— Проучването грешеше и за вашето избиране. Греша и този път. А Емерсън, така или иначе, е бита карта.

— Все пак ще пратя някого да го държи под око в Манила — каза Гейтс.

Шефът на „Личен състав“ сведе поглед към документа си.

— А тоя Тан Мин?...

Гейтс кимна:

— Тан Мин е човекът, когото Пекин е определил да заеме поста губернатор на Хонконг, щом върнат колонията на Китай.

— Там ли живее? — попита президентът.

— Официално не. Но между Лондон и Пекин има споразумение, че може да влиза и да излиза, когато поиска. Сегашния губернатор това не го интересува. Тан Мин ще бъде на линия, когато трябва да се срещне с вас.

— Ами онзи техен зловец министър-председател? — попита Так.

Гейтс се усмихна слабо.

— Официално той е в отпуск по болест. А в действителност се намира в пекинския еквивалент на нашата клиника „Бети Форд“. Министър-председателят има два проблема. Вкус към опиума и към малки момиченца.

Президентът поклати глава.

— Ако тази сделка успее — каза той тихо, — първото нещо, което председателят Ху трябва да направи, е да почисти нацвъканото от хората около него.

Излизайки от комплекса на императорския дворец, посланик Линкълн включи радиото. Около Националния музей на съвременното изкуство в момента бушуваше малък бунт. Преди седмица лично бе открил там изложба, посветена на картини от индиански художници. Музеят му бе на път за вкъщи.

За да избегне нежелани срещи с разярени тълпи, той реши да заобиколи. Слезе от магистралата по плетеницата мостове и подлези и

се спусна по тесните градски улички. В този час на нощта те би трябвало да бъдат все още оживени, но насилието бе принудило хората да се приберат у дома по-рано. Посланикът караше по средата на улицата със скорост малко под разрешената. След малко той изключи радиото, бръкна под таблото и извади малкия диктофон, който винаги държеше там. Отдавна бе привикнал да записва на лента впечатленията от важните си срещи.

Той включи машинката и започна да записва всичко, което му бе казал императорът.

— Разкритието за измяната на Мацуда е голям удар за императора. Но това само потвърждава страховете ми колко дълбоко са проникнали екстремистите в управлението на страната. И Мацуда най-вероятно не е единствен, влиянието на мрежата им се простира дълбоко в Националната полиция, военните и особено във флота. Неговото арестуване ще накара останалите или да прикрият следите си още по-добре, за да действат, когато му дойде времето, или ще направят това веднага.

Минавайки покрай един от големите токийски анахронизми, той млъкна за момент. Това беше паянтова дървена постройка, килната на една страна и почти подпряна на модерния супермаркет до нея. Собственикът на тази колиба упорито бе отказал цяло състояние, предлагано му за няколко квадратни метра земя, принадлежала на семейството му от векове. Пред колибата имаше група младежи, възседнали мощни мотоциклети. Около главите си бяха вързали кърпи, носеха кожени якета с нитове и слънчеви очила — униформата на Косузука, най-жестоката японска версия на „Ангели на ада“.

Внимавайки да не гледа към тях, посланикът мина покрай рокерите. Мина още една пресечка и поднови диктовката:

— Няма почти никакво съмнение, че манталитетът Бушидо намира широк отзвук не само сред японската безработна младеж, но също така и сред техните родители, особено в средната класа, където има растящо недоволство и ксенофобия — два от елементите, тласнали в миналото тази страна по пътя на саморазрухата. Ако императорът трябва да лансира на поданиците си нашия китайски план, той трябва да спечели доверието на средните класи — нелека задача, като се има предвид, че екстремистите са се настанили трайно там.

Някъде отпред долетя шум от чупене на стъкла. На около две пресечки по-нататък група мъже плякосваха поредната стъклена витрина. Всички спряха, като видяха приближаващата се кола. Той увеличи скоростта. Единият от мъжете се наведе, вдигна от земята малък пластмасов манекен и се затича към колата. Линкълн настъпи рязко газта и манекенът се разби на асфалта зад колата.

След няколко пресечки той отново намали и продължи да диктува:

— Ако брожението продължи, за посолството няма да има друга алтернатива, освен да предупреди всички американски поданици да напуснат страната. Освен това може би ще трябва охраната на посолството да се подсили. Обаче който и от двата хода да се предприеме, той ще подкопае усилията на императора да помогне китайският ни план да бъде приет. Не трябва да се прави нищо, което би дало повод на опонентите му да го използват срещу него... или пък да обвинят нас, че предприемаме заплашителни стъпки...

В огледалото изведнъж се появиха рокерите, заели цялата улица под строй. С усилие сдържайки се да не увеличи скоростта — маздата не можеше да им избяга, — той потърси най-близката пресечка. Минавайки покрай още една токийска забележителност — сградата „Накагаи“, той отново включи радиото, което в момента излъчваше репортаж за избухнали безредици около недалечната Спайръл Билдинг. В нея се намираха офисите на доста американски компании.

Далеч откъм лявата си страна зърна високите здания на центъра, толкова сбити едно в друго, че приличаха на огромна, грейнала в светлини монолитна маса. А тук, близо до водите на залива, сградите изглеждаха изоставени, товарните им платформи — със спуснати стоманени ролетки. В светлината на фаровете се появи и отмина антиамерикански лозунг, нарисуван със спрей по стената. Рокерите скъсяваха дистанцията. Той леко ускори, търсейки с очи първата пресечка вляво или вдясно. Усили радиото, търсейки успокоение в човешкия глас. Полицейски говорител тъкмо обясняваше, че контролът в района на Националния музей е възстановен. Ако успееш да стигне до някоя пресечка, можеше да завие обратно и да мине през там. Стиснал волана с две ръце и свил рамене, той се съсредоточи в карането.

Откъм неговата страна премина някаква сянка и той инстинктивно отклони колата на другата страна. Още двама рокери минаха с рев покрай него. Той отново кривна встрани. Усети по лицето си студена пот. Вече бе чувал за начина на каране на Косузука — стил камикадзе.

Посланикът настъпи газта докрай и маздата се хвърли напред. По дяволите, трябваше да има пресечка! Рокерите бяха и от двете му страни, изравнили скоростта си с неговата — караха с една ръка, а с другата замахваха с тежките си ръкавици по стъклата на колата. Един от тях въртеше нещо над главата си. Изведнъж лявото стъкло се пръсна с трясък и предметът се заби в рамото на посланика.

Той изкрещя от болка. Миг след това нещо друго пръсна и десния прозорец, засипвайки го с душ от ситни парчета стъкло. Със стичаща се по лицето кръв Хършъл Линкълн продължи напред. Ревът на моторите заглушаваше радиото, заглушаваше всичко. Напред най-сетне се появи кръстовище. Някои от рокерите вече бяха стигнали до него. Със свалените предпазители на каските приличаха на някакви войни от друга планета.

Той отчаяно затърси друг изход от положението. Между сградите малко по-нататък имаше празно място. Товарна рампа. Може би ще успее да свие там, да обърне светкавично и да избяга обратно по улицата.

Откъм кръстовището проблесна ярка внезапна светлина. Предното стъкло се пръсна и ослепи едното му око. Дезориентиран и трясещ се от болка, той се опита да кривне встрани, но бе ударен от още един изстрел. Чу възбудените викове, усети как ръцете му изтървават волана, почувства как колата се килва встрани и се понася право към стената, чу собствения си вик — ужасен, свръхестествен пронизителен звук, който замря също така бързо, както се бе появил. След това тъмнина — пълна и всепоглъщаща.

Посланик Хършъл Линкълн падна с лице напред върху волана, натискайки с тежестта си клаксона.

Рокерът, който го бе убил, отвори шофьорската врата. Останалите се скупчиха наоколо, вперили погледи в трупа, подхвърляйки закачки помежду си. Убиецът се наведе навътре, блъсна тялото встрани, за да накара клаксона да млъкне, измъкна диктофона от ръката на посланика и го пусна в един от многобройните си

джобове. После умело прерови джобовете му и прибра личните му принадлежности. Червеният дипломатически паспорт с нарисувания на корицата орел на омразния враг предизвика одобрителни викове от останалите. Продължавайки закачките и смеейки се, всички един след друг потънаха с рев в нощта.

Никой от тях не говореше на *путонхун*, жаргона на токийските улични банди, а на пронизителния кантонски диалект. Рокерите бяха една от няколкото групи на Триадата, които бяха пристигнали в Япония от Хонконг и дегизирани като членове на японската *Косузука*, имаха заповеди да нападат чужденци.

Капитан първи ранг Йосиф Марло наблюдаваше влекача, закачил носа на *Родина*, бавно да я тегли към изхода на военноморската база в Гремиха. Водата бе покрита с тънка коричка лед, а от север духаше слаб, но студен вятър и биеше в боядисаната в черно кула.

Капитанът, както и всички на мостика, бе облечен в няколко като термично бельо, ветроупорни вълнени панталони и водонепроницаемо яке. Цялото защитно облекло само подсилваше и без това маймунския вид на Марло. Ръцете му бяха дълги и стигаха, кажи-речи, до коленете, а долната му челюст бе издадена напред. Очите му бяха близо едно до друго, с надвиснали, над тях рунтави вежди. Хората говореха, че бил клонинг на тъста си, вицепремиера Казенко, и то до такава степен, че изкопирал дори навика му да плюе често.

Когато влекачът спря да тласка, капитанът вдигна трубката на разговорното устройство и изръмжа:

— Малък напред!

До него лейтенант Борис Тарински продължаваше да оглежда с бинокъла си морето отвъд входа на пристанището.

Щурманът бе висок, добре сложен мъж, със силно загоряло лице, волева брадичка и хлътнали сини очи. През двата дни, прекарани на брега след последния рейд, той бе отпразнувал тридесетия си рожден ден. Марло се бе появил само формално за малко, след което си тръгна, а гуляят бе продължил още почти цял ден. Нямаше какво друго да се прави в Гремиха, освен да се пие. И трябваше да си ужасно пиан, за да се набуташ доброволно между краката на някоя от местните курви.

— *Рутка* е на поста си, другарю капитан — доложи Тарински.

Ледоразбивачът щеше да им пробие канал между ледовете, които можеха да повредят корпуса на подводницата.

— Кажете ми нещо, което не виждам — сопна се Марло.

Щурманът се изчерви. По всичко личеше, че това ще бъде още един труден рейд. На кратката оперативка преди отплаването капитанът, както винаги, бе пестелив на думи. Бе им казал само, че задачата е да се мине под Северния полюс, после да се слезе надолу към Японско море, където ще изплуват за малко, след което ще продължат към водите на Жълто море. Този път на борда поне нямаше да има никакви проклети цивилни. И при двата предишни рейда той трябваше да им предостави каютата си, за да ги настаня удобно. Но ако те бяха инженери, той пък бе римският папа. Лейтенант Тарински се ухили. През ума му кой знае защо мина споменът за снощната курва. Знаеше си работата момичето. Ще трябва май пак да я навести. Докато дойдеше време да се връща, вече щеше да бъде готов на всичко.

Матросите наблюдатели разкрачиха по-широко крака върху мостика на подводницата, който започна да вибрира от бавно набираната мощ.

Марло отново вдигна трубката:

— Заповядайте на *Рутка* да се приближи. Време е да си заслужи горивото.

Той остави трубката, изхрани се и се изплю през борда. На мачтата високо над главите им се въртеше радарна антена. Вятърът вече започваше да пици в другите антени, които позволяваха на подводницата да влиза във връзка, когато изплува. Влекачът се отдръпна от пътя на *Родина* и тя се изниза покрай него. Екипажът му се взираше равнодушно покрай преминаващата покрай тях грамада. Единственият приятелски жест бе едно помахване с ръка от мостика. Марло не му обърна внимание.

— Хеликоптери срещу пристан десет, другарю капитан — пропя един от наблюдателите.

Останалите насочиха биноклите си към двойката хеликоптери, оборудвани за борба с подводници, носещи се ниско над водата. Щяха да пуснат първата от соношамандурите, които носеха на борда си, пред входа на пристанището. Тези уреди автоматично щяха да предадат

сигнал, ако усетеха присъствие на промъкваща се под водата чужда подводница. Американците обичаха понякога да го правят.

— Само си губим времето с тия шамандури, щом не могат да засичат спътници.

Капитанът изгледа сърдито щурмана.

— На това ли ви учат във Военноморското училище? Да се подигравате с родната техника?

— Не, разбира се, че не, другарю капитан. Но имахме лекции по вражеско наблюдение, а това включваше и спътниково.

— А нещо да са ви говорил и за скоростта на звука във водна среда?

— Разбира се, другарю капитан.

— А да са ви казали, че тя зависи от относителната температура на водата и нейната соленост?

— Да, другарю капитан, разбира се.

Наблюдателите бяха с гръб към тях. Тарински бе популярен човек сред екипажа. Без да се замислят, можеха да назоват няколко други офицери, заслужаващи далеч повече унижението, на което капитанът, редовно подлагаше подчинените си офицери.

— Тогава значи знаете, че веднага след като се потопим, няма абсолютно никакъв начин да бъдем открити — дори и от чудотворната американска апаратура, от която вие така се страхувате или възхищавате.

Марло се усмихна, гадно и се извърна към ледоразбивача, загледан в разхвърчалите се пред носа му парчета лед. Вълните започваха да заливат носа на *Родина*, стигайки до равната и широка ракетна палуба. На борда нямаше ядрено въоръжение. Американците бяха заплашили, че ще атакуват всеки съветски *тайфун*, носещ на борда си ракети с ядрени бойни глави. Москва бе капитулирала — поредното унижение, което трябваше да преглътнат.

Капитанът погледна назад. Ако имаха намерение да им заповядат да се върнат в базата, трябваше да го направят през следващите няколко минути преди потапянето, след което щеше да настъпи пълно радиомълчание. През бинокъла си той отново огледа мигащите сред пенливите, вълни шамандури, обозначаващи дълбоките води напред. *Рутка* плаваше на двеста метра пред тях и шумът от трошенето на леда ясно достигаше до мостика.

— Една трета мощност напред, лейтенант — изля Марло.

Тарински предаде заповедта към машинното отделение на петнадесет метра под тях. Морето пред носа се запени още по-яростно, пръски от ледената вода достигнаха чак до мостика. Секунда по-късно разговорното устройство иззвъня и водачът на хеликоптерите докладва, че не е установено никакво вражеско присъствие.

— Кажете на тоя шибан *Рутка* да се размърда! — заповяда капитанът.

Няколко секунди по-късно ледоразбивачът започна да набира скорост и вълната, вдигната от вълнореза му, разклати подводницата. След още около тридесет минути щяха да бъдат в открито море.

Марло вдигна слушалката.

— Увеличете скоростта на две трети. Ляво на борд петнадесет градуса. Информирайте *Рутка* за промяната в курса и му кажете да се маха от пътя ни.

Тарински бръкна под рафта на мостика, откачи малкия сигнален фенер и започна да предава заповедта на капитана по морзовата азбука. Откъм мостика на ледоразбивача примигна потвърждение. *Родина* продължи да набира скорост и тридесетте й хиляди тона се плъзгаха напред, тласкани без всякакво усилие от мощния й атомен реактор.

Марло отново вдигна трубката.

— Дълбочина под кила?

— Сто и петдесет метра, другарю капитан.

Оттук започваше дълбоката вода. *Рутка* бе останал откъм десния борд, а брегът се бе превърнал в неясна и размазана ивица на хоризонта.

— Свързочната, предай на базата: Потапяне в — той погледна часовника си — шестнадесет нула нула.

— Шестнадесет нула нула, другарю капитан.

Марло се обърна към останалите на мостика:

— Подгответе мостика за потапяне!

Наблюдателите започнаха да натискат копчетата и да прибират сгъваемите антени на радара и радиото, след което изчезнаха в люка на пода, доволни да се махнат от студа. Тарински се забави още малко, отправяйки последен поглед към небето. Никога всъщност не можа да привикне към момента на гмуркане под вълните.

— Другарю капитан! Какво е това? На десет откъм десния борд.

Щурманът сочеше някъде високо в небето, като същевременно инстинктивно вдигаше бинокъла към очите си.

— Следа от пари — изръмжа Марло, сваляйки бинокъла. — Търговски самолет.

— Твърде е високо, другарю капитан — опита се да възрази Тарински. — Освен ако не е конкорд.

Марло поклати глава и гадната му усмивка се върна.

— Вие сте сбъркали призиванието си. Трябвало е да ви пратят в управление „Въздушно движение“.

Тарински се смъкна през люка. Марло огледа небето още веднъж през бинокъла. Следата се бе разнесла. Как може от такова разстояние да се познае от какъв самолет е? Тарински прибързва с изводите си. Капитанът се пресегна за трубката за последен път.

— Потапяне!

После тресна трубката обратно на мястото ѝ и се спусна през люка по стълбичката на кулата. Докато стигне до командния отсек, Тарински вече въртеше колелото, за да херметизира люка срещу огромното налягане, което щеше да притисне всеки сантиметър от корпуса на *Родина*. Сега цистерните на носа ѝ се пълнеха бързо с вода и излизаният въздух свиреше в отдушниците. Подводницата се наклони леко напред и вълните на Баренцово море бавно я погълнаха.

Когато следата от изгорелите газове секна и конкордът вече бе стигнал летателната си височина, един от свързочниците се извърна към Мортън и се ухили.

— Почти свършен образ — каза техникът. — Където и да отиде, ако сме на около триста километра, ще го открием.

На осцилоскопа се виждаше компютризираната звукова вълна на двигателите на *Родина*. Точно както и пръстовите отпечатащи, така и тази вълна беше неповторима.

Мортън възложи на шефа на свързочната да му организира още едно телефонно съвещание.

[1] Благородническа титла за жена в Британската империя, еквивалент на мъжката „сър“. — Б.пр. ↑

13.

След късата нощ слънцето изгря, за да залее със светлина една от най-красивите гледки, която само засили чувството за нереалност у Лио. Едва преди двадесет часа той бе все още във Вашингтон, повел Шаойен към местата им в първа класа. А сега самолетът „Боинг-747“ на китайските аеролинии започваше снижаването си над Пекин, излизайки от кълбетата облаци, просветвайки с розовата си окраска и хвърляйки огромната си сянка върху фееричния пейзаж долу. Двамата бяха единствените пътници в предния салон и през целия полет ги бяха глезили и тъпчели с деликатеси, каквито той не бе и сънувал.

Единствено поведението на Шаойен будеше опасения. Към него тя бе хладна, почти отчуждена, докато с обслужващия персонал бе сърдечна, говорейки оживено на техния език. Накрая той се бе успокоил, отдавайки странното й държане на предсватбена треска. Сега се бе облегнала до него на креслото и дишаше шумно през полуотворената си уста.

Когато стюардесата със закуската пристигна, той смушка Шаойен. Тя вдигна очната маска на челото си и каза нещо на стюардесата на мандарин. Момичето кимна.

— Добре ли спа? — попита я Лио.

— Окей-докей.

Стюардесата се върна с чаша вода. Шаойен извади от джоба си шишенцето, което Ли й беше дал, изтърси внимателно на дланта си две капсулки и ги подаде на Лио.

— Изпий ги. Така няма да имаш проблем с водата. *Уайбин* винаги болен, когато пие от нашата вода.

Устните й се изкривиха, симулирайки болка, ръцете й се притиснаха към корема и тя тихо изпъшка.

— Никога не си ме наричала *уайбин* — каза той с укор.

Веднъж тя му бе казала, че думата е обидна, все едно да кажеш на чернокож, че е негър.

— В моята страна всички чужденци са *уайбини* — каза тя и се зае със закуската си.

Лио преглътна двете капсулки с водата.

— Твоето семейство ще ни чака ли на летището? — попита той.

— Да.

— А дали ще ме харесат? — Сега му дойде наум, че не знае нищо за семейството на Шаойен.

— Разбира се.

— Нещо лошо ли има, сладката ми? Да не съм казал или направил нещо лошо? Откакто тръгнахме от къщи, ти не си на себе си. — Шаойен отбеляза неточността наум. Домът за нея бе долу, някъде между Хуанхъ и планинските възвишения. — Сигурно е от вълнението... връщаш се и водиш нов човек в семейството... Всичко това... — Лио щипна вкусно парченце месо от подноса и го пълна в устата си.

Отново се възцари тишина. Тя въртеше клечките си за хранене и ядеше шумно. *Уайбините* никога не показваха възхищението си от храната — те просто приемаха, че тя винаги е подръка. Нямаха представа какво означава да умираш от глад. Тя най-сетне вдигна поглед към него.

— Да. Всичко е от вълнение, че идвам пак вкъщи.

Лио протегна ръка, хвана дланта на Шаойен в своята и доближи лице до нейното.

— Щеше ми се да можем да останем малко повечко, скъпа. Но може би ще имаш достатъчно време да ми покажеш къде лежи онова старо чудовище в ковчегата си, а?

Шаойен го изгледа въпросително.

— Чудовище ли?

Той се засмя:

— Старият Мао. Не е ли изложен на показ, както Ленин в Москва?

Яростта, с която му отговори, го изненада:

— Той не е чудовище! Като вашия Рейгън или Буш! Мао Цзедун никога не е искал война като Америка. Да завладява. Той просто искаше да ни даде по-добър живот. Разбира се, правил е грешки. Но това не е причина да го наричаш чудовище!

Той вдигна ръка пред сърцето си.

— Хей, извинявай, съжалявам и си признавам грешката. Не съм искал да обиждам Мао. Нямах представа, че си негова поклонничка. Забрави! Окей-докей?

Тя неочаквано се засмя:

— Окей-докей.

След малко Лио се обади с нерешителен глас:

— Обещавах ли, че ако ме чуеш да казвам нещо глупаво за Китай, ще ме поправиш?

— Окей-докей.

По интеркома съобщиха, че ще кацнат след няколко минути. Затегнаха коланите.

Шайен се извърна към Лио:

— Когато кацнем, долу ще ни посрещнат членове на семейството ми, които са много важни хора. Тъй като нямаш виза, ще те откарат направо в града, в министерството, където ще ти дадат.

— А ти? Не може ли да дойдеш с мен? Не говоря китайски и какво ще стане, ако нещо се обърка. Тук нещата ги правят по малко по-друг начин.

Тя изчака стюардесата да вдигне подносите им.

— Нищо няма да се обърка. Ще те чакам в хотела. — Усмихна се бързо. — И без това някой трябва да вземе багажа.

Между очите му се вряза бръчка.

— Но не мога ли да те почакам и да тръгнем заедно?

— Не — поклати тя глава. — Намираме се в Китай. Тук системата е различна.

Тя го гледаше с едва скривано презрение. Но той се чувстваше твърде замаян, за да я попита защо.

Триста километра по на изток от полярната ледена шапка, офицерът от свързочната в конкорда уведоми Мортън, че връзката с щаба на „Хамър Форс“ и Вашингтон е възобновена. Докато пресичаха, Сибир, линията се бе разпадала няколко пъти поради магнитни бури.

Сега смущенията бяха изчезнали и на единия от екраните се виждаха лицата на професор Ларс Свенсен и Йоши Крамър, а на друг — това на Бил Гейтс. Психологът и неврологът, както и Бил, щяха да се чуват един друг, както и Мортън.

Професор Свенсен и Йоши се намираха в собствения му офис — той бе помолил Шантал да ги пусне. По едно време и тя се мярна някъде отзад. Бил бе в една от кабинките за комуникации в Лангли. Един от техниците в конкорда отговаряше за сигурността на връзката и непрекъснато я проверяваше до собствения спътник на „Хамър Форс“, издигнат високо над екватора. Останалите се занимаваха с прехващане на сигнали по пътя. Ефирът бе изпълнен с гласове от ислямските републики в бившия Съветски съюз, двете Кореи и Япония. Един от техниците бе установил връзка с американската военновъздушна база в Кадена, Окинава.

— Нека ви въведа в положението, преди връзката отново да се е разпаднала — каза Мортън бързо и им съобщи какво е научил от разговора с командващия базата в Гремиха. — От всичко това следва, че почти сигурно подводницата, Игор Тамасара и ония двама негови помощници, изчезнали от руския лагер, са част от един и същи сценарий.

— Добре, Дейвид, приемам, че е така — обади се Гейтс. — Но докъде ни води това?

— Води ни право в клопката за президента.

Гейтс тихо пророни:

— Това е дяволски голям скок, Дейвид! Дяволски голям скок!

Мортън удари с длани масата пред себе си.

— Всичко сочи, че се готви нападение срещу президента.

Или в Хонконг, или в Манила. Където и да стане, Игор Тамасара ще има възможност да направи прекрасна демонстрация на оръжието си. — Преди някой да успее да отвори уста, Мортън продължи: — Игор Тамасара може да работи, но може и да не работи със знанието на пекинския режим. Но това всъщност няма значение. Движеща сила зад него са председателят Ху и неговият началник на службите за сигурност Кяо Пин.

— Но това ще убие всякаква надежда за сближение между Китай и Америка — каза Йоши.

Преди линията да се разпадне последния път, Бил им бе казал за плановете на президента. Сега Гейтс отново заговори като човек, току-що поел си дъх:

— Кяо Пин ще се погрижи да не остави никаква следа, водеща до Пекин. Едно време успя да го направи без грешка в Афганистан и

Камбоджа.

Мортън се наведе напред и седна в крайчеца на стола си.

— Триадата вече работи за него. И той ще ги използва.

През следващите няколко минути той говори без прекъсване списък и монотонен глас, обяснявайки връзката между пекинския режим и Триадата. Когато свърши, последва пълно мълчание и от двата екрана. От апаратурата около него се чуваше неясният говор на радиообмена в ефира.

— Убийството на президента ще доведе до война в Тихоокеанския регион — каза най-сетне Крамър.

— А и по-нататък, Йоши. Много по-нататък — тихо каза Мортън.

Професор Свенсен нагласи роговите рамки на носа си.

— За много хора и в Япония, и в Съединените щати, такъв конфликт ще бъде добре дошъл — каза психиатърът спокойно.

— Това е факт, който не бива да забравяме — изръмжа Гейтс.

Останалите го загледаха как вади сребърната си табакера от джоба и пали цигара с мудни и премерени движения, даващи му време да помисли малко. Мортън мислеше, че Бил е оставил пушенето.

— Емерсън — продължи професор Свенсен. — Дали и той няма пръст в тази работа? Снощи пак го даваха по телевизията. Този човек ми звучи като фанатик. Обаче водещият от Вашингтон каза, че подкрепата към него растяла.

От Вашингтон последва ново измъкване.

— Тод Харпър винаги е готов да даде ефирно време на всеки, който иска да плюе тази администрация — каза уморено Гейтс и им съобщи за предстоящото посещение на бившия министър на труда на конференцията на необвързаните, както и за връзките на Емерсън с Дейм Лорна Бел.

Йоши погледна професор Свенсен и каза:

— С какво да ти помогнем, Дейвид?

С крайчеца на окото си Мортън видя как шефът на свързочната се навежда над един от техниците, свързал слушалките си с неговия пулт. Офицерът се мръщеше. Мортън се извърна към екрана, свързан с Женева.

— От теб, професоре, искам да се опиташ да разгадаеш съзнанието на Тамасара. Твоите собствени пациенти са ти показали на

какво е способен такъв човек.

Психиатърът кимна. Във Вашингтон Гейтс смачка наполовина изпушената цигара в пепелника.

Мортън продължи:

— Искам да започнеш да гледаш на нещата от гледна точка на Тамасара. Искам да знам как ще реагира при всяка дадена ситуация. Дори да е направил машината си и тя да работи, върху него все още оказват натиск. Кяо Пин работи така и знам как би реагирал той. Обаче на мен ми трябва да знам как би реагирал Тамасара. Силата му, слабостите му... Всичко. Искам да проникнеш в съзнанието му и да разбереш как е настроено. Това означава да започнеш да мислиш като него. Можеш ли да направиш това, професоре?

Рефлексивният смях на професора прозвуча и веднага след това заглъхна.

— Аз винаги се старая да правя това, полковник. Това е част от работата ми. Но ако ще трябва да се отнасям към Игор Тамасара като към пациент, аз трябва да знам всичко за него, като се има предвид, че едва ли някога ще го видя.

— Разбира се, че ще имате.

Мортън продължи да говори и отново с периферното си зрение видя, че шефът на свързочната пише нещо в бележника си.

— Йоши, ти си най-добрият, когото познавам, щом стане дума за механичните функции на мозъка. Умението ти много ми помогна за Саддам.

— Мисля, че в клиничен аспект Игор Тамасара би могъл да бъде наречен психопат, Дейвид. А грубо казано, психопат е онзи, който казва, че не трябва да прави нещо, но не *чувства*, че не трябва да го прави. Емоционалният или афектов заряд, или ако повече ти харесва — съвестта, отсъства при психопатите. Видяхме това у Йозеф Менгеле и другите нацистки доктори, както и при тия, работили в старата съветска система.

Шефът на свързочната застана до Мортън в момента, в който той заговори:

— Другите също ще ти помагат. Шантал ще те представи на нашите експерти. Всичко каквото поискаш от тях, ще ти го осигурят. Това, което искам от вас двамата, е да ми кажете какво става в

съзнанието на Игор Тамасара. — Мортън се усмихна с една от беглите си усмивки. — Добрите доктори срещу лошите.

Шефът на комуникационния център постави пред него лист хартия.

— Все още не е потвърдено — прошепна той.

Мортън рязко вдигна глава и втренчи поглед в екраните.

— Една токийска радиостанция е предала съобщение, че американският посланик бил убит. Друго потвърждение няма...

— *ННК* току-що го съобщи като факт — подвикна техникът от другия край.

ННК беше японското правителствено радио.

Псувнята откъм екрана на Вашингтон накара дори техниците и Мортън да премигнат.

Ли Муфанг стоеше под пластмасовата раковина на един обществен телефон на вашингтонската Юниън Стейшън. С помощта на кредитната си карта той бе провел разговора с Монреал. Картата бе издадена на името Гари Съмър, едно от многото му фалшиви имена, а адресът, на който пристигаха сметките, бе една пощенска кутия в търговски център на Род Айлънд Авеню. Бе си набелязал този телефон още когато за първи път се разходи из града да го опознае. Телефонът бе на видно място и от него много лесно можеше да се види дали не е наблюдаван. Откакто Шаойен и Лио бяха заминали, той бе станал двойно по-предпазлив.

Сега слушаше, притиснал силно слушалката към ухото си и обгърнал с длан микрофона ѝ, за да намали шума от гарата, и не можеше да повярва, че всичко се нарежда толкова лесно. Кейт Баскин бе приела обяснението за обаждането му без възражения. Бе ѝ казал, че е завършил Джорджтаунския университет студент, който искал следдипломната му квалификация да бъде свързана с изследване на ползата от изкуствената енергия. Бе ѝ говорил уверено, след като бе прекарал цяла сутрин в една библиотека и бе проучил каквото успя да намери за прилагането на биотоковете като начин за лечение. Някои от книгите бяха цитирали изследванията на Кейт Баскин. Но в тях не се споменаваха нищо за работата на баща ѝ. Точно това му бе дало встъпителните думи, които му трябваха.

Доктор Баскин, може ли да ви задам един личен въпрос?

В кабинета си в университета „Маджил“, високо на монреалската Маунт Ройъл и с прекрасен изглед към Сейнт Лорънс Сийуей, Кейт Баскин погледна часовника си. Бе свикнала да ѝ се обаждат студенти от цяла Северна Америка: репутацията, че никога не отклонявала истински любознателните, бе напълно заслужена. Никога не бе забравила колко много дължи на баща си, който не бе пожалил време и нерви, за да я прекара през опасните дебри на научното изследване. Но след няколко минути трябваше да тръгва, ако не искаше да изпусне полета за Хонконг.

Както обикновено, тя не беше казала на никого къде отива: искаше откъсването ѝ от служебните задължения да бъде пълно. Усмихна се — пък и как да обясни на когото и да било, че тръгва за Хонконг, за да се срещне с мъж, с когото е разговаряла само по телефона? Но имаше нещо спокойно настойчиво у Мортън, което я заинтригува и в същото време обезоръжи. Почти като този студент, който изведнъж ѝ се обади кой знае откъде.

— Давайте, задайте въпроса си! — Успя да потисне нотката на нетърпение, готова да се промъкне в гласа ѝ.

Ли се огледа още веднъж наоколо. В този час на деня гарата не бе оживена. Строго облечен бизнесмен, огънат под тежестта на куфар и чанта, праметната през рамо, бавно се клатушкаше към кафенето за бърза закуска. Приличаше на китаец — вероятно поредният кантончанин от Хонконг, който бързаше да се изниже оттам, преди Пекин да е наложил на колонията своите правила.

— Благодаря, доктор Баскин. Моят въпрос е дали вие сте първият член от семейството ви, който се захваща за работа в тази област. Задавам го, защото самият аз произхождам от семейство на медици.

— Баща ми също бе невролог — отвърна Кейт.

Кантончанинът се бе тръшнал на един стол пред кафенето и сложил багажа в краката си.

— Аха! Това обяснява всичко. Но не съм имал честта да се запозная с работите на баща ви.

— Той не е публикувал кой знае колко. По негово време биотоковете бяха все още новост и извън сферата на научните търсения.

Ли замълча. Искаше да създаде у нея впечатление, че размисля по въпроса. Бизнесменът от другата страна бе влязъл в кафенето, оставяйки багажа си без надзор. Само един тъп кантончанин би сторил това.

— Медицината страда доста от коне с капаци на очите, господин Съмър. Знаем всичко, от което имаме нужда, за генетичните кодове, нервната система и тъй нататък. Обаче самия живот ние разпознаваме само по неговите симптоми. Повечето лекари и биохимици не са по-близо до истината за живота, отколкото е бил баща ми, когато е започвал. Ние фактически не знаем нищо за такива основни функции, като болка, сън и контрол на клетъчната диференциация, растеж и излекуване, особено пък когато става въпрос за болест като рака... Механиката на химията управлява всичко. Затова само някои от нас се опитват да разгадаят загадките на живота, ролята, която играе дори една-единствена клетка в такива неща, като инстинкт, избор, памет, усвояване на знания — изобщо в целия диапазон от човешки реакции.

Тя замълча. В далечината един самолет, току-що излетял от „Мирабел“, набираше височина. Вече наистина трябваше да тръгва.

— И вашият баща ви преведе през всичко, това?

— Да, той е чудесен човек — каза Кейт.

— А той още жив ли е? Пак питам, защото моят почина преди година...

Кантончанинът се бе върнал и сега отпиваше от пластмасова чаша.

— Съжалявам за баща ви. Аз обаче съм късметлийка. Моят е не само жив, но и работи.

— Работи ли? — Успя да придаде на гласа си подходяща доза изненада и удоволствие. — Но това е чудесно.

Кейт се усмихна. Въпреки американското си име, Гари Съмър не бе бял. Само японците се държаха толкова вежливо.

— А вашето семейство откъде е? — попита тя, чудейки се как да завърши разговора, без да обиди човека.

— От Сеул. Аз съм второ поколение американец — излъга Ли, усещайки как добрите маниери се опитват да надделеят над нетърпението ѝ. Сигурно има часове. Трябваше да придвижи нещата по-бързо. — Винаги съм чувствал, че ние, студентите, не трябва да учим само от книгите — продължи той.

— Баща ми много би се зарадвал, ако чуеше това от вас, господин Съмър.

— Аз също бих се зарадвал, ако мога да говоря с него — добави Ли бързо. — Дали ще ми разреши да го посетя?

Тя се засмя:

— Опасявам се, че това не е възможно. Той е много далеч от Вашингтон.

Той въздъхна, без да си дава труд да прикрие разочарованието си.

— Бих могъл да му пиша.

Кейт погледна часовника си. Време вече наистина нямаше. Но не всеки ден ѝ се обаждаха толкова учтиви и жадни за знания студенти. Тя взе решение.

— Ето ви адреса на баща ми — каза тя. — Може би ще мине доста време, преди да ви отговори. Никога не го е бивало в писането на писма.

— Благодаря ви, доктор Баскин — каза Ли, записвайки си адреса. — Бъдете сигурна, че ще му пиша...

Но тя вече се сбогуваше и затвори.

Ли излезе навън.

Агентът от ФБР Сонг остави чашата си, вдигна багажа и се приближи до телефона. В куфара му имаше вградена видеокамера, която бе записала целия разговор на картина, а в чантата му параболичната антена бе уловила всяка негова дума и я бе записала на касетофона в чантата.

Той даде номера на обществения телефон на службата за проследяване на телефонни разговори към ФБР. Оттам един техник набра номера на службата за сигурност на телефонната компания, намираща се на Осемнадесета улица. Служещият там взе номера и го въведе в компютър, на който даде команда да отдели всички телефонни разговори, водени от този номер през последните шест часа. Бяха всичко осемдесет и осем, като четиридесет и четири бяха с абонати от Вашингтон. Тридесет бяха плащане на сметки, а останалите четиринадесет бяха междуградски, като за три от тях бе платено с кредитна карта.

Служителят изпрати тази информация по факса до службата за проследяване на телефонни разговори във ФБР. Техникът, на свой ред, също я въведе в компютъра си. Вторият разговор задейства Червен код

— най-високата степен на сигурност в неговата памет. Бе разговаряно с телефонен номер, поставен под наблюдение. Срещу него с получер шрифт бе изписана инструкцията: **Да се информира заместник-директорът (Наблюдения)**. Техникът веднага постъпи според инструкцията и по предимствена телефонна линия му изпрати факс до щаба на ФБР в другия край на града.

Заместник-директорът разговаряше по телефона с представителя на нюйоркското бюро, уреждайки някакъв дребен административен проблем. Прекъсна разговора и се обади на Бил Гейтс в Лангли, за да го информира за станалото.

Гейтс веднага се опита да се свърже с Кейт Баскин. От телефонната централа на университета му казаха, че доктор Баскин е излязла в отпуск.

Малко след това Сонг се присъедини към партньора си — Тенг, в апартамента срещу бара на Ли. Чуха го как отново набира същите цифри на факса, които принадлежаха на един пекински номер. След това до тях долетя и шумът от пуснатата вода в тоалетната.

След като прати адреса на Колин Баскин по факса. Ли накъса хартията на дребни парченца и я изпрати да пътува по градската канализация. После слезе долу в бара и поднови нормалния си работен ден.

Навлизайки в предградията на Пекин, Лио чувстваше как умората го притиска с все по-голяма сила. Очите го боляха, а и главата му се цепеше от болка. Тези капсулки, които Шаойен му бе дала, не правеха нищо, за да прогонят умората. Взираше се уморено навън през задното стъкло на колата. В този град имаше нещо безлично и враждебно. Широките му улици и огромни сгради идваха сякаш от една и съща чертожна маса. Всичко като че ли носеше скрита заплаха, точно както и двамата мъже на предната седалка.

Чакаха ги на пистата и когато те слязоха от самолета, Шаойен ги представи като двама братовчеди. Бързо се сбогува с него и се отправи към терминала. Мъжете го отведоха до една кола. Излизайки от зоната на летището, той чу щракането на заключилите се задни врати. Когато се опита да свали стъклото, единият от тях се извърна назад и продължително го изгледа. Предупреждението в погледа му не можете

да бъде сбъркано с нищо друго. Оттогава, колкото и да се опитваше да поведе някакъв — разговор с тях, пускайки в действие няколкото думи на мандарин, на които го бе научила Шаойен, те не му обръщаха внимание.

Лио се отпусна в кожената седалка, загледан в движението наоколо. Велосипедистите като че ли бяха хиляди, въртейки тържествено педалите, разделени на големи групи. Мъжете бяха с пожълтели от тютюн зъби, а жените бяха с бледи, болнави лица, вързали косите си на плитки или на опашки, стегнати с най-обикновен ластик. Всички имаха същия непроницаем израз, както и двамата братовчеди на Шаойен.

Лио отново се опита да завърже разговор:

— Вие идва на сватба, окей-докей?

Говореше бавно, избягвайки правилната граматика, и като всеки чужденец, който иска да го разберат, повиши глас повече от обикновено. Дватамата отпред не му обрънаха внимание. Той опита друг подход:

— Може ли отвори прозорец, моля? Тука горещо.

Мъжът до шофьора се извърна назад и поклати глава. Кучият син разбираше английски. Тогава какво се прави на застрелян?

— Спрете колата. Искам да сляза и да се изпикая — каза Лио.

— Чакай — каза мъжът.

— Значи говориш моя език, приятел! — каза Лио, чувствайки се глупаво заради облекчението, което изпита.

Мъжът отново му обръна гръб.

Лио изведнъж се ядоса. Това ли бе посрещането, което Ли му бе обещал? Ако всичките роднини на Шаойен са такива, колкото по-бързо се измете с нея оттук, толкова по-добре. Но му се искаше все пак да не се чувства така уморен. А не можеше и да заспи, докато не получи тая проклета виза. Бореше се със съня, съсредоточавайки вниманието си в гледката отвън.

По пътя имаше повече рекламни табла, отколкото на междуцатска магистрала — рекламираха сапун, лосиони, а един даже рекламираше фойерверки. Магистралата с осем платна бе прорязана през плетеница от улички, алеи и дворове. Сградите бяха с едни и същи подвити нагоре стрехи, ярко боядисани врати, мрачни прозорци и дъсчени стени. Съоръженията бяха толкова крехки, че един по-силен

бриз като оня, който подухваше често от Потомак, би ги издухал или поне така му се струваше. Шаойен му бе казала, че къщите са такива, защото Пекин се намира в силно земетръсна зона. Това обаче само правеше града да изглежда още по-чужд и враждебен.

Налягането в пикочния му мехур се увеличаваше. Той се наведе напред и потупа мъжа по рамото.

— Виж к'во, трябва да сляза за малко.

Мъжът се извърна, погледна го, после каза нещо на шофьора. Колата спря отстрани — Ключалките на задните врати изщракаха и се отключиха. Шофьорът остана зад волана, но другият излезе заедно с Лио.

Лио уринира направо на пътя. Минаващата група велосипедисти изобщо не му обърна внимание. Мъжът с жест посочи на Лио да се качи в колата. Той се подчини и ключалките отново изщракаха. Лио се опита да потисне внезапно надигналата се тревога.

Градът, който отначало като че ли беше право срещу тях, сега бе отляво и бързо изчезваше назад. Пред тях бяха възвишенията. Колата набираше скорост. По пътя имаше само няколко коли. Лио пак се наведе напред и потупа мъжа по рамото.

— Това ли е пътят към Визов отдел?

Отговор не последва.

Лио взе бързо решение.

— Добре, приятел. Обръщай колата. Искам да ме закарате в американското посолство. Веднага, разбираш ли? Веднага!

Мъжът се извърна назад и втренчено го загледа. В ръката му имаше пистолет.

— Стой мирно! — изрече той на отличен английски.

— Какво, по дяволите...

— Стой мирно, *уайбин!* — повтори мъжът още по-категорично.

Лио се тръшна назад в седалката, загубил дар слово от страх. Започна тихичко да скимти.

Това бе единственият звук в колата, докато тя се приближаваше към Западните възвишения. Километър и половина по-нататък спря пред някакъв пункт за проверка. От караулното излезе войник и провери документите на шофьора. През следващите два километра спираха още два пъти за проверка на документите, докато най-сетне колата спря пред портал, водещ през метална ограда. Порталът се

пазеше от фотоклетка и камера с дистанционно управление. Точно както входът за неговото работно място.

Страхът му отстъпи на внезапно надигнала се надежда. Може би това бе специално място, където даваха визи на специални чужденци със секретни професии като неговата. Но знаеше, че се самозалъгва. Този тип с пистолета го доказваше.

Порталът се отвори безшумно. Отвътре ги чакаха два джипа с въоръжени войници. Единият пое пред тях, а другият се лепна отзад. Малката колона бавно влезе в експерименталната зона на изследователския комплекс на Игор Тамасара.

„Боинг-747“ се спусна в тъмната и влажна нощ откъм Новите територии, част от континентален Китай, и заслиза към Хонконг. Капитанът каза, че на хиляда и шестстотин километра северно от тях към китайския бряг се носел тайфун. Тук вятърът не бил по-силен от нормална тропическа буря. Нямащо място за безпокойство. Томи се ухили: само австралиеца би казал такова нещо с такова бодро убеждение.

След вечеря той бе заспал, спомняйки си какво му бе казала Анна: мисията им била толкова строго секретна, че повече нямащо накъде. Оттогава насетне не бяха говорили. Останалите бяха взели необходимите предпазителни мерки, които той бе научил в школата. По някое време през нощта му се присъни, че полковникът му възлага последното поръчение — да убие човек. Ако това бе Игор Тамасара, той изобщо нямаше да се колебае. Не и след онова, което бе прочел в папката на Анна.

Когато се опознаеха по-добре, трябваше да я пита какъв ефект е оказало прочетеното върху нея. По много неща тя му напомняше майка му. Анна имаше същия навик да те преценява, същото чувство на готовност да поема предизвикателството право в лицето. Майка му, в буквалния смисъл на думата, пое своето при една автомобилна катастрофа, тръгнала да изпреварва само с една секунда закъснение. Тогава той беше на десет години. Татко го бе събудил и му бе казал новината. Години по-късно той научи защо е карала с такава скорост: бързала е да каже на баща му, че е бременна. Той заради това ли не се бе оженил досега?

Анна дали е била омъжена? Имало ли е някой в живота ѝ? В школата инструкторите непрекъснато наблягаха, че агентите не бива да мъкнат никакъв емоционален багаж. Това можеше да се разбере, ако се отнасяше за „Секретни операции“ — там, също като боксьори, трениращи за шампионската титла, забравят какво е това секс. Да, но той бе към „Операции“. А Анна само временно бе свалена от отдела на професора. Това къде я отнасяше? Или пък него? Трябва ли изобщо да мисли за такива неща? А може би трябва — всичко това може да е част от онова, което татко каза за полковника: че очаквал всеки да нагласи нещата така, че да са изгодни за самия него.

Въпросите се носеха през съзнанието му — без отговорите, разбира се, — докато най-накрая бе заспал. Събуди го капитанът със съобщението си. Светлините в кабината помръкнаха, докато самолетът се готвеше за кацане, и около него се надигна тревожен шепот. Колкото повече се снижаваха към земята, толкова по-яростно биеше дъждът по корпуса. Самолетът излезе от облаците и Томи видя огромната защитна преграда през залива, която правеше хонконгското пристанище най-защитеното в света.

Нов порив на вятъра разтърси самолета и Томи затегна колана си. След това колесникът се удари в пистата на летище Кай Так и пътниците нададоха одобрителни възгласи и изръкопляскаха. Стюардесата отметна завесата, отделяща салона на първа класа.

Дани вече се бе изправил и сваляше куфарчето си от багажника над главата си. Както всичко останало по него, и куфарчето имаше едно предназначение: да вдъхва уважение. Лекият тропически костюм бе от тъмен плат, а вратовръзката му го причисляваше към членовете на един от най-старите лондонски клубове. Дори и превръзката на окото му, която обикновено му придаваше лекомислен вид, сега подсилваше впечатлението за стабилност и уравновесеност. Дипломатическият му паспорт допълваше впечатлението, уверявайки останалите, че е инспектор от Обединените нации.

Цялата нощ бе прекарал, четейки историята на „Райли“ — любимата му лека кола. Сега, когато операцията бе вече започнала, знаеше, че не може да направи нищо повече. Освен това обичаше колите толкова, колкото мразеше самолетите. Дори и смъртта на Симон не можа да промени това.

Анна бе седнала на двадесет реда зад Томи. Нямаше протекцията на дипломатическия паспорт на Дани — само един канадски паспорт и писмо от издателя ѝ, удостоверяващо, че тя е писателка и пътува с цел събиране материал за книга. По време на полета тя бе яла малко и на равни интервали си бе поръчвала портокалов сок. Бе пръскала китките и лицето си с вода: това бе най-добрият начин, според нея, да се избегне умората на кожата по време на дългите пътувания. И много бе мислила за това, което ѝ предстоеше да извърши. Както, всички останали, тя бе запомнила своята роля в операцията още преди да излезе от щаба на „Хамър Форс“. Както обикновено, полковникът бе оставил на всички голям избор за начин на действие. И най-добрият план не можеше да предвиди всичко.

След това бе започнала да мисли за Томи. Оттук виждаше главата му, щръкнала над облегалката. Не помръдваше от това положение. И за какво ли мислеше? Дали не се чувства, както тя се бе почувствала при първата си операция — малко нервна, малко превъзбудена? Каквото и да ти говореха в школата, с нищо не можеха да те подготвят за първата операция. Пък дори и за втората. Това бе третото ѝ участие и пак чувстваше известна дезориентация, сякаш ловецът можеше да се превърне и в плячка.

Двигателите рязко започнаха да заглъхват и пътниците наставаха. Между тях бяха и оперативните агенти от „Секретни операции“, Те също пътуваха с различни дипломатически паспорти, позволяващи им да носят оръдията на занаята си. „Хамър Форс“ непрекъснато ги разкарваше около света под такова прикритие. А наблюдателната и проследяваща апаратура бе отлетяла директно за Пекин в запечатан сандък от дипломатическата поща.

Докато се качат на автобуса, който да ги откара на терминала, повечето пътници се измокриха до кости. Томи нямаше нищо против: той обичаше бурите. Не като татко си — той бе пустинен човек.

Млада униформена жена отведе Дани към отделно гише за пристигащи, предназначено за пътници първа класа. Тя му се усмихваше, както жителите на Хонконг се усмихваха на чужденците — смесица от нахалство и презрение. Но имаше прекрасни зъби и още по-прекрасна фигура и той бегло се запита как ли е в леглото.

Студеното лице на униформения служител от имиграционните служби не изразяваше нищо. Той взе паспорта му, видя червените му

корици, погледна снимката, хвърли поглед отново към него и му върна документа.

— Добре дошли в Хонконг, сър — каза с официален тон той.

Докато девойката го водеше към митницата, служителят от имиграционните служби вдигна телефонната слушалка и набра информацията. Работещият там служител подаде слушалката на полицаия, облегнал се на гишето.

— Един дипломат — промърмори имиграционният служител. — Фамилия — Нагиър. Първите му имена са Даниел Франк.

Полицаят, от своя страна, се обади на един номер в Хонконг и повтори информацията. Скоро полицаят получи подобна информация и от другите имиграционни служители, съобщаващи за пристигането на Томи, Анна и агентите от „Секретни операции“. И всеки път полицаят се обаждаше на същия номер в града от другата страна на залива. Както и имиграционният служител, след работа щеше да мине през бръснарницата на Коноу Роуд и да вземе запечатания плик с американски банкноти. Бръснарницата бе един от пунктовете, където Триадата плащаше на своите информатори.

Цялата информация бе предадена в един апартамент на Хенеси Роуд.

Един час по-късно Тунг Шай, Великият дракон, пристигна в апартамента за ежедневното обаждане от Пекин. Тъкмо влизаше — и телефонът зазвъня.

Жената, която използваше този апартамент като работно място за работата си — високоплатена елитна проститутка, работеща за Триадата, — се усмихна любезно. Бели зъби, гарвановочерна коса, тъмни бадемови очи, кожа като слонова кост. Никой не знаеше името ѝ — за всички тя бе само Сузи. Тя му подаде телефона и се оттегли в кухнята, затваряйки вратата зад себе си. Нямахше нужда да подслушва. При най-строга тайна чужденецът, когото Сузи познаваше само като Дейвид, я бе издирил и бе ѝ казал, че ще ѝ преведе един милион хонконгски долара на сметка в Швейцария и ще ѝ осигури паспорт по неин избор, ако му разреши да монтира няколко подслушвателни уредчета, както и магнетофон, достатъчно малък, за да бъде скрит под съдомиялната в кухнята, която тя не ползваше никога.

Уайбинът ѝ бе казал, че събира информация за дейността на съперници в бизнеса. Обяснението бе убедително: изнудването бе част

от изцеждането на пари в този бизнес, с който тя се занимаваше. Не че я интересуваше работата на този *уайбин*. Интересуваха я само парите и паспортът, които ѝ гарантираха, че може да се махне от Хонконг много преди тук да дойдат китайските власти и да забранят проституцията.

Без съмнение щяха да измислят нещо, за да заобиколят тази забрана за такива нейни клиенти като Тан Мин. Съвсем ясно си даваше сметка, че когато стане главен шеф на Хонконг, ще гледа да задоволява нуждите си изцяло. А тя все пак предпочиташе да не посреща някои от тях и това бе още една причина да се махне оттук.

Неизвестно за Сузи бе само това, че информацията, събрана на всяка касета, се изтегляше редовно по електронен път от един от техниците в „Хамър Форс“. Трябваше само да натисне едно копче на пулта си. Лентата автоматично се пренавиваше и беше отново готова да записва. Така техникът първи узна, че Тунг Шай докладва на Кяо Пин за пристигането на екипа в Хонконг.

Ограден от доктор Александър Фретов и доктор Сергей Петраров, Игор Тамасара се взираше през наблюдателната витрина в Лио. Всички седяха в залата, където председателят Ху и Кяо Пин бяха наблюдавали как единият брат убива другия.

— По-изплашен е, отколкото мислех — каза доктор Петраров, кимайки към витрината.

— Това е добре — промърмори замислено доктор Фретов. — Реакцията му ще бъде по-добра.

Неврологът се обърна към Игор Тамасара:

— Кога ще дойде и останалият чужденец, Игор Викторович? Жената?

— Скоро, Саша. Много скоро.

Тримата отново се загледаха в жалката фигура от другата страна на стъклото.

14.

Спешната среща в Овалния кабинет, последвала новината за убийството на Хършъл Линкълн, бе започнала със съобщението на Марти Фицпатрик, че пресщабът на Белия дом трябва да излезе с някакво изявление. Президентът бързо го нахвърли. Започваше с гръмката декларация: „Посланик Хършъл Линкълн загина в усилието си да предпази, защити и запази конституцията на Съединените щати“.

Америка, от своя страна, щеше да продължи с опитите си да разреши различията си с Япония. Американското представителство при Двора на Негово величество императора няма да бъде намалено. Името на новия посланик ще бъде съобщено колкото е възможно по-скоро. А междувременно всички американски поданици, пребиваващи в Япония, трябва да запазят самообладание, но да вземат всички възможни мерки за личната си безопасност. Бойната готовност на американските въоръжени сили си остава същата, както и преди убийството.

Прессекретарят изтича да пусне изявлението. Държавният секретар Робърт Колинс съобщи, че японският посланик лично е донесъл телеграма от неговия външен министър, в която се казва, че убийството носело отпечатъка на бандитско нападение с мотив грабеж. Пратеникът също донесъл и съболезнованията на императора.

Президентът разказа на всички, седнали пред него, защо е изпратил Хършъл Линкълн в императорския дворец. След това каза, че иска да изпратят тялото за държавно погребение. То щеше да бъде положено в гроба, редом с всички, които бяха дали живота си в служба на родината. Так кимна: уреждането на погребението бе негово задължение. Директорът на ФБР Чарлс Уаймен докладва, че към Токио пътува екип агенти, които заедно с японската полиция ще се опитат да намерят убийците. Други подразделения от ФБР пътуваха към останалите американски посолства в района, за да подсилят охраната.

Преди да влязат в Овалния кабинет, Гейтс и Уаймен размениха информация за това какво бе открило ФБР, а Гейтс му каза какво бе

научил от Мортън. Уаймен изказа мнение, че в безредиците в Токио може да са замесени и китайските служби за сигурност. Тук Уаймен направи пауза — имаше обиграния маниер на преуспяващ адвокат да се оглежда наоколо, за да се убеди, че всички слушат. Тогава им каза, че имало и още нещо. Един волнонаемен, служещ на отговорен поет във флота, е напуснал страната, придружен от жена, която по всяка вероятност е сътрудничка на китайските служби за сигурност.

С кратки и отсечени фрази — като жестовете, с които ги придружаваше — директорът им разказа как неговите агенти открили името на Лио Шраг, написано върху един плик, в кола, оставена от жената на един паркинг в Хейнс Пойнт. Компютърът бе изкарал флотското досие на Шраг и настоящата му месторабота и потвърди, че името на първокласния билет, с който бе излетял от Вашингтон, придружен от жената, е неговото.

— Докато съберем всички тези факти, самолетът вече кацаше в Пекин. Агентите от ФБР, прикрепени към посолството, се опитват да го открият. Междувременно помощникът на жената във Вашингтон, известен китайски офицер от разузнаването, е под наблюдение. Ще бъде арестуван в момента, в който решим, че повече информация от това наблюдение не може да бъде събрана.

Настъпилата в Овалния кабинет тишина бе нарушена от провлачен тексаски говор:

— Всичко това е наистина много интересно, но не мога да разбера какво общо имат тези неща със смъртта на посланик Линкълн. Според мен ние трябва да съсредоточим усилията си във вината на японците, а не в някакви си потайни игрички.

Говорещият бе висок, загорял от слънцето мъж на малко повече от четиридесет години, приличащ на филмова звезда, с чудесно скроен сив костюм. Два пъти в годината вицепрезидентът летеше до Лондон при шивача си на Савил Роу.

Директорът се усмихна студено.

— Защо не изслушате и останалото, преди да избързате с оценката?

— Мисля, че това е чудесно предложение — каза президентът твърдо.

Уаймен хвърли поглед на Гейтс.

— Бил?

Гейтс уточни в какво именно се състои работата на Лио Шраг. После обясни как една подводница от клас „Тайфун“ е била открита да се връща откъм Атлантическия океан. Същата подводница отново е в открито море и в момента е някъде под полярния лед, на път за Тихия океан, където е пътувала предните два пъти, пренасяйки на борда си важни руски учени, понастоящем работещи за китайските разузнавателни служби. Същите тези служби сега са накарали Лио Шраг да отиде до Пекин по неизвестни засега причини...

— Откъде знаете, че всичко това е факт? — подхвърли вицепрезидентът.

Гейтс втренчи студен поглед в него.

— Дали го приемате за такъв или не, си е лично ваша работа. Но не се опитвайте да ритате този, който го е съобщил. Доста отдавна съм в този занаят, за да знам кое какво е.

— Я чакай малко, Гейтс. Говориш с вицепрезидента...

— Нека чуем какво има да ни каже господин Гейтс, без да го прекъсваме!

Президентът хвърли поглед над очилата си към своя заместник и в него проблесна гняв. Не можеше да разбере кой го накара да избере този непоносим плейбой за свой партньор. Партията и медиите бяха нарекли двойката „комбинация мечта“: уважаваният законодател от Калифорния и неговият привлекателен партньор — съвременен символ на стари тексаски пари. Всички твърдяха, че въпреки очебийните разлики в стил и темперамент, двамата щяло да ги обедини желанието им да използват политическата система, за да превърнат страната в по-добро място за живот. Всички сгрешиха. Вицепрезидентът имаше само един интерес — себе си. Поведението на този човек сега само затвърди мнението на президента да не го взема за партньор при следващите избори. Щеше да обяви за това решение, като се върне от Манила.

Президентът се извърна и отправи поглед към Гейтс.

— Още нещо имаш ли да кажеш?

— Да, господин президент. Това е история, която, може да се окаже свързана по един или друг начин с вашето пътуване.

Гейтс започна да говори и онемялата му от изненада аудитория го зяпна смаяно в устата, заслушана в описанието му как ЦРУ се опитало да намери разрешение на проблема за контролиране на съзнанието. Проучванията започнали през петдесетте, в разгара на Корейската

война, когато китайците принуждавали пленените американски летци публично да заклеят действията си в радиопредавания, което развълнувало цялата американска общественост. Да открият как мозъците на летците са били промивани се превърнало в най-секретното и важно научно изследване на ЦРУ. Привлечени били известни учени и им били осигурени неограничени средства, само и само да разберат как може да се повлияе и да се контролира човешкото съзнание.

Гейтс млъкна за момент, огледа присъстващите и след това продължи със същия спокоен глас:

— Трябва да си спомните настроенията от онзи период. Имаше стотици американци с гореща кръв, каймака на нацията, много от които бяха випускници от най-добрите ни военни академии, които изведнъж бяха започнали да приказват като закоравели комунисти. Започнаха да изповядват политически възгледи, които никога не са имали преди това, и да пишат статии, в които очерняхха собствената си страна. Когато китайците и севернокорейците започнаха да връщат някои от тях у дома, те излязоха на улицата, карайки хората да подкрепят идеите на комунизма и дори да емигрират в Северна Корея!... Хората отначало се стъписаха, но после дойде и страхът. Всеки бе съгласен, че това, което става, е ужасно и че страната ни е изправена пред най-голямата заплаха в своята история. Ни повече, ни по-малко. Изглеждаше, че врагът е успял да промени съзнанието на цяло поколение и би могъл да направи същото и с бъдещите поколения американци. Сериозни и трезвомислещи хора казаха, че за тази страна, пък и за целия свят няма да има бъдеще, докато не намерим начин да победим това умствено заробване... Когато Управлението се зае да установи как е било направено всичко това и как да се намери противоотрова за него, то бързо откри, че не само китайците и севернокорейците са в този бизнес, а и руснаците, и то в много по-голям мащаб. За да ги настигне, Управлението похарчи само за един месец над четири милиона долара за научноизследователска работа, която сега може да ви звучи като шамански заклинания, но навремето се вземаше напълно на сериозно... Невролозите се опитаха да създадат машина, която да хипнотизира хората от разстояние. Химиците заразгръщаха стари ръкописи, за да открият дали няма смес от някакви съставки, способна да контролира съзнанието. Като магьосници

смесваха кръв от прилеп с някаква гъба, растяща в Андите. Историците се заровиха в протоколите от разпити на Инквизицията, за да разберат как великите инквизитори са карали жертвите да признават. Ориенталистите прелистваха техните си книги, арабистите — техните. Психиатри, психолози и учени, изучаващи чужди култури — всички се съгласиха, че станалото с нашите летци е свързано с науката психология. Но как? Наркотици? Хипноза? Нещо друго? Неврохирурзите, преглеждали наши военнопленници, върнали се от Северна Корея, докладваха, че не са открили следи от хирургическа намеса. И въпреки това изглеждаше, сякаш е бъркано в мозъците им.

Гейтс погледна президента право в очите. Трудно бе да се каже какво мисли, точно както на него му бе трудно да опише тоя тъмен период от дейността на Управлението.

— В Лангли настъпи истински разкол. Част от хората вярваха, че военнопленниците и преди това са били по принцип комунисти в латентен период и че идеите им са изплували на повърхността след добра обработка от страна на пленилите ги. Други посочваха факта, че в много случаи пленниците са били граждани за пример в техните населени места. Богобоязливи, редовно посещаващи църквата младежи, възпитани от родителите си в духа на старомодните добродетели. И изведнъж в Северна Корея с тях се случва нещо много странно, което ги превръща в зомбита.

Гейтс замълча за момент. Докъде ще стигне, ако продължава в същия дух? Доникъде обаче няма да стигне, ако премълчи и не успее да убеди президента.

— Взело се решение и мисля, че е било взето в същия този кабинет. Да се направи всичко възможно, но да се намери противоотрова. И точно тогава всичко се обърнало нагоре с краката.

Той им разказа как група инженери от Лос Анджелис се опитали да открият радиовълна, способна да проникне в човешкия мозък и да промени емоционалното състояние на личността. Екип електрончици в Харвард похарчил няколко милиона долара за създаването на слушалки, които можели да се монтират в залата за дебати на ООН. След всяка сесия слушалките щели да се събират и да бъдат подлагани на лабораторен анализ, с цел да се извлече съхранената в тях информация за мозъчните вълни на всеки, ползвал услугите на тези слушалки. Друга група в Чикаго работела над създаването на уред,

който можел да се монтира в радиото или телевизора, давайки възможност жизненоважни сигнали, излъчвани от слушателя или зрителя, да бъдат предавани и записвани от специална станция. От тази станция до уреда в апарата щял да бъде насочван неуловим електромагнитен сигнал, който щял да задейства уредчето да излъчи импулс, способен да засегне сърцето на мишената, карайки го да изпадне в безпричинна паника или да го забави до такава степен, че човекът да изпадне в летаргия.

Гейтс отново замълча, но не за въпроси, а да даде възможност на присъстващите да осъзнаят казаното, преди да продължи да разказва колко далеч е стигнало Управлението в царството на невероятните неща.

— Когато конвенционалната наука не успя да даде отговор, Управлението се обърна към други области. В разплащателните ведомости се появиха имената на екстрасенси и гадатели. И най-накрая — на... демонолози. Похарчихме цяло състояние, финансирайки курсове по черна магия. Бяхме събрали цял екип от най-блестящите и най-добри магьосници, гледахме ритуалните им танци и заклинания за плодородие и опитите им да възкресят мъртвите... И това ставаше не в някой затънтен край на амазонската джунгла, а само на няколко пресечки оттук.

Никой не се засмя. Никой не се усмихна дори. Гейтс сметна това за добър знак. Продължи да описва как в продължение на двадесет години ЦРУ непрекъснато е работило на косъм от границата на науката... и как най-накрая я е прекрачило. Гласът му бе измъчен, когато продължи:

— Имаше много смърт. Хора — опитни зайчета. Душевноболни пациенти. Затворници. Така и без да разберат какво е станало с тях. Но е ставало тук. Най-вече в Канада, в университета „Маджил“. Имахме един професор, който бе готов да опита всичко. След като загинаха толкова много хора, започна операция по прикриване. Фасадните организации бяха закрити. Всички връзки с Лангли бяха отрязани. Мълчанието на онези, които можеха да бъдат купени, бе купено.

В Овалния кабинет настъпи потискаща тишина.

— И всичко това за нищо, нали? — обади се президентът. — Все съм чувал истории... ама такава...

Гейтс отново впери поглед в него. Нямаше връщане назад, не и след онова, което му бе казал Мортън.

— Като успех за Управлението ли? Да, нищо. Единодушното заключение на комисията бе, че адски много пари са отишли на вятъра — каза Гейтс.

Присъдата разруши магията. Присъстващите се размърдаха и заклатиха глави одобрително. Само президентът остана съвършено неподвижен.

— Счетоводството тогава беше проблем за Лангли — каза — държавният секретар Колинс.

Лицето му потвърждаваше теорията, че греховете започвали да показват следите си след навършване на петдесетте: по носа му имаше спукани капилляри, под очите — торбички, а кожата под брадичката му бе увиснала.

— Някои от нас мислят, че все още е проблем — подхвърли ехидно вицепрезидентът.

— Хайде да не започваме пак — намеси се рязко Так.

Той хвърли поглед към Гейтс.

— Ти каза, че този урок по история бил свързан с пътуването на президента. А може би и с изчезването на този флотски волнонаемен?...

Гейтс кимна бавно:

— Мисля, че да. — Той огледа присъстващите, после се обърна директно към президента: — Директорът Уаймен спомена за оня китайски разузнавач, когото хората му следят. Този човек току-що разговаря с Монреал, с доктор Кейт Баскин. Тя е невролог. Баща ѝ също. Едно време той работеше за Управлението, докато накрая се оказа в числото на включените в чистката — неправилно в неговия случай. Но тогава имаше нужда от изкупителна жертва и той се оказа подръка, така че... Не мисля, че трябва да гледаме на разговора на този агент с доктор Баскин като на съвпадение. Този разговор би могъл да бъде свързан с работата на Игор Тамасара.

Преди това бе обяснил на присъстващите всичко за него.

— А къде е сега Кейт Баскин? — попита президентът.

— Тръгнала е да се види с баща си. Освен това си е уредила среща с полковник Мортън в Хонконг.

Изненадата на президента бе неподправена.

— Че откога „Хамър Форс“ се занимава с тази работа?

Гейтс им предаде всичко, което Мортън му бе разказал. Изслушаха го в пълна тишина. Когато Бил свърши, президентът се изправи и отиде до един от прозорците в извитите стени. Отвъд градината започнаха да скандират нов лозунг, още по-безсмислен от предишните.

— Стойте си в Манила, господин президент! Нека друг мъж се изправи срещу жълтите! Емерсън — президент! — ревеше тълпата.

Президентът се извърна към стаята. Когато проговори, гласът му бе трезв и делови:

— Ако не отида в Хонконг, китайската сделка пропада. Не мога да позволя нищо друго да ми повлияе, камо ли пък този професор Тамасара и машината му. А и нищо чуто до този момент не ми дава повод да мисля, че той е стигнал по-далеч от нашите учени през ония години. Колкото до доктор Баскин и баща ѝ, не ми изглеждат на хора, които са готови да навредят на страната си... Но дори и да са готови, какво биха могли да направят? Баскин вече от години не се е занимавал с нищо, свързано с неговата област. И едва ли е могъл да върви в крак с напредъка в технологиите, докато се занимава с мисионерска медицина на оня остров. А това, което чух за дъщеря му, предполага, че тя ще устои на клетвата си да не навреди на никого.

Той се върна на мястото си и хвърли поглед към доктор Баркър. Президентът се извърна към Гейтс, свил вежди.

— Ти ли помоли доктор Баркър да дойде?

— Да, господин президент.

Той се обърна към лекаря:

— Доколкото разбрах, при прегледа на президента със скенера в мозъка му е било открито някакво слабо място.

Доктор Баркър погледна президента и побърза да каже:

— Това бе толкова незначително, господин президент, че нямаше смисъл да ви го казваме.

Президентът кимна: разбираше начина на работа на лекарите. Доктор Баркър отново се обърна към Гейтс и продължи сковано:

— Мога ли да ви запитам откъде се сдобихте с тази информация? Явно тук има нарушаване на лекарската тайна.

— Докторе, не се безпокойте, много е просто. Когато разрешихте на Тод Харпър да се прави на учен и да се прегледа на скенера, той се е

опитал да измъкне показанията на скенера от един от техниците. Техникът проявил здравия разум да ни докладва на това. Само след час новината вече беше на бюрото ми. Бъдете доволен, че тоя техник не е продал историята на *Пост*. — Гейтс се усмихна очарователно.

— Аз все още не виждам никаква връзка с... — започна вицепрезидентът.

— Тогава нека ви я посоча — прекъсна го Гейтс с внезапно охладнял глас. — Главната насока в изследванията на професор Тамасара се състои в това как да манипулира амигдалата и разположените до нея хипоталамус и хипокампус. Те контролират мисловния процес и реакциите ни.

Гейтс се обърна към доктор Баркър:

— Можете ли категорично да ни уверите, че лъч, правилно насочен, не може да навреди на президента?

Гласът на лекаря бе едва доловим шепот:

— Не, не мога.

— Благодаря ви, доктор Баркър. — В гласа на Гейтс нямаше задоволство. Той отново се обърна към президента: — трябва да ви помоля, господин президент, пак да помислите дали да пътувате.

Всички погледи се насочиха към седналия зад бюрото мъж. Очаквателното мълчание можеше да се пипне с пръсти. Отвън ясно долитаха скандиранията на тълпата. Отначало бавно, после с все по-нарастваща решителност президентът поклати глава:

— Трябва да отида.

Конкордът се стрелна надолу от небето над Тихия океан, блъскан и шибан от вятъра, който духаше на къси и силни пориви откъм морето, мъкнейки гъстата дъждовна пелена на дъжда по пистата на американската военновъздушна база в Кадена, Окинава. Мортън знаеше, че това са само периферни ветрове. Истинският тайфун още бе далеч и с хилядакилометров фронт се придвижваше към континентален Китай.

Огромната маса въздух се въртеше като въртоп по посока на часовниковата стрелка, който се движеше заедно с въртенето на Земята и всеки път всмукваше в себе си нови милиони тонове влажен и тежък

тихоокеански въздух. Скоростта на ревящата маса около окото на тайфуна бе 360 километра в час.

Минута след като кацна, Мортън отиде в кабинета на метеоролога. Майорът изглеждаше така, сякаш току-що слизаше от плакат за набиране на доброволци за армията. Беше висок, с черна вълниста коса и с точно необходимия брой бръчки около очите и твърдата челюст. Ослепителнобелите зъби подчертаваха тъмния му загар. С него беше и командващият базата. Погледна Мортън със страхопочитание, след като прочете съобщението от Вашингтон.

— От тридесет години съм във ВВС, но за първи път получавам такова нещо. Имате високопоставени приятели, полковник, и много влиятелни. Чудно как не са успели да ви издействат и по-хубаво време.

— Не можаха. — Бил обаче бе свършил добра работа.

Командирът се обърна към майора:

— Каквото и да поиска, осигуряваш му го.

Хвърлил му още един кос поглед, командирът излезе от кабинета. Виж ти, едно съобщение от шефа на ВВС и — хоп! — тоя конкорд каца в двора му. Сигурно работата е много дебела. А от такива неща е по-добре да стоиш надалеч.

Докато майорът късаше телекса от машината в ъгъла, прозорецът бе разтърсен от нов порив на вятъра. Метеорологът поклати глава:

— Хонконг затвори летището си за целия търговски трафик, полковник. Манила също. И почти всички летища оттук до Сингапур и Банкок. И това ще трае сигурно няколко дни. Нашата „Синди“ се оказа доста лош тайфун. Истинска кучка, която ще им разкаже играта на китайците, като стигне до тях.

— Майоре, трябва да стигна до Хонконг.

Малко преди кацането на екрана се бе появила Шантал с последните резултати от електронното наблюдение в Хонконг. Трябваше да уведоми Дани и екипа му.

Майорът сви рамене:

— Не можете даже да се обадите по телефона. „Синди“ прекъсна всички сателитни връзки.

Той вдигна една спътникова снимка от бюрото си.

— Това е последната, която получихме преди прекъсването. Голяма гадина е тази „Синди“. Вижте сам.

Мортън хвърли поглед на снимката. На нея се виждаше тъмна маса облаци, въртящи се бясно, малко пораздърпани по краищата, но като бетонна стена около центъра. Напомняше му на изтичаща от ваната вода.

— Къде е „Синди“ в момента? — попита Мортън.

Майорът се извърна към едромашабна карта на Тихия океан.

— Някъде тук — каза той и заби пръста си в една точка на югоизток от Окинава. — Ако поддържа същия курс, ще мине през Тайван и ще се стовари върху китайския бряг, засмуквайки и притегляйки всичко в себе си.

Той се усмихна, показвайки равните си бели зъби.

— Затова на тайфуните им дават женски имена. Има нещо много сексуално в тях.

Мортън се усмихна. Май тук не правеха нищо друго, освен да мислят за секс до следващия тайфун.

— Вие само спътник ли използвате, за да следите времето? — попита той.

— Не, по дяволите! Все още имаме метеорологични станции из цяла Азия. Те ни изпращат докладите си по радиото. Друга част от данните ги събираме от балони. По цялото крайбрежие на Пасифика на ден се пускат по шестстотин балона. Измерват много добре всичко до нивото на облачността. Освен това имаме и обсерватории в морето, монтирани на кораби. Всеки ден по Тихия океан кръстосват около хиляда такива станции. Е, не в момента, разбира се. Всички са намерили подслон от тайфуна. И накрая използваме и собствени разузнавателни самолети. Те летят право в някоя такава като „Синди“ и се опитват да я успокоят.

— Откъде излита следващият ви такъв самолет?

— Точно оттук.

Зад тях телекът започна да трака.

— Може ли този самолет да стигне до Хонконг?

— Без проблеми, само че летището е затворено.

Мортън посочи едно флагче, забодено точно върху Хонконг.

— А какво е това тук, майоре?

— Това е самолетноносачът *Юнайтед Стейтс*. Той е най-големият ни, най-модерен и най-добър самолетноносач. Но също е предпочел Хонконг пред обятията на „Синди“.

Мортън се усмихна.

— Ето че си намерих една незатворена писта. Давайте да го зареждаме този метеосамолет.

— Както кажете, полковник.

Майорът отведе Мортън в съседната стая. По стените ѝ бяха строени лавици, претъпкани с метеокарти. В средата имаше голяма плотингмаса^[1]. Над нея се бяха навели един капитан от въздушните сили и двама по-младши чиновници. Тримата рисуваха извиващи се пунктирани линии, събиращи се спираловидно към един център. Те вдигнаха глави за момент, после подновиха заниманието си.

Майорът посочи с пръст.

— Окото на „Синди“. В момента скоростта на вятъра там надвишава 360 километра в час и вероятно ще нарасне.

— Къде ще бъде тайфунът, когато стигнем Хонконг? — попита Мортън.

Майорът огледа линиите, пресичащи океана. На равни интервали линиите се прекъсваха и на това място бе вписан час.

— Ако поддържа настоящата скорост, ще се окаже точно между нас и Хонконг. Ще се наложи да прелетите право през окото и да излезете от другата страна. Още ли искате да тръгнете?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, майоре.

Офицерът се приближи до една маса и вдигна телефона. Отвън поредният силен порив на вятъра разтърси сградата като удар с чук.

Лио вдигна поглед, изпълнен с надежда, като чу да се превърта ключът в бравата. Откакто го бяха оставили в тази гола стая, той не бе виждал никого. Бе се отказал да тропне на вратата и се опита да потисне надигналата се паника и отчаяние. Това бе някаква ужасна грешка и някой трябваше скъпо да заплати. Мислите му за отмъщение се застъпваха една с друга. А ако това не беше грешка, какво искаха от него?

На прага бе застанала внушителна фигура, държаща поднос с храна в ръце. Очите на мъжа бяха въгленочерни, а на главата си имаше зле стояща му перука — от ония, които Лио бе виждал да носят в баровете по Трето Авеню. Човекът беше с лекарска престилка. Значи това беше нещо като болница. Надеждите на Лио нараснаха.

— Хей, приятел!

— Добър вечер, господин Шраг — каза любезно Игор Тамасара на английски. — Сигурно сте гладен.

— Вие лекар ли сте? Може би ще ми кажете защо съм тук?

Игор Тамасара пристъпи в стаята.

— Всичко с времето си, господин Шраг. Първо изяжте храната си.

Той му подаде подноса със сърдечен жест. Лио хвърли поглед към отворената зад гърба му врата. В коридора стоеше войник с автомат. Това сигурно е военна болница.

— Бих искал да знам какво става — каза Лио, не съвсем успял да прогони страхливата нотка в гласа си.

Затова пък този път гласът на Игор Тамасара прозвуча по-твърдо и той бутна подноса в ръцете на Лио.

— Яденето ви, господин Шраг! Вземете подноса!

Лио се подчини. В него имаше от любимата му бобена супа, чиния с юфка и друга с нарязано на ивици месо от патица. Бяха сложени нож и вилица. Шаойен сигурно им бе казала, че не умее да си служи с пръчици за хранене. Този човек може би я познава и ще я доведе при него. Тя щеше всичко да обясни.

— Яжте! — произнесе Тамасара със заповеднически глас.

Много важно бе да се установи правилно отношение. Това оказваше по-голям ефект, отколкото медикаментите. Лио клекна на пода и шумно засърба супата, давайки си сметка колко гладен в бил. Не бе ял от закуската в самолета.

— Какво е това? — профъфли той с пълна уста, обхващайки с жест стаята.

Тамасара го наблюдаваше безстрастно. През деня бе разпитал агентката на Кяо Пин, която бе докарала този човек от Вашингтон. Сега знаеше всичко, което му трябваше, за този глупак.

Лио се опитваше да говори между зальците:

— Знае ли Шаойен, че съм тук? Бих искал да я видя. Тя ще ви каже кой съм. Това някаква военна болница ли е? Затова ли оня войник пази там? В самолета ми беше малко лошо, но сега вече съм добре.

Добре, добре — успокои го Игор Тамасара. Ще се почувствате още по-добре след един хубав сън.

— Не искам да спя тук! Искам хотел!

— Трябва да останете тук! — Твърдостта в гласа му отново се бе върнала.

— Защо? Не съм болен. Вие сте лекар. Знаете това.

— Моля, не спорете, господин Шраг. Ще останете тук!

На Лио му хрумна друга мисъл.

— Шаойен ви е казала името ми, нали?

— Точно така.

— Каза ли ви, че дойдохме тук да се оженим и че до края на седмицата трябва да се върна обратно във Вашингтон? В противен случай ще започнат да ме търсят доста влиятелни хора. Това може да ви създаде някои проблеми!

— Не мисля, господин Шраг.

Лио сложи подноса на земята и се изправи на крака.

— Какво искате да кажете, приятелю? — попита той с писклив от внезапно избликналия гняв глас.

— Никой не знае къде сте, господин Шраг.

— Шаойен знае.

— Да. Тя знае.

— Искате да кажете, че тя позволява да ме държите тук? — Гневът на Лио отстъпи място на паниката.

— Вдигнете си подноса, господин Шраг. Никога не забравяйте да го правите — каза Игор Тамасара.

В настройката малките неща бяха много важни. Да водиш разговора. Да внушиш несигурност. Да накараш другия да си вдигне подноса.

Лио се наведе и вдигна подноса.

— Оставете го отвън пред вратата:

Лио направи каквото му бе заповядано. После хвърли поглед към войника, който впери очи в него. Лио се върна и се изправи пред Игор Тамасара. Леко се потеше.

— Моля ви... защо съм тук? — попита той отново.

Игор Тамасара впери изучаващ поглед в него. Как изобщо успяха тези американци да станат водеща нация в света?

— Защо съм тук? — попита Лио още веднъж.

Тамасара се извърна и бързо излезе от стаята, заключвайки вратата зад себе си. Лио се смъкна на пода, внезапно почувствал такъв страх, че даже не заплака.

Мортън си помисли, че от хиляда метра височина и тридесет километра разстояние „Синди“ не приличаше много на сателитната си снимка. Огромната черна ярост се бе разпростряла докдето стигаше погледът и се спускаше чак до разбеснелите се вълни на океана. Седеше зад пилота и шумът от двигателите в шлема му почти не се чуваше от рева на вятъра.

— Спускаме се надолу — викна пилотът в интеркома.

Преди да тръгнат от Окинава, той накратко бе описал на Мортън какво го очаква. Щели да летят ниско, на не повече петдесет-шестдесет метра от надигащите се като планини вълни, носейки се по вятъра, и щели да се оставят да ги отвее към окото. Мортън стегна коланите още по-здраво, усещайки как се впиват в него през дебелия летателен костюм. Не си бе дал труда да сложи спасителна жилетка. Нямаше надежда за оцеляване, ако паднеха. Грамадната стена от бясно въртящи се облаци застрашително се носеше към тях. Морето под тях беснееше като вряла вода в тенджера, забравена на котлона. Вълните се блъскаха една в друга, издигаха се високо, вятърът ги всмукваше и между двете стихии като че ли нямаше граница. Вятърът се стараеше с всички сили да откъсне крилете на самолета и носът на машината се насочи още по-надолу. Мортън вече виждаше отделни колони от пенеща се вода — гейзери с височина колкото къща — на фона на небе, почти толкова черно, колкото и морето под него.

Въпреки това самолетът продължаваше да се снижава.

— Ще се опитам да сляза още по-ниско — викна отново пилотът.

Мортън вдигна поглед нагоре. Беше все едно да се намираш в подножието на движеща се планина. Въртопите разбеснели се облаци като че ли се издигаха с километри нагоре.

— Четиридесет и пет метра — извика пилотът. — Вятърът ни блъска отзад със скорост триста километра в час. Как се чувствате?

— Не точно като на джет.

— Никак даже, полковник. По някой път си мисля, че трябваше да стана механик водач на танк.

Вятърът се усилваше. Самолетът ту се втурваше напред, ту се килваше встрани или пък забиваше нос надолу, замираще като че ли на място и след това подновяваше танца отново и отново.

— Дръжте се здраво! Майтапът тепърва започва! — изкрещя пилотът.

Ремъците сякаш искаха да разкъсат тялото на Мортън. Самолетът се мятеше на всички страни, останал сякаш без управление. Главата му се забиваше със страхотна сила ту в капака на кабината, ту с не помалка сила се отмяташе назад към облегалката. Те се гмуркаха с рев в мрака. Двигателите пищяха като побеснели зли духове. Крилете сякаш всеки момент щяха да се откъснат от корпуса. Самолетът с олюляване се спускаше към побелелите върхове, после отново се вдигаше. Дъждът барабанеше по капака на кабината, сякаш ги обстрелваше картечница, чиито куршуми никога не свършваха.

— Радиално разстояние от окото — тридесет километра!

Самолетът бавно се промъкваше към сърцето на „Синди“, измъквайки се със зъби и нокти от всеки километър. Шумът от вятъра бе достигнал демонична мощ — дълбок ѝ басов рев, какъвто Мортън никога не бе чувал. Той се стараеше да залепне за седалката, гушеше глава в раменете си и се чудеше колко още може да изкара така. Самолетът се подмяташе напълно безпомощно из абсолютно черното небе.

Внезапно ужасната нощ се вдигна като завеса и кабината се изпълни със странна жълтеникава светлина. Вятърът рязко утихна.

— Окото — извика пилотът и гласът му изведнъж прозвуча необичайно високо. — Погледнете. Малко хора виждат такава гледка.

Мортън се огледа. Прекосяваха огромна, затворена отвсякъде площ, окъпана в слънчева светлина. Отвсякъде бяха обградени от черни облаци, въртящи се спираловидно нагоре. Обаче въздухът в самото око бе свършено неподвижен.

— Скоростта на вятъра около нас е над четиристотин и петдесет километра в час. И барометърът пада. На излизане зорът ще е още по-голям.

Пилотът насочи носа на машината надолу и я хвърли право в черната стена. Секунда по-късно двамата вече излизаха от окото на „Синди“ и отново се мушкаха в тялото ѝ, удряни и подмятани на всички страни. Потен и разтреперан, Мортън стискаше седалката. Нямаше представа колко пъти самолетът се подмяташе из тъмата, колко пъти жестоко го подхвърляше нагоре-надолу, колко пъти си

блъсна главата напред и назад, ремъците се впиваха в тялото му, а ревът на вятъра заплашваше да спуга тъпанчетата му.

После в слушалките се чу гласът на пилота:

— Излязохме!

Яростният вой отстъпи място на обикновена буря. Зад тях черната стена изчезваше назад.

От предната седалка пилотът викаше радиорубката на *Юнайтед Стейтс*. Двадесет минути по-късно, при условия на лоша видимост и сипещ се дъжд, той извърши съвършено кацане на палубата му, а след още петнадесет минути един от катерите на самолетоносача откара Мортън на брега на остров Хонконг. Облечен в дадените му назаем груби дрехи, той приличаше на най-обикновен моряк.

[1] Маса, на която с помощта на макети се пресъздава бойна ситуация, метео-обстановка, курс на бойна техника и др. — Б.пр. ↑

15.

Капитан Яобан Ченг натискаше педалите на велосипеда по Чанган Авеню, най-широкия и най-големия от величествените булеварди в Пекин. От двете му страни ранобудни работници вече се изсипваха от страничните улици, разговаряйки помежду си на висок глас, за да надвикат високоговорителите, закачени почти на всеки уличен стълб. Гърмящата навсякъде маршова музика от време на време прекъсваше и тогава от фуниите предаваха новини. Според Яобан днес хората викаха, защото шумът означаваше, че не си сам в тая мизерия наоколо.

От срещата си с Дейвид насам той бе започнал да гледа на Китай с друго око. Диктатура като никоя друга по света, управлявана по най-съвършената система: народът следеше народа. Докладването на всяко отклонение от партийната линия — имаше си хора за всичко, дори за работи като секса и брака, и така си вървеше от раждането, та чак до приетия и одобрен от партията ритуал на погребение — се възнаграждаваше с по-трудно намирани на пазара продукти, с разрешение за пазаруване в специални магазини и с привилегията да изпратиш децата си да учат в по-добро училище. Именно този Китай той бе започнал да мрази и бе решен да опита да помогне това да се промени, да даде на всички около него шанса да усетят радостта и значението на думата, която нямаше еквивалент в техния език. Думата бе демокрация. Тук, на „Чанган“, той знаеше защо хората поглеждаха към рамото му, бързо отвърщаха погледи и гледаха да се махнат от пътя му. Тези две сребърни звезди с щанцирани върху тях лъвски глави означаваша, че той е на специална служба. Човек, от когото наистина всеки би трябвало да се плаши.

На пресечката милиционерът му махна да продължава, вдигайки палка да спре отсрещното движение, и му отдаде стегнато чест. Такова подлизурско поведение бе нормално за система, в която армията и партията бяха в симбиоза: едната хранеше и подкрепяше другата срещу народа — и обратно. Сега отново му се предоставяше случай да

спре това. В края на последната му смяна Кяо Пин го бе назначил, да отговаря за стаята с картите. В един изпълнен със страх момент той се запита дали това повишение не е някакъв дяволски капан да проверят верността му. Но Кяо Пин бе обяснил, че му трябва остър, реагиращ бързо на промените ум.

Яобан сви към уличния пазар. Във въздуха се носеше острият мирис на подправки и всевъзможни корени. Слезе от колелото и го забута между сергиите на месари, извадили стоката си на показ: жаби и змии от поречието на Яндзъ, сухоземни и морски костенурки от делтите, пъхнати в клетка котки, хванати в покрайнините на града. Клиентите ги мушкаха с пръчки, мъчейки се да преценят колко месо има под козината. Продавачите ловко извиваха вратовете на всяко избрано животно. Той се спря и загледа как един готвач приготвя сложна смес от деликатеси. Готвачът извърна поглед от него. Яобан продължи напред, минавайки покрай сергии, на които предлагаха вина, приготвени от бамбукови листа, цвят от кайсия и женшен.

Пред една чайна той подпря колелото във на стената и влезе в претъпканата и изпълнена с тютюнев дим зала. От един магнетофон гърмеше народна музика, мъчеща се да заглуши транзистора, предаващ непрекъснато новини. Без да обръщат внимание на шума около себе си, клиентите невъзмутимо четяха вестниците си. С всяка чаша даваха и безплатен вестник. Откакто се появи първата обява за кухненски работник в *Пийпълс Дейли*, той идваше тук всяка сутрин да прегледа вестника и да пийне чаша чай.

Днес цялата първа страница бе посветена на речта на председателя Ху, изнесена пред Политбюро и възвеличаваща борбата на Китай за мир. Яобан се подсмихна. Знаеше, че всичко това е лъжа. Обърна страницата и сърцето му трепна. В колонката за обяви под рубриката „Предлагам работа“ се мъдреше още една обява за кухненски работник.

Той плати сметката и излезе от чайната, прехвърляйки още веднъж наум инструкциите, които Дейвид му бе дал за предаването.

Минути по-късно Яобан мина с велосипеда си покрай часовете пред портала на Жонанхай и изчезна зад лакираната решетъчна врата, предназначена да пази комплекса на управляващата върхушка от зли духове. От другата страна на езерото видя председателя Ху и Кяо Пин

да изпълняват техния *тайджикуан* — традиционните упражнения по бойни изкуства, с които почти всички китайци започваха деня си.

На *Родина* цареше познатият всекидневен ред на подводница в открито море. Отрязана от повърхността от триметров пласт полярен лед, времето се измерваше с вахтите — четири часа дежурство, четири часа почивка. Всяка сутрин Марло тръгваше на обичайната си капитанска проверка. Днес вече бе проверил офицерските каюти и хамаците на екипажа, провесени в ракетното отделение. Сега, когато торпедата ги нямаше, капитанът бе разрешил на някои членове от редовния екипаж да спят в подобните на пещери цилиндрични тръби.

Когато влезе в каюткомпанията, няколкото офицери, насядали около масата с чаши кафе в ръце и цигари в устата, скочиха на крака. Той огледа каютата. Тук нямаше за какво да се захване.

— Кой е на вахта в командния отсек? — попита Марло.

— Щурман Тарински, другарю капитан — каза един от офицерите, за първи път излизащ на плаване.

— Другарят щурман Тарински — поправи го Марло. — На тази лодка все още използваме пълните звания!

— Тъй вярно, другарю капитан.

Марло изхъмка, затвори вратата зад себе си и пое по централния коридор, водещ към командния отсек. Спря малко в корабната библиотека — голяма колкото килер каюта, с лавици, претъпкани с цензурирани книги и периодика за екипажа. Сам бе подбирал материалите. Тъкмо се канеше да продължи, когато видя ъгълчето на някакво списание, подаващо се между две политически издания. Издърпа го навън и лицето му помрачня. На корицата имаше гола жена. Той прелисти страниците, пълни с еротични снимки.

Стиснал списанието с два пръста, Марло продължи с бързи крачки към командния отсек. Той представляваше ярко осветено помещение, претъпкано с монитори, осцилоскопи и всевъзможни електронни съоръжения. Дузина мъже бяха застанали по местата си, реагирайки на донесенията на акустиците, които, от своя страна, седяха със слушалки на ушите и приемаха данните, предавани от датчици, монтирани по корпуса на подводницата. Лейтенант Тарински бе застанал пред цяла батарея от циферблати и уреди, показващи

местоположението на *Родина* в момента, скоростта и разстоянието от дъното.

— Другарю лейтенант Тарински! — извика Марло рязко и вдигна списанието пред очите му.

— Другарю капитан! — извърна се щурманът и се изпъна в положение мирно.

— Обяснете как това се е озовало в библиотеката!

Тарински хвърли бегъл поглед на списанието.

— Съвсем не знам, другарю капитан.

— Вие сте на вахта! Вашата работа е да знаете какво става на борда!

— Разрешете да го видя, другарю капитан — протегна учтиво ръка лейтенантът.

Марло му подаде списанието. Щурманът разгледа корицата.

— Датата, другарю капитан. Отпреди три години е. Спокойно би могло да бъде тук още преди вие да сте поели командването.

Тарински му върна списанието.

— Внимавайте какво говорите, другарю лейтенант! Тогава проведох пълен оглед.

— Тъй вярно, другарю капитан! — изпъна се отново Тарински.

— Тогава обяснете как е попаднало в библиотеката!

— Съвсем не знам. Но бих искал да ви напомня, другарю капитан, че вие проведохте пълен оглед веднага след като се потопихме. По това време аз бях на вахта тук. И оттогава съм все тук, като се изключи краткият сън.

— В момента вие временно командвате кораба! Безопасността — във всички значения на думата — на екипажа лежи на *ваши*те рамене. А това означава и неговата морална безопасност.

— Тъй вярно, другарю капитан!

Потискащата тишина бе нарушена от Тарински:

— Разрешете да доложя, другарю капитан!

— Говорете.

— Като временно изпълняващ длъжността командир, предлагам списанието да бъде унищожено.

С крайчеца на окото си Тарински видя как останалите с усилие се мъчат да запазят лицата си сериозни. С твърда крачка той застана зад един от тях.

— Ти! Вземи това нещо и го хвърли в тоалетната!

Матросът взе списанието и изхвъркна от командния отсек. Смръщил вежди, Марло погледна още веднъж Тарински и излезе, за да поднови обиколката си. Този път Тарински се измъкна. Хубаво да внимава в картинката! Това, че бе добър в работата си, съвсем не означаваше, че трябва да пренебрегва устава. Марло инстинктивно докосна джоба си отпред. Никога не се разделяше с устава. В него си имаше правила за всичко и не бе зле Тарински да помни това.

Загледан от прозореца на хотела към водите на залива, Мортън още чуваше яростния рев на „Синди“ в ушите си и подът на стаята като че ли се люлееше и пропадаше нагоре-надолу. Но небето вече се проясняваше, след като тайфунът тръгна на север покрай китайския бряг. Над Новите територии вече кръжаха самолети, чакащи реда си за кацане.

Зад него Дани отново заговори с дрезгав глас и свито гърло:

— Не виждам причина да променяме плана й...

Дани току-що бе казал на Мортън, че преди няколко часа Анна е тръгнала с влака за Пекин. Сега вече би трябвало да е пресякла границата на път за Кантон. Мортън обърна гръб на прозореца.

— Не хвърляй вината върху себе си, Дани. Нямахме как да се свържа с теб.

Телефонните връзки на Хонконг с останалия свят, нарушени от „Синди“, бяха възстановени чак когато Мортън стигна до хотела. Тогава успя да предупреди групата, че пристигането им в колонията е известно.

— Анна знае как да се погрижи за себе си — каза Томи.

Мортън го погледна с бърз изучаващ поглед.

— Преди да тръгне, вечеряхме заедно. Беше добре, полковник — добави Томи. Бе усетил у нея увереност, чувство за самоконтрол. И още нещо, за което не бе много сигурен, но и да беше, пак нямаше да го каже на полковника. — Може би Кяо Пин ще си помисли, че сме от охраната на президента — предположи той.

Мортън прокара длан през лицето си.

— Да се надяваме.

Последните няколко дни го бяха докарали до границата на човешката издръжливост.

— От Савенко дойде разрешението да използваме руското посолство в Пекин за база — каза Дани.

Мортън отново се извърна към прозореца. Вятърът бе отслабнал и не блъскаше дъжда по прозорците с такава сила. „Синди“ само малко бе поокъпала колонията. На Кай Так кацаше поредният самолет. Полетът на Кейт Баскин от Монреал, който бе отклонен към Банкок, се очакваше след около час.

Джонките и сампаните се измъкваха от укрытията си. В залива като огромен остров от сива скална маса се издигаше корпусът на самолетноносача *Юнайтед Стейтс*. Мортън се извърна към стаята и Дани отново се обади:

— Мога да се обадя през „Бостар“ на руснаците в Пекин. Могат да изпратят хората на Савенко да посрещнат влака на Анна на някоя гара. Тя ще пътува с него още около двадесет часа.

„Бостар“ бе абсолютно сигурен предавател/приемател с батерийно хранване и вграден заглушител, който се намираще в куфарчето на Дани.

Мортън поклати глава:

— При този тайфун, който всеки момент ще се стовари по континента, няма никаква гаранция, че летищата им ще бъдат отворени. Кажете на руснаците да изпратят екип на пекинската гара. Щом Кяо Пин знае, че е на този влак, може просто да я изчака да пристигне.

Той хвърли поглед на останалите двама от екипа.

Кой от вас я изпрати до гарата?

— Аз. — Това беше очилатият оперативен агент, който бе участвал в теста на Томи със симулатора. — Качих я на влака и го изчаках да тръгне. Беше точно по време на бурята. Наоколо нямаше никой — добави той накрая.

Томи вдигна глава от самолетните разписания, които гледаше.

— След два часа има полет на китайските аеролинии за Чанша, полковник. Там Анна трябва да се прехвърли на друг влак. Бих могъл да се кача на влака там и да продължа с нея до Пекин.

Мортън забеляза стиснатите челюсти на Томи и израза на очите му. Момчето бе готово да убива заради нея. Надяваше се да не се стига

дотам.

— Искам да отидеш директно в Пекин заедно с баща ти. Имаме съвсем ограничено време за срещата на площад „Тянанмън“. Яобан ще ходи там само три поредни дни и след това ще спре.

Мортън се извърна към оперативния агент:

— Ти отиващ до Чанша, наемаш кола, вземаш Анна и я откарваш до Пекин.

Човекът тръгна да се подготвя за пътуването. Мортън се обърна към останалите агенти и им каза да наблюдават апартамента на Хенеси Авеню, в който работеше Сузи. Когато Дани приключи с обаждането си, Мортън кимна и на него да тръгва.

След като вратата се затвори, Мортън се обърна към Томи. Момчето много му напомняше за Симон — същия съчувствен поглед, същата скованост и резервираност. Запита се дали ако майка му бе жива, щеше да настоява за приемането му в „Хамър Форс“ така, както бе правил това Дани. Но така или иначе момчето бе тук и никак не му бе лесно да каже това, което трябваше.

— Ще ти кажа това само веднъж. Томи. Колкото и да искаш да отидеш с Анна, забрави за това. Твърде много надежди се възлагат на нея, за да си позволим да ги загубим. Освен това тук съм въвел едно абсолютно правило: никакви връзки между членовете на „Хамър Форс“. Работата не го позволява. Ако не можеш да приемеш това, сега му е времето да се оттеглиш. — Мортън протегна ръка и я постави на рамото на Томи, пускайки в ход пестеливата си усмивка. — Може би трябваше да ти кажа това още преди да се качиш в симулатора, но мислех, че баща ти ти го е казал.

Усмивката му угасна, той се отдръпна назад и не отдели поглед от лицето на Томи, докато не видя, че нещо в него сякаш угасна също като усмивката.

— Разбрано и прието, полковник — каза Томи дрезгаво.

Мортън отново се обърна към прозореца. Най-неприятната част от работата бе, че не знаеш дали си предвидил всичко.

Привършили със сутрешните упражнения при езерото, председателят Ху и Кяо Пин тръгнаха към банята на комплекса. Приближавайки към сградата без прозорци и с покрит със зелени

керемиди покрив. Върховният водач махна към групичка малки и сухи фигури. Ясно се чуваше как се карат за нещо.

— Чуваш ли ги? — промърмори той презрително. — Едно време тия хора управляваха земята си. А сега това, което им е останало в главата, са само цитати на Мао. „Марксистко-ленинска практика“, „идеологическа гъвкавост“. Великият кормчия бе вече в доста напреднала фаза на параноята си, когато ги дрънкаше тия неща.

— Докато се карат, няма да имат време да се съюзят срещу плана — каза Кяо Пин, докато двамата бавно крачеха по застланата с чакъл алея към банята.

Председателят Ху сви вежди.

— Да, но накрая се съюзиха срещу Мао.

Кяо Пин изхъмка.

— Грешката му бе, че мобилизира младежта. Даде на милиони тийнейджъри власт, надхвърляща рамките на техните разбирания. Те я обърнаха срещу учителите си, срещу всеки. Спомням си онази нощ, в която те унищожиха всички домашни любимци по къщите. Всяка котка, куче, птичка, всяка рибка бяха избити от червеногвардейците само защото Мао бе казал, че да имаш домашни любимци било буржоазна отживелица. На другия ден той обяви и шаха за такъв. Запаляха се милиони огънове и в тях гвардейците изгаряха дъските и фигурите. Седмица след това той им заповяда да изгорят и колекциите от марки. И след всеки пожар хората го намразваха все повече и повече. Този път ще бъде различно. Народът ще бъде с нас, защото ще види възможността да се облагодетелства.

Революцията, която, той си представяше, щеше да бъде различна от тази на Мао. Само след един блестящ ход от тяхна страна Япония и Америка щяха да се хванат за гушите. И след това Китай щеше да се превърне в господар на положението. Повече нямаше да се налага да моли за чужди инвестиции. Или да изпраща най-умните си и блестящи младежи да учат в чужбина. Светът щеше да идва в Китай и да моли. Това бе страхотен план, много по-добър от нищо и никаква схема, която американският президент предлагаше. Не бе нещо повече от обикновено ръкоблудстване.

— Как напредва Тамасара? — попита председателят Ху, щом двамата влязоха в банята.

— Продължава с експериментите. Но ме уверява, че всичко щяло да бъде готово — увери го Кяо Пин.

Влязоха в една от съблекалните и започнаха да се събличат.

— А Казенко? Дали наистина ще ни даде на разположение атомните си подводници?

— Сигурен съм, че ще усети предимството от присъединяването на Русия към Велик Китай, а дано и на някои от другите републики — отвърна Кяо Пин.

Това щеше да бъде Монголска империя, каквато могъщият Чингис хан едно време дори не е сънувал. Единствените ѝ граници щяха да опират в космическото пространство.

Двамата тържествено се натопиха в кристалночистата топла вода в басейна и се оставиха на грижите на теляците. После, увити в хавлии така, че им се виждаха само очите, двамата мъже легнаха на две съседни легла и бързо заспаха.

По едно време се появи човек от охраната и донесе клетъчен телефон.

— Директорът настоя — прошепна той, преди да се оттегли.

— Да — каза Кяо Пин в слушалката.

— От граничния пункт с Макао докладват, че във влака за Чанша пътува някаква канадска гражданка — каза директорът на Обществена безопасност.

Без да каже дума, Кяо Пин прекъсна връзката и се облегна на възглавниците, заслушан в хъркането на председателя Ху. После вдигна отново телефона и започна да дава заповеди.

В терминала на Кай Так въздухът бе горещ, влажен и ухаеше на пот въпреки климатичната инсталация. Залата, както винаги, бе пълна. Мъже, жени, деца, бебета. Повечето бяха от богати местни семейства, тръгнали да полагат основите на ново начало в живота. Европейците бяха по-малко, ликвидирали всичките си авоари тук и тръгнали навън със същата цел.

Мортън бе заел добра позиция, даваща му възможност да наблюдава плъзгащите се врати, водещи към митницата. Само преди няколко минути по високоговорителите бяха обявили, че закъснелият

самолет от Монреал се е приземил. След малко Кейт трябваше да се появи.

До информационното бюро бе застанал полицай с безстрастно лице. Само преди няколко минути бе разговарял по телефона на бюрото. Оттогава не изпускаше изхода на митницата от очи. Един от оперативните работници бе засякъл разговора с устройството, монтирано в ревера му, и по ларингофона си го бе предал дума по дума на Мортън, който също имаше мъничък микрофон, закрепен зад ухото му. Така работеше Тунг Шай. Подкупва полицай, който да следи пътниците. Би подкупил и цялата шибана хонконгска полиция, ако можеше. Никаква класа. Не като Кяо Пин. Той беше първокласен злодей. Такъв и трябваше да бъде, след като си е дал такъв труд, за да доведе Игор Тамасара при себе си. За такова нещо се искаше особено гадно подсъзнание.

Томи и Дани бяха на опашката за пекинския полет. Засега никой не им бе обърнал никакво внимание.

— Хайде — каза Мортън в своя ларингофон.

Двамата оперативни работници се приближиха към полицая и с възмутени гласове се оплакаха, че им откраднали багажа. Хванаха полицая за ръкава и го задържаха към терминала, за да разследва случая. Скоро около тях се събра малка тълпа, която започна да настоява да направи нещо. Да ти откраднат багажа на Кай Так бе нещо съвсем обикновено. Ядосаният полицай нямаше какво да стори и напусна наблюдателния си пост, отстъпил пред упоритите оперативни работници.

Мортън се приближи към изхода от митницата и тихо почука на вратата. Тя се отвори няколко сантиметра и отвътре надникна служител, който го изгледа подозрително.

— От Военноморския флот на САЩ съм. Отговарям за транспорта. Имам няколко моряци, пристигащи с полета от Банкок. Искам да ги прехвърля веднага на самолета за Манила — изрече на един дъх той и тикна под носа на служителя пропуска, който му бяха дали от *Юнайтед Стейтс*.

Човекът кимна и отвори вратата.

16.

Помъкнала чантата си, Кейт Баскин се влачеше уморено към дамската тоалетна. Дългият полет я бе изтощил и тя се чувстваше като изстискана. Един имиграционен служител я бе гледал с втрещен поглед, сякаш виждаше, че отдолу няма сутиен и кафявото петно на гърдите ѝ — едри и стегнати — прозира през бялата блуза. Тя го бе фиксирала с бледосините си очи, промърморвайки някаква мръсотия на кантонски. Оня се стресна и се смути. Такива бяха мъжете тук — само ги предизвикай и те започват да се дърпат.

Бе висока и стърчеше с цяла глава над чакащите около багажната лента. Към тази височина природата бе добавила руса коса, подрязана до раменете, и лека, гъвкава походка — останала ѝ от времето, когато беше студентски първенец на средни разстояния.

С крайчеца на окото си тя забеляза висок и широкоплещест мъж, застанал до багажната лента. Не бе пътувал в самолета. Но изглеждаше уморен като нея.

По-голямата част от полета ѝ бе минала в четене на резултатите от изследванията на баща ѝ, събрани от него в една папка. Винаги ги носеше със себе си, когато отиваше да се види с него. Татко най-много обичаше да прекара вечерта, спомняйки си с нея тези първи години. Макар че така и не ѝ даде сърце да му каже, че повечето от тези ранни работи са безнадеждно остарели. Никой вече не си даваше труда да подлага опитни плъхове на микроватово бомбардиране. Или пък да използва кучета, за да докаже, че лъч с ултрависока прецизност предизвиква мускулна слабост. Електромагнетизмът бе отишъл далеч по-напред.

И въпреки това, някои от изводите на татко бяха все още твърди опорни точки. Като например онзи експеримент, когато влезе в една изолирана камера и се подложи на бомбардировка с импулсен микровълнов лъч, който му носеше предварително записани на лента подсъзнателни заповеди. В протокола татко бе записал, че в главата му звучали някакви безплътни гласове, които му казвали какво да прави.

Но най-странното нещо било, че по време на експеримента той не могъл да си спомни, че сам е направил записа с тези заповеди.

Малко след това Управлението повече не пожела да се ползва от услугите му. От ония далечни години бе останала само тази папка. Бе ѝ я дал, преди да замине за Боракаи, надявайки се записаното в нея да ѝ помогне в собствената ѝ научна работа. В нея тя се натъкна на татковите наблюдения върху едно явление, което от години заливаше Съединените щати — радио, звучащо като електронен кълвач. Хиляди жители на много американски градове се бяха оплакали от налягане и болка в главата, от чувство на тревога, отпадналост, липса на координация и неспособност да вземат решения, след като са го слушали.

Татко бе решил, че сигналът е някакъв вид оръжие, предназначено за промиване на мозъка. Под това си заключение той бе написал името на Игор Тамасара, подчертавайки го и обграждайки го, за да посочи важността му. Полковник Мортън също бе споменал това име.

Вече няколко пъти си бе задавала въпроса как ли изглежда. От разговора ѝ с него по телефона тя не бе успяла да си състави някакъв физически образ. Гласът му обаче бе твърд и решителен.

Кейт се запъти към тоалетната. Беше празна, ако не се смята старата китайка, бършеща пода. Кейт ѝ се усмихна и отиде в края на редицата мивки. Оставила чантата си на пода, тя пусна водата да пълни мивката. Чистачката бе спряла работата си и я гледаше. Кейт отново ѝ се усмихна и натопи глава във водата. Постоя така малко, после я извади и повтори процедурата още два пъти. Накрая прокара пръсти през косата, за да я изтегли назад. Избърса лицето си със салфетките и хвърли поглед в огледалото над мивката. Кожата ѝ възвръщаше свежестта си. Отново се почувства човек — поне толкова, колкото бе необходимо, за да се види с този полковник Мортън. А докато стигне до хотел „Мандарин“, може би щеше да се почувства готова и за вечеря. Вдигайки чантата си и отправяйки още една усмивка на чистачката, Кейт излезе от тоалетната.

Запъти се към багажната лента, но забеляза, че мъжът, когото бе видяла малко преди това, се насочва към нея. В ръката му бе нейният куфар. Тя спря, отправила въпросителен поглед към него.

— Не ми приличате на пиколо от „Мандарин“ — каза тя.

Мортън поклати глава:

— Не съм дори и администратор.

— Тогава трябва да сте полковник Мортън.

— Дейвид Мортън. — Той се усмихна. — Не си падам много по званията.

— Затова пък си падате по изненадите, като посрещате хората на летището, вместо да се придържате към уговорките — усмихна се и тя.

— Само във вашия случай.

Усмивките не слизаха от лицата им.

— Защо така?

Мортън ѝ каза. После ѝ разказа какво трябваше да правят.

Дългото пътуване на север се бе превърнало за Анна в досадно бреме. На границата документите ѝ бяха взети от един войник и ѝ ги върнаха чак когато влакът бавно започна да се измъква от района на делтата на път за планините.

Самото заминаване за нея бе като някаква невидима бариера, отделяща я от близкото ѝ минало и помогнала ѝ сякаш да се завърне по-лесно към истинското ѝ аз. Веднага след като целуна Томи за довиждане, разбра, че е направила грешка. В очите му за миг се появи израз, който тя съжали, че е предизвикала. Веднъж професорът ѝ бе казал, че е родена чаровница, но в този момент нямаше намерение да очарова Томи. Когато се видят в Пекин, ще му каже истината: че никога не смесва работата с удоволствието. А междувременно ще престане да мисли за него, ще престане да мисли за каквото и да било, с изключение на ролята, която трябваше да изиграе — писателка, попиваща всичко около себе си.

Пътуваше в меките канапета на най-люксоznата класа. Бяха поръбени с фина дантела, а по подовете постилаха бамбукови стелки, на тясната масичка до прозореца бяха сложили някакво цвете в саксия, а до него — порцеланови кани. Въпреки че бе платила и четирите места в купето, това нямаше никакво значение. Веднага след граничния пункт трима китайски военни бяха заели останалите места и обгърнати в тютюнев дим, говореха помежду си на висок глас, без да ѝ обърнат никакво внимание. Няколко часа по-късно бяха слезли на

някаква гара, пак без да покажат с нещо, че са забелязали присъствието ѝ.

Вън в коридора правостоящите — главно жени, облечени в еднакво безлични куртки и безформени панталони — продължаваха да хвърлят погледи в купето, грижовно стискайки в прегръдките си новите придобивки от Хонконг — телевизори, радиокасетофони, кухненска техника. Прибираха се истински доволни от себе си у дома. Над шума от разговора им гърмяха звуците от високоговорителите, поставени и в двата края на коридора: музика и песни, прекъсвани от време на време от съобщения.

Заедно с билета ѝ бяха дали и карта на маршрута. Но в плетеницата от долини, хълмове и планини ѝ беше много трудно да разбере къде се намира.

Картата бе като самите китайци. Неизбродим лабиринт от парадокси, както ги бе нарекъл професорът при психоподготовката ѝ за тази мисия. Част от тази подготовка бе посветена на китайските методи за водене на разпит. Професорът бе казал, че по-голямата част от техниката им вероятно е на повече от хиляда години и въпреки това толкова ефективна, колкото и повечето от съвременните медикаменти. Китай е превърнал пречупването на съзнанието в изкуство, бе ѝ казал той. Единственият начин да окажеш съпротива е да спреш да мислиш така, както се мисли на Запад. Бе я накарал да чете философското учение на Конфуций и да овладее физическото възпитание на *тайджикуан*. А междувременно я бе държал с белезници и качулка на главата в единична килия, подлагана ту на нетърпим студ, ту на непоносима жегга, принудена непрекъснато да слуша порой от монолози, прекъсвани от нескончаема музика. Помнейки напътствията му, тя бе оцеляла. Професорът бе казал, че освен Мортън, никой не е по-подготвен от нея да общува с китайците.

Влакът спираше на най-неочаквани места. Самотна фабрика, построена до линията, малко селце, където човек не би могъл да познае от какво се препитават жителите му, ако не е повесената от покривите царевица. Веднъж дори целият влак потъна в тишина, когато от него свалиха ковчег и го оставиха пред гробището на някакво забутано място.

Късно същия следобед влакът спря до едно крайпътно кафене. До прозореца на Анна се приближи човек с поднос! Тя си избра

няколко пластмасови кутии и плати. Бобеното пюре и ивиците месо, увити в зелени листа, както и резените месо от морски таралеж бяха отлични. След това Анна затвори очи и се отдаде на медитация. В тези дълги периоди на тотална изолация, които професорът ѝ бе заповядал да прави, тя се бе научила да се съсредоточава и да приучава тялото и съзнанието да преминават на съвсем нови релси. Отначало успяваше да го направи само за кратко време, но постепенно се научи да прекарва дълги часове в отпуснато, но будно състояние.

Когато най-сетне отвори очи, влакът спираше на някакво малко градче и пътниците се качаха с обичайната си припряност. В купето влязоха трима мъже и безцеремонно заеха свободните места. Тя им се усмихна, но те продължиха да разговарят оживено помежду си, като че ли това щеше да ги отдели по някакъв начин от присъствието ѝ.

Вратата се отвори и вътре влезе кондукторът, който премигна от изненада, като я видя.

— Защо пътувате сама? — Английският му бе изненадващо ясен.

— Аз съм писателка и пътувам, за да събера материал за новата си книга.

— От коя група сте? — попита я той, все едно че не бе чул.

— Писателите нямат групи.

— Всички писатели са към *дануей* — възрази той. — Трябва да имате *дануей* номерче!

— Но не и канадските писатели. — Анна бръкна в джоба си за паспорта и документите, после ги подаде на кондуктора.

Оня ги приближи толкова близо до лицето си, сякаш искаше да ги помирише. След това ѝ ги върна.

— Сама ли сте? — попита той отново, разколебан.

— Сама. Съвсем сама.

Той погледна останалите и поклати глава, после отново вторачи поглед в билета на Анна.

— Защо ви трябва четири места за един човек?

Анна се усмихна. Чак сега разбра. Извади от чантата си малък касетофон и му го показа.

— Обичам да записвам впечатленията си на касетка и е по-лесно, когато съм сама.

Така няма да смуцавам останалите.

Един от спътниците ѝ се пресегна и измъкна машинката от ръката ѝ. После внимателно я огледа, след което я предаде на другарите си. Един след друг те я разгледаха също така внимателно и основно, разговаряйки помежду си с недоумяващи изрази на лицата. Кондукторът гледаше Анна с растящо смущение.

— За какво ви е това? — попита той най-сетне, сочейки касетофончето.

— Има толкова много неща, крито виждам и трябва да запомня. Не мога обаче да запомня всичко, затова го записвам.

Тя кимна към прозореца. Слънцето залязваше, багрейки околността в наситенооранжева светлина. Обкръжаващите ги отвсякъде планини сякаш се приближиха към тях. Тя отново се усмихна на кондуктора. Той обаче поклати глава, твърдо решен да се върне в познати води.

— А как така пътувате без *дануей* номер?

— Ще си взема веднага щом стигна в Пекин — обеща тя.

Реакцията бе моментална.

— Ааа, Пекин! — каза той, като че ли това обясняваше всичко.

Кондукторът се обърна към останалите и им заговори бързо. Те не сваляха съсредоточени погледи от нея. Мъжът, който бе взел касетофона ѝ, се пресегна, взе картата на маршрута ѝ и заби късия си пръст в нея, проследявайки целия път до Пекин. Като свърши, той се обърна към останалите, сякаш горд с умението си да се ориентира по карта.

— Ааа! — пропяха хорово останалите. — Ааа, Пекин!

Анна се усмихна. Тези хора не всеки ден виждаха човек да пътува до столицата, камо ли пък жена, пътуваща сама и без *дануей* номер.

Кондукторът ѝ върна касетофона.

— Ааа, Пекин! — пропя отново той, преди да излезе от купето.

Тод Харпър винаги се бе гордял, че е от онзи тип телевизионни репортери, обръщащи внимание повече на частта, а не на цялото — пронизателни сиви очи, проникващи и през многото диоптри на някой интервюиран с труден характер, челюст, която като че ли винаги бе

готова за борба. Силните на деня във Вашингтон обикновено го избягваха.

Затова той бе леко изненадан, когато преди около час в офиса му позвъни Бъд Емерсън. В тазсутрешното предаване *Днес* бившият министър на труда бе подложен на сериозна обработка заради постоянните му нападки към президента. Тод знаеше, че зад гърба му е Фицпатрик. В този град по-добър политически убиец от Марти нямаше. Вместо да снишава глава, Емерсън я вдигаше високо — без подкрепата на Фицпатрик не би посмял. И сега по телефона му бе казал, че иска да сподели с него нещо важно.

Подкарал към мястото на срещата им, Тод си припомни какво знаеше за Емерсън. Хората свързваха образа му с мрачната фигура на човек със здраво затворена уста и неусмихващо се лице. Но умът му бе остър, пресметлив и понякога способен да предприема недотам позволени действия. Дали затова бе избрал паркинга на Хейнс Пойнт за място на срещата? Може би Емерсън имаше да му каже нещо ново за неуспеха на президента да отвърне по-твърдо на японците. Реакцията на Белия дом към убийството на посланика Линкълн бе наистина класически пример за проба на рефлексите.

Тод влезе в паркинга и видя, че Емерсън е паркирал своя „Линкълн Континентал“ в другия му край и седи зад волана. Извърна глава към паркиралия до него Тод.

— В моята или в твоята? — попита Тод през сваленото стъкло.

— В моята — отвърна Емерсън.

Сядайки на предната седалка до Емерсън, Тод го огледа с професионален поглед.

— Не ми приличаш на някой, току-що сдъвкан и изплют пред очите на цялата страна — каза той бодро.

— Когато президентът те натири с трънен венец на главата, едно-две убождания повече нямат значение.

— Може ли да те цитирам?

— Не.

Емерсън му отправи рязък поглед.

— Ясно се изразих, мисля, че това е строго извън протокола?

Само се шегувам, Бъд. — Тод отново го измери с поглед.

— Може ли да те наричам Бъд?

Емерсън не сваляше втренчения си поглед от Тод. Дълго и задълбочено бе мислил на кого да се обади. Познаваше цяла дузина вашингтонски репортери, които знаеха как трябва да се отнесат към това, което имаше да каже, но нито един от тях не би поискал да се обръща към него на малко име. Бе се спрял на Харпър, защото той можеше да даде на фактите допълнителен тласък. И бе достатъчно нахален за това.

Емерсън кимна:

— Разбира се... Бъд е чудесно.

Тод се отпусна в седалката, притиснал колене в таблото.

— И така... За какво става въпрос? Да не би японците да са нападнали Хавайските острови? — Гласът му продължаваше да е безгрижен.

— Китай — изтърси Емерсън изведнъж. — В Белия дом мътят нещо по този въпрос. Започна още преди да ме изритат и продължава и досега.

— И какво започна? — Безгрижието бе изчезнало от гласа на Тод.

— Само през изминалата седмица Сайръс Вос ходи два пъти до Пекин и се връща. А Такър Симпсън е събрал някаква работна комисия в приземния етаж на Белия дом и оттам координират всичко.

Тод не се постара да скрие разочарованието си:

— Вероятно се касае за предстоящия престой на президента в Хонконг. Знаеш го какъв е Так. Всичко да изпипа, всички да инструктира. Докато стигнат до Хонконг, и президентът, и свитата му ще знаят за Китай повече от самите китайци.

Емерсън поклати глава:

— Не е Хонконг. Сведенията, които Так събира, се отнасят за континентален Китай. И те представляват огромен списък от всички неща, които в момента липсват на Китай.

Интересът на Тод продължаваше да е на същото ниво.

— Може би на предстоящата конференция в Манила президентът смята да изнесе реч за нарастване на търговския стокообмен с Китайската народна република — предположи той.

Емерсън изчака издигналият се от Националното летище самолет да набере височина. Вечерният пиков час в небето приближаваше.

— Има нещо повече от това, Тод. Сигурно има, защото всичко се пази в тайна. Всичко е така нагласено, че не изтича повече от минимално необходимото. И посветените хора са сведени до минимум. Има нещо повече.

— Колко повече? — запита незаинтересовано Тод. Нямаше нужда отново да изпада във възторг.

Емерсън вторачи поглед в него. Знаеше, че да надуеш някоя история и да я пробуташ на Тод в такъв вид бе най-добрият начин да я спукаш като сапунен мехур.

— Мисля, че президентът планира някаква сделка с Китай, за да се опита да закове Япония на място — каза той най-сетне.

Тод шумно изпусна въздуха от гърдите си.

— Искаш да кажеш, нещо като ново споразумение? Тогава то би трябвало да мине през Конгреса. А там ще се сдавят като кучета. В най-добрия случай ще го ритнат обратно в Овалния кабинет.

— Не е задължително, Тод. Не и ако се предложи правилно.

— Как например?

— Като например ние и Китай срещу Япония — отвърна Емерсън.

Тод дълго оглежда лицето на Емерсън.

— Ако японците знаят, че се готви такова нещо, те първи ще направят хода си.

Емерсън енергично закима:

— И какво по-добро място за този ход от Хонконг? Там има вакуум. Ами ако Токио реши да пришпори малко събитията? Да поразтърси пекинската клетка?

Тод вече не можеше да крие възбудата си.

— Да не би да предполагаш, че японците ще скроят някой инцидент с президента, докато той е в Хонконг?

— А защо не, Тод? След като са могли да убият посланика, и то по техните улици, какво им пречи да се опитат да убият президента, когато е в Хонконг?

— Имаш ли нещо, с което да подкрепиш тези съждения, Бъд? — В гласа на Тод се промъкнаха инквизиторски нотки.

— Само фактите, които ти изложих. Но те би трябвало да са достатъчни, за да започнеш отнякъде. Предлагам ти да започнеш с хората си в ЦРУ и ФБР.

— Благодаря — отвърна Тод сухо. Трябваше му нещо повече от разузнавателни сведения, за да започне тази история. Внезапно му хрумна една мисъл. — Защо пък и ФБР?

Емерсън се усмихна за пръв път.

— Значи не си чул нищо за мистериозния ни флотски специалист по проследяване? Преди два дни е излетял за Пекин и сега ФБР го търси.

— Защо? Какво е направил?

— Изглежда, тръгнал е с една китайка, за която се предполага, че е свързана с техните служби за сигурност...

— Исусе Христе! Знаеш ли името ѝ? — Тод бе захвърлил всякакви опити да сдържа вълнението си.

Емерсън поклати глава:

— Не. Но говори се, че е работила в някакъв бар в Чайнатаун...

— А името на нашия? Знаеш ли името му?

Емерсън забърка в джобовете си и извади малък бележник. Харпър бе налпал въдицата. Сега просто трябваше да му се подхвърлят факти. Оттам нататък той знаеше какво да прави.

— Шраг. Лио Шраг. Работил е като старши техник в станцията за наблюдение на подводниците, която е до военноморското пристанище. Това е всичко, което знам. — Малко търчане за изостряне на интереса никак нямаше да му навреди.

— Исусе Христе! — възкликна отново Тод.

— Ето така става, когато в Овалния кабинет седи слаб човек, Тод. Ще ти извъртят някой номер...

— Ще те държа в течение — каза Тод, отвори вратата и се спусна към колата си.

В другия край на паркинга агентът, когото Гейтс бе изпратил да следи Бъд Емерсън, остави микрофона и издърпа слушалките от ушите си, докато колата на Харпър префучаваше покрай вана му. Бе записал целия разговор. Реши, че работата е достатъчно важна, за да позвъни на Гейтс по директния му телефон.

Влакът на Анна тракаше в тъмнината, минавайки през проходи и дефилета — все напред и напред, — придружен от хоровото хъркане

на новите ѝ спътници. Пак бяха военни. Вън в коридора хората дремеха, облежани един на друг. Дори говорителите бяха замлъкнали.

Тишината ѝ напомни за онези нощи, когато професорът я бе оставял сама, закачена на люлка и потопена в басейн така, че само главата ѝ бе над водата. Когато работеше в отдел „Психологическа оценка“ и помагаше на професора да провежда тестове върху нови наборници, тя разбра, че този експеримент бил, за да се измери уязвимостта им към продължителна хипноза.

Още с промъкването на първите признаци на зората музиката отново гръмна. В коридора хората разтърсваха глави, събуждайки се сякаш от дълбок сън. Може би и те имаха в себе си своите люлки? Влакът започна да намалява и накрая, пълзейки като охлюв, влезе в предградията на индустриалния град Чанша.

Взела чантата си, Анна се включи в тълпата, излизаща от вагона. Влакът за Пекин бе на съседния перон. Тя се настани в купето още преди да започне познатият ѝ ритуал по тръгването — размахване на флагчета, свирки. След това пое на север, към следващата голяма забележителност по маршрута ѝ — река Яндзъ.

Петнадесет минути след заминаването на влака оперативният работник паркира наетата кола на паркинга пред гарата и влетя запъхтян вътре. Един от служителите му каза, че влакът е тръгнал. Когато той се върна при колата, пред нея го чакаха двама души. Единият от тях вдигна под носа му служебна карта.

— Обществена безопасност — каза той внушително.

Оперативният бръкна във вътрешния джоб за дипломатическия си паспорт.

Може би неразбрали жеста му или пък може би решили, че няма значение дали ще го убият по-късно или сега, агентите го застреляха. От страничната уличка излезе камион, пълен с войници, които наскачаха на земята, вдигнаха тялото и го хвърлиха в каросерията отзад. Двамата агенти се качиха в наетата кола и заминаха.

Плотингмасата, за която отговаряше Яобан, бе покрита с макетчета на кораби, представляващи трите флота на Китай, които или

бяха вече в открито море, или се готвеха да излязат след преминаването на „Синди“. Висшето командване на военноморския флот най-сетне бе съобщило, че тази година бойните занятия започват със седмица по-рано. Съобщението бе резултат от едно от обажданията на Кяо Пин от банята.

На една от картите, провесени на стената, се виждаше самотно червено флагче. То представляваше приблизителното местоположение на съветската подводница *Родина*. В тази стая ролята ѝ в ученията бе строга тайна, известна само нему. Той хвърли поглед към още една карта на стената, на която бе показано разположението на въздушния флот. Повечето от самолетите бяха все още на земята, очаквайки времето да се пооправи. Но един бомбардировач Н-6 с далечен обseg на действие вече бе излетял от базата до Ян Луна. Последните данни за местоположението му показваха, че се намира на юг от Косра, по посока към някой от външните микронезийски острови.

Яобан си припомни, че на някои от тях през Втората световна война японците бяха построили летища. По време на миналогодишните учения някои от тези отдавна изоставени съоръжения бяха използвани от тях за междинни кацания.

На трета карта се нанасяше напредването на влака от Хонконг до Пекин и особено след тръгването му от Чанша. Според последния доклад от „Обществена безопасност“, той току-що бе стигнал до Яндзъ.

17.

Игор Тамасара се бе изправил на подиума, откъдето можеше да наблюдава работещите. Една зала с размерите на тенискорт бе изпълнена с шума на забиваните нитове, искрите от електрожените и по-ярките проблясъци на частиците, подложени на електромагнитните тестове. Работейки денонощно на смени, те бяха принуждавани да направят това, което дори той понякога се съмняваше дали е възможно: да извършат за дни това, за което обикновено бяха нужни седмици.

В единия ъгъл заварчиците сглобяваха умалените корпуси на жиротрона. Всеки от тях не бе по-голям от обикновен домашен хладилник и бе направен от различни метали с различна дебелина. Щеше да реши кой от тях да избере, след като получи резултатите от изпитанията, които се провеждаха в центъра на работната площадка.

Той слезе от подиума и закрачи, спирайки на всяко работно място, за да погледа работата на електроните, на монтиращите фотоклетките, на специалистите по физика на гравитацията и фотонните съоръжения. Учените провеждаха експерименти с импулсни вълни, прекарвайки ги през вакуум, за да разберат не оставят ли следи. До тях друга група работници променяха поредния закон на термодинамиката, проверявайки пространствената енергийна плътност на лъча.

Възбудата у него нарасна. Технологията, която се развиваше пред очите му, вероятно скоро щеше да може да произведе лъчево оръжие, достатъчно мощно, за да разтърси основите на небостъргачите в Манхатън и да подкопае устоите на Голдън Гейт Бридж. Оръжието щеше да може да се насочва към всяко съоръжение в света и да го разруши. Когато това станеше, щяха да го гледат със страхопочитание и съвсем оправдан страх. Въпреки това американците можеха да го бият! Един от тях бе открил силата на насочената енергия още през 1898 година. Но човекът, дал на света променливия ток, бил пренебрегнат, когато се опитал да покаже пълния потенциал на тази

сила. Интересно, как такава страна като Съединените щати, родила толкова оригинални умове, е могла да го пренебрегне?

Щеше да му бъде много приятно да обсъди тези въпроси с Колин Баскин. Той сигурно е по-близо от всички тях в обуздаването на резонантните токове. Може би дори е разбрал как да се оправя и с електронния кълвач, който неуморно бе бомбардирал Северна Америка с неспирния си сигнал. Скоро щяха да се появят ужасни електронни оръжия, способни да контролират времето, да предизвикват урагани над пустините и да вдигат пясъчни бури с такава мощ, че да погребват цели гори. Чрез електромагнетизма слънцето и самият въздух дори ще бъдат превърнати в оръжие!

В добро настроение и с нараснало вълнение, Игор Тамасара влезе в лабораторията на доктор Петраров. Над масите се бяха навели дузина асистенти в бели престилки и изследваха с микроскопите мозъчната тъкан на затворниците, умрели при последния експеримент. Доктор Петраров се приближи към него, стиснал в ръце стъкленица, в която се виждаше цял мозък.

— Интересно нещо, Игор Викторович. Това е мозъкът на монаха, който припадна точно преди да заповяда да намалят импулса. — Доктор Петраров вдигна мозъка пред очите му. — Изглежда, мозъчната му тъкан се е деполяризирила. Това вече обяснява рапорта на войника, че когато го разстрелвал, монахът бил дошъл в съзнание и дори се усмихвал пред лицето на смъртта.

Тамасара се намръщи.

— Би могло да бъде заради онова будистко учение, което ги учи да не се страхуват от смъртта.

— Би могло, разбира се. Само че другите монаси, които използвахме в по-ранните експерименти, не показаха такава самообладание. Един от тях дори бе толкова изплашен, че получи мозъчен кръвоизлив. Но да видим дали съм прав, че деполяризацията е била причинена от намаляването.

Неврологът го заведе до своята маса и изсипа мозъка в едно лабораторно легенче. Гъбестата сиво-розова тъкан проблесна с влажен блясък. Доктор Петраров започна да вкарва в него фини стоманени сондички, от чиито краища излизаха кабели, водещи в малка кутия, чийто отвор отпред разкриваше снопове кабели и жици. Неврологът кимна към кутията.

— Това е подобрена версия на онзи, с който едно време работех в Пощенска кутия 97 при експериментите с пациенти в съзнание, подложени на операция на мозъка. Помните ли?

Игор Тамасара се усмихна.

— Помня.

Сергей бе показал, че „източването“ на основния запис от нечия памет е възможно чрез стимулиране на темпоралните лобове с електрод, за да се припомни нещо от специален интерес, защото те все още съдържат емоциите на истинското преживяване. Сондажите на Сергей сякаш се бяха натъкнали на оригинална филмова лента заедно със саунд трака към нея, с всички чувства и реакции, които оформят едно истинско събитие.

— Помните, че веднага щом извадехме електрода, принудената памет се губеше. За разлика от непринудените спомени, които се влияят и променят от хода на времето, изкуствените преживявания се репродуцираха точно както ги е преживял пациентът в момента на случката. — Неврологът пъхна сонда в мозъка на монаха и продължи с обясненията си: — Това, което търся тук, е доказателство, че лъчът е нарушил дадена сензорна функция. Да видя дали той е накарал да забрави смъртната опасност, пред която е изправен. Ако е така, това ще означава, че лъчът е променил хода на паметта му. Това понякога се получава при жестоки удари в главата. Целият ход на паметта се обърква и човек започва да се държи неадекватно: например престава да се страхува от огън, от движението по улицата и дори от смъртта.

Доктор Петраров натисна едно копче на кутията. Мозъкът леко се разтърси. Стрелката на фазомера потрепна.

— Полифреквенцията е интересна — промърмори той. — Особено като се има предвид уголемяването и разтягането на нервните клетки.

Игор Тамасара се запита дали когато намали силата на лъчевия импулс, това не е причинило някаква форма на промиване на мозъка, преди самият мозък пак да, се свари от електромагнитното излъчване.

Доктор Петраров отново натисна копчето. Този път трепна друга стрелка.

— В мозъчната тъкан около емоционалните райони има значително изтичане на калций, което означава, че в последните мигове от живота си е бил доста разстроен. Това потвърждава думите

на войника. — Помълча малко и после продължи: — Все още се надявам, че някой ден ще открия какви промени стават в мозъка, когато човек се мъчи да си спомни нещо. Когато като студент правех първата си дисекция, — ми хрумна идеята, че вероятно спомените се съхраняват в кодирана форма във всяка отделна клетка. Откриеш ли в кои клетки, ще откриеш и кода. Вече съм дисектирал над две хиляди мозъка, но изобщо не съм мръднал и стъпка напред! Когато компютрите станаха по-сложни, започнах да си мисля, че отговорът се крие в тях. Обаче компютърът е логичен, а мозъкът не е. Колкото е по-голям компютърът, толкова по-големи възможности има. Обаче най-големият човешки мозък принадлежеше на един идиот. Мозъкът на Сталин е бил под средното тегло, но той е мислел два пъти по-бързо от всички около него... Когато бях в академията, правехме тестове с мозъка му, за да видим дали ще разберем нещо от физическата субмикроскопична структура на мозъчните му клетки. Опитвахме се да открием единствената велика тайна, която той, както и всички ние, отнасяме в гроба — как мислим. Нищо не можахме да научим и накрая се предадохме.

Игор Тамасара кимна. Колкото повече се ровиш из нервните клетки, толкова повече мистерии излизат. Мозъкът заповядваше една трета от човешкия живот да бъде прекарана в сън, а ние още не знаем какво точно представлява сънят. Както не знаем и как в мозъка се появява чувство на отегчение, щастие, вълнение, страх и ужас. Както му бе приятно да чувства нарастващото сексуално желание в тялото си, но не знаеше точно коя клетка го предизвиква.

Доктор Петраров се извърна към Игор Тамасара и каза със съжаление:

— Жалко, че нямаме повече живи обекти за изследване. Щяхме да бъдем по-сигурни. Ако можехме да облъчим поне още един на последната настройка на лъча и след това да изследваме паметта, тогава може би щяхме да научим някои интересни неща.

Игор Тамасара се усмихна.

— Колко време ви е необходимо да подготвите театъра?

— Час може би. Във всеки случай не повече от два.

— Подгответе го.

Игор Тамасара излезе от лабораторията. Един час му бе достатъчен, за да задоволи почти неудържимото си желание за

сексуална изява.

Кейт се чувстваше съвсем бодра и с ясна мисъл. Само бръчиците на умора около очите ѝ издаваха, че е прелетяла още няколко хиляди километра след кацането в Хонконг. Мортън я бе извел от терминала на Кай Так и двамата се качиха на военноморски хеликоптер. Междувременно той я попита дали още някой не се е интересувал от баща ѝ. Тя му каза за обаждането на Гари Съмър. А как се е добрал до името ѝ? Споменавал ли е Съмър за някого, когото познава в Джорджтаунския университет? Професор, преподавател, студент? Тя бе поклатила глава.

Когато кацнаха на *Юнайтед Стейтс*, тя го бе изчакала в една каюта, докато той се обади във Вашингтон. После излетяха за Окинава с два различни самолета. Този полет за нея бе най-вълнуващото преживяване, което бе изпитвала през живота си. Кацнаха точно до конкорда. Мортън я бе настанил в малка, но комфортно обзаведена каюта зад пилотската кабина. След това през целия полет тя повече не го видя. Бе се опънала на дивана и се бе опитала да поспи, но адреналинът продължаваше да бушува в кръвта ѝ.

Мортън вероятно ѝ бе казал не повече от това, което трябваше да знае. Но тя бе отраснала, заобиколена от тайни, когато баща ѝ работеше в Лангли. Той притежаваше същия хладен и пресметлив начин да използва силата на недоизказването и да казва колкото е възможно по-малко.

Не успяла да заспи, тя бе излязла от каютата. Един стюард учтиво ѝ прегради пътя, предлагайки да ѝ донесе нещо освежително. Тя разбра — извън каютата бе забранено. Точно както влизането в кабинета на баща ѝ.

Сега, отпивайки от чая, тя седеше и гледаше през илюминатора. Небето отново бе ведро и чисто, а някъде далеч надолу зърна нещо, приличащо на армада от играчки, пръсната из целия океан. Запита се дали тези корабчета долу нямаха нещо общо с това, което Мортън ѝ бе обяснил.

След седемдесет минути конкордът се приземи в американската военновъздушна база на остров Гуам — единственото летище в района с достатъчно дълги писти. Оттам Мортън и Кейт се качиха на

военнотранспортен самолет, който ги отведе на остров Трук, на ръба на Микронезия. Почти цялото време той прекара в пилотската кабина, говорейки по радиото. Когато кацнаха в Трук, тя разбра, че вече са близо. Никъде нямаше такъв въздух, наситен с комбинация от ароматите на гниеци растения и насекоми.

Трябваше да чакат един час за тричасовия полет до Косра. Мортън отново прекара цялото време в офиса на директора на летището, зает с телефонни разговори, а тя седя на терасата. Докато двамата се качваха на чесната за последната отсечка от пътуването им, той ѝ каза, че да се свържеш оттук с Вашингтон е по-трудно, отколкото с луната.

Тя се извърна към него и се усмихна.

— Трябва да поговориш малко с баща ми. Последния път, като идвах тук, той сериозно си мислеше да патентова неговия персофон. Казваше, че телефонната компания щяла да му даде достатъчно, за да реализира голямата си мечта да построи голяма болница, която да обслужва цяла Микронезия.

— И как работи този персофон?

— Чрез репродукция на звук и информация директно в съзнанието и мозъка. Основан е на принципа, че всички звуци могат да се свият в определения калъп на нещо, което се нарича квадратни вълни. Татко работеше върху един електрод, който се слага на челото и улавя онези вълни, които мозъкът ти казва, че иска да приеме. — Тя отново се усмихна. — Също като в твоя случай. Искаш да говориш с някого във Вашингтон, но татко Бел^[1] го няма, за да ти помогне. Всичко, което трябва да направиш, е да си лепнеш електрода на челото и оня, с когото искаш да говориш, получава съобщението и прави същото. Ето ти персофон.

— Изглежда, баща ти все още е много изобретателен.

— Така е. И никога не забравяй това! — Внезапната сила в гласа ѝ прозвуча съвсем неочаквано.

— Извинявай. Не исках да прозвучи снизходително.

Тя кимна успокоено:

— Моля. Но много хора мислят, че щом татко е тук, той е изостанал. Друг път! Продължава да получава периодиката по специалността си.

Пилотът им каза, че са единствените пътници на борда за тридесетминутния полет до Боракаи и им даде по кутия бира, които извади от малката хладилна чанта зад седалката си.

Той отпи глътка и се обърна към нея:

— Този Съмър, не ти ли прозвуча като китаец?

Тя помисли малко.

— Май да — отвърна накрая и го погледна право в очите. — Да не би да има някакъв проблем с това, че му дадох адреса на татко?

— Всичко е наред.

Нямаше смисъл да я безпокои, въпреки че не бе такава, каквато бе очаквал. Изобщо не приличаше на книжен плъх. Но бе умна. И тия очи! Не само емоции... Имаше и още нещо в тях. В момента бяха впити в него.

— А ти защо не ме питаш? — каза Кейт с гърления си глас.

— За какво?

— За това какво не е потръгнало. Повечето мъже ме питат, като разберат, че съм разведена.

— Е, и какво не потръгна?

— Той бе един от великите *спасители*. Спасете слоновете. Спасете китовете. Спасете Арктика. Толкова бе зает да спасява какво ли не, че нямаше никакво време да помисли как да спаси собствения си брак.

— Ти затова ли отиде при професор Свенсен?

— Ларс беше чудесен. Казваше, че най-трудното нещо било да живееш с някакви представи. И е прав, разбира се.

— Ами да.

— Ти женен ли си?

— Бях. Тя обаче не бе *спасителка*. Просто един *бирник*. Когато вече нямах какво да давам, тя просто отлетя.

Вече не можеше да си спомни как изглеждаше Шола. Споменът, както и всичко за нея, бе избледнял.

— Каква част от това се дължи на работата ти? — попита го тя.

Харесваше му прямотата ѝ.

— Фактор си беше. Вероятно във всички разводи е така.

— Вероятно — каза тя и се обърна да погледне през прозорчето.

След малко Мортън се наведе напред и заговори на пилота:

— Да сте превозвали някой чужденец през последните няколко дни?

— Последният бе някакъв ветеран от Втората световна война. Преди шест месеца.

— Американец ли беше?

Пилотът поклати глава:

— Не. Японец. През четиридесет и четвърта служил на един от тукашните острови. След това момчетата на Макартър ги изритали оттам.

— Не знаех, че японците са имали бази толкова далеч на юг — каза Мортън.

— О, имали са. Най-близката от тях е разположена от другата страна на Боракаи. Искате ли да я видите? Няма да доплащате — ухили се пилотът.

— Защо не?

Минути по-късно Мортън видя остров. Над отвесния скален бряг се виждаше ниско плато, чиято повърхност бе набраздена от дълги прави линии.

— По-големият брат на Боракаи, Борадин — каза пилотът.

— Затова японците са избрали него. Направили са дузина успоредни писти и така са го превърнали в най-големия самолетносащ в Тихия океан.

— Татко казва, че това място му напомняло на остров Света Елена — обади се Кейт. — Трудно стигаш до него и трудно се измъкваш.

Пилотът наклони самолета настрани и го издигна още малко, за да погледнат над брега. Под лявото крило се виждаха широки ивици бетон. Самолетът слезе на петнадесет метра и полетя над старите писти. От двете им страни се виждаха самотно стърчащи, изоставени отдавна сгради, почти целите скрити от избуялата растителност. Пилотът обясни:

— Бомбардировачите на Къртис Лемей излитаха отук да бомбардират Токио, докато една сутрин от Тинян не излетял оня В-29, който промени всичко над Хиросима. Толкова спомени има тук долу...

Мортън впери поглед надолу. Черните следи от самолетни гуми не бяха толкова стари, че да са от четиридесет и четвърта.

— Някой ползва ли го сега?

— Не съвсем. Миналата година китайците идваха тук по време на ученията си.

Е, това обясняваше черните следи.

Чесната започна да набира височина, насочвайки се към северния край на острова. Боракаи бе право пред тях. Само след няколко минути профучаха над ивицата плажове и кацнаха на затревената писта.

— Добре дошъл в рая! — каза Кейт с официалния глас на стюардеса. — Но недей да пиеш водата, освен ако не си решил да развалиш уискито на татко. — Тя посочи през прозорчето. — Тази къща там е неговата.

В края на джунглата, на около километър и половина оттук, Мортън забеляза две ниски сгради. Над по-голямата се издигаше радиомачта. А от дясната му страна се виждаха няколко бунгала и къщи с ламаринени покриви. Това сигурно бе столицата — Боракаи Таун.

Докато слизаха от самолета, към тях се понесе стара и очукана кола, друсайки се и подскачайки по неравния терен. Кейт помахаше с ръка и се обърна към Мортън:

— Люк е таксиметровата служба на острова, а също така погребва и мъртъвците. Двамата с татко са много добри приятели.

Спирачките на колата изскърцаха до тях. Огромен тъмнокож мъжага, облечен в къси панталони и тениска, с бейзболна шапка, подаде, глава от колата и се усмихна широко.

— Здравсти, доктор Кейт. Дълго ли ще останеш?

— Седмица, Люк.

Люк хвърли поглед на Мортън.

— Вие с доктор Кейт ли сте?

— Да.

— В такъв случай и аз съм с вас. Всеки приятел на доктор Кейт е и мой приятел, господин...

— Мортън. Дейвид Мортън.

— Не ме бива много по официалностите. Аз съм Люк, а ти си Дейвид, става ли? — Говореше английски така, сякаш го бе учил в мисионерско училище.

— Ами да.

Мортън метна чантите им на багажни на покрива и седна до Кейт.

— Как е татко? — попита тя Люк.

— Последния път, когато го видях, беше много добре. Точно сега е мъртъв сезон. Има още цял месец, докато започне погребалният сезон. — Люк вдигна поглед в огледалото към Мортън. — Тогава нощите стават ужасно влажни. А хората тук са много податливи на настинки, Дейвид.

— И какво правите двамата с доктор Баскин дотогава? — попита Мортън.

Люк отново се усмихна широко.

— Ловим риба малко, хапваме малко и говорим много. Доктор Колин е най-добрият разказвач, когото познавам. Знае повече истории от местен магьосник. Нали, доктор Кейт?

Тя се засмя:

— Теб също те бива. Люк.

Колата се мушна в зеления тунел на дърветата. В края му се намираха сградите.

— Онази, по-голямата, е клиника. Има легла за половин дузина пациенти — обясни Кейт.

Спирайки пред къщата. Люк натисна клаксона.

— Когато всички места са заети, аз идвам да му помагам. Оправям леглата, изхвърлям подлогите, готвя. Но през повечето време доктор Колин върши всичко сам. Казва, че бил свикнал — каза Люк и натисна клаксона още веднъж. После излезе от колата, пъшкайки с въздишката на едър човек. — Сигурно е отзад при радиото.

Люк ги поведе през верандата, опасваща цялата къща. Пред входната врата — леко отворена в момента — имаше два люлеещи се стола.

— Някъде тук е — каза Люк и бутна вратата.

Зад тях долетя шум от самолетни двигатели. Мортън вдигна глава тъкмо навреме, за да види прелитащата над тях чесна. Самолетчето поклати криле за сбогом и след миг изчезна. Тишината в къщата стана сякаш по-дълбока.

След входната врата се виждаше коридор — подът му бе постлан с рогозка и по стените висяха картини, чийто сюжет Мортън определи като островен.

— Доктор Колин е много добър художник каза Люк. И мен учи!

— Татко? — подвикна Кейт.

Никакъв отговор.

Тя ги поведе по коридора, надничайки във всяка стая, покрай която минаваха. Доколкото Мортън можа да види, всички стаи бяха обзаведени просто, но удобно.

— Татко? — подвикна отново Кейт, докато влизаха в кухнята.

Задната врата бе отворена. От нея започваше тясна пътечка, водеща до малка пристройка до радиомачтата. По-нататък бе джунглата. Пътечката изчезваше под дърветата и храсталака. Люк се приближи до задната врата и викна:

— Доктор Колин? Доктор Кейт е тук.

Отговор не последва. Люк отиде до къщичката с радиото. На вратата висеше катинар. Той се върна при останалите.

— Може да е отишъл за риба — предположи Мортън.

Кейт поклати глава:

— Не и по това време на деня.

Мортън тръгна след нея по пътечката към къщичката. Откъм задната страна имаше прозорче и той надникна вътре. Късовълновата радиостанция си стоеше кротко на масата. Кейт застана зад гърба му.

— С помощта на това нещо той казваше, че можел да ходи където си поиска само като натиснел копчето. Не че му се ходи където и да било. До гуша му е дошло от цивилизовани работни комисии, попълване на формуляри, съвещания.

Той се извърна и я погледна в очите.

— Разочарование ли долавям в гласа ти?

Тя сви рамене:

— От университетския живот ли? Разбира се. Дори в „Маджил“ вече не е същото. Има си формуляр за всичко. По-голямата част от времето си прекарвам в спорове с административния директор на факултета и Финансовия отдел. За да получа още няколко квадратни метра площ или да ми пратят още един асистент, трябва да изпиша толкова хартия, колкото едно време отиваше за отпускане на целогодишен фонд за научна работа. Всеки път, когато идвам тук, си мисля, че татко е прав да казва, че университетите са толкова затънали в бюрокрация, че вече не могат да бъдат същите огнища на знания като едно време. — Кейт помълча малко и хвърли поглед към джунглата. —

Татко казва, че тук можеш да си обзаведеш лаборатория, необезпокояван от никого, и спокойно да направиш великото си откритие. Виж транзистора, виж микрочиповете, компютъра, холограмата, оня фантастичен скенер, дето го имат в Бетезда... Нито едно от тези неща не е било открито в университетска лаборатория. Всички са направени от частно финансирани институции. Една от татковите големи мечти е да види как и от тази част на Тихия океан излиза нещо голямо. И според него не е необходимо да имаш университет, за да го направиш... — Кейт изведнъж млъкна и се усмихна. — Извинявай. Не исках да ти опявам. И без това ще го чуеш и от татко. Той е върл противник на университетите. Затова и дойде тук.

Тя се извърна и пое по пътечката. Само след секунди листакът се затвори над главите им. Обаче пътечката изглеждаше добре утъпкана.

— Накъде води? — попита Мортън.

Към плажа. Татко обича да ходи там вечер.

Стигнаха до широката ивица пясък, но от Колин Баскин нямаше и следа. Обаче близо до водата откриха отпечатыци от стъпки. Мортън спря и ги огледа.

— Кой още идва тук?

— Понякога идват по-големите деца от градчето. Промъкват се насам, за да разберат какво е това секс — ухили се Люк. — Доктор Колин понякога оставя по някой и друг пакет презервативи.

Мортън се изправи и погледна към морето по посока на остров Борадин. Над водата се носеше шум от дизелови двигатели. Секунда след това иззад полуостровчето вдясно от тях се появи рибарска лодка.

— Това е Джон. Рибар е — каза Кейт. — Снабдява целия остров.

— Може би баща ти е с него — предположи Мортън.

Люк пристъпи към водата и размаха ръка. Когато лодката се приближи, той извика въпроса си, но всички вече ясно бяха видели, че на лодката има само един човек.

— Къде другаде би могъл да отиде баща ти?

Кейт поклати глава. Страхът, който я бе облъхнал още на летището в Хонконг при първата ѝ среща с Мортън, се върна.

— Мислиш, че с него е станало нещо ли? — попита тя с нисък глас.

— Хайде да потърсим още малко — предложи Мортън.

След един час бяха претърсили всички къщи в Боракаи Таун. Никой не бе виждал Колин Баскин. Люк ги върна в къщата и двамата претърсиха основно всички стаи, включително и клиниката. Не можаха да намерят нищо, което да им подсказва къде е отишъл баща ѝ и защо.

— Трябва ми радиото — каза ѝ най-накрая Мортън.

[1] Александър Бел, откривателят на телефона. — Б.пр. ↑

18.

Игор Тамасара паркира бѣгито пред централната сграда на комплекса. Възбудата го бе обхванала като живо и подскачащо от вълнение същество. Колкото по-дълго време минаваше от последното му сексуално освобождаване, толкова по-спешно се нуждаеше от следващото.

Той блъсна вратата и се озова в слабо осветена от китайски фенери стая. Покрай едната ѝ стена имаше бар с няколко табуретки. Въздухът бе напоен с миризма на тамян и евтин парфюм. Няколко момичета седяха и гледаха видео. Това бяха проститутките, които Кяо Пин бе довел за учените и техническия персонал. Всички отправиха професионални усмивки към Игор Тамасара.

Една от тях стана и се приближи към бара.

— Искате ли нещо за пиене, професор-сан? — попита тя със сладко гласче.

— Не.

Игор Тамасара се обърна към друго момиче. Бе облечено в ефирна синя рокля. Последния път бе изненадала дори и него с умението си.

— Пак ли искате Мелия? — попита го тя.

Не можеше да разбере защо проститутките смятаха за необходимо да се преструват, че търсят начин за личен контакт, като например да му напомнят, че си имат имена.

— Ела с мен! — заповяда ѝ той.

Мелия послушно го последва, подтичвайки до него, като не преставаше да се усмихва кокетно изпод изкуствените си ресници. Когато стигнаха в края на коридора, тя понечи да влезе в личния му кабинет.

— Насам! — подхвърли ѝ той рязко, поемайки по друг коридор.

Мелия изведнџж се разтревожи. На нито едно момиче още не бе позволявано да влиза в тази зона. Иззад затворените врати долиташе

шум от работещи машини и гласове. Игор Тамасара спря пред една врата и я отвори.

— Излез! — подвижна той към отворената врата.

Отнякъде излезе Шаойен и хвърли поглед към Мелия, но не каза нищо. От пръв поглед се виждаше каква е. Игор Тамасара ги поведе по друг коридор и тримата влязоха в стаята за наблюдение. Жените се огледаха, леко изненадани. Мелия седна за проба в едно от креслата. Шаойен хвърли поглед на дръпнатите пред едната стена завеси.

— Защо идваме тук? — попита Шаойен.

Всеки момент бе очаквала да се махне от това място и от този *уайбин*, който по време на разпита я бе гледал по същия начин, по който я бе гледал Лио, по начина, по който я гледаха всички мъже.

Игор Тамасара се приближи до катедрата и натисна някакво копче. Завесите, закриващи огромното стъкло, се отдръпнаха.

Шаойен премигна, не повярвала на очите си. После прошепна смаяно:

— Лио?

От другата страна на стъклото стърчеше унилата фигура на Лио, седнала на пода. Лицето му бе подпухнало от недоспиване, изглеждаше смачкан и дезориентиран.

Мелия я изгледа изненадано.

— Познаваш ли тоя *уайбин*?

— Лио — подвижна още веднъж Шаойен и направи крачка към стъклото.

— Не може нито да те види, нито да те чуе — каза Игор Тамасара и започна да се съблича.

Шаойен втренчи в него изненадан поглед, после отметна глава назад и се разсмя:

— Ах, гаден кучи син такъв! Искаш да се изхвърлиш пред Лио, а? Голяма работа си!

Игор Тамасара я погледна, не могъл да схване значението на американските изрази, но усещайки, че тя няма да възрази.

— По-бързо! По-бързо! — Той кимна към Мелия: — Ти също. И двете! Бързо!

Мелия се усмихна. Вече нищо не можеше да я изненада. Тя изхлузи роклята си и остана по черни чорапи и гащички под червения колан. Игор Тамасара погледна към стъклото. Лио се взираше с празен

поглед някъде през него. Шаоюен хвърли поглед към Игор Тамасара. Кяо Пин ѝ бе казал да прави всичко, което този *уайбин* поиска от нея.

Само за секунди остана по скъпото бельо, което си бе купила от Вашингтон.

— Всичко долу! — викна Игор Тамасара. — По-бързо! По-бързо!

Шаоюен изви ръка зад гърба си и откопча сутиена. Мелия освободи единия чорап от жартиера, а после и другия. Игор Тамасара изрита панталоните си. Остана по къси гащета и чорапи. Шаоюен го гледаше с насмешка. Щеше да си го припомни по-късно. В момента най-важното бе, че и двете жени напълно му се подчиняваха. Двете вече бяха съвсем голи и стояха една срещу друга, сякаш предчувствайки какво иска той от тях.

Той погледна към стъклото. Лио бе станал на крака и отново блъскаше по вратата на килията си. Усилията му изглеждаха още безполезни, тъй като тук не се чуваше звук.

— Коя от нас искаш да играе мъжа? — попита Шаоюен кокетно.

— Ти. — По-късно щеше да ѝ покаже как един мъж трябва да се държи с такива като нея.

Шаоюен каза нещо на Мелия на мандарин. Тя се извърна и го погледна. Начинът, по който говори този *уайбин*. Дали в гласа му нямаше и нещо друго освен похот? Неизказана заплаха може би? Тези *уайбини* не можеше да ги разбере човек.

Лио бе спрял да блъска по вратата и крачеше из стаята.

— Почвайте! — заповяда Игор Тамасара.

Жените легнаха на пода. Шаоюен бавно целуна Мелия по устата. Тя отвърна на целувката и двете започнаха да се гаят и опипват с нарастваща страст. Той знаеше, че ще бъде така! Хормоните вземаха превес над всичко! Възбудата му нарасна.

Мелия се спря и вдигна поглед.

— Ела — каза тя тихо, преди Шаоюен да покрие устата ѝ със своята.

Тогава Мелия протегна ръка и леко го притегли при тях на пода.

Шаоюен отдръпна устата си от Мелия и вдигна поглед към него.

— Ще вземеш първо мен — каза тя.

— Ще взема и двете ви едновременно — отвърна Игор Тамасара и отново хвърли поглед към стъклото. Лио отново бе седнал на пода и безмълвно се люлееше напред-назад.

Провирайки се между жените, на Игор Тамасара му се стори, че чува как Лио крещи. После разбра, че дивият и спонтанен животински рев бе неговият собствен.

Тръгвайки си от Арлингтънското национално гробище, Гейтс отново си каза, че държавното погребение всъщност е един голям театър. Когато президентският самолет пристигна от Токио с тялото на Хършъл Линкълн на борда, отговарящите за протокола веднага бяха взели нещата в свои ръце. Последва излагане на тялото за поклонение под ротондата на Капитол Хил, последвано от литургия, отслужена в катедралата „Сейнт Матю“. След това теглената от коне катафалка и цялата процесия бавно пресече Потомак на път за Арлингтън. Пред портите на гробището президентът и кабинетът му слязоха от колите си и продължиха пеш до самия гроб.

Президентът демонстративно покани с ръка японския посланик да излезе от групата на дипломатическото тяло и да тръгне напред. Телевизията показва жеста на цялата нация.

Заключителният етап от ритуала приключи по-бързо: носенето на ковчега от катафалката до гроба, поставянето му върху механизма, който бавно го свали долу, молитвите, последвани от всеобщо изпълнение на националния химн, трите залпа.

Първоначалната ярост на американците отстъпи място на нещо, съвсем близо до всеобщо чувство за всеопрощение, резултат вероятно от внимателно провежданата кампания, предназначена да предаде мнението на президента, че убийството е резултат от набралите неконтролируема инерция улични безредици. От Белия дом сякаш казаха: „Всичко е наред. Самият Хършъл Линкълн не би и искал да бъде по друг начин“.

Гейтс разбираше. Поради чисто политически причини посланикът бе превърнат в национален герой. В Япония убийството бе използвано по подобен начин, само че от имперския двор.

Императорът лично бе отишъл на летище Нарита, за да изпрати президентския самолет — безпрецедентно събитие. Същата вечер излезе с реч по японската телевизия в най-гледаното време, в която заклейми убийците и отправи молба към японците да спрат насилието срещу американски граждани. Завърши я с красноречиво простите

думи, напомняйки на многомилionните си зрители за огромния дълг на Япония към Съединените щати. Американците им бяха дали нещо, което те никога не бяха имали през цялата си история като нация — демокрацията. „Спрете безсмисленото насилие — бе отправил апела си императорът за последен път — и се опитайте да разберете значението на тази скъпоценна думичка.“

И насилието като че ли *наистина* спря. През изминалите дванадесет часа бяха отбелязани само спорадични стълкновения, а не яростните изблици, чиято кулминация бе смъртта на Хършъл Линкълн.

Излизайки през портите на гробището, Гейтс се запита дали на концертмайсторите на убийствата им е подействал апелът на императора. Или пък са се оттеглили за миг и обмислят нова стратегия. Радио Токио твърдеше, че е рано да се каже. Тъй или иначе, добрите новини бяха, че японците оказват пълна подкрепа на оперативните агенти от Управлението и ФБР. Само че разследването бе стигнало до задънена улица: убийците на Хършъл Линкълн просто бяха изчезнали. В това няма нищо ново, напомни си Гейтс. Както нямаше нищо ново и в начина, по който във Вашингтон се отърсваха от погребалното настроение.

Подкарал колата си по леката извивка на булевард „Арлингтън“, той видя, че знамената се вдигат до върха на пилоните. По радиото току-що бяха казали, че достъпът на туристически групи в Белия дом ще бъде подновен следобед. По същото време Конгресът щеше да се събере и да поднови дебатите си, посветени на пътуването на президента до Хонконг и Манила. Радиото обещавахе оживени разисквания.

Гейтс се усмихна кисело. Колко ли щеше да нарасне напрежението, ако Тод Харпър успееше да намери някой, който да потвърди версията на Емерсън, че Белият дом си урежда игричките с Пекин, и то по същото време, когато поради причини, никому неизвестни засега, там бе отишъл и оня специалист по електронно проследяване. Хората на Чарли Уаймен бяха обърнали апартамента на Шраг наопаки. Друг екип бе разпитал всички на местоработата му. Нищо. Агентите на ФБР от посолството в Пекин още не бяха успели да установят къде се намира. Истинското време за паника щеше да настъпи, когато Шраг не успееше да се върне на работа от отпуска си.

Пресилено бодрият тон не бе измамил Гейтс. Директорът на ФБР се безпокоеше като него.

Продължилото наблюдение на Ли Муфанг не донесе нищо ново. През последните двадесет и четири часа не бе напускал бара или апартамента си. Това можеше да означава какво ли не.

Гейтс бе отклонил Уаймен от намерението му да се обади на Емерсън и да го заплаши, задето е казал на Харпър. Ако Харпър надушеше това по някакъв начин, то щеше да бъде достатъчно да се улови за историята. Гейтс обаче се бе съгласил да подслушват телефоните и на репортера, и на бившия министър на труда. Харпър бе звънял по телефона си като луд, обаждайки се отново и отново на своите информатори. Но сега-засега не бе пробил. Марти Фицпатрик се бе погрижил за това. Бе инструктирал всички да казват, че тая история била толкова смехотворна, че не си струвало изобщо да се говори за нея, като не забравяше от време на време дискретно да подхвърля името на Тод. Обаче Марти му бе казал, че ще успее да задържи репортера само за кратко време.

Всред присъстващите на погребението журналисти Гейтс бе забелязал Харпър. Обаче Харпър също го бе видял и бе започнал да си пробива път към него, но той се бе извърнал и побързал да се прибере в колата си.

Той вдигна поглед към огледалото. Отзад имаше само правителствени коли. Пред него бавно изплуваха петте бетонни фасади на все още най-големия офис в света — Пентагона, военния щаб на страната. Ония от най-горния етаж вече трябва да са прочели информацията, дадена им от него.

След като показа личната си карта на морския пехотинец на главния вход, той пресече фойето и се насочи към личния асансьор на военния министър. Един майор, сякаш току-що слязъл от бръснарския стол, се надигна, щом вратите се отвориха. Заведе го в една празна зала. Иззад затворената врата от другия ѝ край долитаха гласове.

— Ще докладвам на господин министъра, че сте тук — каза майорът и излезе.

Движеше се с вдървената походка на иконом в стар викториански замък. Влезе друг майор и му поднесе кафе. Предложи чашата на Гейтс и се оттегли със същата походка. Тук май използваша майорите само за прислуга.

Гейтс се доближи до електронната карта, окачена на една от стените. На нея бе показано последното местоположение на китайския флот. Всеки кораб бе обозначен с малко флагче, на което бяха написани името, скоростта и тонажът му. Колко ли време и безкрайно търпение е трябвало, за да се подреди тази карта. Може би когато не разнасяха чай и кафе, майорите се занимаваха именно с това. Между флагчетата бяха пръснати миниатюрни макети на подводниците от Седми американски флот — общо дузина, — гордо носещи името на един от американските градове под вълните на Тихия океан. Подводниците бяха оформили разтегната дъга, простираща се от Тайванския пролив до Източнокитайско море, където се намираще подводницата *Сиатъл*, разделяща японските води от корейските. На север от *Сиатъл*, готова да навлезе в дълбоките води на Курилската котловина, се мъдреше макетът на самотна подводница. На кулата ѝ бе забодено знамето със сърпа и чука. На него бе изписано името и последните предполагаеми координати на *Родина*.

Гейтс смръщи вежди. Тоя предполагаем Иван бе поддържал един и същи курс и скорост. Но както знамето на кулата, така и предполагаемите координати можеха вече да са остарели.

Един по-голям макет, със забито на полетната палуба флагче, показваше, че *Юнайтед Стейтс* продължава да си стои в хонконгското пристанище.

Зад него вратата се отвори и министърът на отбраната влезе, последван от останалите. Цивилните бяха облечени в еднакви сини костюми, а офицерите още не бяха свалили парадните униформи от погребението. Министърът махна на всички да заемат местата си около овалната маса. Беше нисък и деликатно сложен човек, чиято упоритост компенсираше липсата на сантиметри.

Докато се настаняваха, Гейтс допи кафето, остави чашата на перваза на прозореца и побърза да заеме мястото си в края на масата.

Министърът седеше точно в центъра от едната страна на масата — място, което ясно показваше разделението в залата. От лявата му страна бяха седнали председателят на Съвета на обединените началник-щабове и останалите началник-отдели, определящи политиката на ведомството. От дясната страна бяха настанени политически съветници и помощници с най-различни чинове.

Министърът на отбраната се огледа около масата. Доволен, че всеки е сложил пред себе си информацията, той кимна на Гейтс.

— Всички вече я прочетохме. Ако имате нещо да промените или оттеглите, сега му е времето.

Гласът му бе като на строеви офицер.

— Не, сър — отвърна Гейтс.

Тогава да считам ли ситуацията за такава, каквата е описана? Че китайските служби за сигурност са накарали военноморското учение да започне по-рано, за да може да им послужи като прикритие за посрещането на руската подводница? Така ли е?

— Точно така, господин министър — отвърна Гейтс.

Няколко чифта очи се отправиха към картата на стената.

— И вие сте убеден, както и преди, че тази подводница ще бъде използвана като база за някакво нападение над президента и че Хонконг е най-вероятното място за такъв опит, така ли?

— Да, сър.

Едрата фигура на председателя на Съвета на обединените началник-щабове завъртя булдогоподобната си глава от картата, за да погледне към Гейтс.

— Можете ли да бъдете малко по-точен? — За мощното му телосложение гласът му бе доста писклив и свадлив.

В кратко и сбито изложение Гейтс им разказа за предишните рейдове на *Родина* и какво бе научил от разговорите си с Мортън и Савенко. В заключение направи също така кратко резюме на телефонните обаждания на Мортън от Окинава, от остров Трук, като накрая предаде и краткото съобщение по радиото от остров Боракай.

В последвалата тишина очите, оглеждащи картата и опитващи се да установят къде се намират тия забутани островчета, станаха много повече.

Министърът на отбраната поднови въпросите си:

— Руската подводница няма на борда си никакво ядрено или каквото и да било друго въоръжение, така ли е?

— Да, сър.

— Значи тя самата не би могла да извърши никакво нападение?

— Може да бъде въоръжена от китайците — каза Гейтс.

— А това няма ли да ги издаде като съучастници?

— Ще ги издаде... ако го докажем, сър.

Министърът хвърли поглед вляво от себе си. Време беше разпитът да се разшири. Председателят на Съвета на обединените началник-щабове почука с пръст папката пред себе си.

— Тоя тип Баскин. Все още ли не знаете какво е станало с него?

— Не, генерале. Знаем само, че е изчезнал.

— Някаква причина? Семейни проблеми? Финансови?

— Нямаме сведения за такива неща, генерале. — Мортън му бе съобщил, че е разпитал Кейт Баскин, както и почти всички на острова, по този въпрос.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове опита отново:

— Може да е излязъл да поплува, да му е станало нещо и да се е удавил. Тази възможност елиминирахте ли я?

— Да, генерале. Няма признаци за такова нещо. — Мортън бе проверил и това.

— Човек, който е побягнал по този начин чак на края на географията, може пак да го направи.

— Всички острови в околността са претърсени, генерале. Няма никаква следа от Баскин.

Генералът се опита да се разсмее:

— Да не кажете сега, че са го отвлекли извънземни?

Появилите се усмивки бързо угаснаха. Генералът бе дългогодишен и яростен противник на усилията да се проведат одобрени от Конгреса пълни разследвания относно неидентифицираните летящи обекти.

— Не, генерале. Не искам да кажа това. Това, което се опитвам да кажа, е, че Колин Баскин е изчезнал — поне засега — безследно.

— Възможно ли е японците да имат пръст в тази работа?

— Засега нищо не показва въобще някой да е имал пръст в тази работа. Баскин просто е изчезнал.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове хвърли поглед на началниците на трите отдела.

— Поправете ме, ако греша, но нали вашите хора изпратиха неотдавна някакъв доклад, че японците купували руски подводници от клас „Тайфун“? — попита началникът на военновъздушните сили, сивокос и сух мъж с очила в златни рамки.

— Точно така. Досега три на брой — потвърди Гейтс.

— Тогава защо тази руска подводница да не е поредната, която Москва продава на Токио?

Гейтс още веднъж им разказа всичко, което знаеше, добавяйки, че скоро ще има твърди доказателства. Така му бе обещал Мортън.

Началникът на военноморския флот се намръщи.

— Това е добре. Но все пак не прибързвате ли с крайната оценка? — Той беше офицер от кариерата, приближаващ пенсионна възраст, с репутацията на човек, който никога не взема прибързани решения.

— Не, сър. Не мисля — отвърна Гейтс твърдо. Тъкмо сега не биваше да отстъпва.

Адмиралът помисли малко.

— Бих могъл да се обадя на вицепремиера Казенко и да му кажа бързо да си прибира подводницата, като му обясня и защо — каза той накрая.

Гейтс поклати глава:

— Казенко няма как да се свърже с подводницата. Тя ще пътува в пълно радиомълчание.

— Тогава какво да правим? Или още по-точно, какво искате от военноморския флот? — В гласа на адмирала се бе промъкнала свадлива нотка.

— За колко време подводниците ви могат да заемат позиции за прехващането на *Родина*?

Адмиралът се разсмя сухо:

— Има някои неща, които, изглежда, пропускате, господин Гейтс. Тези подводници изпълняват задачи, свързани с маневра, която ние наричаме „дълбоко гмуркане, пълна тишина“. Изпратили сме ги да събират колкото е възможно повече информация за китайския флот. Започна ли да ги размествам, от щаба на Седми флот ще нададат вой. Но накратко на вашия въпрос може да се отговори така. Докато заемат позиция, ще минат няколко дни, а за това време *Родина* може да отиде, където поиска. Освен това говорим за огромна площ, която няма да можем ефективно да покрием за толкова кратко време. А пък ако точно сега започнем да го правим, японците ще се развикат, че ги заплашваме.

— Ами *Сиатъл*! Тя е точно срещу южния край на Япония. Няма ли начин просто да се предупреди, че *Родина* идва към нея? — попита Гейтс.

Адмиралът обърна глава и погледна седналия до него флотски капитан, който кимна:

— Можем да ѝ се обадим. Но пак няма да успеем да покрием цялото море само за една подводница, господин адмирал.

Министърът на отбраната погледна началника на военновъздушните сили.

— А какво ще кажете за подкрепа от въздуха? Миналата година, когато бях при вашите хора, там ми казаха, че можели да намерят дори хвърлено в бурно море петаче!

Началникът на военновъздушните сили обмисли думите с колебанието на политик, помолен да си изпълни обещанието. После извика на помощ най-траурното си изражение и каза със скръбен глас:

— От миналата година насам мина доста време и бяхме принудени да намалим мощностите си в този район по бюджетни причини.

— А спътниците? — не го оставяше на мира министърът.

— Имаме два К-11 около този район, но докато променим орбитите им, ще мине доста време.

Министърът на отбраната кимна рязко:

— Направете каквото трябва.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове зададе нов въпрос:

— Защо изобщо трябва да правим каквото и да било? Насреща си имаме една невъоръжена руска подводница. И това е всичко! Плюс някакъв си учен, който от години не се е появявал из научните кръгове. — Той погледна Гейтс право в очите. — Разбирам напълно, че работата ви е да събирате две и две, за да видите дали не прави повече от четири. Но наистина ли вярвате, че китайците ще се решат да опитат подобно нещо? — Слабата усмивка едва ли бе предназначена да притъпи остротата на въпроса.

Гейтс огледа присъстващите.

— Това на какво *вярвам*, генерале, няма никакво значение. Обаче всичко, което *знам*, ми подсказва, че Кяо Пин е замислил нещо. Освен това винаги се опитвам да направя така, че две и две да дава четири — каза Гейтс спокойно.

Началник-отделите фиксираха Гейтс със студени погледи. Министърът на отбраната внезапно се усмихна.

— Бива ви, щом можете да кажете такова нещо в тази стая! Но тъй или иначе аз съм с вас. Какво трябва да правим?

Гейтс изпита облекчение.

— Благодаря ви, господин министър. Предлагам да направим следното. След китайското учение да изтеглим нашите подводници обратно около Хонконг. Да направим нещо като отбранителен вал. Ако *Родина* се приближи натам, нашите ще я прогонят. А междувременно *Юнайтед Стейтс* да се превърне в база за президента, докато той се намира в Хонконг. Там ще разполага с всякакви начини за свръзка. Когато трябва да ходи до колонията, ще го вози хеликоптер и когато приключи, ще го връща. Британците ще ни разберат.

— А китайците?

— Те също ще ни разберат, господин министър — отвърна Гейтс.

— Аз съм съгласен, господин Гейтс.

Около масата всички закимаха. Министърът продължи с въпросите:

— Какво още можете да ни кажете за тази лъчева машина, върху която работи този руснак... — Той хвърли поглед в папката. — ... Игор Тамасара?

Гейтс помисли малко. Да дава ли голи уверения? Преди много години баща му, адвокат, му бе казал, че съдебните заседатели обичали фактите, а речите само ги обърквали.

— Много малко, сър. Няма смисъл да се преструваме.

Министърът на отбраната се засмя:

— Това поне е честно, макар че едва ли ми е приятно да го чуя.

Гейтс отново огледа хората около масата.

— Господа, остава ни да се надяваме на най-доброто. Всичко, което съм научил по този въпрос, го знам от Мортън. А аз му вярвам безрезервно. Точно както не вярвам, че Земята е плоска, Айнщайн греши или Игор Тамасара пътува за Китай по здравословни причини. Но ако в момента ме попитате какво точно е постигнал той там, няма да мога да ви кажа. Не знам. Дори и Мортън не знае. Но и двамата смятаме, че възможността да научим скоро е добра.

В залата с картите в Жонанхай Яобан изчака смяната на офицерите, когато за няколко минути около релефната плотингкарта на

масата се трупаха повече офицери. В такива моменти той бързо запомняше местоположението на колкото можеше повече кораби. Така направи и сега. След това се извърна от стенната карта и видя Кяо Пин да стои на вратата към съседната стая. После директорът се обърна и влезе в офиса си, затваряйки вратата зад себе си.

През целия ден влакът бе пътувал на север. Под прозореца на Анна се бяха изнизали захвърлени на края на света низини и котловини, изпъстрени с потънали в откровена беднотия села. Днес — вече късен следобед — бавно се промъкваха wśród шарената черга на памучните полета, захарната тръстика и житните ниви.

След като пресякоха Яндзъ, купето ѝ отново бе окупирано — този път от млада двойка. Между двамата имаше само една малка чанта багаж. Те ѝ кимнаха приятелски и когато най-сетне влакът отново потегли, жената представи и двамата. Тя се казвала Лилин, а мъжът ѝ — Бинг. Били учители и се връщали в Пекин. Английският ѝ бе отличен.

По едно време в купето влезе военен и се опита да заеме свободното място, но Бинг му препречи пътя и бързо му заговори на мандарин. Офицерът се оттегли с хиляди извинения.

— Братът на мъжа ми е доста влиятелен човек — прошепна доверително Лилин на Анна.

След известно време Анна поднови разговора, който двете бяха подхванали.

— Какво влияние оказва европейският комунизъм на вашите студенти? — попита я тя.

— Все още имаме много добри студенти, разбира се, но повечето са забравили какво значи да работиш здраво. Не като когато бях студентка по време на Културната революция. Тогава всички работехме като луди.

Анна се зачуди дали Културната революция е все още най-голямото събитие в живота ѝ.

— Мислите ли, че социализмът все още има шанс да оцелее в Китай?

— Разбира се! Няма да свършим като Съветския съюз! Ето защо е много важно нашите студенти да приемат това, което Партията иска

да направи, а не непрекъснато да ѝ се противопоставят — отвърна ѝ Лилин с нежния си момичешки глас.

— Противопоставянето може да е за добро, Лилин. Дава ти възможност да гледаш на нещата по-различно.

— А вие позволявате ли такова противопоставяне във вашата страна?

— Да, разбира се. И не беше ли именно Конфуций, който каза, че незнанието пораждало познание? — попита Анна.

Изведнъж усети, че Бинг е втренчил поглед в нея. Той си свали очилата и попита:

— А Вие защо четете Конфуций?

Анна се засмя:

— Защо ли? Ами сигурно поради същата причина, поради която чета и останалите. За да науча нещо.

— А защо искате да научите нещо за нас?

Анна отново му обясни, че е писателка.

— Но защо искате да пишете за нас? — настояваше Бинг.

— Вашата страна е много красива. Но много хора не знаят това и почти нищо не могат да кажат за собствения си народ — отвърна тя.

Бинг отново сложи очилата си и отправи поглед навън през прозореца. Анна се запита дали не е казала нещо обидно. Лилин също погледна през прозореца и каза, че скоро ще пристигнат в Куфу.

— Това е родното място на Конфуций. Домът му сега е странноприемница. Искате ли да го видите? Мога да ви заведа.

— А ще има ли време?

— Разбира се. В Куфу влакът има престой един час. Имаме много време — увери я Лилин.

В коридора високоговорителите отново гърмяха с маршовете си. После някакъв глас запя песен и доста време мина, преди Анна да разбере, че това е китайският вариант на *Дани Бой*. Лилин гордо ѝ се усмихна, като че ли тя лично бе уредила да пуснат именно тази песен.

Слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта, когато влакът пристигна в Куфу, и затова стените и масивните му врати, залети от убито оранжевата светлина, приличаха на бутафорни. Повела Анна навън, Лилин не спираше да коментира:

— Всички тук казват, че са преки потомци на Конфуций. Но всичките му духовни съкровища отдавна са изчезнали, останалото е

било разрушено от Червената гвардия.

— Каква ужасна загуба — промълви Анна и се извърна назад към влака. Бинг стоеше на прозореца изглеждаше равнодушно, както винаги, навън. Повървяха още малко, когато изведнъж някъде далеч пред тях се чуха звуци от цимбали и барабани.

— Елате — каза Лилин и хвана Анна здраво за лакътя. — Има някаква процесия. Трябва да минем оттук, иначе няма да успеем да стигнем до мястото навреме.

Тя я поведе към голяма китка дървета, почти малка горичка.

— Ще минем през ей там и ще стигнем до мястото от другата му страна — обясни Лилин.

— Били ли сте друг път тук? — попита я Анна.

— Да, много пъти. Тук се запознах с мъжа ми. Дойдохме с различни групи, но си тръгнахме заедно.

— Колко романтично.

— Да.

Някъде назад и отляво заглъхваше пронизителната музика. После над музиката се извиси познат звук — дълбоките и звучни тромби на потеглящ влак. Анна спря и се обърна. Далече назад се виждаше бавно отделящият се от перона влак. По улицата към тях се бе насочила кола. Анна се обърна към Лилин.

— Не върши глупости — каза Лилин тихо, стиснала здраво револвер в ръка.

Колата спря. Иззад волана се подаде Бинг и махна на Лилин.

— Качвай се отзад! — каза със същия тих глас Лилин.

Игор Тамасара огледа доктор Петраров и екипа около операционната маса. Както всички, и той бе облечен като хирург. Неврохирургът и асистентите му бяха китайци, взети назаем от Военна болница номер едно — водеща медицинска институция в прилагането на *ки* — жизнената сила, епицентър на традиционната китайска медицина. От едната страна на масата бе количката с кутията на доктор Петраров. Неврологът свързваше електродите. Операционният екип чакаше с безстрастни лица.

Игор Тамасара се приближи до вратата на съблекалнята.

— Радвам се, че сте си намерили стая по ваш вкус. Повечето от тях са като че ли малки за нас, не-китайците — каза той извинително.

Към вратата, бавно се приближи висок мъж с побелели коси и силно загоряло авторитетно лице. Беше жилив и в много добра форма. Бе облечен в дрехи на чистач.

— Мисля, че подготовката може да ви заинтересува колкото и самата процедура. Затова елате да хвърлите един поглед продължи Игор Тамасара сърдечно.

Той се обърна и го поведе към операционната маса.

Завързана за масата, в пълно съзнание, но без никакви признаци на страх, лежеше Шаойен. Бе облечена в операционен халат. Главата ѝ почиваше на тапицирана подковообразна подложка. Игор Тамасара ѝ се усмихна. Знаейки, че вече я е избрал за експеримента, което придаде на сексуалното им преживяване особен пикантен привкус, той надмина себе си. Тя го погледна, без да трепне.

Тамасара се обърна към белокосия мъж до себе си и му заобяснява със същия сърдечен глас:

— Използваме акупунктурата като аналгетик, който действа бавно, и тя остава в пълно съзнание. Но трябва да изчакаме още малко и тогава да започнем. Тя вече не чувства нищо, включително и страх. Нека ви покажа.

Игор Тамасара взе от инструментариума една игла. Наведе се над Шаойен и с твърда ръка я заби в зеницата на лявото ѝ око.

— Виждате ли, никаква реакция — каза той, издърпвайки иглата. — Доста път извървахме от опитите с вашите мишки, професоре.

Колин Баскин го гледаше, без да пророни дума.

19.

На пекинската Централна гара Томи разбра, че Анна не е във влака, пристигнал от Чанша.

— Утре пристига следващият. Тя сигурно пътува с него — каза той на поредния пътник, на когото описа Анна.

Почувства се обаче несигурен. Може би трябваше да се направи още нещо. Но какво? Не знаеше.

— Анна не е такъв човек, който ще пропусне явка — каза Дани меко, виждайки болката, забулила за момент погледа на Томи.

Бе виждал този поглед у мнозина, усетили липсата на близък човек. Нямаше никакъв лесен начин да му помогне, освен да го остави да говори. Така щеше да го превъзмогне по-леко.

Подкарал обратно към руското посолство — пекинския им щаб — Томи поклати глава, сякаш се опитваше отчаяно да отхвърли действителността. Накрая прошепна дрезгаво:

— Може да е на път за насам с оперативния.

— Трябваше вече да са тук. А ако колата нещо се е счупила, оперативният трябваше да се обади по „Бостар“-а, който му дадох.

Гърлото на Томи сякаш бе затъкнато, слепило се като туптяща рана. Трябваше да накара полковника да го прати в Чанша. Когато накрая проговори, гласът му бе като на чужд човек, твърд и пресипнал от чувството за поражение:

— Трябва да направим нещо, татко. Просто трябва!

— Ще направим всичко, каквото можем. Томи.

Не проговориха повече, докато не стигнаха посолството и Дани стисна рамото му с внезапна сила.

— Анна знае как да се грижи за себе си. Ти сам го каза. Обаче изобщо не ѝ помагаш, като непрекъснато си мислиш: „Ами ако...“. Това, от което имаме нужда, са факти. И по-добро място да ги намерим от това тук няма.

Той се извърна и влезе в посолството.

Час по-късно официалните запитвания на посланика към полицията в Чанша учтиво бяха пренасочвани към Външното министерство. Там един служител влудяващо бавно си записа отличителните черти на Анна, както и данните от канадския ѝ паспорт. Когато му казаха професията ѝ, той изпусна дълго: Ейиих!

— Писателка — повтори той, като че ли думата обясняваше всичко, свързано с глупавото поведение на всички *уайбини*.

Служителят отново изпъшка страдалчески, когато му дадоха професията на оперативния.

— Дипломат?! Значи един дипломат първо лети до Чанша, за да посрещне тази писателка, после двамата се качват в кола и идват дотук, така ли? Това не е нормално поведение на дипломат.

Придържайки се към легендата, която му бе разказал Дани, посланикът обясни, че двамата били приятели и сигурно са използвали възможността да се видят и заедно да разгледат страната. Успя да придаде на историята малко романтичен вид. Но дори и на мандарин измислицата звучеше неубедително.

— Писателка и дипломат — каза служителят още веднъж. Неверието в гласа му придаде на чистия и ясен мандарин изнервяща нотка.

След един час служителят се обади, за да им каже, че нито една от описаните личности не е влизала в Китай. На Дани му се стори, че гласът на човека вече не звучеше напрегнато, както преди малко, а само облекчено — като на човек, който си е свършил добре работата. Дани се възползва от телефона със заглушител на посланика, за да се обади на Мортън в конкорда.

След няколко минути от свързочната на посолството откриха самолета над Тихия океан. През заглушителя в гласа на Мортън се долавяше металическа нотка. За миг Дани се запита дали някой от свързочната не записва разговора. Нямаше значение, всички сега бяха от една и съща страна на барикадата.

— Започваме планомерно претърсване за *Родина* — започна Мортън. — Техничарчетата искат да намалят всички комуникации до абсолютен минимум. Затова трябва да бъдеш много кратък, Дани. Казвай сега какво става?

Дани му каза.

— Нека да задействам тази работа тук и после идвам в Пекин. А през това време ти и Томи отидете на контролната среща. Сега това е по-важно от всякога — каза Мортън и затвори.

— Това ли е всичко? — ахна Томи, стисна юмруци и нервно закри из кабинета на посланика.

— Това се нарича *предимство* — каза Дани рязко. — Полковникът знае своето. А ти се придържай към твоето, синко!

Дани и Томи тръгнаха към площад „Тянанмън“ по различни пътища. Трябваше да уловят предаването на Яобан.

Томи бе взел назаем велосипед от посолството и сега въртеше педалите из плетеницата улички и булеварди, присъединявайки се ту към едната, ту към друга група велосипедисти. Хората му хвърляха кос поглед, после продължаваха шумно да разговарят. Зад хотел „Пекин“ Томи се присъедини към група млади работнички. Под цепнатите им поли той зърваше от време на време три четвърти чорапи, а косите под сламените им шапки бяха стегнати с евтини шноли. Докато въртеше заедно с тях педалите по Чанган Авеню, те се кискаха и си говореха, скрили уста зад дланите си. По тротоарите други групи извършваха упражнения *тайджикуан*: ръцете и краката се вдигаха и въртяха в строго определени движения, а лицата имаха същото заспало изражение.

Пред Музея на революционното движение на площад „Тянанмън“ Томи подпря велосипеда си на една стена и движенията му постепенно станаха ритмични: по време на престоя си в Хонконг той се бе научил на *тайджикуан*. Както повечето хора около него, и Томи бе сложил слушалките на уокмена си на главата и също като тях като че ли се бе съсредоточил в преведения запис на упътването как правилно да се изпълнява *тайджикуан*. Уокменът му бе еднакъв с този на всички останали, само че в задвижващото му моторче бе монтиран миниатюрен приемател, който автоматично щеше да се задейства веднага щом Яобан започнеше предаването. След завършването на всяко движение Томи навлизаше все по-навътре в огромния площад.

Площадът можеше да побере над един милион души. Днес според Дани те бяха само около сто хиляди, разхвърляни навсякъде из павираното пространство. Площадът изглеждаше пуст.

Дани бе пристигнал тук с туристически автобус. Туристите непрекъснато снимаха Великия дом на народите и други архитектурни чудовища. Много от тях слушаха историята на площада по личните си уокмени. Магнетофончето на Дани по нищо не се отличаваше от това на Томи. Той се запровира през събралите се туристи и се отправи към Паметника на падналите герои. Мина покрай фризовете на отдавна забравени герои, които украсяваха паметника от всички страни, и продължи към мавзолея на човека, за когото те бяха дали живота си — Мао.

Около гробницата на техния мъртъв бог се точеше огромна опашка от поклонници — по шест в редица. Гледаха го с безстрастни лица, без да дават и най-малък признак, че забелязват присъствието на *уайбина* тук. Дани се извърна и тръгна към центъра на площада, към портата „Тянанмън“, на която бяха окачени огромните картини, рисувани от Мао. След като снимаха и тях, туристите отново се качиха на автобуса, сваляйки слушалките си. Дани се присъедини към тях. Срещата не се бе състояла.

Далеч откъм другата страна на площада той видя Томи да бута колелото си, после да се качва на него и бавно въртейки педалите, да поема по Чанган Авеню. В неговите слушалки също не бе прозвучала никаква позивна.

На триста и шестдесет километра от Окинава, шефът на свързочното отделение в конкорда докладва на Мортън, че на екрана всеки момент ще се появи Ларс Свенсен. Бяха тръгнали да заредят и докато не навлезеха в следващия етап от претърсването, външните връзки бяха разрешени. Мортън се обърна към Кейт:

— В разговора ни ще има петсекундно закъснение. Ще трябва да изчакваш, в противен случай връзката се влошава много.

Шефът на свързочното се обади от своето място:

— Закъснението няма нищо общо с нашата апаратура, доктор Баскин. Дължи се изцяло на атмосферата.

Тя се усмихна. Техниците действаха като операционен екип, а шефът им бе готов да защитава апаратурата си със зъби и нокти. Той натисна някакъв клавиш на таблото си.

— Връзка установена.

И говорът, и картината бяха чисти като кристал.

Мортън въведе професор Свенсен в ситуацията.

— Съжалявам за баща ти, Кейт. Но всичко, което мога да кажа в този момент, а то не е никак успокоително, е, че това, което прочетох за Игор Тамасара, не предполага отвличането да влиза в неговия стил на работа — каза психиатърът.

На Мортън му хареса начинът, по който той премина направо на въпроса.

— Какво е мнението ти? — попита той.

Професор Свенсен помълча малко и после каза:

— Той не е луд. Най-вероятно за него работата представлява акт на съзидание и самозащита. Може би вижда себе си като някой ветеран, изстрадал хиляди битки из лабораториите. Съзнанието му е готово да атакува границите на науката. Точно както войникът не изпитва никакво съжаление към тези, които убива в сражение, така и Игор Тамасара не чувства нищо към тези, които унищожават. Движи го само едно: да научи отговора. Печалбата не го интересува. Само власт, нищо друго. В някои аспекти може да се каже, че е също така и революционер... Кейт, ако баща ти е в ръцете на Тамасара, той най-вероятно ще иска само да обсъди и, разбира се, да оправдае целта на отвратителните си методи на работа. — Професор Свенсен направи пауза и се наведе напред. — Мисля, че и двамата с теб още като студенти научихме как нацистките доктори от Аушвиц даваха съвети на онези родители, чиито деца са избили, как най-добре трябва да възпитават останалите си деца. — Професор Свенсен примигна. — Не обичам етикетите, Кейт. Но ако трябва все пак да избира един, бих го нарекъл двуличник, каквито са били Йозеф Менгеле и останалите нацистки доктори... Те са успели да разделят личността си на две напълно функционални половини. Всяка от тези половини е можела да действа като едно цяло аз. Това именно ги е карало да вярват, че това, което вършат, в никакъв случай не е лошо, а се прави за прослава на Третия райх. Цял ден могат да експериментират с хора и да ги убиват, но това няма да им попречи да се върнат вечер вкъщи и да бъдат добри съпрузи и бащи, отдавайки необходимото уважение на властта и в същото време изпитвайки абсолютна вяра в бъдещето, което се надяват да изградят... Манталитетът на Игор Тамасара е същият. Този манталитет му е дал възможност да прегърне широк диапазон от

морално извратени — от наша гледна точка — неща. Той определя и поведението му, придава му абсолютен позитивизъм и, разбира се, му дава способността да елиминира всичко, което ние наричаме нормални чувства. Това обаче не означава, че е луд. Не, той само е развил у себе си онова нещо, което ние, психиатрите, наричаме „удебеляване на психическата обвивка“, и го е развил до необичайни размери. Нищо на този свят не може да го отклони от пътя му. В него е заложена справедливата кауза на фанатика. Това, което върши, за него е свещен дълг. Ако е убеден, че баща ти ще му помогне да изпълни този дълг, той ще се отнася към него с уважение.

Кейт се наведе към екрана.

— А ако баща ми откаже, Ларс? — попита го тя тихо.

Професор Свенсен помълча малко.

— По принцип личности като Игор Тамасара не се оставят да бъдат водени от злоба или садизъм. Мотивационните сили у него са създали щит, който не позволява нищо да проникне и да наруши схващането му, че той е лекар. Обратното, ако баща ти откаже да сътрудничи, Игор Тамасара ще си каже, че твоят старец не се държи като лекар.

— И тогава какво ще стане? — Кейт се наведе още по-напред.

— Не ми се иска да гадая, Кейт...

— Той ще убие баща ми. — Това не беше въпрос.

— Кейт, не мисля...

— Трябва да убиеш това чудовище! — каза Кейт с тиха ярост, обръщайки се към Мортън.

В настъпилата пълна тишина в свързочната гласът на Мортън прозвуча самотно:

— Ами да.

Кяо Пин си взе друга пура от кутията на бюрото в кабинета си, без да откъсва очи от пръснатите по страничната масичка предмети. Зад нея стоеше изправен неговият шеф на отдел „Технически“ — професор У. Той бе дребен й слаб мъж с печални очи и лице на розови петна от псориазис. Тази различна на цвят кожа придаваше на професора земноводен вид. Когато проговори, гласът му бе пронизителен хленч.

— Малко позакъснял подарък за рождения ден, другарю директор — каза той, простирайки ръце върху съдържанието на масичката, сякаш изпълняваше някакъв фокус.

Кяо Пин мушна пурата между устните си. За миг се запита откъде ли е научил професорът за рождения му ден, който бе преди два дни. После се сети, че двамата с него са родени на една и съща дата.

Ръцете на професор У не спираха движението си над едно отворено куфарче.

— „Бостар“ — каза той гордо. — Последен модел. Мортън винаги осигурява най-доброто за „Хамър Форс“. — Професорът продължи да назовава предметите: — Касетофонът на жената е също така и приемател-предавател. А оръжието на мъжа е стандартно за оперативните агенти на „Хамър Форс“. Останалото е само за ефект. Дрехите на жената са купувани от Париж. А канадският ѝ паспорт е прекрасна фалшификация. Както сам знаете, по това нещо в „Хамър Форс“ са специалисти.

Кяо Пин вдигна куфарчето и премери теглото му на око.

— Можеш ли да направиш същото като това?

— Да, разбира се, другарю директор. Само след година вече ще можем да ги пуснем в масово производство.

Кяо Пин остави куфарчето на масата и отиде до прозореца. Езерото, както винаги по това време на деня, бе покрито от тънък воал смог, промъкнал се тук от милионите битови и промишлени печки на твърдо гориво. Светлината бе бледа като кожата му. Точно на рождения му ден лекарите му бяха представили резултатите от кръвните му проби. Три месеца — гласеше последната им прогноза. Ракът му бе започнал да се разсейва с по-голяма бързина, отколкото бяха очаквали. Той се върна при масата и застана пред куфарчето.

— Покажи ми как работи това нещо — нареди той.

Професор У издаде къс и писклив смях, нервен отдушник на неочакваната молба.

— Веднъж като разбрахме, че заглушителят е предварително настроен, останалото бе лесно. Това е като всички останали сателитни телефони. Системата е била автоматично програмирана да се свърже с редица номера. Ето, нека ви покажа.

Професор У натисна някакво копче на уреда.

Двамата потънаха в тишина, заслушани в писукането на набираните номера. Малко след това от говорителчето се чу глас:

— Добро утро. Руското посолство в Пекин. — Глас на *уайбин* въпреки безупречния ѝ мандарин.

Професор У прекъсна връзката и изцвили отново.

— Другите номера опитвал ли си ги? — попита го Кяо Пин.

— Да. Един от тях го няма в никой указател, но знаем, че принадлежи на отдел „Електронно наблюдение“ към „Хамър Форс“. Друг пък ни изненада. Инженерите казват, че не спадал към никоя от техните вълни. Знаете как систематизирахме часовите зони и телефонните системи в различни групи...

— Да, да, кажи какво стана, като набрахте този номер!

— Специалистите ни разбраха, че той звъни в нещо, което се движи с голяма скорост.

— Самолет?

— Точно така. Самолет. Това е сигурно техният конкорд — каза професор У.

— А успяхте ли да се свържете?

Професорът поклати глава:

— Явно има някакъв предохранителен механизъм, който се деблокира от глас, за да се избегне ползването на връзката от външен човек. Почти съм сигурен, че гласът на онзи, убития им агент, би могъл да деблокира уреда. Без него се опасявам, че нищо не може да се направи. Но тъй или иначе, те вече са променили кода за достъп до честотата на конкорда.

Кяо Пин отиде до другия край на масата. Там бяха изложени два свършено еднакви уокмена. Професор У бързо се приближи и взе двете машинки в ръце.

— Забележителна изработка, другарю директор. Между всеки две песни е оставено достатъчно голямо разстояние за приемане и запис на информация. А се предава по познатия начин на къси импулси. Пет секунди, хиляда знака. Приемателят се превръща в предавател само като натиснеш копчето за пренавиване назад. Наистина добре измислено. Изборът на песни за Културната революция също не е случаен. Вътре в тях всъщност има място за запис. Експертите ми по гласов анализ пресметнаха, че на една-

единствена касета могат да се запишат 40 000 знака. Или няколко документа.

— Кой от тях е на жената?

Професор У огледа двата уокмена внимателно и му подаде този в дясната си ръка.

— Този.

Без да посегне да го вземе, Кяо Пин посочи уредчето в лявата му ръка.

— Сега върни това нещо там, откъдето е било взето. Трябва да се свършат още някои неща. Но твоите хора свършиха добра работа. Моля те, благодари им от мое име.

Когато професор У се поклонил и излезе, Кяо Пин се приближи до вратата, водеща към стаята с картите. За миг постоя там, гледайки как Яобан и другите си вършат работата, после се извърна и затвори вратата зад себе си. Чак тогава поклати глава, като че ли му бе дошла тъжна мисъл. Отдавна бе разбрал, че човешката слабост е най-големият враг на неговата работа. Но пък и отдавна не бе правил такава грешка.

Виждайки как Игор Тамасара мушка иглата в окото на Шаойен и след това я изважда без никаква реакция на болка от нейна страна, чувството за нереалност у Колин Баскин се усили.

— Тя всъщност не усеща нищо — увери го Игор Тамасара още веднъж. — Но скоро ще видите какво още можем да постигнем. И с удоволствие бих изслушал коментара ви. Сега-засега обаче си починете от дългото пътуване.

Думите и загриженият глас на колега, високо ценящ мнението на друг, само засилиха хладните тръпки на страх у Колин Баскин. В Управлението бяха му казали, че Игор Тамасара е луд. Това бе най-обикновено опростяване. Този човек бе въплъщение на злото. Странно мъртвото изражение на очите му го потвърждаваше. Не бяха по-добри от него и останалите около масата. Игор Тамасара сърдечно му бе представили всички, започвайки от Сергей Петраров. Той познаваше това име. Пък и всеки невролог би го познал. Сергей Петраров бе за мозъчните хирурзи това, което Кристиан Барнард^[1] бе за сърдечните — смел новатор. Но за разлика от Барнард, Петраров отдавна бе

направил онова нещо, което в досието му в ЦРУ бе наречено „фаустовска сделка“. Бе пожертвал етиката в името на успеха. Кадърен и без морални задръжки, гласеше оценката на Управлението. Присъствието на Петраров само потвърди предчувствията на Колин Баскин.

Имената на останалите не му говореха нищо. Професор Уанг, неврохирургът, и неговите асистенти му кимнаха вежливо, сякаш се намираха на лекция и той бе известният лектор, а не някой, който току-що е бил отвлечен.

Той тъкмо си приготвяше закуска, когато китайските командоси нахлуха в кухнята, вързаха го, запушиха му устата и го отнесоха на гумената си лодка, оставена на плажа. После преминаха късото разстояние до Боракин и там други командоси го вдигнаха с въжета от ръба на скалата, след което го качиха на чакащия самолет. Излетяха веднага. Когато се приготвиха да кацат, далеч откъм левия борд той видя някакъв огромен град. От спомените си на въздушни снимки разпозна, че това е Пекин.

На пистата го чакаше затворен камион и ескортът му от командоси го качи в него. Според него това място бе някакъв научноизследователски център. Но нямаше представа защо е отвлечен, докато не застана до операционната маса и Игор Тамасара не му обясни.

— Вие сте тук, професоре, защото имате знания, които бихме искали да споделите с нас. Но първо ще ви дам възможност да видите докъде сме стигнали ние, за да разберете, че заслужаваме вашето сътрудничество.

Оттогава Игор Тамасара бе прекарал времето си с доктор Петраров, тихо говорейки с него на руски. Професор Уанг леко се бе поклонил и с вежлив жест го бе помолил да застане до него на операционната маса.

Докато хирургът говореше, гневът, страхът и чувството за нереалност у Колин Баскин отстъпиха на професионалната любознателност.

— Има една поговорка от времето на династията Юан, според която учител за един ден трябва да се уважава като баща за цял живот. Надявам се, че това, което ще видите днес, ще ви накара да уважавате тази медицина, толкова различна от вашата — започна професор Уанг.

Баскин усети, че ако иска да излезе някога жив оттук, трябва да обръща внимание на всичко чуто. Професор Уанг бе отличен лектор и защитаваше тезите си, показвайки ограниченията и разликите между народните методи, които той прилагаше, и западната медицина.

— Западната медицина почти изцяло зависи от строго установени терапии. Народната не. — Западната медицина може да претендира само за около тридесет процента резултатност, при лечение. Народната медицина достига до седемдесет процента и често пъти ги надминава. Западната разчита главно на причинни фактори, структурни и количествени изменения в човешкото тяло. Народната медицина се основава на три хиляди години наблюдение и философия, в която тялото, както и самата вселена, е комплексна система от Ин и Ян. — Професор Уанг се усмихна, показвайки златните си зъби. — Запознат ли сте с Ин и Ян?

— Опасявам се, че не.

Хирургът въздъхна. *Уайбините*, колкото и блестящи да са — а му бяха казали, че този е именно такъв, — винаги имаха празнини в знанията си.

— Ин и Ян са две велики сили във всеки от нас. Тези две сили са противоположни, но и се допълват една друга. Ин е студено, Ян е топло. Ин е ден, Ян — нощ. Има ги във всеки предмет, във всяко действие. Във всичко. Винаги. — Професор Уанг вдигна поглед към тавана. — Например те и двамата са там. Ян — защото таванът е свързан с пода, на който стоим, а Ин — защото таванът е свързан с небето. Това разбирате ли го?

Колин Баскин кимна:

— Да, но не виждам какво отношение има всичко това към човешкото тяло.

Професор Уанг търпеливо се усмихна.

— Във всички органи присъства Ин или Ян. В плътните органи присъства Ин: сърцето, черния дроб, бъбреците, мозъка и тъй нататък. В кухите органи, кръвоносните съдове, е царството на Ян. Когато Ин и Ян работят в хармония, тялото е здраво. Но освен това Ин и Ян са отдавнашни врагове. Затова се борят за надмощие. Това създава дисбаланса, който ние наричаме болест. Наистина много е просто.

— Не и за мен — каза Баскин.

— Имайте търпение, драги колега. Всичко във вселената, включително и човекът, е направено от пет основни елемента: дърво, огън, земя, метал и вода. Всеки елемент притежава една съответстваща нему част — звук, цвят, слабости и тъй нататък. След като знаем това, можем да се справим с всяка болест.

Баскин си спомни онези отдавна отминали дни, когато беше студент медик, опитващ се да попие информация, която не разбира, но някой ден ще разбере и тя ще му помогне да бъде добър лекар.

— Съвсем просто е... след като веднъж приемете, че нещата стоят именно така — продължаваше професор Уанг, докато сапунисваше и бръснеше главата на Шаойен със старовремски бръснач. — Дървото разрушава земята, земята унищожава водата, водата унищожава огъня, огънят унищожава метала и кръгът се затваря, тоест металът, под формата, да речем, на трион, унищожава дървото. Както и всичко в природата, равновесието и взаимодействието ти стават ясни, когато започнеш да ги изучаваш. — Той намокри бръснача и продължи да бръсне скалпа. После вдигна глава и се усмихна. — Виждам, че още сте объркан. Но всичко е наистина много просто. Дървото прави огън. Съгласен ли сте?

— Да, разбира се.

— Но в нашата медицина дървото е черният дроб, а огънят — сърцето. Знаем, че черният дроб оказва значително влияние върху сърцето. Това ние наричаме взаимоотношения между майчини и дъщерни органи.

Баскин поклати глава:

— Съжалявам, пак се загубих. Как така свързвате дървото и огъня с черния дроб и сърцето? Искам да кажа, нищо в учебниците...

— Във вашите учебници, професоре, във вашите. Има го само в нашите — прекъсна го меко професор Уанг. — След три хиляди години наблюдения ние сме разбрали, че между човек и природа има здрава връзка. Човек не може да живее във вакуум. Това вече сигурно го знаете?

Баскин огледа присъстващите. Всички го гледаха с учтиви изражения, но в очите им проблясваха весели искрици.

— Мога да приема, че човек е свързан с околната среда. Но не виждам как може да послужи това за поставяне на диагноза.

Той сведе поглед към Шаойен. Тя също го гледаше съвсем смислено, но безразлична към кичурчетата коса, паднали по лицето ѝ. Един от асистентите взе малка четчица и ги изчетка.

Професор Уанг въздъхна и продължи лекцията си:

— А според мен изобщо не са ви научили каква е истинската връзка между човек и природа. Най-добрият начин да я проумееете е да наблюдавате това, което се каним да направим тук.

Професор Уанг се извърна към Шаойен и внимателно опипа челото ѝ. Очите ѝ следяха движението на ръката му.

— Може ли да говори? — попита Баскин.

— Разбира се. Но няма да го направи, освен ако не ѝ зададем директен въпрос.

Професор Уанг посегна в легенчето, съдържащо набор златни игли за акупунктура. Игор Тамасара и доктор Петраров вече бяха застанали до него. Професор Уанг избра петнадесетсантиметрова игла и я вдигна срещу ярката светлина, струяща отгоре.

— За да се предизвика дълбока аналгезия^[2], трябва да обърнем внимание на шест точки — каза той. — Най-напред започваме оттук, тук и тук.

С помощта на иглата той докосна най-напред средата на дясната вежда, после вътрешното ъгълче на лявото око и най-накрая връхчето на носа ѝ. Движейки пръстите си със завидна ловкост, той забодде първата игла в дясната вежда, след което направи същото и с останалите места, които бе посочил. После забодде още няколко игли в слепоочията и задушите.

Професор Уанг вдигна поглед към Колин Баскин.

— Казвали ли са ви нещо за *ки* в американските медицински колежи, професоре?

— Не, страхувам се, че не — отвърна искрено Колин Баскин.

— Толкова много може да се научи... — Професорът отново въздъхна. — *Ки* е жизнена енергия. Гледайте сега.

Той стисна забодената във веждата игла между палеца и показалеца си и започна да я върти напред-назад по три-четири пъти в секунда. После повтори бързо същия процес и с останалите игли и се обърна към Шаойен:

— Усещаш ли жизнената енергия?

— Да, да — промърмори тя.

Асистентите около масата закимаха.

— Да, да — повториха те. — Жизнената енергия е в нея.

Професор Уанг продължаваше стимулацията с иглите.

— Как се чувстваш сега? — попита той Шаойен.

— Изпълнена. Но спокойна — отвърна тя.

— Страх?

— Не.

— Добре. След малко ще отворим главата ти — обеща ѝ професор Уанг.

Анна броеше тихичко: деветстотин деветдесет и осем, деветстотин деветдесет и девет, хиляда...

Тя отвори очи и бавно се надигна от пода, където бе седяла досега по турски, и се разходи из голата стая. Минавайки покрай заключената врата, тя устоя на изкушението да заблъска по металната повърхност. Похитителите ѝ щяха да сметнат това за признак на слабост. Знаеше освен това, че единствената помощ би могла да дойде само от самата нея. Сега-засега те вероятно я преценяваха: наблюдаваха я с помощта на някоя камера, скрита в осветителното тяло на тавана, или през прозорец в стената, или през самата врата.

Професорът я бе предупредил за такива помещения — мрачни и голи стени с под, боядисан, както и стените, в еднообразно сиво. Всичко това бе направено с една-едничка цел: да плаши. За да се справи с положението, най-важното нещо сега бе да помни всичко, казано от него.

Цветовете играят важна роля в човешката психика. Червеният цвят стимулира енергията, жълтият отпуска, синият внушава чувството за душевен мир. Сивият цвят е цветът на депресията. Обаче депресията е химически процес: електролитен дисбаланс в мозъка, *вътрешна реакция*, изсмукваща човешкия дух. Начинът да се избегне това бе да не се упреква за допуснати грешки в близкото минало. В нейния случай — пътуването с влака.

Нямаше смисъл да си казва, че е трябвало да се сети. Да се сети, че граничарят, който бе отнесъл паспорта ѝ, военните, дори и кондукторът — всички те са я държали под наблюдение. За Лилин и Бинг това е било съвсем лесна задача. Още в колата, когато Лилин,

преди да ѝ върже очите, ѝ свали часовника от ръката, Анна разбра, че е попаднала в ръцете на професионалисти.

Тя се облегна на стената. Първото нещо, което ще направят, беше ѝ казал професорът, ще бъде да ти отнемат начините за усещане на времето и заобикалящата те среда, за да унищожат вътрешното ти недоверие, че това, което става, се случва именно на *теб*. Освен това ѝ бе казал, че първите часове след отвличането са винаги най-критични: хората изпитват желание да говорят и точно това е времето, когато похитителите ѝ трябва да ѝ покажат, че те са всесилни и всяка съпротива е безсмислена.

За да превъзмогне това, беше ѝ казано мислено да си създаде представа за часовник с въртяща се стрелка. Когато стрелката направи шестдесет завъртания, на циферблата на часовника мислено да отбелязва чертичка. Когато събере двадесет и четири чертички минало е едно денонощие. И с всяко изминало денонощие тя трябваше да си внушава, че се приближава по-близо до свободата си.

По нейни пресмятания бе минал около час, когато Бинг спря до въртящите се витла на хеликоптер. Полетът трая около два часа. Когато кацнаха, качиха я в някакъв камион. От дрънченето на оръжие разбра, че е ескортирана от войници. Те тихо говореха помежду си на мандарин. Със спирането на камиона тя чу и други гласове, говорещи вече на руски. Хората на Игор Тамасара. Стиснаха я здраво от двете страни за лактите и къде с ходене, къде с тътрене, я заведоха в някаква сграда. От време на време пред и зад нея тракаха ключалки. Най-накрая ѝ махнаха превръзката и я бутнаха в тази стая, след което треснаха вратата зад гърба ѝ.

По нейни пресмятания оттогава бяха минали десет часа.

През това време вратата се бе отваряла два пъти, за да пропусне китайски войник от охраната. Първия път той ѝ донесе купичка с късчета месо и ориз.

Втория път той ѝ направи знак да го последва и я отведе в тоалетна, разположена до стаята. Тя му се бе усмихнала с благодарност. Но когато се опита да затвори вратата, той я задържа отворена, заплашвайки я с автомата.

Знанието, че е невероятно добре подготвена срещу такъв психологически натиск, ѝ помагаше много. Сега трябваше да поддържа съзнанието си нащрек и да се отърве от всякакви други

мисли. Това изискваше почивка. Анна отиде в ъгъла, легна на пода и подложи едната си ръка под главата, а другата отпусна върху лицето, което обърна към стената, криейки го от светлината и вратата.

В съседната стая доктор Фретов се надигна от креслото и клекна така, че лицето му се оказа само на сантиметри от това на Анна. Знаеше, че тя нито го чува, нито го вижда.

След малко се надигна и отново седна в креслото, записвайки нещо в бележника си. Тя се държеше различно от очакванията му. Това я правеше по-интересен обект за изследване, отколкото американеца в другата килия.

[1] Южноафрикански хирург, извършил първата трансплантация на сърце в света. — Б.пр. ↑

[2] Нечувствителност към физическа болка. — Б.пр. ↑

20.

С помощта на лазерна, радарна и компютърна техника техниците от конкорда продължаваха да прочесват разделените на квадранти води на Северния Пасифик в усилието си да открият *Родина*. Отчетливото писукане на отразените сигнали бе единственият звук, нарушаващ тишината. След двучасово търсене шефът на свързочната се обърна към Мортън:

— Търсят ви от Лангли. Гейтс иска да говори с вас. Връзката обаче ще забави работата по търсенето.

Бил не би го търсил, ако не бе спешно.

— Докато говоря, ще минем на режим пауза — каза Мортън.

Минутка по-късно Гейтс се появи на екрана с мрачно като гласа си лице. Той подхвана без предговор:

— Нашите хора от посолството ни в Пекин докладват, че Лио Шраг бил отведен от двама оперативни агенти на Кяо Пин. Изглеждало, че го е сторил доброволно. Знанията му биха били неоценими в усилията им да попречат на издирването на тази подводница.

Мортън поклати глава:

— Обзалагам се, че Шраг им трябва за някаква друга работа.

— Като например каква? — попита Гейтс напрегнато.

— Ето това е най-лошото. Нямам представа.

Гейтс се усмихна невесело.

— Нищо не показва, че Шраг е поредният обезверен от системата американец. Точно обратното. Сърцат поддръжник на Рейгън и Буш. За бога, той даже е членувал в комитета за реабилитиране на Оливър Норт^[1]!

Мортън се размърда в стола си, смръщил вежди в усилието си да се съсредоточи.

— А тази жена, с която е пътувал? Знаем ли нещо за отношенията помежду им?

— Само това, че са си лягали известно време. Като се имат предвид двата пропаднали брака на Шраг, той сигурно би си легнал с всяка. ФБР е говорило и с двете му бивши съпруги. И двете твърдят едно и също нещо: той е импотентен.

Мортън повдигна леко вежди. Това нямаше да го доведе доникъде.

— Защо не се опитате да произведете оня човек на Кяо Пин във Вашингтон? — попита той.

Гейтс поклати глава:

— Ли Муфанг все още ми е нужен. Може да ни заведе до Колин Баскин. А това е другият въпрос, по който исках да говоря с теб.

По лицето на Гейтс вече нямаше никаква усмивка. Устните му бяха стиснати в плътна права линия.

— Един от нашите спътници, следящ учението им, е засякъл излитането на един Н-6 точно по средата на оня тайфун. Като се имат предвид лошите атмосферни условия и това, че китайците са нямали по това време нито един самолет във въздуха, компютърът на спътника е решил, че бомбардировачът е тръгнал да изпълнява някаква необичайна задача.

Усмивката на Мортън леко потрепна и изчезна. Понякога тези компютри мислеха почти като хора.

— Камерите на спътника го проследили чак до границата на разделителната им способност, малко след Марианските острови. Компютърът дава като възможност самолетът да е кацнал на онази стара японска база точно до Боракаи. Това е единственото подходящо място за кацане в цяла Микронезия. А по обратния път спътникът го проследил до една, военна база близо до Пекин. Ако на борда му е имало група за бързо действие, тя може да е отишла до Боракаи и да се е върнала още преди нашите хора да проявят снимките.

Бил като че ли малко се упрекваше. Може би е сметнал, че е трябвало да направи нещо преди това.

— А спътникът продължил ли е наблюдението си и след като самолетът се е приземил? — бързо, почти заповеднически попита Мортън.

— До самия край, чак докато го бутнали в хангара. Снимките оттам вече са безполезни.

— А да има някакъв признак, че след това оттам е излизло нещо?

— Един камион е излязъл. Обаче няма как да разберем дали Баскин е бил вътре. Ако, разбира се, поначало приемем, че Игор Тамасара е пратил да го отвлекат.

— Мисля, че точно това трябва да приемем, Бил.

Няколко секунди двамата се гледаха безмълвно, после Гейтс кимна мрачно:

— Мисля, че си прав. Но според досието му, Баскин в момента не е в крак. Логично погледнато, Игор Тамасара би трябвало да е светлинни години по-напред.

— Да, но може да не го знае — отвърна Мортън бързо.

— Може, но бързо ще го разбере.

— Бързо не означава веднага. А времето тук е критично. След няколко дни президентът тръгва за Хонконг. Щом Игор Тамасара е отвлякъл Баскин, значи не се чувства абсолютно сигурен, че оръжието му ще проработи. Затова сигурно иска Баскин да го види, да проведе някои експерименти с него може би, изобщо нещо от този род.

Гейтс поклати глава:

— Баскин никога няма да им сътрудничи.

— Тук не става въпрос за сътрудничество, Бил. Става въпрос за принуда. А Игор Тамасара може да се опита и да погъделичка суетността на Баскин. Знаеш добре — науката преди всичко. И друг път е ставало. — Мортън се наведе напред. — За колко време можете да върнете спътника отново над Пекин?

Гейтс се усмихна злорадо.

— Вече го направихме. Опитваме се с негова помощ да открием Шраг.

— Обзалагам се, че намерите ли го, Баскин ще е някъде около него — отсече Мортън.

И Игор Тамасара също.

Гейтс въздъхна.

— Дори и със спътника, голямо гледане ще падне. Пекин е вече по-голям от Лос Анджелис.

— Ако правилно преценявам нещата, Игор Тамасара няма да работи в някоя уличка около Забранения град, Бил. На него му е нужно

пространство и сигурност. Единственото място, където Кяо Пин може да осигури тези две неща, са Западните възвишения.

— Въпреки това, става въпрос за площ от няколкостотин квадратни километра, Дейвид.

— Настройте спътника да търси железопътен насип. Игор Тамасара трябва да закара жиротрона някак си до брега. Най-лесно може да го направи по релси.

Гейтс помълча малко.

— Да допуснем, че намерим машината. И после какво? Не можем да бомбардираме. Ако се опитаме да направим нещо по дипломатически път, ще бъде много късно. Стигне ли се до отлагане на нещо, италианското *domani*^[2] в сравнение с китайското разтакаване е светкавица.

— Откриете ли го, аз отивам — каза тихо Мортън. Беше го правил много пъти преди и сега нямаше да е кой знае колко по-различно. — Отивам, Бил. Друг начин няма — повтори той.

Инстинктът му на войник го теглеше да влезе в схватка с този враг колкото е възможно по-скоро, но и нещо друго го караше да не съдържа агресивността си.

На операционната маса професор Уанг порови в инструментариума и избра оттам гаечен ключ. После започна да затяга гайките на поддържащата рамка под главата на Шаойен. Липсата на антисептик смая Колин Баскин. Инструментите като че ли бяха претърпели съвсем повърхностна стерилизация, а пък гаечният ключ очевидно никаква.

Докато работеше, професор Уанг разпитваше Шаойен:

— Усещаш ли още *ки*?

— Да, още я усещам.

Той стегна гайката още малко.

— Да чувстваш някакъв неприятен натиск?

— Не. Само малко съм стегната.

Професор Уанг се извърна към Колин Баскин:

— Много е важно да държим главата ѝ колкото е възможно по-стегната, без да създаваме излишен натиск.

— Защо?

— Натискът ни подсказва колко точно е бдителна и че винаги усеща *ки*, а това означава, че не усеща болка.

Хирургът отново завъртя иглите по Шаойен.

— По този начин контролирам нивото на акупунктурната аналгезия — каза той.

— Но как?

— Как ли? С три хиляди години опит, драги колега. — Професор Уанг с мъка удържа подигравателната нотка в отговора. *Уайбините* бяха толкова глупави. — Желаете ли да говорите с нея? Питайте я каквото искате.

Баскин се наведе леко над Шаойен. Тя го гледаше със спокойни и бдителни очи.

— Разбирате ли какво ще стане с вас? — попита я той меко.

— Казаха ми.

— И сте запозната с рисковете?

— Винаги има рискове, професор Баскин. Във всяка операция — намеси се остро Игор Тамасара.

Баскин усети как от някакво скрито място в душата му се надига гняв и омраза. Но сега не можеше да си позволи лукса да изразява емоциите си. Той отново се обърна към Шаойен:

— Сигурна ли сте, че не ви е страх?

— Да.

Тя наистина не изпитваше страх, само този странен натиск в главата. Бе започнал, след като я оставиха сама в стая с решетка на едната стена, преди да я доведат тук.

— Не ме е страх — повтори тя.

Тамасара се усмихна.

— Тя бе подложена на въздействието на електромагнитни импулси, професор Баскин. Нещо, за което вие, разбира се знаете много. За това ще говорим по-късно. Но знайте, че тя казва истината. Не се страхува.

Баскин отново се обърна към Шаойен, усещайки как страхът отново се надига у него. Чак сега му стана ясно защо е тук. Игор Тамасара мислеше, че той може — или би могъл — да му помогне с токовете, за които Управлението бе казало, че са опасно непредвидими за обуздаване. Той вдигна поглед към Игор Тамасара.

— Да не искате да ми кажете, че сте премахнали страха ѝ чрез токов резонанс?

Тамасара скромно се усмихна.

— Да.

Въпреки ненавистта си, Баскин усети как у него се надига вълнение, каквото не бе изпитвал от години. Това вълнение можеше да го разбере само друг учен. Неговите собствени изследвания бяха му разкрили, че именно онези извънредно слаби токове, протичащи из цялата нервна система, влияят на всички жизнени процеси в тялото. Бе нарекъл това „енергия на подтикнатата мисъл“ и я бе определил като „несъзнателно мислене“. Тъкмо щеше да започне работа по подлагане „енергията на подтикнатата мисъл“ на опитни пльхове на влиянието на токовия резонанс, когато Управлението затвори кранчето.

Баскин отново погледна Шаойен. Възможно ли е лова изнервящо спокойствие у нея да е постигнато не чрез акупунктурната аналгезия, а чрез токов резонанс? Ако е така, постиженията на Игор Тамасара далеч надминаваха неговите. И ако руснакът разбере това, вероятно щеше да го убие със същата лекота, с която бе мушнал иглата в окото на Шаойен... освен ако не успееше да го излъже. Цялата мощ на изключителния му интелект заработи на пълни обороти, за да си припомни всичко и да го сравни с това, което Игор Тамасара изглеждаше, че е постигнал.

Мортън започна да си води бележки, заслушан в обясненията на Йоши Крамър от екрана. Конкордът отново се връщаше над водите на Японско море в усилията си да намери *Родина*. Гласът на неврохирурга бе толкова унил, колкото и лицето му.

— Опитах се да видя как може да се защити човек от оръжие, излъчващо висококонцентриран енергиен лъч. С изключение на изграждане на антиелектромагнитно поле около целта — в случая президента, — друго няма.

— А какво ще стане, ако го оградим с такова поле? — попита Мортън.

— Не може да се каже дали няма да пострада дори още повече. За да бъде ефективно, полето трябва да бъде по-слабо от земното. Проблемът тук се състои в това, че рискуваме да го изложим на цял

куп други проблеми, за които нищо не знаем. Няколко секунди след това президентът може да се окаже в клопката на своята собствена електромагнитна лудница... Разрових всички работи на Хосе Делгадо от шестдесетте години. Когато той поставял опитните си животни в електромагнитна палатка, котките му импулсивно започвали да ближат пода на клетките си, а маймуните започвали да си клатят главите непрекъснато и да се усмихват налудничаво. Едно от шимпанзетата направило това двадесет хиляди пъти, докато накрая си разбило главата в пречките на клетката.

Мортън вдигна глава от бележника си.

— Президентът ще бъде на *Юнайтед Стейтс* и ще използва неговата система за защита, за да метне електронна мрежа около целия район — каза той.

Йоши поклати глава:

— Дори и да го сложат в сейф с оловни стени, дебели половин метър, електромагнитният лъч пак може би ще мине през тях.

След като екранът угасна, Мортън усети страхът да се стоварва върху раменете му като физически товар. Колкото повече навлизаше в проблема, толкова по-ясно му ставаше, че този враг не е като никой друг преди това. И ако такъв враг се остави да победи, то светът завинаги би се превърнал в ад.

Доктор Фретов продължаваше да наблюдава Лио Шраг от другата страна на стъклото. В поведението на американеца се бе появила малка, но важна промяна. Изолацията създаваше у него наченки на травматичен психологически инфантилизъм. Това ставаше видно от начина, по който американецът се пипаше по слабините. Страхът от кастрация бе обикновена реакция на човек в ситуация като тази.

Доктор Фретов отново отбеляза нещо в бележника. Начинът, по който американецът ходеше, бързото потрепване на очите му, нарастването на празнотата в погледа му, отпуснатите устни — всичко това бяха очевидни признаци на нарасналия ужас, който американецът преживяваше. Изолиран и вгълбен, той бе като малко дете, неспособно да се ориентира правилно, изпитвайки същите чувства — умствен

разпад и усещането, че се намира на ръба на пропаст. Някои хора, поставени в такава ситуация, биха направили всичко, за да оцелеят.

Това щеше да го превърне в интересен клиничен антипод на жената. Когато дойдеше времето да ги изправят един срещу друг, щеше да бъде извънредно интересно да се види как нейната добре мобилизирана защитна система ще се справи с тази на американеца, ако неговото далеч по-непредсказуемо поведение можеше изобщо да се нарече защитна система.

Асистентите на професор Уанг слагаха датчици по глезените и китките на Шаойен, за да премерят пулса и кръвното ѝ налягане. Игор Тамасара и доктор Петраров вече бяха готови и сега седяха със скръстени на гърдите ръце до количката с кутията, сглобена от невролога. Колин Баскин не можа да познае за какво служи. Не бе попадал на такова нещо в медицинската литература.

Той кимна към апарата.

— За какво е това?

— Стимулатор на паметта — отвърна доктор Петраров. Хвърли поглед на Шаойен и продължи: — Без съмнение вие знаете, че на нейната възраст тя вече има в паметта си десет пъти повече информация, отколкото се съдържа във всичките токове на вашата библиотека на Конгреса. Тази кутия тук ще ни помогне да потърсим точно определена информация.

— Как?

— Бъдете търпелив, професор Баскин — обади се Игор Тамасара.

Професор Уанг взе маркер и очерта правоъгълник седем и половина на десет сантиметра над ухото. От другата страна направи същото.

— Тези два правоъгълника ще ни послужат като вратички към нейния таен свят каза той, обръщайки се към Баскин. — Следващата част от процедурата ви е позната.

— С изключение на това, че тя ще е в пълно съзнание — каза Колин Баскин с нотка на недоверие в гласа.

Професор Уанг въздъхна.

— В китайската народна медицина имаме едно просто правило. Представяш си това, което чувстваш.

Той избра един скалпел от инструментариума и направи по един разрез на всяка от трите страни на първия правоъгълник. Шаойен не даде никакви признаци, че изпитва болка, макар че скалпелът се бе забил до костта. Но това, което бе още по-забележително, бе почти пълното отсъствие на кръв.

— Представяш си това, което чувстваш — промърмори професор Уанг още веднъж.

— Сериозно ли твърдите, че съзнанието може да повлияе на такива физически явления като кръвенето? — попита Колин Баскин.

Един от асистентите попи единствената капчица кръв с марля.

— Покажи ми езика си! — заповяда хирургът на Шаойен.

Тя изплези език. Бе по-червен от обичайното, с блед бял налеп. Професор Уанг внимателно го огледа, стисна го леко с пръсти и го поглади по повърхността. После кимна доволен.

— Акупунктурата си е свършила работата добре. В момента у нея има недостиг на Ян, което означава, че няма да претърпи голяма загуба на кръв.

— Но как?...

Колин Баскин отново се помъчи да скрие недоумението си. Всичко, на което бе научен, се превръщаше в дим пред очите му. Беше все едно да решиш задача, прилагайки две коренно противоположни една на друга формули. Професор Уанг му се притече на помощ с нещо по-познато:

— Използваме акупунктурата вече над три хиляди години. Но все още не знаем как точно действа. Засега ни е достатъчно, че действа.

— Но не искате ли да узнаете?

За кой ли пореден път хирургът отново въздъхна. На тия *уайбини* им хрумваха много странни идеи.

— Няма смисъл. Всеки пациент и неговите симптоми са уникални.

Професор Уанг бързо каза нещо на мандарин на един от асистентите си. Последният му подаде бързооборотен трионче за рязане на кости, а сам взе друго. Застанали от двете страни на Шаойен, те започнаха да изрязват дупки в стегнатия череп на момичето,

следвайки точно начертаните линии на правоъгълниците. После мушнаха единия край на жичен трион в едната дупка и го подадоха от съседната. Хванали двата края, те търкаха, докато жичката не прережеше страните до ъгъла. За изненадващо кратко време успяха да изрежат два отвора в черепа на Шаойен. Мозъкът ѝ сега бе покрит само от ципа. Докато всичко това траеше, тя лежеше абсолютно неподвижна и безмълвна.

Ки още ли е в теб? — попита я професор Уанг.

— Да.

С помощта на хирургически ножици той изряза и ципата. Мозъкът пулсираше с влажни отблясъци под ярката светлина. Доктор Петраров и Игор Тамасара избутаха количката с кутията напред. Неврологът взе един електрод и погледна Колин Баскин. После внимателно го пъкна в дясната страна на мозъка.

Баскин отново усети неволната тръпка на възбудата от това колко далеч са стигнали в изследванията си, откакто той бе положил основите преди толкова години.

Доктор Петраров се обърна към него:

— Това, което в момента правя, е да запълня празнината, оставена от разпадането на философията и религията като главни фактори в човешкия живот. Тези дисциплини не можаха да дадат отговор на такива основни въпроси като: „Как знаем това, което знаем?“ и крайъгълния камък на християнството, Пилатовия въпрос към Исус: „Какво е истина?“ С помощта на психологията ние се доближаваме повече до отговорите на тези въпроси.

Той свърза електрода с клемата на импулсомер.

Игор Тамасара погледна към Колин Баскин.

— Доста път изминахме от онези нескопосни опити на Уайлдър Пенфийлд в стимулирането, и то в същия факултет на „Маджил“, където в момента работи дъщеря ви.

При споменаването на дъщеря му Баскин замря. В гласа на Тамасара като че ли прозвуча скрита заплаха. Към омразата, която той бе започнал да изпитва към този човек, сега се присъедини и страхът.

Той го потисна и се обърна към доктор Петраров.

— Това ли ви накара да се захванете: идеята на Пенфийлд, че човешкото съзнание всъщност е един часовников механизъм, монтиран в самия мозък? — попита той.

Доктор Петраров кимна:

— Донякъде. Но Пенфийлд не е могъл да схване, че дори и най-дълбоко съхраненият спомен може да бъде извикан заедно с допълнителните преживявания. Чувствал се напълно удовлетворен да възбужда само повърхностната памет. Това, което виждате тук, е доказателство за по-дълбока форма на повикване. На разговори и емоции, които тя е изпитвала в дадено време, дори и какво си е помислила тогава.

Баскин кимна. Вече го бе видял. Отговаряйки на умело зададените въпроси от Игор Тамасара, Шаойен бе започнала да разказва твърде много неща за себе си.

Доктор Петраров пхна електрод и в лявата страна на мозъка. Стрелката на импулсомера трепна за миг. Той кимна на Игор Тамасара да продължи с внимателния си разпит.

— Преди известно време, Шаойен, ти ми разказа как си отишла в апартамента на Ли Муфанг и как двамата сте се любили, докато той получил факсовете. От кого бяха тези факсове?

— Ли получи първия факс от Джонджон.

— Кой е той?

— Джонджон — Кяо Пин. Знаеш това.

— Да, знам. А съдържанието?

— Беше с обратни йероглифи. Значи много важно.

— Какво беше съдържанието?

— Отвлечете Лио — отвърна Шаойен равнодушно.

Игор Тамасара и доктор Петраров се спогледаха. Професор Уанг и асистентите му гледаха с безстрастни лица.

— Защо да се отвлеча Лио? — попита меко Игор Тамасара.

— Джонджон каза, че му трябва *уайбин*.

Баскин бе хипнотизиран от монотонните отговори.

— Каза ли Джонджон защо му трябва *уайбин*? — попита Игор Тамасара.

Шаойен не сваляше погледа си от него. Тези въгленочерни очи сякаш проникваха в най-затъntenите кътчета на съзнанието ѝ, карайки я да си спомня неща, които бе чула с периферния си слух и които едва разбираше.

— Джонджон каза, че е за „Безмълвни гласове“.

— Какво е това, Шаойен?

— Ли казва, че то щяло да промени света. Ще превърне Китай в по-мощна страна от Съединените щати и Япония.

Колин Баскин усети напрежението на Игор Тамасара. Каквито и да бяха тия безмълвни гласове, той чуваше като че ли за пръв път за тях. Съвсем не на място почувства прилив на надежда. Все пак чудовището не бе абсолютно непобедимо!

— Каза ли ти Ли как? — попита Тамасара.

— Не...

Един от асистентите провери датчиците. Пулсът и кръвното налягане на Шаойен бяха стабилни.

— А вторият факс? — попита Тамасара.

— От Лио. След дълго плаване под вълните на морето един *Дай Фен* се връщаше в Русия и американците чак тогава то открили.

— *Дай Фен*?

— Велик вятър. Вие му казвате *тайфун*. Подводница.

— Какво направи Ли с факса, Шаойен?

— Изпрати го на Джонджон. Но преди това отиде до кухнята да направи чай. После аз заспах...

— И това ли е всичко? — попита Тамасара.

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече? Каквото и да е.

— Аз искам да ти помогна — каза Шаойен. — Главата ми казва, че нямам избор.

— Но...

— Аз не знам нищо повече — каза Шаойен тихо. — И се страхувам от това.

— Не се страхувай, Шаойен.

Той отново я докосна по лицето, оглеждайки внимателно очите ѝ. После тя бавно затвори дългите си извити мигли и ги скри от изпитателния му поглед.

Колин Баскин улови бързия поглед, който Игор Тамасара отправи към доктор Петраров. В този поглед имаше нещо, може би мимолетно чувство на съжаление и печал. Доктор Петраров се приближи до кутията си и погледна импулсомера. Стрелката се бе върнала на нулата. Той вдигна поглед към Игор Тамасара.

— Паметните ѝ вериги са изцяло изследвани, Игор Викторович.

Игор Тамасара кимна към професор Уанг и каза:

Можете да продължите.

Обръщайки гръб на масата, той се обърна към Колин Баскин и го повика с жест:

— Елате, професоре. Показахме ви само част от това, което можем да правим. Сега е ваш ред да споделите с нас вашите знания.

Придружени от доктор Петраров, те се отправиха към съблекалните.

— Вашата дъщеря... Кейт. Според мен тя би намерила това за много интересно, нали? — попита Игор Тамасара.

Баскин рязко спря и го фиксира с поглед.

— Какво знаете за дъщеря ми?

Игор Тамасара се усмихна бегло.

— Много, професоре. Например знам, че е тръгнала за Боракаи, за да ви посети. Може би скоро ще я видим тук.

За да скрие разяждащия го страх, Баскин обърна поглед към групата около операционната маса. Игор Тамасара властно, но любезно го хвана под ръка.

— Елате да се преоблечем. Там повече няма нищо интересно за вас. Те просто почистват и подреждат.

Той го поведе към съблекалните.

На операционната маса Шаойен гледаше с неподвижен поглед как професор Уанг взема дълъг скалпел с широко острие. После, без да демонстрира финеса си отпреди това, той го мушна в десния отвор на черепа, докато върхът на инструмента се показва от левия. След това го завъртя зверски. За миг в очите ѝ се появи смаяно изражение. Той завъртя още по-силно. Изражението отмина. Професорът го завъртя още веднъж и окончателно унищожи мозъка на Шаойен.

[1] Полковник от военното разузнаване на САЩ, който по време на известния скандал „Ирангейт“ бе обвинен от администрацията на Рейгън, че продавал оръжие на Иран без знанието на президента. — Б.пр. ↑

[2] Утре (итал.). — Б.пр. ↑

21.

Кяо Пин гледаше с немигащ поглед председателя Ху, който четеше телеграмата от китайския посланик в Москва, съобщаваща, че вицепремиерът Олег Казенко влизал в бройката на убитите, след като военният самолет, с който пътували, се разбил при кацане в Архангелск. Генерал Юрий Савенко, който бил назначен да разследва случая, отхвърля версията за саботаж.

— Най-вероятно поредният случай на пилотска грешка. Разпадането на старите съветски военновъздушни сили стана причина за смущаващо голям брой такива неприятности с фатален край — каза най-накрая Кяо Пин.

— И всички ги е разследвал Савенко, така ли? — попита председателят Ху.

— Най-вероятно не. Но като се има предвид, че в този случай става дума за вицепремиера, щях повече да се притесня, ако не Савенко бе назначен, а някой друг. Щом като той е отхвърлил версията за някоя мръсотия, можем спокойно да приемем, че такава наистина няма.

— Но в такъв случай... кога ще действаме?... — Замисленият глас на председателя Ху заглъхна и той отново се загледа в телеграмата на посланика.

Тя бе единствената вещ на полираната повърхност, достатъчно обширна да побере лимузината на Кяо Пин, с която го бяха превозили през краткото разстояние между неговото жилище в Жонанхай до това на Върховния лидер от другата страна на езерото.

С помощта на езика Кяо Пин измъкна късче тютюн от кътниците си. Най-важното сега бе да запази спокойствие, да не прави нищо, което да засили тревогата в гласа на председателя. Човешките слабости правеха хората да се чувстват уязвими — емоция, която е съвсем неприемлива във времена като тези. Той се замисли. След като Казенко е мъртъв, най-вероятно вече нямаше да могат да ползват услугите на *тайфуните*. Значи сега бе по-важно от всякога онзи

арогантен руснак и неговият екип да успеят. Игор Тамасара ги бе помолил да изпратят още един отряд командоси на острова, за да отвлекат дъщерята на американеца. Обаче тя вече бе напуснала Боракаи. И тя ли бе като жената, изпратена от Мортън, канадката, умна, добре образована, с пъргав ум?

Той първо беше в Хонконг. Сега е някъде над Тихия океан с конкорда си. Нека да намери подводницата.

Кяо Пин се намести удобно в креслото си и се наслади на тишината, на разточителния разкош на кабинета. С размери на малка бална зала, кабинетът имаше касетъчен таван, поддържан от две редици двойни колони. На специални мраморни поставки се виждаха препарирани жерави и костенурки — символи на дълголетие, потъмнели и разпадащи се от времето. Две лъвски кучета, отлети от бронз с настръхнали от ярост гривии, показваха от двата ъгъла страшните си зъби.

Председателят Ху седеше на най-забележителната мебел в този кабинет — стол-носилка, издигащ се над пода на високите си крака. Столът бе принадлежал на последния император. Върховният лидер се наведе напред.

— Как можем да продължим работата без подводниците на Казенко? — попита той най-сетне.

Кяо Пин заговори с твърд глас: сега бе важно да вземе инициативата в свои ръце.

— Винаги съм ги използвал като предпазна и обезопасителна мярка. Собствените ни флот и военновъздушни сили току-що ни демонстрираха, че са способни да защитят бреговете ни и да водят бой, където е необходимо. Не че очаквам кой знае каква съпротива, след като американците и японците се сбият.

Председателят Ху взе телеграмата в ръце и я прочете внимателно още веднъж, търсейки сякаш потвърждение на казаното от Кяо Пин. Изразът на лицето му показва, че не го е намерил.

— Има и още нещо — започна той. — Малко преди тази новина да дойде от Москва, се обади императорът на Япония.

Очите на Кяо Пин не помръдваха от лицето на председателя.

— Какво искаше? — попита той накрая.

Председателят Ху помисли малко, после въздъхна:

— Първо ме увери в безопасността на нашите граждани там. Издал заповед, с която всички чужденци минавали под лична императорска опека.

— Разбира се. Това можеше да се очаква след неотдавнашните събития.

За момент в кабинета настъпи тишина. Някъде отдалеч долетя телефонен звън.

— Има и още — продължи председателят Ху с нисък глас. — Императорът искаше аз да знам какво се кани да каже той на американския президент.

Кяо Пин остана съвършено неподвижен и безмълвен. Председателят Ху продължи със същия глас:

— Императорът каза, че щял да каже на президента, че Япония е съгласна на всякаква помощ, която Съединените щати биха могли да окажат. Каза още, че нашите две страни можели да спечелят от тази ситуация. И съвършено ясно даде да се разбере, че Япония няма враждебни намерения към нас или към когото и да било.

— Не бива да забравяме, че той е обучен в изкуството на измъкване — меко го укори Кяо Пин.

— Но това променя ситуацията...

— Не променя нищо!

Думите на Кяо Пин го накараха да седне на ръба на стола си.

— Не променя нищо — повтори той по-спокойно.

Председателят Ху се намръщи.

— Но ако императорът убеди президента, че Япония няма да се противопостави на предложения от американците съюз...

— По-късно и американците, и японците ще сметнат това за измама! Американците ще кажат, че обаждането на императора до президента е било прах в очите. Спомняте ли си какво стана преди Пърл Харбър? Японският посланик във Вашингтон не спираше да обещава мир и след като японските самолети вече бяха излетели. Американците след това казаха, че това бил японският ден на позора. Сега ще кажат същото!

— А японците?

Кяо Пин усети, че стягането в гърлото го отпуска. Когато отново проговори, гласът му вече бе напълно овладян:

— Японците ще кажат, че американците са искали война, независимо от обещанията на императора. Това ще ги накара да се бият с по-голямо желание.

Той се облегна в креслото безмълвно, без да сваля очи от председателя.

След малко председателят Ху започна да кима, най-сетне убеден.

Непосредствено зад командния отсек бе царството на лекаря Юрий Бориков. Той бе на тридесет години, с широки славянски скули. С късо подстриганата си коса, огромен гръден кош и изпъкнали бицепси приличаше повече на борец, отколкото на лекар. Болницата му се състоеше от миниатюрен кабинет, малка, но добре оборудвана операционна, лечебница с три легла и още една малка каютка, служеща му за лаборатория.

Екипажът го харесваше много. С по-голямата част от тях той бе на ти, лекуваше трипера им — да го хванеш бе все още наказуемо на руските подводници, — а тези, заразени от СПИН, той уреждаше бързо, но дискретно на брегова служба. Освен това бе постигнал нещо, което всички останали на борда смятаха за невъзможно: спогаждаше се с Марло. Постигаше го, защото знаеше точно кога да спечели или да загуби безкрайните им игри на шах.

В момента, тъкмо когато *Родина* вече се измъкваше от Японската котловина, двамата пак бяха подгонили фигурите по дъската. Отново долавяйки настроението на капитана, Бориков го остави да спечели. Победата винаги разнасяше гнева у вечно готовия да избухне Марло. А желанието за победа у капитана беше почти патологично.

Бориков се облегна назад и отправи поглед към Марло. Някой ден щеше да седне и да напише книга за поведението на хората в подводница. Да вземем например реакцията на Марло към порнографското списание. Какво би казал капитанът, ако знаеше, че лично той бе донесъл списанието на борда — просто за да достави някаква утеха за екипажа, но и за да наблюдава реакцията на капитана, когато го намери. Е, там поне нямаше изненади.

Марло отново започна да нарежда фигурите по дъската. Бориков поклати глава:

— Много сте добър, другарю капитан. — Това не беше вярно. Спокойно можеше да го бие още преди тридесет хода. — Последните ви два хода бяха достойни за гросмайстор — добави Бориков.

Видя, че пресиленото ласкателство дава резултат. Дали в подводничарите нямаше нещо — все пак дълго време са откъснати от света, — което да ги прави по-податливи?

Ръцете на Марло увиснаха над дъската.

— Не мога ли да те накарам да изиграем още една игра?

Лекарят сви рамене извинително. Още една игра и току-виж се изкушил да го бие, което щеше да се отрази доста зле на останалия екипаж. Той вдигна поглед към стенния часовник.

— Време е за проверка на писалките, другарю капитан.

Едно от задълженията на лекаря бе редовно да проверява приличащите на писалки измервателни уреди за радиация, които всеки член на екипажа носеше у себе си.

— Тогава след вечеря? — попита капитанът, надигайки се.

Бориков също стана.

— Разбира се, другарю капитан.

Не за първи път той си пожела да се случи нещо непредвидено, което да му спести играта.

Игор Тамасара се приближи към масичката, отрупана е бутилки водка. Не че му се пиеше, трябваше му само време да обмисли следващия си ход, за да разбере точно колко знае Колин Баскин. Бе сигурен, че досега американецът бе отговарял искрено на въпросите му. Бе говорил с авторитет за токовия резонанс и формиране на вълните, за вектори и суперимпозицията на линейните им стойности. Явно бе много добре запознат с виртуалното състояние и кинетичната енергия. Тоя американец може и да е решил да се загроби на оня остров, обаче умът му си оставаше остър като бръснач.

Тамасара се престори, че се мъчи да избере бутилка. Вдигна една, разгледа етикета ѝ и я остави. Водка от Минск — не става.

Експериментът с Шаойен бе болезнено близо до успеха. Макар че при последния им разговор Кяо Пин му беше казал, че времето за експериментите вече почти изтича. След три дни жиротронът

трябваше да бъде готов да покаже, че лъчът му може да принуди обекта да се подчинява безпрекословно. Винаги.

Игор Тамасара си играеше с друга бутилка. Той все още не знаеше кой е мишената. Обаче името, споменато от Шаойен — „Безмълвни гласове“, — имаше определено американско звучене. Остави бутилката — грузинска водка, силна и подправена и едва ли най-подходящото питие, преди секс. Би ли могло мишената да е някой американец? Кяо Пин едва ли би похарчил толкова пари, за да придобие контрол над кой да е американец. Снощи по телевизията излъчиха репортаж, отразяващ предстоящото посещение на американския президент в Хонконг. Възможността да се контролира съзнанието на най-влиятелната личност в света щеше да бъде абсолютно доказателство, че жиротронът е най-могъщото оръжие!

Тамасара се обърна към Колин Баскин със следващата бутилка в ръка:

— Това е наистина отлична водка. От Урал е. Искате ли да я опиеете?

Колин Баскин поклати глава. През последния час той бе пийнал няколко чашки, и то не само за да успокои страховете си, но и за да не обиди плашещия го домакин. Особено го бе стреснало споменаването на Кейт. Ако я докараше тук, само Бог знаеше какво щеше да прави с нея. Понякога Кейт можеше да бъде ужасно упорита. А той бе видял достатъчно, за да разбере какво ще стане с нея след това. Този човек бе един от онези опасно злонамерени личности, които тяхната професия понякога излъчваше. Менгеле от Аушвиц. Иранският лекар, измъчвал бейрутските заложници. Германецът, *грижил* се за отвлечени от „Червените бригади“ жертви.

Още една чашка щеше да притъпи съзнанието му. А оттам имаше само една крачка до възможността да бъде убит. Това чудовище си разбираше от занаята. От години не бе чувал някой да говори с такъв авторитет за импулсни режими, фазови връзки и вълнови енергии. Единствено споменът накъде бяха насочени едно време неговите изследвания му помогна да блъфира успешно. Да, но още колко време? И все пак бе усетил, че зад авторитетната увереност на Игор Тамасара има нещо, което го безпокои. Каквото и да бе станало на операционната маса, то не бе протекло според очакванията. Освен това този тип не можеше да го заблуди с игричките си с бутилките: В

Лангли на това му викаха „да спечелиш време“. То е признак на несигурност, беше им казал тогава инструкторът.

Гледаше как Игор Тамасара си налива поредната огромна доза. Тоя човек пиеше като кон.

Тамасара отпи, без да сваля очи от Баскин.

— Нашите хора от КГБ казаха, че онези ваши ранни електрографични експерименти били част от проекта „Блубърд“.

Колин Баскин се размърда в креслото си. През шестдесетте „Блубърд“ беше най-строго засекретеният проект от всички строго секретни проекти. Но програмата отдавна бе минала датата на разсекретяване. Той се усмихна тъжно. Сподели малко информация и ще живееш по-дълго.

— Това бяха всъщност най-основни неща. Мислехме, че вие работите по създаването на уред, който да приспива обектите без електрошокове, така че да можете да изследвате зоната на здрача в мозъците им.

Игор Тамасара сви рамене:

— Отказахме се от това още щом вашите хора започнаха операция „Артишок“. Мина известно време, преди да разберем, че тогавашният директор на ЦРУ Дълес обича да кръщава всичките си проекти на плодове или зеленчуци.

Баскин кимна, припомняйки си ситуацията. „Артишок“ бе засилила изследванията на Управлението как да се доберат до контрол над човешкото съзнание.

— Докъде стигнахте с „Артишок“? — попита Игор Тамасара с неподправен интерес.

— На няколко метра от старта. Успях да демонстрирам, че токовият резонанс оказва летален ефект от разстояние.

— От какво разстояние?

Експериментът не бе отишъл по-далеч от лабораторията. Защо обаче не му подхвърли нещо, което да го накара да се замисли?

— Осемстотин метра. — Колин Баскин се изненада в какъв убедителен лъжец се е превърнал през последните няколко часа.

Тамасара кимна и отново си напълни чашата, за да скрие изненадата си. Американците наистина са били по-напред. Но тогава защо са спрели?

— Ние бяхме на същия етап — каза той. Лъжата му бе втора природа. — Вие, разбира се, сте използвали само плъхове, нали? — продължи той, обръщайки се отново с лице към Колин Баскин.

— Изобщо не отидохме по-нататък — отвърна Баскин.

Тамасара се намръщи.

— Това не е вярно, професоре! Какво ще кажете за всички онези, убити в Германия при операция „Сънфлауър“? Или при операция „Летис“? Защо американците излъгаха?

Колин Баскин стисна челюсти. Какво още знаеше това копеле? Обаче тук грешеше.

— Това не бяха операции на ЦРУ, а на разузнаването на военноморския флот. За неуспеха им чухме в Лангли цяла година по-късно.

В разгара на студената война флотът изпрати свой собствен екип, за да проведе експерименти в областта на промиването на мозъци. Бяха ги правили със заловени офицери от КГБ и заподозрени в двойна игра агенти. Никой изобщо не можа да узнае колко души са били убити из конспиративните квартири по цяла Бавария.

— Когато Дълес разбра, настоя цялата експериментална работа занапред да се върши само от Лангли — продължи Колин Баскин. — Както и да е. Ами какво, по дяволите, правеха вашите хора в Сибир с всички така наречени „клиенти с психически заболявания“?

Игор Тамасара внезапно се усмихна. Няма смисъл да се кара с американеца. Беше му показал колко знае. Това щеше да накара Баскин хубавичко да си помисли, преди да реши да го заблуждава.

— Станалото, станало — каза той примирително и отпи, преди да продължи: — Докато вие продължавахте опитите с лабораторните плъхове, аз се върнах на единната теория на Максвел за гравитацията.

Колин Баскин кимна. Логична стъпка. Работата на Максвел, публикувана през 1864 година, бе проправила пътя за Айнщайновите закони във физиката. Но както често се случва с новите неща, теорията на Максвел бе бързо забравена.

Тамасара остави чашата си на масата.

— Приложих теорията на Максвел на един от постулатите на Хеб през четиридесет и девета.

Изненадата на Баскин бе съвсем неподправена. Теорията на Роналд Хеб гласеше, че електрическата активност поддържа паметта

на временна основа: най-трайните спомени се съхраняват, след като в мозъка е протекъл процес на синтезиране на протеин. Блестящото хрумване на Игор Тамасара се състоеше в неговата простота. Успешното комбинирание на Максвел с Хеб наистина би се превърнало в крайъгълен камък за съвременната наука за паметта.

— И това ви доведе до токовия резонанс, така ли? — Колин Баскин бе неспособен да скрие обхваналата го възбуда.

— Да, макар че мина доста време. Непрекъснато се провалях, защото прилагах векторен анализ вместо само количествен.

Тамасара се върна на креслото си и седна, без да сваля очи от лицето на Колин Баскин. Бе успял да привлече вниманието на американеца напълно. Той самият сигурно е работил върху количествения анализ!

— И след това комбинирахте количествен анализ с време, така ли? — опита Баскин.

— Да.

— И стана ли?

— Почти.

— И тогава ли започнахте с онези енергийни разклонители? — попита Баскин.

Игор Тамасара премигна. Енергийните разклонители бяха свръхсекретни: може би за това знаеха не повече от сто души в целия Съветски съюз. Всеки изход се състоеше от електромагнитна сонда, проектирана така, че да черпи енергия от разтопеното ядро на земята. Така можеха да разполагат с изобилни количества скаларна енергия, която се съхраняваше в ендотермичните резервоари на Пощенска кутия 97. Както и всичко останало, тези резервоари бяха също разрушени при погрома на разярената тълпа над научноизследователския център. Ако този американец знае за енергийните разклонители, колко още неща знае?

Игор Тамасара махна с ръка.

— Мушнахме долу над тридесет разклонителя. Последния го сложихме в деня, когато Горбачов подаде оставка. Елцин заповяда да спрат програмата. Бедата на политиците е, че те никога не поглеждат къде отиват парите им. Харчат ги и тъкмо когато стане най-интересно, се отдръпват.

Колин Баскин кимна:

— Същото се случи и във Вашингтон.

Игор Тамасара внезапно се наведе напред.

— Затова ли напуснахте?

Баскин се усмихна. Чудовището продължаваше с игричките си на дребно.

— Уволниха ме. Вашите хора сигурно са ви казали.

— За това, че си вършехте работата добре? Липсва ли ви?

Баскин вдигна рамене:

— Не съвсем. Бях щастлив в Боракаи, докато не ме отвлякоха...

— Моля ви! Никой не ви е отвличал. Нека кажем, че вашите пациенти са ви отстъпили назаем — прекъсна го бързо Игор Тамасара. Той помълча малко, гледайки Баскин преценяващо. — Разбира се, не е необходимо да се завръщате. Те могат да си намерят друг лекар, професоре.

Баскин отново вдигна рамене. Разговорът навлизаше в опасни води.

— Това предложение за работа ли е? — попита той безгрижно.

— Ако така ви харесва, да — отвърна Игор Тамасара сериозно.

Томи се разхождаше по площад „Тянанмън“, нахлузил слушалките на уокмена, и често се обръщаше към Забранения град, сякаш за да се опита да познае дворците, за които му разказваше касетата.

Само преди няколко минути той забеляза баща си да минава пред Паметника на неизвестния воин. В светлия си памучен костюм той изглеждаше като всеки по-заможен чужденец, застинал в страхопочитание пред такава монолитна мощ. И въпреки праха, носещ се над площада, обувките на татко бяха лъснати до блясък, какъвто не можеше да постигне нито едно от ваксаджийчетата наоколо. Те бяха огледали поизтритите обувки на Томи и бяха решили, че виждат пред себе си поредния турист с доста поорязан бюджет. Целият площад бе осеян от тях: нарамили раници и нахлузили слушалките на уокмените си. Повечето бяха китайци. Дали някой от тях не е явката? Освен името му — Яобан, Томи не знаеше, нищо за него.

Томи мина покрай Паметника на неизвестния воин и покрай опашката, образувала се пред мавзолея на Мао. Там зърна баща си да

влиза в мавзолея.

Дани влезе във фоайето, където огромният бюст на Мао строго се вираше в него иззад гора от цветя. Вътре бе задушно, а миризмата — неприятно сладникава. Той се присъедини към бавно влачещите се към входа поклонници и се запита дали Томи е успял да установи контакт. „Младежът е усърден, най-добрият, когото съм виждал“, му бе казал Дейвид. Томи бе показал това по начина, по който бе настоял да се направи всичко възможно да се намери Анна. Не можеше да приеме, че повече нищо не може да се направи. Не му се искаше да се държи грубо с него, когато бяха при посланика, но в този занаят предимството...

— Извини, моля — каза тих глас на лош английски зад гърба му.

Дани се извърна, за да се озове лице в лице с някакъв мъж, който сочеше уокмена и размахваше пръст.

— Не разрешено, моля — каза служителят.

— Моите извинения — каза Дани, смъквайки слушалките.

Той влезе в мавзолея, без изобщо да знае, че един от агентите на Кяо Пин го бе снимал, скрит зад цветята.

Вън на площада, застанал на удобно място до Паметника на незнайния воин, друг агент снима и Томи. Малко след това Томи и Дани напуснаха площада по различни пътища, без да осъществят контакт с Яобан.

Когато конкордът се приземи на Гуам, за да зареди, Мортън отново се обади до Вашингтон и говори с Бил Гейтс. След като самолетът излетя, за да поднови търсенето на *Родина*, Мортън се отправи към командира на базата, за да чака пристигането на всичко, което бе необходимо за нелегално влизане в Китай.

22.

Ноцта дойде като предупреждение за Тод Харпър, заварвайки го да кара на изток по Ню Йорк Авеню, връщайки се във Вашингтон. Въпреки че часовникът на таблото показваше единадесет и няколко минути, пътят бе почти пуст. Той хвърли поглед в огледалото за обратно виждане на шевролета, който бе взел под наем, след като реши, че колата на компанията е много забележима. Сега вече знаеше, че не е било необходимо да си дава този труд. Отзад, грейнал с всичките си светлини като коледна елха, бързо приближаваше огромен камион. Вероятно бе някой, който бързаше да се прибере вкъщи или пък караше поредната наркопратка — околоръстният път бе и вход, и изход за трафикантите. Понякога, спецчасти или конкурентни банди им устройваха засади. Само на този път през изминалия месец бяха станали шест убийства.

Камионът го задмина и той успя да зърне емблемата — огромна бутилка бебешка храна. В такава бутилка сума ти кокаин можеш да събереш. Той поклати глава, леко ядосан на самия себе си. В този град колкото по-далеч бе от параноичния пристъп, толкова по-близо бе до следващия.

Тод държеше лявата лента, заковал стрелката на километража на осемдесет километра в час. Вече два пъти го глобяваха за превишена скорост. Първия път го спряха, когато бързаше за апартамента на Лио Шраг. Ченгето се бе държало така, сякаш се намира на прослушване за главната роля на филм за Атила, бич Божи. Когато най-сетне стигна до апартамента, Тод видя, че вратата вече е отворена от агент на ФБР, който обикновено толерираше репортерите. Обаче не и този път. Той тъкмо бе подал ръка да се ръкува с него, когато оня затвори вратата. Едва успя да зърне екипа вътре, захванал се да изтърбуши целия апартамент. Щом Шраг е толкова важен, че изпрацат цял отбор юнаци и на това отгоре не пускат никого да се доближи, значи останалото е вярно.

От другата страна, на централната алея, мина малка колона коли. Връщащи се къщи служители, прилепили се един до друг. Околността тук вече се бе превърнала в бандитска зона.

Втория път го бяха спрели, когато се връщаше от среща с Бъд Емерсън. Ченгето се държеше с него така, сякаш бе превърнал Уисконсин Авеню в състезателна писта... Бе късна вечер, когато бе стигнал дома на Емерсън, намиращ се в края на редица къщи, построени с разточителството на събирани цели поколения пари. Емерсън го чакаше с бренди, кафе и едно доста съмнително доказателство. Това беше копие от протокола от скенера в Бетезда и в него бе описана незначителната слабост на президентския мозък. Протоколът бе подписан от главния невролог и от доктор Баркър, а отгоре имаше тлъсти червени букви СПВ. Запознат с болезненото желание на всяка администрация да запази политическите си решения в тайна, както и абривиатурите, използвани от тях да скрият нещо, Тод се сети, че тези три букви означават Само за вътрешно ползване. Не бе питал как е попаднал протоколът у Емерсън. Човекът сигурно си имаше къртици, прокопали си ходове навсякъде.

Сега интересното беше дали президентът знае за тази своя слабост и колко сериозна е тя. Емерсън звънна на свой приятел хирург, който му бе обяснил, че човек може да живее с това нещо, без то да упражнява каквито и да било странични ефекти, макар че ако се наложи да прекара стресови ситуации, положението става твърде проблематично. След това Емерсън бе наблегнал, че отказвайки да се разбере с японците и да се гушне с китайците в замяна на парченце земя, човек може да изпадне в доста реална стресова ситуация. Понякога Емерсън можеше да бъде твърде убедителен.

Тод отново погледна в огледалото. По бързата алея се приближаваше още един камион и го задмина, ревейки с тромбите си. Обаче фаровете, които той бе забелязал преди няколко минути, не правеха никакъв опит да го изпреварят. Опашка от ФБР? Може да са му лепнали опашката още от апартамента на Лио Шраг.

Той продължи да прави това, което винаги правеше в навечерието на нова история: да подрежда и преподрежда известните факти. Изчезването на Шраг, слабостта в президентския мозък, заприщването на информацията от Марти Фицпатрик до такава степен, че да отказва дори да отрече. Белият дом и всички останали са на

бойна нога. Шраг бе специалист по проследяване на подводници. Дали президентът няма намерение да продаде някои от нашите подводници на Пекин? Дали не са изпратили Шраг на някоя свръхсекретна мисия във връзка с това?

Беше ходил да види и работното му място. Емблемата на комплекса би трябвало да бъде една затворена здраво уста, защото всички си бяха стиснали устните така, че линия почти не се виждаше. Тогава бе отишъл в Бетезда. Когато поиска да говори с невролога, учтиво, но твърдо му посочиха вратата.

Тод отново вдигна глава към огледалото. Колата се бе приближила. Ако това бе опашка, правеха го много очевидно. Не можеше да разбере колко хора са в колата, но мислеше за тях в множествоно число.

Преди около два часа бе отишъл на гости и на доктор Баркър. Лично лекарят му отвори вратата, облечен в пижама и халат, и Тод се сети, че той е вдовец. Тод му се бе усмихнал обезоръжаващо, каза, че наистина било късно, но имал да му покаже нещо. В хола той извади протокола и му го показва. Доктор Баркър го погледна, без да каже дума, и пребледня. С треперещ глас той започна да доказва, че за президента нямало никаква опасност, абсолютно никаква опасност. След това бе поискал да узнае как се е сдобил с протокола. Тод отново му се усмихна обезоръжаващо. В този момент телефонът бе иззвънял някъде из другите стаи и докторът се извини. След малко се върна с почервено лице и заяви, че повече няма какво да каже. Тод си каза, че сигурно са му звънили от проследяващия екип на ФБР. Един път и те да закъснеят.

Погледът му пак се вдигна към огледалото. Колата бе на двеста метра зад него. Може би се опитваха да го сплашат. Мисълта го накара да се усмихне злорадо. Някой бе започнал да изпада в паника. Да, но той нямаше да върши глупости, като например да стъпи на педала за газта. Освен това осемдесет бе най-подходящата за мислене скорост, докато наум обработваше историята и подбираше такива изрази, които привличаха хората като магнит към екраните. И този път четиридесетте милиона, които щяха да гледат среднощните новини, щяха да се шашнат. Но не само те. В *бюрото* — този бастион на нюйоркския щаб на „Глобъл Нетуърк“, където способностите на репортерите се оценяваха от висшите ръководители на новинарските

емисии — също щяха да се шашнат. Никой не знаеше върху какво работи в момента. И тогава, в хола на доктор Баркър, се запита дали не би могъл да извади на бял свят най-голямата история, откакто Удуърд и Бърнстийн предизвикаха оставката на президента Никсън.

Очите на Тод пак отскочиха към огледалото. Колата вече бе само на петдесет метра. Сааб. Не бе чувал във ФБР да карат вносни коли. Той се вгледа по-внимателно. Зад сааба нямаше никаква друга кола. От другата страна на разделителната ограда профуча камион. Саабът се приближи само на няколко метра от задната му броня. Прав беше — отзад се виждаха силуетите на двама души. Тод бръкна под таблото и извади празна касета. После я пъкна в репортерското си касетофонче, натисна бутона за запис и започна да говори с дълбокия си глас, който толкова силно очароваше зрителите му.

— Това е разказ за една тайна, която президентът на тази страна носи в главата си... вероятно без да знае, че е там. Това е физическа слабост в мозъка му, с наличието на която могат да се обяснят някои иначе необясними решения... Тук също така се разказва и за родена в Китай сервитьорка с връзки в секретните служби на същата страна... преди няколко дни тя се върнала там, придружена от наш техник от флота, специалист по проследяване на подводници...

Тод направи пауза. Саабът вече бе започнал да го задминава. Какво толкова, по дяволите... Ако му махнат да спре, щеше да си продължи най-спокойно. Никакви правила не го задължаваха да спира на никого, освен на полицейска кола. Тод продължи коментара си:

— На пръв поглед несвързани помежду си факти... но те могат спокойно да се окажат истинската причина за посещението на президента в Азия, което много хора намират за необяснимо... Освен ако приближените на тази администрация са прави... че Белият дом е решил да се сближи с Китайската народна република... акт, който може да засегне и живота на всеки американец... който променя баланса на силите не само в района на Тихия океан, но и в целия свят...

Той натисна бутона и пусна касетата на прослушване. После погледна встрани.

Саабът караше до него и сърцето на Тод се преобърна. Фигурата на дясната седалка бе със скиорска качулка на главата, а на ръба на

отвореното стъкло бе опряна пушка, чиято рязана цев гледаше право към него.

Тод отвори уста да извика, но не се чу никакъв звук. Опита се да натисне газта, обаче кракът му не помръдна: беше като закован. От тонколониите се разнесе собственият му глас:

— Това е разказ за една тайна, която президентът на тази страна...

Видя как пръстът на спусъка се свива.

— ... иначе необясними решения...

Пръстът продължаваше да се свива.

— ... родена в Китай сервитьорка с връзки...

Само за някаква, невъобразимо малка част от секундата той чу трясъка на стъклото и усети обсипалите го искрящи парченца. Вкуси кръвта, усети страха, действителността. Главата на Тод експлодира, а последвалите два изстрела отнесоха по-голямата част от раменете му. Гласът от касетата продължаваше да говори със завладяваща сила и завидно хладнокръвие:

— На пръв поглед несвързани помежду си факти... но те могат...

Колата, излязла от контрол, се насочваше към разделителната ограда.

— ... че Белият дом е решил да се сближи с Китайската народна република...

Саабът усили скоростта, а стрелецът прибра пушката. Свали си качулката, натисна копчето до скоростния лост, за да вдигне стъклото, и се обърна към шофьора:

— Тоя Гонзалес никак не прилича на колумбиец. — Испанският на стрелеца бе прозвучал с мек, почти женски глас.

Шофьорът погледна в страничното огледало. Пламъците вече бяха започнали да осветяват магистралата на около половин километър назад.

— Това беше колата на Гонзалес — каза мъжът. — Той трябва да беше, курвата му с курва.

Стрелецът кимна удовлетворено.

Двамата работеха за най-влиятелния вашингтонски наркобарон. Бе им наредил да патрулират по Ню Йорк Авеню и да гледат за бял шевролет с четири врати. Намерят ли го, да убият пътника в него. Това бил някакъв пласъор на хероин, който мамел в плащанията си. Винаги

използвал коли под наем. Убийците бяха засекли колата на Тод с лепенката на компанията за коли под наем и се бяха залепили зад него още откакто тръгна от доктор Баркър. Всичко бе приключило бързо и с професионално умение.

Докато саабът свие в първото отклонение, ярките пламъци на погребалната церемония на Тод вече изгаснаха. Някъде отдалеч долиташе писъкът от пожарните, полицията и линейките.

Бяха алармирани по радиото от агентите, следящи Тод. Те знаеха, че Тод се прибира у дома. Нямаше смисъл да се приближават. Нямаше смисъл да преследват убийците. Хора като тях много добре знаеха как да изчезнат.

Въртейки педалите към площад „Тянанмън“, Яобан отново погледна часовника си. Вече втори ден закъсняваше за предаването заради задълженията си в стаята с картите. Обаче Дейвид или човекът, когото той е изпратил, сигурно, вече бе почувствал важността на излязлата във вестника обява. Съзнавайки отговорността, която тежеше на раменете му, Яобан въртеше педалите с бавни и ритмични движения, заслушан в патриотичните песни в слушалките си. От време на време между отделните изпълнения се чуваше странно бръмчене, което вероятно представляваше съобщението, излъчвано автоматично от уредчето.

Дейвид му бе казал, че красотата на системата била в нейната простота. Цялата му работа се състоеше в това да запише каквото има да казва на касетата. Всичко останало се вършеше от вградения в нея механизъм, превръщайки гласа му в кодирани символи.

Въртейки педалите по паважа, потейки се малко повече от обикновено от обхваналата го нервност, той поглеждаше от време на време към групите чужденци. Никой от тях не бе Дейвид и никой не приличаше на човек, изпратен от него. Въпреки нервността, Яобан се усмихна леко. Как ли пък щеше да изглежда такъв човек?

Когато чу изщракването в слушалките, означаващо, че излъчването е приключило, той излезе от площада и сви в една странична уличка. Не забеляза обаче агента, който докладва за тръгването му в микрофончето на ревера си, точно както малко преди това не бе забелязал как го снима.

Съблякъл се чисто гол, Бъд Емерсън изпълни десетте основни упражнения за мъже, застанал в хола на апартамента си в хотел „Мандарин“. Това бе част от програмата му за възстановяване след дългия полет от Вашингтон до Хонконг.

Бе решил да отпътува за там, след като бе разговарял с дейм Лорна Бел в Манила. Тя му бе казала, че според нейни източници на информация, заемащи ключови постове в Хонконг, сър Алън Уингейт, губернаторът на колонията, получил инструкции от министър-председателя в Лондон да бъде домакин на необикновена среща — между Тан Мин, бъдещия управител на Хонконг, и президента. Това можеше само да означава, че Пекин и Вашингтон са решили да се сближават.

Той започна да кляка и да се изправя с изпънати напред ръце и глава, въртяща се ритмично ту наляво, ту надясно. Болката в мускулите подклаждаше гнева му. Най-напред позволихме на японците да ни тъпчат. Сега и китайците бяха готови да сторят същото благодарение на тоя либерал в Белия дом. Легнал по гръб, той започна да върти въображаеми педали във въздуха, усилвайки постепенно скоростта, усещайки как пулсът му се ускорява и по тялото му се стича пот. У него се надигна и възбудата от спомена за последното му пребиваване в Хонконг, когато бе прекарал поредната си нощ със Сузи. Още не знаеше цялото й име, нито пък каквото и да било за нея. От нея той не искаше нищо, освен собственото си физическо удовлетворение, както и подробните й спомени за сексуалните й преживявания с други мъже. Това винаги го възбуждащо още повече. Бе имал много и най-различни жени през живота си, но никоя жена не го правеше по-добре от Сузи.

Бяха се срещнали за пръв път в колонията, когато го бяха изпратили там по работа. На някакъв коктейл тя му бе казала, че е актриса. Той учтиво я бе изслушал. Гледаше го над ръба на чашата, отпивайки дълги и бавни глътки. Разбра, че тя всъщност е курва и се усмихна с облекчение. Само курва би придала такова отнесено изражение на красивото си лице. И само курва би му позволила да задоволи апетитите си. Час по-късно той вече бе в леглото й, хвърляше се върху нея, разкрачвайки твърдите й изваяни бедра, плъзвайки се

дълбоко във влажната ѝ, тръпнеща плът. Тогава тя го спря с думите, че имало много време, *Бъди бой*.

Дума за тарифата ѝ не бе ставало, но заранта той ѝ остави хиляда долара в едри банкноти на нощното шкафче и чак тогава излезе, оставяйки я да спи. Същата вечер тя бе минала през хотела и бе оставила съобщение, че подаръкът бил приемлив. Никакви благодарности. Никакво име. Само това — приемлив. Бе му харесало. Никакви задължения — само секс. Оттогава винаги когато идваше в Хонконг, прекарваше първата нощ с нея.

Той ѝ бе позвънил от летището и Сузи му бе казала да намине след вечеря. Което означаваше, че дотогава ще бъде в леглото с някой друг мъж. Мисълта за това го възбуди. Облечен в лек костюм и копринена риза, купени оттук при последното му идване, той слезе във фойето на хотела и осребри пътническите си чекове в стодоларови банкноти. Едната от тях похарчи за огромна кутия швейцарски шоколадови бонбони. С тези сладки работи Сузи правеше такива неща, за които той нямаше и представа по-рано. После погледна часовника си. Все още имаше цял час. Махна на едно такси и след десет минути слезе пред Правителствената библиотека за информационни услуги. Тя работеше двадесет и четири часа в денонощието и при първото му идване тук бяха го направили неин почетен член. Портиерът на вратата се поклони дълбоко, като видя членската му карта.

Емерсън се отпрати към читалнята за вестници и започна да прехвърля старите броеве на *Саут Чайна Морнинг Пост*, както и на по-жълтеещия *Стандарт*. Интересуваше го всичко, което ставаше в Хонконг.

Чуждестранните инвестиции почти бяха пресъхнали, докато изнасянето на пари от колонията приличаше на състезание. Изтичането на мозъци също. Богатите и влиятелните бягаха на групи в скривалищата си из Австралия и Канада. Хонконг щеше да свърши като Шанхай. Пекин с удоволствие щеше да изтъргува мястото. Точно това превръщаше плана на президента в много лоша новина за Америка.

Погледът му се спря на една статия в *Стандарт* Триадата не бе убила никого през последните двадесет и четири часа. Той поклати глава с отвращение. Всичко тук явно се разпаднаше, щом дори и на такива новини намираха място във вестниците. *Пост* пък бе отделил

доста внимание на военноморските учения на Китай. В средата на статията имаше малко каре, което привлече вниманието му. Кореспондентът на вестника в Гуам пишеше, че някакъв конкорд използвал острова като база за шпионските си полети. Той продължи да чете. По-нататък, в друга колонка, се казваше, че измежду важните гости, посетили колонията, бил и Сайръс Б. Вос. Магнатът минал за съвсем кратко време през Хонконг на път от Пекин за Вашингтон. Вос бе неофициалната свръзка на администрацията с Пекин.

Намръщи се, като видя огромната снимка на *Юнайтед Стейтс*, с кратък текст отдолу, съобщаващ, че самолетоносачът щял да служи за база на президента при престоя му в Хонконг. Макар че в Хонконг наистина нямаше американско посолство, имаше безброй удобни къщи, които биха могли за два дни да заместят Белия дом. По този начин обиждаха местните жители. Още един пример за фаловете на администрацията. Като се върне в хотела, ще се обади на Тод Харпър. Имаше някои полезни нишки, които репортерът би могъл да проследи. Той погледна часовника си. Време бе да тръгва.

Таксито го остави пред Кантон Меншънс на Хенеси Роуд. По това време на деня пазаруването в магазинчетата на аркадите в приземния етаж бе стигнало пиковия си час. Той почти бе забравил неутолимата страст на китайците да пазаруват.

Асансьорите бяха от другата страна на аркадите. Той натисна бутона за най-горния етаж. Вратите се отвориха почти веднага пред апартамента на Сузи. Тя отвори вратата, облечена в копринен пеньоар. Облъхна го миризма на баня.

Тя се надигна на босите си пръстчета и го целуна по устните. Емерсън надникна през деколтето на пеньоара ѝ и погледът му се плъзна между едрите ѝ твърди гърди чак до малкото триъгълно снопче златиста възглавничка между краката. Запита се дали я боядисва, или цветът ѝ е естествен.

Сузи го гледаше и се усмихваше, после свали ръка надолу и леко я потърка в чатала му. Все още без да пророни дума, тя го поведе навътре в апартамента. В коридора се носеше миризмата на любимите му ароматни пръчици, горящи в свещниците в единия ъгъл. В другия край се виждаха портокали и сладки, пръснати между две статуи. Бе му казвала по-рано, че това са богините на разврата.

— Искаш ли нещо за пиене. Бъди бой? — попита го тя.

— Не може ли после? Или искаш да си починеш малко от последния? — Той се усмихна похотливо.

— За теб съм винаги готова. Бъди бой — каза тя, изхлузвайки пеньоара.

Той протегна ръка и бавно я погали по лицето, без да спира да оглежда голото ѝ тяло. Тя се наклони към него и прошепна първата си мръсотия в ухото му. После се отдръпна и хвърли поглед към пакета.

— Шоколад, нали? — попита тя.

— Да. Но не всичият е за ядене. — Гласът му вече бе пресипнал.

— Имам нова перука. Бъди бой — каза тя. — Да я сложа за шоколада?

— Ще я сложиш с шоколада! — прошепна той.

Подавайки ѝ пакета, той спусна ръка надолу и я погали по къдравия златист триъгълник.

Сузи ритна пеньоара встрани, разкъса опаковката и хвърли хартията на пода. После отвори кутията и огледа съдържанието ѝ. Избра един бонбон и го мушна покрай пръстите му между краката си. Той се отпусна на колене и от устата му се откъсна сподавен стон на удоволствие. Тя сведе безстрастен поглед към него. По някой път *уайбините* бяха такива прасета! Той заби лице в корема ѝ и запуска език надолу, мъчейки се да достигне бонбона, но тя отстъпи назад.

— Бъди бой, хайде да те отведе в леглото.

Емерсън вдигна глава и тя му се усмихна подканящо. После, хванала го за ръка, го поведе към спалнята и пътем посегна за още един бонбон — този път за ядене, — стягайки вагиналните си мускули, за да удържи другия на мястото му. Само Тан Мин бе такъв ненормалник в желанията си като този *уайбин*. Цял следобед бе прекарала права над бъдещия министър-председател, изпълнявайки една от версиите на професионалния си номер, наречен „златен душ“.

Емерсън видя, че Сузи е променила спалнята си, откакто беше за последен път тук. Нямаше ги ратаните^[1] и японската хартия, скриващи матрака. Спалнята бе обзаведена като алпийска хижа: фалшив гредоред, плисирани абажури и зад тежката дървена спалня — фототапет на злачна долина, постепенно издигаща се към далечни планини.

— Харесва ли ти? — попита тя.

— Харесва ми — прошепна той с още по-пресипнал глас.

Сузи сложи кутията с бонбоните на обширното нощно шкафче, на което имаше и няколко калъпа на глави, на всяка от които бе сложена по една перука. Тя посегна към червената, но Емерсън поклати глава:

— Не искам перука.

Тя му се усмихна, приближи се до нощното шкафче и започна да натиска някакви копчета по малко табло. Светлините в стаята изгаснаха, а таванът изведнъж се оказа небе, обсипано със звезди. Сузи легна по гръб на леглото с разтворени крака, чакаща, смучеща следващия бонбон, усмихваща се порочно.

— Събличай се, Бъди бой — заповяда му тя, този път с ясно доловим американски акцент.

Без да отделя очи от нея, той се заизмъква от дрехите си. Като се започне от гарвановочерната коса — през влудяващо полюшващите се гърди — и се стигне до плоския корем и златистата туфичка, тя си беше въплъщение на чувствената поквара. Вече чисто гол, той запристъпва на колене през килима към леглото, към тези дълги, широко разтворени бронзови крака. Щом стигна до палците и започна да ги ближе, Сузи изви гръб, направи конвулсивно движение с таза си и остатъците от бонбона изхвъркнаха от вагината като от катапулт. Както бе правил това много пъти преди, той се хвърли към бонбона с отворена уста като куче, лапна го във въздуха и го глътна. Сузи отново му се усмихна с прелъстителна усмивка, обгърна го с краката си в ножична хватка и го придърпа върху себе си.

Съмваше се, когато Емерсън излезе от Кантон Меншънс. Вървеше бавно, чувствайки се напълно изцеден. В тъмнината Сузи му бе разказала как е прекарала следобеда... за някои от мъжете, навестили леглото ѝ от последното им прекарване заедно. Той я бе питал за имената им, после бе поискал да му ги опише, за да може по-добре да си представи какви са и какво са можели да правят в леглото. За миг се смая, като научи, че предишният ѝ клиент е бил Тан Мин. След това бе проникнал в тялото ѝ още веднъж. Както винаги, така и сега бе оставил купчината едри банкноти на нощното шкафче, след което тихо бе излязъл и бе затворил вратата зад себе си.

Хвана такси и само след двадесет минути вече бе под душа, отмивайки всички аромати и следи от изминалата нощ, но не и спомените. Увит в хотелската хавлия, той си поръча закуска и включи телевизора. Тръшна се в едно от креслата и с дистанционното превключи на CNN.

Третият поред репортаж бе посветен на смъртта на Тод Харпър. Полуизгорелите остатъци от колата служеха като мрачен фон, на който униформен служител от полицията заяви, че репортерът е станал поредната безсмислена жертва на кръвопролитните войни между вашингтонските наркотрафиканти.

Емерсън просто стоеше и гледаше, без да помръдне, без да докосне закуската си, без да забележи дори сервитъора, който дойде да почисти масата. Слънцето плискаше мазната си и влажна жега по прозорците. Вън чистачките почистиха с прахосмукачките и си отидоха. По едно време се чу плахо почукване. Той все стоеше, без да помръдва, гледайки редовните повторения на новините на всеки цял час. Слънцето се бе изкачило почти над главите на хората, когато телефонът иззвъня. С приковани в екрана очи, Емерсън машинално вдигна слушалката.

— Бъд Емерсън?

— Да.

— Обажда се Бил Гейтс.

Емерсън с усилие премести поглед от екрана. Слънцето бе затоплило стаята, но той почувства внезапен хлад. Как, по дяволите, го бе намерил Гейтс? И за какво? Дали не бе свързано със смъртта на Харпър? Защо Гейтс ще търси него?

— Господин Емерсън...

Емерсън събра с усилие мислите си и съзнанието му бясно запрепуска. Бе сигурен, че Харпър не е носел микрофони по време на срещите им. А той се бе погрижил протоколът от Бетезда да не бъде свързан с него. Може би не му се обаждаше заради Харпър.

— Какво мога да направя за вас?

— Въпросът е какво можете да направите за президента, господин Емерсън.

Във Вашингтон Гейтс се бе свил на креслото си, притиснал телефона с рамо, и слушаше леките атмосферни изпуквания, носещи се от магнетофона пред него. Дължаха се сигурно на неособено

подходящата геостационарна, орбита на спътника на телефонната компания.

— Нещо в тона ви не ми харесва, господин Гейтс. И наистина нямам време да...

— Изслушайте ме, господин Емерсън. Нищо чудно това да се окаже най-удачният ви ход от дълго време насам.

— Какво искате, Гейтс?

— Тук имам една касета. Искам да я чуете.

След като касетата бе дошла тук, най-трудното нещо се оказа да намери тоя кучи син. Бяха ангажирали комбинираните усилия на ФБР, персонала за сигурност на гражданските аеролинии и представителя на Управлението в Хонконг, но накрая Емерсън бе открит.

— Какво има да слу...

— Просто я чуите, господин Емерсън.

Емерсън притисна слушалката до ухото си и изведнъж в него прозвуча познат глас, който го накара неудържимо да потрепери.

— Искаш ли нещо за пиене. Бъди бой? — попита Сузи.

Емерсън отдръпна слушалката от ухото си, сякаш го бе опарила.

— Какво, по дяволите, е това? — кресна той в нея отдалеч.

— Просто слушайте, Емерсън! — изсъска Гейтс, приковал поглед във въртящата се лента.

Трябваше да им се признае на хората на Мортън. Каквото и да правеха, правеха го като професионалисти. По някое време през нощта, докато Емерсън се напъваше като за световно първенство, хората от „Електронно наблюдение“ на „Хамър Форс“ извършиха редовното изтегляне на всичко, записано в апартамента на проститутката. Направиха сравнение с гласовете от техните компютри и разбраха, че мъжкият глас принадлежи на Емерсън. Останалото бе просто. Докато тоя тъп задник излезе от апартамента на момичето, техниците обраха и последните записи от подвизите му, направиха им копие и ги предадоха на Лангли.

— Чувате ли ме, Емерсън?

Шумът и звуците от лудата нощ със Сузи долитаха съвсем ясно по телефона.

— Емерсън?

— Какво искаш? — Но знаеше отговора.

Гейтс се изправи и започна да разтрива схванатия си врат.

— Вземаш първия самолет за вкъщи и излизаш в дълга и приятна отпуска. Помня, че имаш място някъде из Монтана. По това време на годината рибата кълве като луда...

— А ако не?

Гейтс въздъхна. Време бе да му го каже както си е.

— Ако не, Емерсън, копия от тези неща стават достояние на всички. Отиват във всяка радио и телевизионна станция. Отиват във всяко кметство и до най-забутаните градчета. Не мисля, че номерът с шоколадовия бонбон ще се хареса на колегите ти от Хълма^[2]. Но мога да ти обещаая, че с него ще си спечелиш повече известност, отколкото с тъпотииите си срещу президента. От този момент те спират! Те и ти сте вече история. Само по този начин можеш да си продължиш сексуалната акробатика, щом толкова ти харесва. Не искам да кажа, че това е най-добрата сделка, която мога да ти предложи, но друга просто няма. Тя е единствената, Емерсън. Разполагаш с минута, за да я приемеш. В противен случай си мъртъв.

Това, което прозвуча в слушалката от другия край на света, не бе само статични изправвания, но и въздишка на поражение, реши Гейтс.

Кяо Пин седеше сам в кабинета си и разглеждаше мокрите още снимки, които един офицер му бе донесъл. По-възрастния в скъпия костюм той го познаваше. Дани Нагиър винаги бе носил превръзката на окото си с гордост. Като се има предвид физическата прилика между двамата, по-младият сигурно бе негов син. След като Мортън е изпратил тях, това не означаваше ли, че и той самият ще дойде? С търкаляща се между устните пура, той взе третата снимка. Беше се получила лоша, защото агентът не е искал да се приближава повече. Но тази позната фигура, облечена в капитанска униформа, не можеше да бъде сбъркана с никоя друга.

Кяо Пин пръсна картите по масата, сякаш бяха карти за игра, и направи нещо, което не бе правил от много време. Той се усмихна.

Седнал в джипа на пистата в Гуам, Мортън гледаше как херкулесът се спуска ниско и бързо, по начина, по който летяха винаги пилотите от „Хамър Форс“ Той изчака самолета да спре на една от

пистите, където го чакаше цистерната с гориво, и каза на шофьора да го закара дотам. Отблизо херкулесът приличаше на всеки друг свой събрат — огромен и мрачен, с изключение на катраненочерния си корпус, боядисан със същото антирадарно покритие, каквото имаше и бомбардировачът „Стелт“. Двигателите му също бяха защитени с противощумен кожух и искрогасители. „Хамър Форс“ разполагаше с такива самолети из цял свят, заредени и готови да потеглят една минута след получаване на заповедта. Тази специално бе дошъл от Уейк — един от многобройните американски миниатюрни острови, пръснати из целия Тихи океан.

Едно от прозорчетата на пилотската кабина се плъзна встрани и оттам се подаде плешива глава.

— Кланси ви чака на рампата, полковник. Зареждаме и веднага тръгваме.

Мортън кимна и отиде към задната част на самолета. Кланси стоеше в подножието на рампата. Трудно можеше да се каже колко от грамадата на диспечера се дължеше на собствената му маса и колко — на снаряжението, в което бе облечен. Старомодното пилотско боне изглеждаше смешно с модерния микрофон, извит пред устата му. На врата му висяха чифт шумозаглушители, а в ръка държеше още един чифт. Широко ухилен, Кланси ги подаде на приближилия се Мортън.

— Тия неща ще ти потрябват, полковник. Прогнозата не е лоша, но все пак очакваме сто четиридесет и пет километра. Достатъчно, за да накарат тая щайга да завие като вещица на умряло.

Въпреки името си и ирландските си лафове, гласът на Кланси безпогрешно го определяше като тексасец. А въгленото му лице бе толкова черно, че чак избиваше на синьо.

— Как така са те нарекли Кланси? — попита го Мортън, докато двамата се качваха по рампата.

— Кръстили са ме на името на свещеника, който се грижеше за сиропиталището — ухили се диспечерът през рамо.

Влязъл във вътрешността на самолета, Мортън се спря. Преди две години бе присъствал на полевите изпитания на микролета във военновъздушната база „Едуардс“ в Северна Калифорния и го бе видял как клечи на релсите, монтирани в средата на огромния търбух на самолета. Бе изключително вълнуващо преживяване да видиш как миниатюрното самолетче излита стремително от корпуса на херкулеса

и се стрелка високо в небето над пустинята, управлявано от пилота, закопчан с колани за леката рамка.

— Направили сме някои промени — каза Кланси, вървейки напред. — Преди да ти ги обясня обаче, трябва да ти прочета стандартната лекция за това какво трябва да се прави, ако нещата се объркат. — Диспечерът помълча малко, после се ухили още по-широко и добави: — Току-що ти я прочетох.

— Благодаря, Кланси.

Двамата се спряха до лявото крило на микролета и Кланси започна да му обяснява:

— Разбира се, цялото му покритие е като на стелт. Двигателят е реактивен и се запалва автоматично, щом излетиш от рампата. Разполагаш точно с четиридесет минути летене на тяга. След като двигателят изгасне, имаш на разположение точно една минута да напуснеш микролета, защото той буквално ще пламне като фойерверк.

Кланси показва по издатините на крилете и на черната рамка. По копелетата бяха прикрепени още фойерверки.

— По случай привършването на военноморското учение китайският флот прави същинска заря. От морското равнище и ти ще изглеждаш като част от честването.

Кланси посочи към черния костюм и шлема, висящи на една кука.

— Нашата радост и гордост. Наричаме го облекло „сега те виждам — сега не“. Виждал ли си такова нещо?

Мортън поклати глава.

Кланси се приближи до костюма и започна да го хвали като продавач стоката си.

— Тук отново виждаме антирадарно покритие стелт, но този път е и импрегнирано. Разполага с вграден парашут. Двадесет секунди след напускане на микролета парашутът се отваря. Той също не може да бъде открит. Просто се плъзгаш надолу като мисъл в нощта. — Той откачи шлема от куката и го взе в ръце. — Тук има вграден дисплей, показващ нивото на кислорода и посоката, която всъщност вече е програмирана. Координатите на мястото за кацане също са въведени. Кацаш в басейна на Яндзъ, на юг от Нанкин. Оттам нататък, както казват на всички оперативки преди акция, ти разчиташ само на себе си. Наслука, полковник!

Мортън се усмихна. Не е зле такива хора като Кланси да ги имаш зад гърба си.

Отвън се чу шумът от оттеглящата се цистерна. Двигателите заработиха и само след миг рампата започна да се затваря. Все още имаше цепнатина, когато херкулесът хукна по пистата.

Три часа Мортън и Кланси седяха на две седалки с гръб към пилотската кабина. От време на време един от пилотите ги информираше докъде са стигнали. Като минаха над Окинава, Мортън облече стелткостюма. Сякаш бе облякъл юрган, натъпкан с перушина. После, положил шлема на колене, той заспа, без да обръща внимание на виещия зад тънката обшивка вятър. Заглушителите не помагаха кой знае колко.

Събуди се веднага щом Кланси го смушка и му каза, че се приближават към зоната за скок. Само след минутка по интеркома се чу и гласът на пилота:

— Навлезли сме доста навътре в Източнокитайско море и виждаме един от флотите да се връща в базата си в Уенцу. Долу са си устроили цял карнавал с тия фойерверки. Време е да се връзвате, полковник.

Мортън свали заглушителите си и се приближи към микролета. Качи се на седалката, закопча се към нея и притисна крака към рулевите плоскости.

— По-просто е от каране на кола — обади се Кланси. — Ако искаш да свиеш надясно, натискаш надясно. Ако искаш наляво, натискаш наляво.

Мортън си сложи шлема. Чу се тихо съскане и кислородът започна да върви. Точно пред очите му се виждаше конфигурацията на дисплея, светнала в зелено.

— Просто дръж централната стрелка в зададеното положение и ще знаеш, че си право към целта — извика Кланси, приближил уста до шлема.

Мортън вдигна ръка в знак, че е разбрал и загледа как диспечерът проверява собствения си парашут. Кланси натисна едно копче от малкото табло, монтирано на стената. Рампата започна бавно да се отваря. Шумът от вятъра стана непоносим. От нарушената

аеродинамика самолетът започна да се тресе и да се люлее наляво и надясно.

Кланси вдигна един пръст. Една минута.

Рампата продължаваше да пада. Когато стигна до крайното си положение и спря, диспечерът натисна друго копче на таблото. Избутани от хидравликата, релсите се плъзнаха напред и увиснаха в празното пространство, за да осигурят максимум разбег и да отведат микролета колкото е възможно по-далеч от корема на херкулеса.

Кланси показва два кръстосани пръста. Тридесет секунди.

Мортън стисна дръжките още по-здраво, протягайки краката си напред така, че торсът му зае почти успоредно положение спрямо корпуса на апарата. Вятърът виеше като бесен из търбуха на самолета. Мортън затвори очи. По един или друг начин всичко щеше да свърши след няколко секунди.

Изведнъж той усети с гърба си потропването на колелата по релсите и миг след това излетя навън. Реактивното двигателче моментално се включи и той полетя напред.

Мортън отвори очи и извърна поглед назад. Никаква следа от херкулеса. Той се намести по-удобно и огледа таблото. Кланси бе прав. Микролетът летеше сам. А усещането бе такова, че сякаш се носиш из небесата, седнал на стол. Вярно, че се чувстваш самотен, но пък гледката бе изумителна. Фойерверките, изстрелвани от бойните кораби долу, продължаваха да избухват около него. Но скоростта му бе твърде голяма, за да го забележат в светлината им.

Четиридесет минути по-късно двигателят изгасна. Скоростта му падна и носът на микролета се килна надолу. Той се освободи от коланите, натисна рулевите плоскости силно наляво и рязко се хвърли вдясно.

Падаше свободно, разперил широко ръце встрани и леко разтворил крака, за да контролира снижаването си. Някъде далеч вляво от него небето отново избухна в светлина — фойерверките по микролета вършеха чудесна работа. Изведнъж между раменете си усети някакво стягане. Скоростта на падане рязко намаля. Силно дръпване... и той чу как вятърът пълни отворилия се над главата му купол.

Той продължи да се спуска надолу, когато по едно време успя най-накрая да види едва забележимата бяла линия на приборя.

Стрелката на дисплея в шлема не помръдваше. Тридесет минути след като пресече бреговата линия, Мортън премина над Х-образните перила на голям железопътен мост. Линията за Нанкин. Самият град беше там, където би трябвало да бъде — далеч откъм лявата му страна. Под моста ясно се виждаше огромно, като че ли празно пространство Река Яндзъ.

Продължавайки равномерно да губи височина, той пресече реката, мина над шарения килим на някакви ниви и накрая се приземи до двойка водни биволи, затънали до коленете в пищната зеленина. Животните равнодушно изгледаха падналия от небето човек и после със същото пълно отсъствие на интерес го загледаха как си сваля шлема и костюма. Всичко това, заедно с парашута, Мортън сви на голям вързоп. После го заля с киселина. Сбърчил нос от острата миризма, той се изправи и се отдалечи.

Докато стигне до близката пътека, силната киселина изцяло превърна вързоп в обикновена локва вода. Никой — освен водните биволи — не знаеше, че Мортън е вече в Китай.

[1] Рогозка от тръстика. — Б.пр. ↑

[2] Капитол Хил — мястото, където е разположена сградата на американския Конгрес. — Б.пр. ↑

23.

Малко след зазоряване Игор Тамасара и екипът му се върнаха в бункера, където се извършваха изпитанията с жиротрона. Заедно с тях бе и Колин Баскин. Вниманието на всички бе приковано към ъгловатия, боядисан в черно сандък, качен на вагонетка. По форма и размер той не беше по-голям от най-обикновен домашен хладилник. Техниците изравняваха късата му цев с тесния отвор в едната стена. От време на време Игор Тамасара поднасяше към очите си мощния бинокъл, висящ на врата му, и гледаше с него през амбразурата на бункера. Далеч нататък войниците махаха пясъчните чували и варелите, предпазващи сградите. Друго отделение войници покриваше прозорците с черен плат, от което сградите добиха мрачен и зловещ вид.

С жестока усмивка на уста, с леко кривната на една страна перука и с въгленочерни очи, искрящи от гордост, Игор Тамасара се извърна и махна на Колин Баскин.

— Оттам не можете да видите кой знае какво, професоре! Елате тук. Вижда се по-добре.

Баскин забеляза, че задната страна на жиротрона е покрита с циферблати и уреди, нито един от които не му бе познат. Но калибровката на цевта му напомни за оръжието, което сам бе конструирал за експериментите си с плъховете. Деленията бяха същите.

— Вие все още сте на динамометрична калибровка — каза той, влагайки в тона си известна доза разочарование. Най-важното бе да не се показва впечатлен от нищо.

Тамасара се намръщи. Тоя американец още можеше да го изненадва.

— Разбира се, професоре. Няма смисъл да променяме нещо, което продължава да работи успешно. Освен това тези калибровки са далеч по-сложни от онези, които вие сте използвали. С тяхна помощ можем да си изберем която искаме част от малкия мозък. Това, което в

момента виждате, професоре, е новото лице на поведенческия контрол. С моя жиротрон съзнанието на хората престава да бъде тяхно. Мога да реформирам мислите им. Те се превръщат в марионетки, а мозъците им — послушни слуги на моя жиротрон. С негова помощ много от световните проблеми могат да бъдат овладени, дори решени! — Докато говореше, гласът му постепенно се бе извисил.

Колин Баскин си спомни стотиците метри репортажи, които бе изгледал за Хитлер и Сталин в Лангли. И двамата бяха демонстрирали еднаква увереност. Но накрая и двамата бяха победени от собствената си демагогия. Игор Тамасара може би сам ще се погуби. А ако не, някой друг трябваше да го погуби. Ето това бе жертва, която си струва човек да направи.

Доктор Петраров извърна поглед от монтираните на екрана монитори.

— Всичко е готово, Игор Викторович.

Тамасара кимна и продължи да говори на Баскин:

— За да направим експеримента по-интересен, сградите наоколо са пълни с капани. Не са смъртоносни, но стигат за допълнително изостряне на нервите. Китайските ни домакини са много добри майстори в тези работи.

Баскин отново усети, че му се повдига от толкова много злоба на едно място.

— И кой трябва да премине през тази психологическа полоса? — попита той най-накрая.

— Елате. — Игор Тамасара прекоси стаята.

След кратко колебание Баскин го последва. Доктор Фретов и техниците до амбразурата им направиха място. Някои имаха бинокли. Тамасара щракна с пръсти и заговори на руски. Един от техниците послушно подаде бинокъла си на Баскин. Той го вдигна до очите си и огледа празното пространство между бункера и сградите.

— Ето там! Вдясно от последната сграда откъм лявата ви страна, професоре — каза Тамасара.

Колин Баскин видя човека. Бял мъж на средна възраст. Изглеждаше одърпан и дезориентиран. Игор Тамасара се обърна към оператора на жиротрона:

— Дай алфа-блок на тридесет и едно нула на петнадесетсекунден импулс.

Операторът повтори заповедта.

Баскин гледаше съсредоточено. Човекът бе бледен, с торбички под очите и се оглеждаше несигурно.

— Какво прави там? — попита той.

— Гледайте! — изкомандва Тамасара.

Малко след това операторът докладва, че излъчването на генерирания в жиротрона лъч е продължило петнадесет секунди. Баскин видя как човекът рязко се изправя, като че ли изпълнен с решителност. После извади от джоба си ловджийски нож и леко приведен, притича до сградата, хлътвайки във входа ѝ.

— Отлично! — извика възбудено Игор Тамасара.

Доктор Петраров подвикна:

— Вижда се на екрана!

Баскин погледна към мониторите. Видя, че човекът влиза в някаква стая.

— Вижте там, професоре! — смушка го Игор Тамасара. — Вдясно от вас.

Баскин отново вдигна бинокъла до очите си и го насочи встрани от сградата. Там, клекнала зад варелите, се виждаше някаква фигура. Само жена би могла да клечи по този начин. Игор Тамасара даде нова заповед на оператора. Поглеждайки през рамо, доктор Баскин забеляза, че цевта на жиротрона се завърта. Той фокусира лещите на бинокъла. Жената бе млада и му напомняше на Кейт. На лицето ѝ бе изписан същият израз на непоколебима решителност.

Малко след това операторът докладва, че жиротронът е изстрелял още един лъчев импулс.

— А сега, професоре, гледайте внимателно! Пред вас се твори история! — почти изкрещя от възбуда Игор Тамасара.

Баскин видя как жената се надига иззад прикритието на варелите и вади от ножницата на колана си къс нож, след което, на свой ред, също се спусна към сградата. Доктор Петраров веднага се обади, че я вижда на екрана.

Игор Тамасара свали бинокъла от очите си и потупа Баскин по рамото.

— Елате. Ще проследим останалото на мониторите.

Те се приближиха към екраните. Мъжът и жената се виждаха съвсем ясно на два отделни екрана. Дори и дишането им се чуваше.

Дишането на мъжа вече бе станало тежко, но на жената бе леко и овладяно.

— Кой са те? — попита Баскин.

Игор Тамасара се усмихна тънко.

— Мисля, че навремето в Лангли ги наричахте „предвиден разход“. Мъжът е американец, чието работно място, доколкото разбрах, е една доста добре охранявана зона на флота във Вашингтон. Това, което му липсва в смисъл на физически хъс, вероятно ще го компенсира със способността си да прави точна преценка.

— А жената?

— Игор Тамасара сви рамене:

— Тя е разузнавачка. Теоретично обучението ѝ би трябвало да ѝ даде предимство пред мъжа. Но физически той е доста силен и е много изобретателен. Очакваме интересен сблъсък, професоре.

— Сблъсък ли? Какъв сблъсък?

— Простете, професоре! Мислех, че сте разбрали!

Игор Тамасара хвърли бърз поглед към доктор Петраров. В края на краищата Сергей може да се окаже прав, че американецът е изостанал и от него няма да има полза. Но за това ще помисли по-късно. Той отново се обърна към Колин Баскин:

— Лъчът, на чието действие и двамата бяха подложени, съдържа предварително записани инструкции. Човешкото ухо, разбира се, не може да ги улови. Но щом лъчът проникне в мозъците им, амигдалата веднага ще разпознае тези инструкции.

— Какви са тия инструкции? — попита Колин Баскин, почти шепнейки.

Тамасара отново пусна тънката си усмивка.

— Заповядано им е да проявят поведение, съвсем несходно с характерите им. Те никога не са се виждали. Обаче им е казано, че когато единият види другия, трябва да гледа на него като на опасен враг. И, разбира се, трябва да направи всичко възможно, за да го убие. Нека да видим как ще се справят.

Игор Тамасара се извърна към мониторите, изцяло погълнат от това, което ставаше там. На единия екран Лио Шраг вървеше по някакъв коридор, вдигнал ръката с ножа перпендикулярно пред тялото си като уличен побойник.

— Неговото подсъзнание се намесва и му казва как да го прави, Игор Викторович — обади се доктор Фретов.

— Отлично, наистина отлично.

На другия екран Анна ритна една врата с бързо и неуловимо движение, което несъмнено би заслужило одобрението на инструктора ѝ от „Хамър Форс“. Тя също държеше ножа готов за нападение.

— Отлично повтори Игор Тамасара.

Мортън излезе от помпозната пекинска Централна гара и пристъпи към изпълнение на предназначения план. Въпреки че едва се зазоряваше, бизнесът с велосипеди под наем на площада пред гарата вървеше с пълна сила. Той нае един велосипед без помпа, фар и скорости, яхна го и завъртя педалите по една от улиците. Кепето, дръпнато ниско над веждите, променяше драстично външността му. Раницата, която бе купил от пазара в Нанкин, му придаваше вид на съобразяващ се с цените турист. Сега в Китай те се срещаха навсякъде.

Поведението му през следващия час изцяло потвърди, че той принадлежи точно към този вид. Само един *уайбин* би влязъл да се храни в улично кафене с варен ориз и риба и да преглъща зальците с ароматичен чай. И само такъв като него би питал за евтина квартира, вместо да попита къде се намира хотел „Грейт Уол“ или някое друго модерно място, където едно уиски струваше колкото седмичната заплата на сервитьора. Мортън бе събрал имената на дузина общежития, където би могъл да се подслони за няколко юана. Много важно бе да събере такава информация. Хората щяха да го запомнят просто като обикновен турист.

След закуска той потърси обществена баня и цял час след това се отдаде на ритуал бавно да вари тялото си, потапяйки го във все по-гореща и по-гореща вода. С пламнала от усилията на масажиста кожа, той излезе навън и подкара велосипеда покрай малки работилнички, ресторанчета и магазинчета, внимателно заобикаляйки товарните рикши, претъпкани със стока, оглушен от крясъците на продавачите. Пред едно бюро за женитби с варакосани със сребърен бронз сърце и стрела той слезе от колелото. Много отдавна знаеше, че във входа на бюрото има обществен телефон. Обади се от него.

— Мястото в кухнята ви още ли е свободно? — попита той.

— Да, разбира се — отговори женски глас и той затвори.

Тя щеше да свърши останалата работа. Да каже на Дани. Да се погрижи и Шантал да узнае. Да изпрати съобщение до конкорда, че е пристигнал. Всички те знаеха какво да правят. Мортън отново се качи на велосипеда и завъртя педалите покрай старците, размахали клетки с птици и оживено разговарящи помежду си. От време на време някое момиче с твърде много червило по устните и старица, хванала я под ръка, се взираха в него, учудени, че един *уайбин* е стигнал чак дотук в уличката. Но по-голямата част не му обръщаха внимание.

Някъде към средата на утрото той стигна до целта си Тибетския храм. Навремето най-големият манастир извън Тибет, сега той бе превърнат в туристическа атракция. Пътят към заградените със стени градини и храмови зали бе претъпкан от непрекъснато пристигащи нови и нови автобуси с туристи, вперили изумени погледи в храма.

Мортън подпря велосипеда си на предвидената за това стойка и влезе през портала. Дани го чакаше пред една от килиите за монаси, превърната сега в чайна. Томи действаше като прикритие, подпрял се малко по-нататък на един тезгях.

— Хайде да се правим на туристи — предложи Дани. — И без това рядко ми се удава възможност.

Докато двамата бавно прекосяваха двора. Дани му каза, че от Анна и оперативния все още няма никаква следа. Нито пък са успели да осъществяват контакт с Яобан. След един час двамата с Томи трябваше да минат още веднъж по площад „Тянанмън“. Те застанаха в края на опашката за влизане в една от залите. Вътре двама тибетски монаси, с опънати над грубите кафяви одежди шии, протягаха купите и припяваха в един глас, молейки за волни пожертвования. В краката им имаше разрязана надве туба, пълна до половината с монети и банкноти. Мортън пусна няколко монети в тубата и двамата с Дани влязоха в полумрака на храмовата зала.

Хората изглеждаха като джуджета пред извисяващите се високо над главите им олтари, статуи на богове, богини и обитатели на подземния свят, потопени в блясъка на стотици свещи. Окачени на прекрасно изработени ръчно ленти, с живописни фигури, от тавана висяха огромни подноси с рапани, сложни украшения от паунови пера и изкуствени цветя. Пред олтарите се слагаха жертвените погачи и сладките неща, увити в цветна хартия.

— Катедралата „Сейнт Пол“ изглежда спартанска в сравнение с това място.

Минаха покрай малки параклисчета, където статуи на непознати животни, застинали в нямо очакване, търпеливо чакаха да бъдат събудени от пръснатите около деформираните им тела звънци.

Със скучаещ вид Мортън уведоми Дани за неуспеха им да намерят *Родина*, Колин Баскин и Лио Шраг. След това се спря да погледа отблизо статуята на някакво божество с кучешка глава и хвърли поглед през рамо. Томи се бе спрял зад тях и разглеждаше статуите на непознатите животни.

— Ще отида сам на площад „Тянанмън“ — каза Мортън. — Искам ти и Томи да се върнете в посолството и да изровите всичко, което намерите, за противоятомните укрития, поръчани от Мао.

Ставаше дума за мрежата от тунели и укрития под града, която Мао Цзедун бе построил през 1969 година, когато отношенията между Москва и Пекин се бяха обтегли до крайност.

— Повече от сигурно е, че някой от тези тунели е свързан с онази жп линия под Жонанхай. Само оттам е пътят за комплекса на Игор Тамасара — каза Мортън.

Дани поклати глава:

— Дори и да успеем да влезем, какво можем да направим?

Мортън се усмихна с пестеливата си усмивка.

— Нека първо да вляза.

Дани не си даде труд да прикрие изненадата си.

— Сам?

— Ами да. Ако нещо се обърка, вие двамата с Томи ще сте още тук и ще можете да продължите.

Продължиха в мълчание, хвърляйки бегли погледи на грозните демони покрай тях, докато накрая стигнаха до най-внушителната статуя — тази на Буда. Бе издялана от дънер на сандалово дърво и се издигаше на масивните си нозе, продължаваше нагоре през странно женствени бедра, за да стигне до пъп с големината на поднос и продължаваше нагоре с богата украса от скъпоценни камъни — чак до негроидната глава току под тавана.

— Висок е двадесет и два метра и половина. Височината, която трябва да достигне вярващият, за да влезе в рая — каза Мортън и се ухили. — Не всички го знаят.

Двамата излязоха от храма и примигнаха на ярката слънчева светлина. На двора един монах продаваше мънички колелца за молитва. Мортън си купи едно и го пъкна в раницата си.

— Ще го подаря на Битбург за рождения му ден — каза той и отново се ухили.

Лио Шраг гледаше напред в мрака на коридора и се мъчеше да диша бавно и дълбоко, за да успокои сърцебиенето и да прочисти съзнанието си. Главата го болеше ужасно, а зад очните му ябълки играеха странни светлинки и припламвания. Като че ли именно те го караха да върви напред и да търси жената. Тя бе тук, в тази сграда, където бе толкова лесно да объркаш посоките, където въображението му го заплашваше с всички стракове, които знаеше. Тя бе тук, готова за удар. *Тя искаше да го убие.*

Той нямаше представа коя е и как изглежда. Но присъствието ѝ изпълваше съзнанието му. Не можеше да мисли за нищо друго, освен как да я намери и убие. Здравата му хватка върху ножа бе също така истинска, както и заобикалящата го среда: душният въздух, лепкавият мрак, полъхващият хлад, който не бе попречил на капките пот да избият по челото му. Лио стоеше замръзнал на място и напрегнато се слушваше.

Нещо бе мръднало напред по коридора. Някъде измежду сенките, гърчещи се и приемащи какви ли не зловещи форми, както едно време в детската му спалня, той бе доловил за миг истинско движение. Ето отново! Някакъв звук, затихващ надолу по коридора. За момент му се мярнаха червените очи и косматото черно тяло на плъх. В следващата секунда гризачът изчезна. Той стисна ножа по-силно и усети увереност от допира с твърдата дръжка. Един от войниците, довели го тук, му бе дал този нож и бе добавил нещо на китайски. Сега вече знаеше какво му е казал. *Използвай го, за да убиеш жената, преди тя да те е убила.*

Почти можеше да помирише присъствието ѝ в тази сграда, приличаща на медена пита с безбройните си килии и дълги мрачни коридори, чиято застрашителна тишина му действаше на нервите. Подът на приземния етаж бе постлан с плочи. Той го бе прекосил бавно — стъпка по стъпка, шумът от стъпките гърмеше в ушите му. От

време на време бе спирал, чудейки се накъде да поеме. Стаите бяха празни. След като подмина последната, пред него се бе оказало дървено стълбище. Очите му вече бяха свикнали с мрака — той изкачи стълбището и се оказа в този коридор, в който стоеше сега. Сега, след като плъхът се бе скрил, той изпусна дълбока и треперлива въздишка, след което отново пое въздух. После, вдигнал ножа високо пред лицето си, тръгна по коридора. Спря се и надникна в първата стая. Беше празна. Приблужи се до следващата. Вратата ѝ бе почти затворена. Под краката му изскърца дъска. Докато буташе вратата, той рязко се извърна, алармиран от някакво шесто чувство.

Върху раменете му се стовари смазваща тежест и го просна на пода. Той изкрещя и се търколи встрани. Капандурата към тавана над него висеше свободно и се люлееше на пантите си. Тялото лежеше, където бе паднало — краката изкривени, главата — гротескно извърната назад, ръцете извити, — и лицето му бе само на сантиметри от неговото. Лио изрева ужасено като звяр и отскочи назад. Горната част от черепа на мъжа бе отрязана и по краищата на дупката се бе събрала замърсена и засъхнала кръв. Лио отново извика.

Жената сигурно го е чула, затова той с усилие потисна надигналия се нов вик. Трескаво изправяйки се на крака, с бясно думкащо сърце и пулсиращи от болка слепоочия, той се наведе и взе ножа си. После се насили и погледна зловещия череп по-отблизо. Тя ли бе направила това? Едва ли жена би могла да стори такова нещо: костта като че ли бе отрязана от скалпела на изкусен хирург. Но тя може да е лекар! Може да е въоръжена с цял арсенал хирургически инструменти!

Протегна ръка и с треперещи пръсти докосна кожата на бузата. Плътта бе студена, но податлива. Смътно си спомни, че вкочаняването може да се забави с няколко часа. Но това можеше да се случи само ако времето е студено. С върха на ножа той бодна съсирената кръв. Отдолу плътта бе все още влажна. Мъжът е бил убит съвсем наскоро. Тогава как го е донесла тук? Ако го е носила, значи е яка и силна жена. А как е успяла да качи тялото горе на тавана? Може би има някой, който ѝ помага? Не, не — знаеше, че жената е сама. Съзнанието му нито за миг не спираше да му повтаря това.

През непрекъснато променящите се зловещи сенки, протегнал нож напред, той отново продължи по коридора. Проверявайки

внимателно стая след стая, Лио стигна до края му. Дрехите му бяха подгизнали от пот. Но отекащото в главата му ехо продължаваше да го тласка нататък, сякаш злото в мозъка му най-сетне бе изхвъркнало от клетката си.

В бункера Игор Тамасара се обърна към наблюдаващите монитори.

— Отлично, наистина отлично — с дълбоко задоволство в гласа каза той.

На екрана Колин Баскин видя, че мъжът и жената са в прилепени една до друга сгради. Тя бе един етаж над него.

Анна забеляза отвора в пода. Надничайки предпазливо през ръба му, тя смътно различи плочите по пода на долния етаж. Мъжът бе някъде там. Трябваше да го убие, преди той да убие нея. Анна отново надникна. Трябваше ѝ въже. Сградата бе смълчана и притихнала, очаквайки сякаш да види дали ще успее да си намери.

Тя се изправи, стиснала ножа, който бе намерила в килията си, като се събуди. Бе се запитала откъде ли се е взел. Това нямаше значение. Най-важното нещо бе да намери въже, а после да намери и мъжа и да го убие. Започна да претърсва стаята. Зад всяка врата обаче цареше само призрачно и сумрачно безмълвие. Прозорците на всяка стая бяха покрити отвън с някакъв тъмен плат. Тя не се запита защо: тази част от мозъка ѝ бе изолирана. Започна да отваря следващата врата. Отвътре долетя тихо изскърцване. Замря и затаи дъх. Дали мъжът не бе вътре, очаквайки я в дебнещия мрак? Дали не бе успял да се качи тихо дотук и сега е готов да я нападне? Тя бутна вратата още, здраво стискайки ножа прел себе си.

В слабата светлина тя видя висящото от тавана тяло, завързано с въже за една кука на тавана. Долу на пода се валяше преобърнатата табуретка. Въжетото, отново изскърца. Тя за миг затвори очи, после ги отвори и пристъпи в стаята. Тялото бе облечено в обикновената униформа на студент, а лицето му бе обърнато към прозореца. С тихо проскърцване въжетото помръдна и трупът започна бавно да се обръща с лице към нея.

Анна смаяно втренчи поглед в остатъците от лицето на Лилин. Кожата и костта над челото на похитителката ѝ бе отрязана и откриваше мозъка ѝ. В образуваната дупка в черепа проблясваше нещо влажно. Ужасът сграбчи Анна в лапите си, но от устата ѝ не можа да излезе вик. Стоеше като закована и гледаше с разширени от ужас очи.

Застанал под издигнатите трибуни от двете страни на Тянанмънската порта, Мортън гледаше минаващата колона лимузини с потрепващи червени флагчета. Във всяка от тях седеше член на Политбюро и отиваше на ежемесечното заседание в Народния дом. Както обикновено, пред него се бе събрало многолюдно множество. Седалките на трибуните бяха изпълнени със старши офицери от армията, партийни кадри и семействата им.

На самия площад според Мортън имаше вероятно не по-малко от половин милион народ — мъже, жени и деца. Сред тях имаше хиляди младши офицери и войници, подканващи тълпата да аплодира минаващите коли със старците в тях. Кяо Пин сигурно бе разположил агентите си тук. Но и те нямаше да могат непрекъснато да държат всички под око.

Колите паркираха пред Народния дом и аплодисментите достигнаха своя връх. Мортън гледаше как придружаващият медицински персонал помага на треперещите старци да изкачат стълбището и да се вмъкнат вътре през гигантските врати. После тълпата утихна в очакване на излизането им. Докато пресичаше огромното разстояние между Чанган Авеню и площада, Мортън си каза, че такова институционализирано подлизурство е останало като част от всекидневието само в Китай. Хората около него разговаряха шумно. Високоговорителите предаваха музика, прекъсвана само от кресливи партийни лозунги.

От раницата си Мортън извади уокмена и слушалките. Тези, които казваха, че комунизмът е загинал, трябваше да видят това. Онзи кратък и изпълнен с драматизъм момент през пролетта на 1989 година, когато пекинските студенти се събраха тук и изложиха своето виждане за бъдещето на Китай, бяха избити и погълнати от касапницата, станала на същото това място. Сега разбираше защо Яобан е готов да

рисува живота си, само и само да се опита да промени нещо. Тези хора тук бяха потиснати така, както са ги потискали винаги.

Мортън провери лентата. Музиката, прозвучала в ушите му, бе същата като тази от високоговорителите, само че по-тиха, и той закрачи през площада. След малко стигна до опашката хора, търпеливо чакащи реда си да влязат в мавзолея. Имаше и стотици деца, дошли да минат покрай тялото на тирана, чиято политика ги бе обрекла на полугладно съществуване. Дали сделката, която американският президент предлага, няма да сложи край на това? Да даде достатъчно работа на неквалифицираната работна ръка? Най-просто казано, един трактор върши работата на петдесет души: един го кара, а другите просто трябва да отидат на трудовата борса. Но и те трябва да бъдат хранени.

Мортън се обърна и закрачи обратно към Народния дом. Навсякъде около него имаше добре охранени западни туристи, работещи с фотоапаратите и камерите. Съмняваше се дали някой от тях си дава сметка, че при настоящия прираст, до края на века броят на безработните тук ще достигне цифрата триста милиона! Как би могъл човек да се пребори с такава цифра. Пък бил той и президентът на Съединените щати? Или който и да било?

Музиката в слушалките му изведнъж спря и се чу изщракване. Испита облекчение. Яобан бе готов да осъществи предаването.

Мортън се огледа с безразличие. От младия офицер нямаше и следа. Но бе някъде тук. Може би сред войниците, охраняващи стъпалата пред Народния дом. Или пък при онези до Паметника на падналите герои.

Миг по-късно се чу второ изщракване.

Мортън продължи да крачи с безгрижна стъпка, заслушан в предаването на Яобан, То щеше да е зашифровано в колонки от по десет букви. Три хиляди букви на всеки петнадесет секунди — всички записани в паузите между песните на касетата му.

Той започна да брои наум. Вече минаха два сеанса. Промени посоката и се насочи към подлеза под Чанган Авеню. Последва още един сеанс. Размина се с група студенти, които му се усмигнаха. Той също им се усмигна. Бе предупредил Яобан да не удължава сеансите прекомерно. Сигналят бе силен и явно момчето бе някъде наблизо. Мортън хвърли поглед към паркираните пред входа лимузини на

Политбюро. Облечените в сини униформи шофьори пушеха и приказваха помежду си, пъчейки се пред зяпачите, но без да им обръщат никакво внимание.

Сигналът изведнъж спря.

Мортън изчака, отброявайки петнадесет секунди. В ушите му гърмяха само маршовете. Откъм другата страна на площада имаше някакво раздвижване. Хората се спираха, сочеха с пръст и жестикулираха. Наистина нещо ставаше. Мъжете тичаха натам. В площада нахълта затворен фургон, пробивайки си път през тълпата с ревящ клаксон. Мортън продължи с твърда крачка към подлеза. Сигналът още звучеше в ушите му. Беше спрял да брой наум. Вече нямаше смисъл.

24.

Вече петнадесет часа лейтенант Тарински седеше на щурманското си място в командния отсек, водейки *Родина* до онова място в края на Жълто море, където подводницата трябваше да изплува на повърхността. Под очите му имаше тъмни кръгове, а в устата си чувстваше вкуса на борша, който готвачът редовно му носеше тук. По картите имаше кръгове от чашата.

На картите курсът на *Родина* представляваше тънка синя линия, изнизваща се от Японската котловина, минаваща през по-плитките крайбрежни води край Йокохама и спускаща се в дълбините на падината Рамапо — поредната подводна долина на дъното на Тихия океан, простираща се стотици километри наоколо. При влизането в нея Тарински отново заповяда промяна на курса, насочвайки *Родина* към Китай. Според изчисленията му, не беше се отклонил от курса на повече от няколкостотин метра. За седемте хиляди изминати километра не е лошо, каза си той. Никак даже не е лошо.

Работата му се усложняваше от няколко допълнителни фактора. Първият от тях бе необходимостта да поддържа такъв курс, който да го държи вътре в ехото на двигателите, прехванати от неговите акустици. Бяха му докладвали, че ритмичното бучене принадлежало на боен кораб, ескортиран от разрушители. Китайският флот се прибираше по пристанищата си.

Очите му отново пробягаха по курса. Бяха постигнали забележително добра скорост. И въпреки това бяха дошли твърде късно, за да вземат участие в учението, което всъщност бе и целта на това пътуване. И което бе по-странно — Марло не бе изразил никакво недоволство. А всеки на борда знаеше, че съвсем малко му трябва да се нахвърли върху някого. Неотдавна Юрий го бе бил здравата на шах. Оттогава капитанът ходеше из подводницата като мрачен облак, търсец и най-малкото, за което да се заяде и да даде отдушник на гнева си.

С крайчеца на окото си Тарински виждаше Марло, изправил се неподвижно в средата на отсека, наклонил леко глава встрани, сякаш се вслушваше дали самата *Родина* няма да допусне някаква грешка. Но единственото, което се чуваше, бе успокоителният шум от охладителните помпи на реактора.

Тарински протегна ръка към термоса с борш, за да напълни чашата си. Някаква ръка спря движението му. Изненадан, той вдигна поглед. Марло го бе стиснал за китката. С другата си ръка той вдигна чашата и започна да я мести по кръговете върху картите, сякаш местеше шахматна фигурка.

— Другарю лейтенант Тарински, как можете да водите кораба точно, след като ви гледам как си повреждате картите?

Тарински се усмихна уморено.

— Точно в курс сме, другарю капитан. Вижте сам.

Погледът на Марло бързо обходи картата. Тук за нищо не можеше да се заяде. Да, но тия кръгове. Този път тоя умник нямаше да се измъкне от тях. Вдигнал чашата, за да могат всички да я видят, Марло се обърна към Тарински с назидателен тон:

— Какво беше първото нещо, което ви дадоха, като постъпихте на служба в подводния флот, другарю щурман?

Тарински се намръщи. За какво, по дяволите, говореше тоя?

Марло премести чашата на друг кръг, за да подчертае значението на думите си.

— Първото нещо! Онова единствено нещо, което ни дава възможност да работим като екипаж! Единственото нещо, което ни дава възможност да разберем дали изпълняваме задълженията си както трябва! Независимо дали сме на вахта, почиваме или работим. Онова единствено нещо, което ни казва кога да проверяваме каквото и да било. Единственото нещо, другарю щурман! Кое е то?

— Съжалявам, другарю капитан...

— Уставът, другарю лейтенант!

— Уставът ли? — смая се Тарински.

— Да! Уставът!

С победоносен жест Марло извади своя екземпляр от джоба си.

— Разбира се, другарю капитан. — Гласът на Тарински стържеше от дългите часове напрегната работа.

— А вие сте забравили какво пише в устава за това! — повиши глас Марло, внимателно пъхайки чашата в пръстена, предвиден за нея отстрани на масата. — Всички прибори за пиене, ползвани по време на работа от щурмана, трябва да се държат на определените за тях места. Вижте сам! Страница девета, четвърти абзац!

Марло запрелиства устава, а от далечния край на отсека долетяха едва приглушени хихикания. Капитанът тикна книжката под носа на Тарински.

— Уставът, другарю щурман! Ако го бяхте чели, сега нямаше да водим този разговор! Кога за последен път го четохте?

Тарински хвърли поглед на отворената страница, после го премести върху капитана.

— Честно казано, не мога да си спомня, другарю капитан. — Да свършва с това по-скоро.

С тържествуващ жест Марло затвори книжката.

— Добре поне, че си признавате. Но това не може да бъде никакво извинение. Очаквам офицерите ми да бъдат за пример. Точно както вие очаквате от мен същото!

— Разбира, се, другарю капитан.

Марло втренчи поглед в щурмана. Само да се опита да се оправдава! Да, но в устава нищо не пишеше за наказание за нахалство. Е, все още не!

— В устава ясно е казано! Повреда на инвентара по невнимание от страна на член на екипажа се наказва с глоба. Ето защо, другарю щурман, аз ви наказвам с лишаване от заплата за срок от един ден за това, че сте повредили картата. При по-нататъшни нарушения наказанието ще бъде по-строго.

— Слушам, другарю капитан.

Първото нещо, което трябваше да направи, като се върнат в базата, бе да подаде молба за преместване. По-добре да прекара до края на дните си на онзи проклет ледоразбивач, отколкото да се опитва да угоди на този тирании тук.

Един час по-късно щурманът докладва, че са стигнали до точката на изплуване. Марло заповяда да се издигнат на перископна дълбочина. След десет минути *Родина* бе точно под набраздената от

вълните повърхност. Капитанът вдигна перископа. Наоколо не се виждаше нищо.

— Изплуване! — заповяда той.

На пулта за управление дежурният офицер занатиска бутони по таблото и *Родина* тежко се подаде над вълните.

— Мостиковата команда на кулата! — последва нова заповед.

Един офицер и двама матроси наблюдатели се изкатериха по стълбичката. При отварянето въздушният шлюз изсъска и в командния отсек нахлу свеж морски въздух. Секунда след това офицерът докладва, че наоколо няма никакви кораби.

Марло погледна часовника си. Трябваше да останат на повърхността пет минути. Такава бе заповедта. Да, но нямаше никакъв смисъл. Тъй или иначе, първата заповед, която ти набиваха в главата в школата за замполити, бе, че при никакви обстоятелства не бива да оспорваш заповедта или да не се подчиниш на устава.

— Антени горе — излая той в трубката.

Не очакваше никаква радиовръзка. Но в устава пишеше винаги, ама винаги когато изплуваш, да вдигаш антените.

По интеркома от командния отсек се чу глас:

— Другарю капитан, съобщение. Представка двойно *R*.

Нямаше нужда Марло да пита свързочника, че този код означава „Само за капитана“.

Съобщението бе излязло на принтера за спешни съобщения в радиорубката. Шифрованото съобщение бе със стара дата и продължаваше да се излъчва автоматично от щаба на флота. Марло пъхна неразбираемата плетеница от цифри в декодера. После пъхна ключа, който той единствен имаше, в ключалката и машинката тихо забръмча. Листът бавно изчезна във вътрешността ѝ и излезе от другия ѝ край като открит текст. Той се наведе да прочете съдържанието.

Вицепремиерът Казенко е мъртъв. Незабавно се връщайте в базата.

Савенко

Марло откъсна листа от машината и отново го прочете. Савенко. Ако беше някой друг, той щеше да изпълни заповедта без колебание.

Обаче Савенко бе пълен с номера! По някакъв начин се е добрал до шифрите и кодовете и сега проверяваше сигурността. И да потвърди по радиото, че е получил съобщението, значеше да му падне в ръчичките. Уставът бе ясен по този въпрос: никога не нарушавай радиомълчанието по време на мисия, освен ако повереният ти кораб не е в смъртна опасност. Той хвърли листа с радиограмата в резачката. Най-бързият начин да се озове пред военния трибунал бе да отговори на радиограмата на Савенко.

Върнал се в командния отсек, Марло даде заповед да освободят мостика, а на дежурния — да слезе на хиляда метра. Когато зададената дълбочина бе достигната, той взе микрофона на вътрешния интерком и заговори:

— Говори капитанът. Искам да ви информирам, че изпълняваме специална задача. Трябва да отидем до китайското пристанище Куиндао. Там ще получите по-нататъшна информация.

На триста километра по на север, един от специалистите на конкорда сравни шума, който току-що бе записал, с оня, който му бяха дали от записа над полуостров Канин, и се ухили уморено на шефа на свързочното отделение.

— Съвпада без грешка — каза той.

— Ами да — каза свързочникът, горе-долу успешно опитвайки се да имитира Мортън.

Офицерът седна на работното си място и бързо кодира съобщение за руското посолство в Пекин, че *Родина* е открита.

Доста по на юг от курса на конкорда, един от американските спътници снима подводницата. Компютърът на спътника я определи като подводница от клас „Тайфун“ — същата като онези три подводници, снимани малко по-рано на новопостроените си кейове в японското пристанище Кагошима. Тези кейове бяха специално построени за закупените от Русия подводници „Тайфун“. Компютърът класифицира последната снимка като признак за засилване на японското военно присъствие в района и предаде оценката си на Вашингтон.

Анна пресметна, че откакто се бе качила на табуретката и бе прерязала въжето, са минали не повече от петнадесет минути. Тялото на Лилин се бе сгромолясало на пода, разтърсвайки стаята, и бе бутнало Анна от табуретката. При падането си бе наранила главата. Първото нещо, което направи тогава, бе да намери ножа. Претъркулвайки тялото настрани, тя го бе намерила. После, мъчейки се да не гледа страшното лице, тя преряза въжето около шията на Лилин. Примижавайки от болка, се спря и се послуша. Нищо друго, освен пълна тишина.

И все пак мъжът сигурно е чул. На Анна ѝ се стори, че цялата сграда се разтърси от падането на тялото. Стиснала въжето в едната ръка и ножа в другата, Анна трескаво се мъчеше да си представи какво би направила, ако бе на негово място. Ще я чака някъде, скрит в тъмното.

Навивайки въжето на рамото си, тя се промъкна обратно в коридора и отново надникна в дупката. Плътта ѝ яростно запротестира, когато си представи как той стои в засада долу и само я чака да слезе. Но друг начин нямаше. Отдръпвайки се от дупката, тя си спомни, че малко преди това се бе натъкнала на някакъв метален предмет. С протегнат напред ръка напипа закрепената с болтове за стената метална стълба. Завърза въжето за най-долната пречка и опита здравината на възела, дърпайки силно няколко пъти. Държеше.

Анна се върна до дупката и пусна въжето в нея. Докато то изчезваше в тъмнината долу, разкъсваща и внезапна болка я накара да затвори очи. Но болката почти веднага отмина и тя отново ги отвори. Дръпна силно въжето за последен път и стиснала го в юмруци, ухапала ножа със зъби, се запуска надолу.

Игор Тамасара откъсна поглед от екрана в бункера и се обърна към доктор Петраров:

— Дали този удар в главата няма да се отрази на въздействието на лъча, Сергей Николаевич?

Неврологът издаде устни напред.

— Зависи на какво разстояние е попаднал ударът от амигдалата. Трябва да изчакаме малко и ще разберем.

Тамасара се извърна към доктор Фретов.

— Саша?

— Съгласен съм. Ударът е наистина неприятно стечение на обстоятелствата, но засега не е намалил ни най-малко нейната решителност. — Психиатърът кимна към екрана, където Анна болезнено бавно, сантиметър по сантиметър, се плъзгаше надолу по въжето. — Показва забележителна гъвкавост. Бих искал да мога да кажа същото и за нашия американец — добави тихо той.

На другия екран Лио се бе спрял в някакъв коридор, диво се оглеждаше, дишайки тежко и хрипливо.

— Дишането на този човек е затруднено! За бога, той има нужда от помощ! — извика Колин Баскин.

— Професоре, вие наистина трябва да се държите по-спокойно — упрекна го Игор Тамасара. — Американецът просто избива стари страхове. Ще минат бързо.

Доктор Фретов посочи към екрана.

— Гледайте, намери кибрита. Интересно дали ще го използва.

Лио се бе натъкнал на голямата кутия кухненски кибрит, когато отвори следващата врата. Колкото по-навътре влизаше в сградата, толкова по-тъмно ставаше. Сякаш вървеше из изоставена мина с галерии, отклоняващи се във всички посоки. Въздухът миришеше на мухъл, дразнеше гърлото и запушваше носа му. Не можа да разбере от коя посока бе дошъл трясъкът и този звук също го бе изплашил. Тя можеше да го чака, скрита зад следващото разклонение или в някоя от стаите, през които му предстоеше да мине. Беше се отказал да се мъчи да си я представи как изглежда. Цялата му представа за нея се изчерпваше с нещо голямо и силно. Което почти със сигурност означаваше, че не е китайка.

Лио повъртя кибрита в ръцете си. Би могъл да си свети с него, да открие опасността по-рано, да прогони тези сенки, които се въртяха и люлееха точно там, откъдето вече не можеше да вижда ясно. Той отвори кутията, извади клечка и я запали. Огънчето ярко запламтя. Стаята бе празна, а клечката угасна по-бързо, отколкото бе очаквал.

Той отстъпи обратно в коридора и драсна втора клечка. Чу се плясък на криле и с крайчеца на разширените си от страх очи той успя да зърне няколкото космати телца, прелетели покрай главата му нататък по коридора. Едва потискайки вика си, той захвърли клечката на пода и я смачка с пета. По-добре тъмнина, отколкото да те нападнат прилепи, раздразнени от светлината. Хвърли кибрита на пода и продължи да проверява стаите. Всички бяха празни.

Нещо напред го накара да спре рязко и да се взре боязливо натам. Като че ли от дупката в тавана малко по-нататък висеше змия и леко се поклащаше. От малко по-близо до него долетя тихият шепот на нечие дишане. Той се стегна, оголи зъби и протегна ножа напред, а с другата ръка закри лицето си. Трябваше да се прокрадне до нея и внезапно да се хвърли отгоре ѝ, смазвайки я с тежестта на едрото си тяло. Мускулите на ръката му потрепваха в очакване на момента, когато щеше да забие ножа в нея, да го завърти в плътта, разширявайки раната, за да изтече кръвта ѝ.

Само за миг успя да види лицето ѝ — тебеширенобяло, с дръпнати в зверска гримаса устни, само с една мисъл в пламналите от ярост очи: смърт. Въпреки че Лио инстинктивно отстъпи назад, тя се хвърли мълниеносно без най-малък признак на страх.

Анна вече не се чувстваше човек: бе обладана единствено от мисълта да унищожи тази залитнала към нея маса месо и кости. Ножът ѝ се плъзна покрай вдигнатата му ръка и попадна в гърлото. Силата на удара разтърси ръката ѝ, защото острието попадна точно в адамовата ябълка. Тя го издърпа и замъглените ѝ спомени се избистриха. Удряй два пъти на едно и също място! Без да обръща внимание, на цепещата главата ѝ болка и на топлата му лепкава кръв, плиснала върху ѝ, тя отново замахна с ножа.

Лио вече се олюляваше, опитвайки се да спре фонтана от гърлото си с едната ръка, а с другата диво цепейки въздуха пред себе си с ножа. Обаче не виждаше нищо: погледът му се бе замъглил. Смъртно видя как фигурата се навежда, после внезапно изпита ледена и неописуема болка в гърлото. А след това нищо.

Анна видя как ножът отлетя от ръката му и миг по-късно се чу трясък, много по-силен от онзи, предизвикан от падането на Лилин. Мъжът лежеше отпуснат в краката ѝ и само бълбукането на кръвта от шията и устата му нарушаваше тишината. Нямахше представа, че

кръвта може да издава такива потресаващи звуци. След това, неспособна вече да се сдържа, тя се сгърчи и повърна върху тялото. После, избърсвайки уста с ръкав, тя се изправи, обърна се и хукна по коридора в посоката, откъдето бе дошъл Лио.

Игор Тамасара се обърна към присъстващите. Смееше се така, както никой не го бе виждал преди.

— Стана! Наистина стана! — викаше той.

Колин Баскин остана на място, и мълчаливо се взираше в екрана, гледайки жената, бягаща по коридора. Изведнъж усети как у него се надига неудържимо и всепоглъщащо желание да я защити, да се погрижи за нея, както би се погрижил за Кейт. Той се обърна към Игор Тамасара:

— Какво ще стане сега с нея?

Игор Тамасара го изгледа с нескрит интерес.

— Какво ли? Ами каквото става с всички опитни зайчета. Ще я застреляме. Този път обаче мозъкът ѝ не ни трябва. Моят жиротрон работи и...

— Твърде рано е да твърдите това, Тамасара — каза Баскин с всичкото спокойствие, на което бе способен.

В бункера изведнъж се възцари мъртва тишина.

— Какво точно се опитвате да ми кажете, професоре? — попита Тамасара с измамно тих глас.

Баскин нарочно гледаше в екрана, опитвайки се трескаво да събере мислите си. Втори такъв шанс нямаше да му се удаде. Само една неправилна дума — и жената, а и той ще бъдат обречени. Той се обърна и отправи поглед към групата около Игор Тамасара. Гледаха го с любопитство, а един-двама — смаяно. Решителността му нарасна. Въгленочерните очи на Игор Тамасара го фиксираха с безстрастно изражение. Но някъде дълбоко в тях проблясваше и нещо друго — едва припламващото огънче на съмнението. Това бе достатъчно.

Когато проговори, гласът на Колин Баскин бе изпълнен с хладна увереност в думите, които произнася. Той се обръщаше само към Игор Тамасара:

— Причината, поради която ме доведохте тук, е тази, че вие не знаете всички отговори. И все още не ги знаете.

Той се извърна към екрана. Жената тичаше по друг коридор, спирайки от време на време да си поеме дъх. Той я гледа дълго, мъчейки се да си спомни всичко, което бе научил в Лангли за езика на тялото. После се обърна пак към присъстващите:

— Всички видяхте как реагира тя, след като го уби. Повърна. Това би могло да бъде инстинктивна подсъзнателна реакция на организма, началото на отричане от това, което е била принудена да направи. Вижте начина, по който се движи. Тя просто е в шок. Вижте я как докосва ножа. Не е ли това от чувство за вина от стореното? Или готовност отново да убива? След като не знаете със сигурност кое от двете, как можете да твърдите, че жиротронът ви работи?

Тамасара хвърли поглед към доктор Фретов. Психиатърът се бе замислил.

Баскин продължи:

— Трябва да се остави под наблюдение за известен период от време и да се следи всяка промяна в настроението ѝ. Трябва със сигурност да се разбере какво е чувствала в самия момент на убийството и какво е почувствала след това. Само тогава бихте имали що-годе основание да кажете, че машината ви работи без грешка.

В бункера отново се възцари тишина. Погледите се преместиха от Колин Баскин върху Игор Тамасара. Той отново погледна към доктор Фретов. Психиатърът едва забележимо кимаше.

Най-сетне Тамасара отпрати погледа си към Баскин.

— Все пак вие ме изненадвате, професоре. — Той се обърна към техническия персонал: — Кажете на войниците, че жената ми трябва жива.

Баскин се извърна отново към екрана, за да скрие облекчението си. Жената бе излязла от сградата и стоеше в ярката слънчева светлина и не знаеше какво да прави. Въпросът сега бе колко дълго би могъл да опази живота ѝ, а и своя.

Посланикът бе уверил Мортън, че малката заседателна зала в задната част на руското посолство в Пекин е сигурна. Въпреки това. Дани бе настоял стъклото на единствения прозорец в стаята да се покрие с невидим спрей, способен да предпази и от най-сложни подслушвателни уреди. След това бе облепил стените с тапети от

станиол, които само на вид приличаха на станиол, а всъщност — последна дума на звукоизолиращата техника. Подът и таванът не се нуждаеха от внимание — в тях имаше вградена оловна пластина.

Дани нареди уредите си на масата. Едно малко, но мощно, свързано със спътник табло осигуряваше сигурна връзка с конкорда и Бил Гейтс във Вашингтон. Два факса, снабдени с шифровъчни устройства, гарантираха също така сигурен начин за получаване и изпращане на документи. Декодерът — със свързан към него принтер — бе транскрибирал касетката на Яобан. С помощта на лазерната копирмашина Томи бе направил копия от транскрипцията и ги бе изпратил до конкорда, до Вашингтон и до Женева.

Преди рязкото спиране на предаването си Яобан бе успял да предаде кратко описание на жиротрона, местоположението му в момента, както и първите новини за Анна, Колин Баскин и Лио Шраг. Тримата били пазени на същото място в един комплекс на Западните възвишения.

При споменаването, че Анна е жива, в очите на Томи проблесна надежда.

— Полковник...

— Изобщо не ме моли. Томи — прекъсна го рязко Мортън.

— Трябва да научим още много неща, преди да предприемем каквото и да било.

— Разбирам — кимна едва забележимо Томи с обезсърчен глас и се извърна.

За миг на Мортън му се прииска да го дръпне настрана и да му обясни, че е загрижен не само за живота на Анна, а и на Яобан, но винаги когато бе губил някой близък човек, се бе заричал да пази тези чувства в себе си. Много по-силни от обикновена болка, те разкъсваха душата му. Затова сега направи същото, което винаги правеше в такива ситуации: прикри ги зад външния вид на студено самообладание. Това бе единственият начин, който знаеше, да не се поддава на омразата, защото тя можеше да затрудни неимоверно точната преценка по време на трудните моменти. Макар че все по-рядко успяваше да я обуздае изцяло: бе се трупала у него от твърде дълго време.

— Дейвид, професорът е на линия — подвикна му Дани.

Мортън вдигна слушалката.

— Какво имаш, професоре?

Гласът от Женева бе тих и равномерен:

— Опасявам се, че не е кой знае какво, кажи-речи, нищо. В облика на Тамасара има твърде много празноти, за да се направи точен и верен психопрофил. Едно нещо обаче е сигурно. Ако Анна е в ръцете му, той няма да я убие, освен ако необходимостта от това стане абсолютно наложителна. От това, което имам за него, дойдох до заключението, че той се страхува от жени, които му се озъбят. А Анна ще направи точно това. Почти е сигурно. Да, почти е сигурно.

След като предаде на другите какво му бе казал професорът, Мортън седя дълго време пред прозореца с гръб към стаята, този път оставяйки на гнева и омразата да го завладеят. Почти усещаше миризмата на този Тамасара — особената миризма на зло, която толкова пъти бе долавял. Бавно й дълбоко вдъхна миризмата на това зло, после също така бавно я изпусна, както винаги, когато му предстоеше да се сблъска с врага и да го унищожи. След малко, напълно спокоен вече, той телефонира на Гейтс във Вашингтон.

— Къде се намира вашата подводница *Сиатъл*?

— На около триста километра от *Родина*, Дейвид. Дори и да литне като дявол от преизподнята, *Сиатъл* пак няма да стигне до мястото, където хората ти са засекли Иван, за по-малко от четири часа.

— Няма нищо. А нещо да е показало, че Тамасара се готви да ги посреща?

— Абсолютно нищо.

— Обзалагам се, че ще изчака да се стъмни и тогава ще тръгне към брега. А дотогава *Сиатъл* вече ще е зела позиция.

— Пак много голямо пространство й остава за наблюдение, Дейвид.

— Ами да. Но пък имаме на разположение конкорда и твоите спътници.

Мортън затвори. Неизречен остана един въпрос. Какво да прави, ако жиротронът е на борда на *Родина*? Трябва ли *Сиатъл* да я принуди да изплува? Да се качат на нея и да я откарат в най-близката военноморска база на САЩ? Ами ако капитанът й откаже? Играта може неприятно да загубее. Можеше да стане някой инцидент, от който никой нямаше полза.

Мортън набра друг номер. В слушалката прозвуча познатият глас на генерал Савенко.

— Виж сега какъв е проблемът — започна Мортън без предисловия. След като говори непрекъснато в продължение на няколко минути, той приключи обясненията с въпрос: — Докъде могат да стигнат хората ни, Юрий?

Отговорът дойде без никакво колебание:

— Докрай. Ако се наложи, да потопят *Родина*. Но гледай да няма оцелели. Може да създадат проблеми.

— Благодаря — каза Мортън.

Знаеше, че на Юрий не му е никак леко да вземе такова решение. Също както на него не му бе леко за Яобан. Той затвори и се приближи към Дани, застанал в другия край на стаята до някакъв старомоден триножник със закрепена на него черна дъска. На дъската бе забоден с кабарчета чертеж. Известно време двамата безмълвно изучаваха плана на подземната мрежа от тунели и бункери, представляващи старата система на противоатомна защита на Пекин.

— Оттук е най-добре да влезеш, Дейвид. Ето оттук. — Пръстът на Дани се спря на кръгчето, над което бе написано „Болница по китайска народна медицина №1“.

По чертежа имаше още много такива кръгчета.

— Болници. Всички те имат пряк достъп до бункерите. Замисълът е всички да бъдат лесно пренесени до укрытията в случай на ядрена тревога. — Пръстът на Дани се върна на първото кръгче. — Тунелът, минаващ под Номер едно, излиза направо на Жонанхай. Това е така, защото тя е определена за правителствена болница и в нея се лекува върхушката. Ако някой от тях се разболее и се нуждае от хоспитализиране, откарват го дотам по тунела. Всичко това е заради непреодолимата им мания всичко да се пази в тайна.

Мортън кимна:

— Добре, влизам и после какво?...

— Тръгваш по този път. — Пръстът на Дани бързо пробяга по маршрута, свързващ кръгчето с малко Т-образно площадче. На чертежа имаше няколко такива. — Това са стрелки по линиите. Тук линията от Жонанхай се разклонява. Едното разклонение води до болницата, а другото — до Народния дом. Когато иска да изненада Политбюро с внезапната си поява, председателят Ху идва по него. А тази... — Дани посочи третата линия, отклоняваща се от Т-образния площад. — ... излиза право към Западните възвишения.

Той отиде до масата и взе една от сателитните снимки, които Гейтс им бе изпратил по факса. Върнал се обратно при триножника. Дани вдигна снимката над чертежа.

— Комплексът на Тамасара е тук — посочи един правоъгълник на снимката, — което означава ето тук на чертежа. — Пръстът му се премести и се спря на друг символ — малък триъгълник. — Оттук се влиза направо в комплекса.

Мортън огледа внимателно снимките. Сградите сякаш бяха дадени в перспектива, а оградата изглеждаше толкова ниска, че и дете би могло да я прескочи.

— Каква система за сигурност имат? — попита той.

— Изненадващо проста. Няма кучета, няма патрулираща охрана. Нищо такова. Няма и нужда. Достъпът до зоната е строго ограничен. Приема се, че всеки, който влиза, има необходимия пропуск.

Дани отведе Мортън при масата и разстла по нея няколко снимки. Мортън се надвеси над тях, а Дани заобяснява:

— Виждаш ли това отклонение тук? Обърни внимание на блясъка на релсите. Това означава, че често се ползват. И тези коловози от камиони. И те са пресни. Ето, тръгват оттук, минават през тук и тук и накрая стигат дотук. — Докато обясняваше, пръстът на Дани се спираше за кратко на различни сгради, после пак продължаваше.

— Това тук прилича на работилница. А това, изглежда, е административна сграда или жилищни помещения. Може би именно там държат Анна.

Мортън изхъмка неопределено и посочи друга група сгради, разположени в края на огромно празно пространство.

— Виж прозорците. Всички са затъмнени — каза Дани.

Ръката на Мортън се спря над друга снимка, на която се виждаше някакво прилично на бункер съоръжение, полускрито зад китка дървета. От него излизаше жп коловоз.

— А тук какво е станало? Май камерите на спътника тъкмо тогава са мигнали.

Дани поклати глава:

— Камерата е уловила някакъв вид топлинно излъчване отвътре. Такъв ефект винаги се получава, когато уловят топлина.

Мортън огледа внимателно и другите снимки. От другите сгради нямаше никакви признаци на подобно излъчване.

— Може да е от жиротрона — тихо каза Дани.

— Може. — Скоро щеше да разбере.

Дани посочи един от жп коловозите.

— Тази линия се включва към националната транспортна мрежа.

Ето тук. — Той показва точката извън комплекса, където линиите се преплитаха една с друга като паяжина. — Там като че ли има някакъв военен склад, откъдето комплексът може да се снабдява бързо и ефективно. Идеално за целта на Игор Тамасара.

— Ами да.

Мортън маркира някои от снимките и каза на Томи да се погрижи за увеличаването им. Всъщност фотографът на посолството щеше да свърши цялата работа.

Той се върна при дъската.

— Къде точно в болницата е този вход. Дани?

Дани донесе друг чертеж и го забодде на дъската. Пръстът му отново зашари по него.

— Ето ти го главния вход. Оттук ви поема официалната комисия по приемането и ви отвежда тук, в главната студентска столова. Пиете чай с кейк и слушате лекция по народна медицина. Свършват някъде по мръкване. После ви водят да видите чудесата на китайската народна медицина в действие. Най-напред ви показват различни видове хирургически операции. Залите за демонстрации са тук, тук и тук, а после отивате в това отделение. Именно тук приключва ролята ти на любознателен западен лекар.

Мортън кимна. През последните няколко часа, откакто се бе върнал от тибетския храм. Дани бе извършил чудеса. След като разбра, че в града ще пристигне чуждестранна медицинска делегация, той бе уредил посланикът да извика руския член в посолството и да го задържи там. Горкият доктор, очаквал с такова нетърпение да види с очите си чудесата на прословутата китайска народна медицина, бе убеден с необходимия минимум доводи да потърпи до следващия път.

В момента той се намираще в отделението за гости на посолството. Щеше да чака там до утре сутринта, когато отново щеше да се присъедини към колегите си. Снимката на пропуска му бе сменена с тази на Мортън. На нея той бе с очила с тежки рамки и сресан по различен начин. Най-простата дегизировка обикновено бе и най-ефективната.

Дани отново посочи картата.

— Вратата е малко преди първото отделение. Там сигурно ще има малко объркване, защото всеки ще иска да е по-близо до леглата, за да вижда по-добре. Вероятно всички ще бъдат погълнати от обясненията и никой няма да забележи какво правиш.

Мортън вдигна поглед към Дани. И двамата знаеха, че едва ли всичко ще се нареди толкова лесно.

Зад вратата ще видиш асансьори, слизаци право долу в бункера — продължи Дани, сочейки мястото на чертежа. После млъкна и взе една дебела книга от масата.

— Ето всичко, което трябва да знаеш за китайската народна медицина, Дейвид.

С мъка запазвайки сериозното си изражение, той му я подаде.

25.

Килията, в която разпитваха Яобан, беше в подземията на щаба на контраразузнаването — на съвсем кратко разстояние с кола от площад „Тянанмън“. В помещението без прозорци се носеше миризма на химикали и немити тела. Той бе вперил поглед в люлеещата се само на сантиметри от него крушка, увиснала над тясната дървена маса, на която лежеше гол и стегнат с колани. Главата му бе сложена върху дупка, под която имаше много мръсна кофа. Въпреки положението си, чувстваше странно спокойствие.

Шокът и страхът, последвали арестуването му, бяха отстъпили място на вярата, че ако сътрудничи на властите, ще успее да ги убеди, че не е предател. Почувства това веднага след като един от арестуваните го му направи инжекция в ръката още във вана, в който безцеремонно го бяха набутали. След това го вързаха на тази маса, направиха му още една инжекция и го оставиха да се взира в ярката крушка.

Сега, когато се опита да затвори очи, един глас му заповяда да не ги затваря. Яобан чу, че зад него слагат стол и усети как някой се надвесва към ухото му.

— Искам да казвате истината, винаги само истината. Моля ви, капитан Ченг, обещавайте, че от вас ще чуем само истината.

Гласът на говорещата бе тих, нежен и сякаш изпълнен с печал. Дъхът ѝ миришеше на сушена риба.

— Обещавам да говоря истината, че не съм предател — отвърна Яобан.

И се започна. Въпросите на разпитващата бяха точни и задавани без ни най-малък намек на заплаха в гласа. И знаеше толкова много — дати, места и мигове, които Яобан бе почти забравил. От имената на учителите му в училище тя мина на инструкторите му в армията. Яобан доби впечатление, че тя държи в ръката си списък и освежава паметта му с негова помощ. После гледа в него да види дали е казал истината.

Когато стигна до името на преподавателя му по специални сигнали, въпросите ѝ станаха по-подробни. За какво са си говорели, освен за работа? А извън казармата общували ли са? Ходил ли е в дома на преподавателя си? Срещал ли се е със семейството му? С приятелите му? Тя попита и за капитан Уанг, чието място той бе заел в стаята с картите. Как е успял да го направи? Откъде е взел замърсената храна? Противил ли се е Уанг при поемането ѝ? Възможно ли е Уанг да е подозирал за намеренията му?

Той отговори искрено, че Уанг няма ни най-малка представа.

Разпитващата започна да му задава въпроси за семейството му. Към кого е по-привързан? Говорил ли е с някого за това, което е вършел? Съседите — приятел ли е с някого от тях? Говорил ли е с тях за естеството на работата си? За чувствата си?

Отново отговаряше искрено. С никого не е разговарял за работата си. От последвалото мълчание той отсъди, че е минал първоначалната проверка.

Въпросите ѝ се насочиха към отношенията с баща му и бързо стигнаха до онзи ден, когато Лишай Ченг бе заповядал на войските си да стрелят по протестиращите срещу окупацията на Тибет монаси.

— Какво почувствахте, като разбрахте за действията на баща ви? Той примигна.

— Много неща. Че това не е начинът да покажеш на хората, че има какво да научат от нас. Че стореното от него може сериозно да урони престижа на Китай в очите на света. Всичко това ме натъжи. А след това се ядосах. Много от монасите бяха на моя възраст, а някои даже още по-млади. Струваше ми се, че е ужасно несправедливо да се избиват хора заради вярата им.

— Споделихте ли с баща си това?

— Не.

— Защо?

Той отново усети дъха ѝ.

— Защото той... ми беше баща.

— Какво значи това? — попита тя, почти шепнейки.

— Моят баща избива тези монаси. Нямах какво да му кажа!

Тя напомни на Яобан, че баща му е бил на път за Пекин, за да получи от председателя Ху една от най-високите награди, когато самолетът му се разбил.

— Все още ли гледате на баща си като на убиец?

— Да. Тогава той уби не само онези монаси, а и репутацията на Китай.

— Казвате това дори след като председателят Ху награди баща ви посмъртно — чест, рядко оказвана другиму?

— Да.

Яобан затвори за миг очи. Как може да я накара да разбере? Когато отново ги отвори, чу как разпитващата се размърдва в стола си.

— Разговаряхте ли с чужденеца за баща ви?

— Имате предвид Дейвид ли?

— Да. Разговаряхте ли с него за баща ви?

— Да. — Горчива истина в думите му всъщност бе довела до всичко това.

Зад него някой шепнеше в ухото на жената. После тя отново се наведе към него.

— Опишете чужденеца.

Яобан описа Мортън. Зад него се чу лека въздишка, толкова лека, че не можа да каже дали идва от разпитващата или от някой друг.

— Да не би да сте виждали в чужденеца нещо като втори баща?
— попита го тя.

— Не. Дейвид бе много по-различен.

— В какъв смисъл?

— Той се интересуваше от възгледите ми. Баща ми — никога.

Веднъж се бе опитал да говори с баща си за това, но той студено го бе отрязал. Дейвид направи точно обратното: споделяше с него любовта си към Китай и загрижеността си за пътя, по който вървеше страната.

— Тези възгледи. Поговорете малко за тях.

Яобан се подчини без колебание. Жената слушаше, без да го прекъсва. Накрая само скърцането на перото по хартията нарушаваше възцарилата се тишина.

— Чужденецът плащал ли ви е с пари? — попита тя най-сетне.

— Не. Никога. Ако беше ми предложил, нямаше да приема. Никой не бива да извлича изгода от това, че помага на страната си.

— Къде се срещахте?

— Най-често в зоопарка. Веднъж се качихме с лифта до Ароматните хълмове. Понякога просто се разхождахме по уличките.

— Един турист и неговият гид — промърмори тя. — Колко естествено.

Въпросите продължиха:

— Но вече ви бе дал уокмена и касетата, така ли?

— Да.

— И ви бе обяснил за какво служат?

— Да. Но аз го използвах само за да помогна на страната си. Аз не съм предател...

— Колко пъти го използвахте?

— Преди този път само веднъж. Да проверим дали работи.

— Какво излъчихте за... пробата?

По устните на Яобан пробяга съвсем слаба усмивка.

— Кратка рецензия за една от речите на председателя Ху. Беше поместена в *Женмин Жибао*.

— За какво се говореше в речта?

— Не си спомням...

— Защо?

— Тогава бях... пиян.

Топлият ѝ дъх обгърна лицето му.

— Човек трудно помни, когато пие.

По този повод Дейвид му бе посочил още един от парадоксите в Китай. Ръководителите публично заклеяваха пиянството, но често сами пиеха, и то огромни количества.

— Не бях пил толкова много. Само няколко бири. Мисля, че го направих от нерви.

Разпитващата си отбеляза нещо в бележника, разтворен на коленете ѝ. Бе облечена в маоистка униформа — куртка и панталони, които скриваха фигурата ѝ. Дебелите стъкла на очилата ѝ правеха невъзможно да се разбере възрастта ѝ.

— Казахте ли на някого за приятелството ви с чужденеца? — попита го тя.

— Не. Хората не биха разбрали.

Тя отново се размърда в стола си.

— А може би все пак сте казали на някого на пияна глава? Бихте могли, нали? Би било съвсем нормално да искате да споделите тайните си с някого.

Яобан поклати глава:

— Аз по принцип не пия. Случи се само тогава.

Разпитващата изчака малко. Работата ѝ бе да измъква признания, нищо повече. След малко продължи:

— Чужденецът изявявал ли е желание да се запознае с някой от приятелите ви?

— Не. Но аз и без това нямам близки приятели.

— А той да ви е запознавал с някой друг? С някой чужденец например?

— Не. Винаги бяхме само двамата.

— Разхождате се по уличките, хапвате в някой ресторант, разглеждате животните в зоопарка. Вие говорите, той слуша... — каза тихо тя.

— Понякога Дейвид също говореше.

— За какво?

— За промените в света. За нашата история и за това как можем да я използваме, за да вземем дейно участие в тези промени. Но първо трябва ние да се променим.

Скърцането на писалката бе единственият звук в килията.

— Пеш ли ходехте? — попита тя.

— Не. Понякога се качвахме на велосипеди.

— Откъде взимаше той велосипеда си?

— Не знам. Но ми приличаше на взет под наем.

— По какво съдехте?

— Не бе поддържан добре.

— Но наистина не знаете откъде го е вземал, така ли?

— Не знам.

Разпитващата замълча. Отново бе успяла да създаде впечатление за нещо недоизказано. Тя се наведе напред.

— Той ви е дал номер на явката. — Това бе изявление, а не въпрос.

— Да.

— Кой беше той?

Яобан ѝ даде номера.

— Какви бяха инструкциите ви при излизане за контакт?

Той ѝ разказа за обявата, търсеца кухненски работник.

Продължилата малко повече тишина бе нарушена от възбуден шепот, последван от разместване на столове. После в ухото му

прозвуча друг глас — студен, далечен и застрашително познат.

— Видя ли го този Дейвид на площада, Ченг? — попита Кяо Пин.

— Вие ли сте това, другарю...

Кяо Пин претърколи пурата в устните си. Реакцията на тоя глупак бе непресторена. Изненадата, също както слабостта, винаги проличаваше — точно по това се различаваше от силата. Той остана съвършено неподвижен на стола, който разпитващата току-що бе освободила. Бе свършила добра работа. Но за разлика от нея, той нямаше нужда да се навежда напред. Самото му присъствие бе достатъчно застрашително.

— Отговори на въпроса ми! Видя ли го на площада?

— Не.

— А кога трябваше да се видиш с него?

— Не знам, другарю директор — прошепна Яобан.

— Не ме лъжи, Ченг!

— Не ви лъжа, другарю директор. Казвам ви истината...

— А да позна някой друг на площада?

— Не. — Очите на Яобан се замъглиха от сълзи. Защо не му вярваха? Та той им казваше само истината! — Моля ви, другарю...

— Стига си хленчил!

Кяо Пин бе виждал това много пъти преди, когато разпитваният се пречупваше.

— Слушам, другарю директор. — Яобан преглътна сълзите си.

— Сега ми кажи още веднъж точно как се срещахте с чужденеца, какво му казваше и какво ти казваше той. Всичко! Ясно ли е? Всичко!

Действието на медикамента щеше да продължи още малко.

— Да, другарю директор. Както вече казах, това се случи, когато излязох да пазарувам и...

Кяо Пин слушаше, без да помръдва, забил немигащия си поглед в тила на Яобан. Явно Мортън го е инструктирал добре, казвайки му само абсолютния минимум, но нито за миг главната си цел. Обаче колко е повярвал на това, което му е предал този предател? Много неща зависеха от това.

— Как те принуди да предадеш собствената си страна? — попита Кяо Пин.

Яобан почувства сълзите по бузите си.

— За мен това никога не е било предателство, другарю директор. Искрах само да помогна на Китай да стане по-добро място за живот.

— Така ли ти каза да говориш? — Всъщност това нямаше значение.

— Не, другарю директор. Това е мое убеждение.

Кяо Пин се взираше без капчица жалост в тила му.

— Ти си предател, Ченг.

— Не съм, другарю директор. Моля ви, повярвайте ми!

Яобан се напъна да обърне глава. Искаше да погледне Кяо Пин в очите, да му покаже, че казва истината.

— Какво ти обеща той?

— Нищо, другарю директор.

— Продължаваш с лъжите. — Наистина вече нямаше никакво значение.

— Не, другарю директор! Моля ви, трябва да ми повярвайте...

Шумът от преместения стол прозвуча необичайно силно в ушите на Яобан. Чу нечий шепот, после вратата се отвори и отново се затвори. Малко по-късно отново усети миризмата на сушена риба.

— Има ли още нещо, което бихте искали да ми кажете? — попита го жената с почти дружелюбен тон.

— Само това, че не съм предател! Чувствам го с цялото си сърце! Зад него се чу раздвижване.

— Моля ви! Повярвайте ми! — отново настоя Яобан.

Нещо твърдо и студено се допря до тила му. Той изпищя:

— Моля ви! Моля ви! Не-е!

Жената дръпна спусъка на пистолета, стреляйки през дупката, и отстъпи бързо назад, докато кръвта и мозъкът на Яобан се изсипваха в кофата.

В коридора Кяо Пин поспря, като чу изстрела, после пак продължи към асансьора. Никога не бе обичал да присъства на екзекуции: твърде много му напомняха, че и той е смъртен.

Минутка по-късно се отпусна в меките седалки на лимузината, откарваща го обратно в Жонанхай. Ченг, без да иска, бе изиграл чудесно ролята си. От момента, в който го бе видял да откопира маневрите от стаята с картите, той бе разбрал истината. А когато

откриха уокмена и касетата, чиято цел веднага бе разгадана от професор У, решението му се затвърди. Техниците на професор У зашифроваха данни, който съвпадаха с тия, предавани от Ченг. На самия предател подхвърлиха фалшива информация. Всичко бе съвсем просто. И нямаше начин Мортън да разбере, че операцията на площад „Тянанмън“ бе грижливо инсценирана.

Неговите агенти не бяха успели да открият Мортън в тълпата на площада. И все пак там е бил. За толкова важно нещо Мортън не би изпратил само Нагиър и момчето му. Бащата и синът в момента бяха в руското посолство. Но от Мортън нямаше никаква следа. И въпреки всичко, той бе някъде наоколо. Нямаше да бъде Мортън, ако не беше. Обаче да даде заповед за обикновена хайка щеше да бъде безсмислено за човек като него. Не че Мортън му трябваше кой, знае колко. Още не. Нека си поиграе още малко.

Кяо Пин погледна навън, докато колата минаваше през поредната група велосипедисти, пръснали се уплашено пред нея на всички страни. Вечерната мъгла, нещо обикновено по това време на годината, бе започнала да обгръща всичко в сиво еднообразие. Преминавайки през вратата „Тянанмън“, той едва можа да различи портрета на Мао, под чийто втрещен поглед даже мъглата като че ли не се застояваше.

Предаването от Япония всеки момент щеше да започне. Бе уредил един от неговите агенти в Токио да предаде касетата, взета от колата на американския посланик от бандата на Триадата, на радиостанцията — истински глашатай на десните сили. Излъчването на касетата гарантираше настройването на екстремистите срещу техния император и подготвяше почвата за „Безмълвни гласове“.

Сега вече нямаше съмнение в успеха. Това, което руснакът бе постигнал със съзнанието на мъжа и жената, със сигурност щеше да постигне и със съзнанието на президента. Този жиротрон наистина бе оръжие като никое друго по света. След това щеше да настъпи моментът и на върховно лично удовлетворение: той лично щеше да запише подсъзнателните инструкции към президента да заповяда превантивен ядрен удар по Токио. Единствената несигурност тук се състоеше в това, че не се знаеше колко време щяха да издържат двете страни на една тотална война. Затова пък с абсолютна сигурност се знаеше, че и двете ще я привършат толкова жестоко отслабени, че

нямаше да могат да попречат на Китай да се превърне в новата световна империя.

Кяо Пин включи радиото, вградено в облицованото с фурнир табло. Чуваше се само пукането на статичните изпразвания. Може да не го хване поради лошото време. Той започна трескаво да търси друга японска станция. Радио Хирошима се чуваше съвсем ясно. После хвана и радио Киото. Но на честотата на радикалната токийска станция се чуваше само пукот.

Той все още търсеше, когато изведнъж хвана глас, обявил, че това е едновременно предаване на всички станции на *Нипон* и че главната новина в това предаване е находката на полицията, която при нападението си над една екстремистка радиостанция намерила важни улики, свързани с убийството на посланик Линкълн. Станцията била спряна от излизане в ефир, персоналът ѝ — задържан за разпит, а всички касети иззети.

Изключвайки радиото, Кяо Пин вдигна слушалката на телефона, вграден в облегалката на ръката. Хвърляйки поглед навън, той зърна за миг надписа, приветстващ гостите от медицинската делегация. После започна да набира.

На петстотин километра от китайския бряг, американската подводница *Сиатъл* цепеше водите със седемдесет километра в час. В бойното отделение на подводницата капитанът Дийк Едмъндс и неговият акустик — Чет Удуърд, изучаваха един от многото екрани. Мъничък компютърен модел показваше настоящото местоположение на *Далас*. Близо до брега имаше още мигащи точки, всяка от които представляваше кораб от китайския флот, връщащ се в базата си след ученията.

— Точно в това се състои проблемът ни. Иван Мечката се е сврял между тях и се чувства в безопасност, капитане — каза Удуърд.

— Само че има още нещо, Уди. Китайците нямат нито един *тайфун*. Шумът от двигателите на Иван ще изпъква сред тях като свински топки в рядка кал.

— Ами ония *тайфуни* дето ги купиха японците?

Капитанът се ухили.

— Е, ако и те са излезли да душат какви намерения имат китайците, работата наистина става доста интересна.

В Овалния кабинет всички инстинктивно се наведоха към бюрото, зад което седеше президентът. Той също бе навел глава и внимателно слушаше увеличението от говорителя на телефона глас. Единственото движение в стаята бе на ръката на Мадлен Мастърс, записваща думите на императора на Япония.

— Вашето посолство потвърди, че гласът от касетата, която нашите агенти иззеха от радиостанцията, е на посланик Линкълн, господин президент. Щастлив съм да добавя също така, че записът съдържа абсолютно точно резюме на срещата ми с него. Не бих и очаквал нещо друго от вашия посланик. Той бе не само гордост за дипломатическата ви институция, но и за всички хубави неща, които вашата страна представлява.

— Благодаря, Ваше Величество. — Президентът наклони глава, трогнат от топлите думи на императора. После хвърли поглед към Гейтс и директора на ФБР Уаймен. — Радвам се, че нашите хора успяха да предотвратят излъчването на касетата. — Президентът говореше за съвместната операция на ФБР и ЦРУ, отвела японското контраразузнаване в токийската радиостанция. — Това щеше да бъде равносилно на катастрофа — добави той.

— И за двама ни, господин президент — каза императорът тържествено.

Сам в кабинета си в двореца, императорът седеше, загледан разсеяно в заглушителя, осигуряващ сателитната връзка срещу подслушване.

— Въпреки че физическото насилие бе преустановено, господин президент, ситуацията все още остава напрегната. Но се надявам с назначението на новия ви посланик — господин Вос, нещата да се успокоят. — Императорът леко се усмихна. — Може би ще успеем да се поучим от него.

— Той е добър човек, Ваше Величество. Каквото трябва да направи, за да помогне, ще го направи — каза президентът.

Когато му предложи поста, Сай бе казал, че с удоволствие би оставил офиса за година време. Неговото силно и видимо присъствие в

Токио би могло да изглади доста от неравностите, ако сделката с Пекин успееше.

— Въпреки това аз съм изключително доволен, че ми се удава да разговарям лично с вас относно предстоящото ви посещение, господин президент.

Президентът мълком погледна към хората, насядали срещу него. Так, Боби Колинс с двама помощници, министърът на отбраната с личния си стенограф — майор от военноморския флот, председателят на Съвета на обединените началник-щабовете, Гейтс и Уаймен. Всичките добри хора.

— Господин президент, искам да ви уверя, че изцяло подкрепям, без никакви уговорки, плана ви да помогнете на Китай — продължи императорът с твърд и решителен глас.

— Благодаря, Ваше Величество.

Президентът отново погледна към хората си. Един от помощниците на Боби усилено си водеше бележки. Останалите не изпускаха телефона от поглед.

— Но за да може този проект да успее, от изключителна важност е той да получи подкрепата също и на правителството, и на вашия народ. Можете ли да гарантирате това?

Императорът въздъхна. Някои членове на правителството бяха по-твърди и по-силни личности от него. Признаваше си го. Както и знаеше много добре какво би направил най-накрая, ако всичко друго пропадне.

— Господин президент, ясно подчертах на министър-председателя, че ако не окаже пълна подкрепа на вашия план, аз ще се откажа от престола. Това ще бъде краят на Япония, както добре знаят поданиците ми. И за мен в новия ред на Бушидо няма да има никакво място.

Императорът ясно долови колективното ахване от Овалния кабинет.

В настъпилата тишина президентът се опита да осмисли току-що чутата информация. После лицето му бавно смени изражението си — смайването отстъпи и на негово място се появи възхищение.

— Не знам какво да кажа. Ваше Величество. Не съм сигурен дали самият аз бих могъл да направя такава жертва.

— Това е съвсем малка жертва в сравнение с целта, която сте си поставили, господин президент. И се надявам да не се стигне до абдикация. Все още съм уверен, че след като моето правителство и народ разберат огромните възможности, които се разкриват пред тях при един силен и стабилен Китай, ще ви подкрепят с цялото си сърце. Реално погледнато, те просто не могат да си позволят да не го направят.

— Защо казвате това? — Нотката на възхищение в гласа на президента сега бе примесена и с облекчение.

В двореца императорът седеше, замислено загледан в камината. Пламъците играеха и сенките на предметите танцуваха по стените. Да, въпреки че в стаята бе топло, той потръпна. За миг в тях сякаш се мярна лицето на председателя Ху с каменното — също като гласа му вчера по телефона — изражение.

— Успехът на вашия план е много важен за Япония, господин президент, поради една много проста причина. Това ще възпре Китай да ни нападне.

От Овалния кабинет императорът чу нисък и изпълнен с недоверие смях. Разбираше реакцията им. Народът му твърде често бе заклеявяван като агресор. Но не и този път.

— Имате ли някаква сериозна причина да вярвате, че Китай би направил такова нещо? — попита внимателно президентът.

Императорът му разказа за разговора си с председателя Ху.

— Той остави много неща недоизказани, господин президент. Но и в това, което каза, имаше намек, че Китай повече не бивало да се оставя да го наричат *стария болник от Тихоокеанския регион*. Останах с чувството, че това предупреждение е отправено директно към нас. Ето по тази причина ние трябва да подкрепим вашия план, така че вашата страна да възпре китайските аспирации да излязат от контрол.

Президентът усмири присъстващите с поглед. Всъщност, като се има предвид, че всички вече знаеха, реакцията им бе разбираема. Той взе листа, който му бе дал Гейтс малко преди това, още веднъж огледа написаното на него и се наведе над телефона.

— Ваше Величество, трябва да ви задам няколко много важни въпроса.

— Ще ви отговоря доколкото мога.

— Отнасят се до трите *тайфуна*, които вашият флот неотдавна закупи от руснаците.

Императорът се намръщи.

— Те бяха купени единствено заради реакторите им. Нашите учени се надяваха да ги използват като безопасен и относително евтин източник за битова енергия. Това не е тайна.

Президентът се наведе още по-близо към телефона.

— Един от нашите спътници надникна към кейовете, построени от вашия флот за *тайфуните*. Както знаете, длъжни сме да проверяваме всички ядрени установки, както и всеки може да проверява нашите.

— Моето правителство бе едно от първите, което ратифицира това споразумение на ООН — каза спокойно императорът. — Но какво точно искате да знаете за тези подводници?

— Сателитните снимки показват, че тези кейове сега са празни. Бихте ли могли да ми кажете къде са отишли подводниците, Ваше Величество? Като се има предвид становището на председателя Ху, възможно ли е военното ви командване да е решило да вземе някои превантивни мерки? Разрушителната мощ на тези три съда е огромна, сто пъти по-голяма от това, което ние направихме навремето в Хирошима.

Императорът усети стягане в стомаха. Адмирал Тошика бе командващ военноморския флот. Бе назначен на този пост по препоръка на Ко Мацуда. Явно гангрената е стигнала чак дотам. Ще се разправя с Тошика по-късно. Най-важното нещо сега бе да успокои президента.

— Където и да са отишли тези тайфуни, господин президент, ще бъдат отзовани незабавно — отсече императорът кратко.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове трескаво записваше нещо в бележника си. После с рязко движение откъсна листа и го сложи на бюрото пред президента, заставайки отстрани до него. Президентът прочете съдържанието, кимна и отново се наведе над телефона.

— Ами ако не можете да се свържете с тях. Ваше Величество? Доколкото знам, патрулиращите подводници са длъжни да пазят пълно радиомълчание.

— Господин президент, имате думата ми, че нашите сили никога няма да нападнат първи... Особено пък Китай. За нас историята е като паметта на стар човек. Понякога миналото е много по-живо, отколкото настоящето. Тук, в Япония, все още има много, които добре си спомнят цената на агресията.

— Приемам напълно думите ви. Ваше Величество. Но това все още не намалява загрижеността ми за тези тайфуни — отвърна президентът.

Топката в стомаха се сви още повече и императорът трепна от болка.

— Какво трябва да се направи, господин президент?

Президентът хвърли поглед към председателя на Съвета на обединените началник-щабове, който отново пишеше бързо в бележника си. После надникна в листа и се извърна към телефона.

— Нямам никаква друга алтернатива, освен да заповядам към тези подводници да се вземат съответните мерки, ако те се превърнат в заплаха за това, което и двамата желаем, Ваше Величество.

Мортън се присъедини към няколко лекари, решили да посетят тоалетната след огромните количества чай, с които домакините ги напоиха преди обиколката им из болницата. Както всички останали, и той бе облечен в бяла престилка. Според пропуска, закачен на ревера му, той бе уролог.

Изчака в една от кабинките другите да излязат, после излезе в коридора. Опашката на групата лекари тъкмо се изнизваше в първото отделение. Мортън отвори вратата, която му бе посочил Дани на чертежа, и пристъпи зад нея. Асансьорите наистина бяха отсреща. Качи се на един от тях и слезе в някаква бетонна камера. Имаше една-единствена стоманена врата с бутон за звънец. Той го натисна. Чу се тихо съскане и вратата се плъзна встрани. Прекрачи прага и се оказа в друг коридор, само че по-къс. Вратата зад него се затвори. За миг той остана на място в студения мрак, заслушан в далечното бръмчене.

На тавана пламна слаба крушка. Вероятно бе свързана със затварянето на вратата. В другия край на коридора имаше още една стоманена врата, която също потъна в стената. От нея започваше тунел. На светлината от дежурната лампа проблеснаха релси. С постепенно

привикващи към странния полумрак очи, Мортън пристъпи в тунела и закрачи от едната страна на релсите. След един завой откри източника на бръмченето — климатична инсталация.

По-нататък се натъкна на огромно помещение с редици пейки, достатъчни да поберат стотици. В единия ъгъл имаше подиум. Мао сигурно е искал кадрите му да набиват марксизма в главите на хората дори и по време на атомен удар от страна на Съветите.

От помещението излизаха още тунели. Това сигурно бе разклонението, което му бе показал Дани.

Мортън се поспря да събере мислите си. Тунелът, тръгващ наляво, водеше към Народния дом, а онзи вдясно — към Жонанхай. Коловозът, поемащ право напред, трябваше да води към Западните възвишения. Дани обаче нищо не му бе казал за мотрисата, спряла на тесния перон именно пред този тунел. Мортън се качи на перона и огледа мотрисата. Вътрешността ѝ напомняше на онези, в които се бяха возили с Дани преди години, когато бяха отишли да вземат Томи от училище. От тази мотриса лъхаше на същата изтъркана елегантност, както на ония от Брайтън.

Той надникна през прозореца в кабинката на ватмана. Всичко бе напълно автоматично. Спомни си, че Шантал му бе разказвала за тази мотриса: тя бе на председателя Ху, същата онази мотриса, която щеше да го откара бързо до летището, ако народът на Китай се вдигнеше неочаквано. В такова време Върховният лидер не би трябвало да се доверява на никакъв ватман, затова всичко бе автоматизирано.

Мортън обиколи мотрисата, спомняйки си какво още му бе разказала Шантал. Мотрисата се задвижваше от газотурбинен двигател, за да не зависи от внезапно спиране на тока. Той надникна през един от прозорците. На дървената ламперия се виждаше табло, на което тя му бе казала, че може да се зададе направлението. Мортън се приближи до затворената двойна врата в центъра на вагона. На Шантал бе направила впечатление отличната система за сигурност на мотрисата. Вратите, както и прозорците, и самото купе, бяха противобомбени. Но също така беше осведомила Мортън как спасителните екипи биха могли да влязат вътре при евентуална катастрофа.

Той клекна и бръкна с ръка под долния ръб. Пръстите му напипаха копчето и го натиснаха. Вратите безшумно се плъзнаха

встрани.

В момента, в който стъпи вътре, едновременно се случиха много неща. Вратите се затвориха зад него. Лампите във вагона светнаха. Таблото на стената също светна. Откъм кабината долетя бръмчене. Мортън замръзна на място за миг, после се отпусна, възхищавайки се на простата ефективност, задействана около него. Ху спокойно би могъл да се справи с управлението на това нещо — едно дете би се справило.

Приближи се към таблото. На него светеше карта като на градско метро. ЖП линиите бяха оцветени в синьо, а станциите — в червено. Над всяка станция имаше лампичка. В момента само една от тях светеше в зелено. Мортън предположи, че тя показва настоящото местоположение на мотрисата. Под всяка станция — на мандарин и на руски — бе написано името ѝ. Мотрисата сигурно бе подарък от Москва от онези дни, когато Кремъл все още се надяваше на услугите на Пекин.

Той проследи една от линиите с пръст. Бе най-дългата и стигаше до станция, отбелязана просто с името „Въздушна база 1“. Това бе краят на тунела. На две спирки преди нея имаше станция, отбелязана само с червена звезда. Това трябваше да е изходът за комплекса на Игор Тамасара.

Шантал му бе обяснила, че всичко се командва с натискане на съответния символ. Мортън докосна с пръст червената звезда. Отново се случиха няколко неща едновременно. Лампичката над звездата светна в зелено. Високоговорител в тавана обяви, че направлението е „Научноизследователски център“ и веднага след това мотрисата тръгна. Без да откъсва поглед от таблото, Мортън се отпусна в едно от креслата.

На около километър и половина, в едно забутано помещение в Жонанхай, дежурният ръководител движение на подземната железопътна мрежа гледаше как светлинката се движи по плетеницата от линии, заемаща цялата стена на командната зала. Все още не можеше да повярва на това, което ставаше, нито на онова, което му бяха казали да прави. При нормални обстоятелства, като види, че някой използва мотрисата на председателя Ху, без да има разрешение

за това той би трябвало да натисне бутона за тревога, свързан с щаба на Обществена безопасност и с пекинския гарнизон. Ако беше го направил, досега хиляди войници и агенти биха се изсипали в тунелите и блокирали всички наземни изходи.

Въпреки това изрично му бяха забранили да вдига тревога. Трябваше само да се обади на номера, който му бяха дали. Такъв номер никога не бе набирал през живота си — състоеше се само от три цифри. Убедил се веднъж в направлението на вагона, ръководителят вдигна слушалката от таблото пред него и набра номера.

— Направлението е „Научноизследователски център“ — каза той.

На задната седалка на лимузината Кяо Пин затвори, без да каже дума, наведе се напред и каза на шофьора да кара право към Въздушна база едно.

26.

Мортън усети как мотрисата намалява, малко след това излезе от тунела и спря на пуст перон. Той надникна през прозореца, но по нищо не можа да познае къде се намира. Високоговорителят произнесе тържествено най-напред на мандарин, после на руски: „Научноизследователски център“. Вратите се отвориха и той слезе на перона. На равни интервали в арките на тавана светваха лампи и тъй като той бе облицован с бели фаянсови плочки, както и стените, получаваше се някаква водниста светлина, от която сенките наоколо изглеждаха измамни. Някъде по средата в стената се виждаше отвор. Зад него вратите изсъскаха и се затвориха, а бръмченето на двигателя изведнъж замря. Той закрачи към отвора в стената и се спря, като усети тихия шепот, полъхнал като бриз откъм мрака на тунела и веднага след това замрял. Друг влак? Или порив на вятър, пробил си по някакъв начин път до това студено и потискащо място? Той продължи с отекващи самотно по бетона стъпки.

В отвора имаше асансьор. Мортън премести пистолета от кръста на бедрото си, за да може по-бързо да го достигне под лекарската престилка. После протегна ръка и натисна бутона. Вратите веднага се отвориха. Стените на асансьора бяха облицовани с полиран орех. Беше виждал такива асансьори в Москва, монтирани на такива места, където руснаците искаха да смят чужденците. Той влезе вътре и почти се наведе, за да не удари глава в плафона отгоре. До таблото с копчетата имаше надписи на ръка на руски: „Работилница“, „Администрация“, „Жилища“. Мортън натисна копчето с надпис „Експериментална Зона“.

Вратата се затвори и веднага се чу мекото бръмчене на далечния двигател. Когато отново се отвори, Мортън се намери пред коридор с врати и от двете страни. Всички бяха затворени. Тежката ръка на сталинския интериор се виждаше ясно и тук — ламперии от тъмно полирано дърво, тежки тъкани килими. Може би Игор Тамасара изпитва носталгия. В другия край на коридора имаше врата с вграден в

нея малък прозорец. През стъклото се виждаше помръкващата вече дневна светлина.

Мортън се приближи до най-близката врата и рязко я отвори, без да чука, така както би направил руснак. Оказа се, че това е склад, чийто под не се виждаше от струпаните върху му глинени съдове. Той огледа етикетите. Руски химикали от най-различно естество. Мортън затвори вратата и се приближи към следващата, повтаряйки същата операция. В центъра на тази стая имаше голяма паянтова дървена маса, покрита с неизмита посуда за хранене. Нещо като столова.

Той огледа и останалите стаи. Всички бяха празни и миришеха на влага от петната по стените и таваните. Най-сетне стигна и до вратата с прозорчето. Надникна през него. Отвън се ширеше огромно открито пространство с ширина колкото две футболни игрища и няколко пъти по-дълго. Далеч откъм лявата му страна, едва видима в падащия здрач, се виждаше ниска сграда, полускрита зад китка дървета. Отдясно, но по-близо, също имаше няколко сгради със запуснат вид.

Той бръкна под ризата си и извади увеличението на сателитната снимка, подготвено му от фотографа на посолството. От един от джобовете си извади очила, приличащи на тези за заварчици. Отдел „Технически“ бе ги конструирал да осигуряват видимост при всякакви условия. Той си ги сложи и ги настрои, въртейки копчето отстрани до всяко стъкло. Останалото се вършеше от вградения микрочип. Мортън започна да сравнява сградите от снимката с тези, които сега вече ясно виждаше.

Съоръжението отляво бе бункерът, откъдето спътникът бе уловил топлинното излъчване. Железопътната линия сигурно излизаше откъм задния му край. Той бавно завъртя глава към сградите отдясно. Прозорците им бяха закрити с някакъв черен плат. Дани бе предположил, че Анна сигурно е там. А вероятно и Баскин, и Шраг. Но там нямаше никаква охрана, не се виждаше жива душа.

Мортън отново обърна глава към бункера, регулирайки фокуса. Единственият му прозорец бе май направен от стъкло с ниска рефракция. Обаче него го интересуваше тесният процепа в едната му стена. Топлинното излъчване бе излязло сигурно оттам. Мортън започна да оглежда зоната пред бункера сантиметър по сантиметър. Нищо не привлече вниманието му.

Пъхайки снимката обратно под ризата си, той опита дръжката на вратата. Тя се отвори още при първото докосване. Тъкмо се канеше да прекрачи прага, когато откъм бункера долетя тъп металически звук. И веднага след това пак. Дърветата затрудняваха преценката му за разстояние, но звукът не можеше да бъде сбъркан с нищо друго — прикачваха някакви вагони. Някои неща просто се запечатват в мозъка неизтриваемо, помисли си Мортън.

Той свали бялата престилка, сви я на топка и я хвърли в най-близката стая. После отново бръкна под ризата си и извади оттам свития на руло работен комбинезон. Тръсна го да се развие и го облече. Отдел „Технически“ му бе демонстрирал, че платът може да направи човек невидим за инфрачервено или какъвто и да било друг тип нощно виждане. От малката тубичка в един от джобовете на комбинезона той изстиска в дланта си малко тъмна паста и я натърка по лицето и ръцете си, за да убие миризмата на тялото си, в случай че пуснат по следите му кучета. След като затегна лентата на очилата, предпазливо закрочи към бункера.

Стигнал до прикритието на дърветата, той спря. На около осемстотин метра пред себе си видя влака — локомотив, половин дузина открити и закрити вагони, както и самотен пътнически вагон. Около един от откритите вагони се суетяха войници и под ръководството на облечен в бяла престилка цивилен наместваха на платформата някакво съоръжение, прилично на голям черен сандък. Влакът се намираше на границата на максималния обхват на очилата и лицата на войниците и цивилния бяха просто безформени светли петна, осветени от натриевите лампи. В един от джобовете на комбинезона имаше уредче, голямо колкото уокмен. Към него бяха включени чифт слушалки. Той ги нахлузи на главата си и насочи гласоуловителя към влака.

В ушите на Мортън нахлу неясен шум от говор. На малкото екранче на уредчето се появи команда: *Spec Trans Lang*. Той натисна един клавиш, за да определи, че иска превод от мандарин и руски на английски. Мощната, но миниатюрна параболична антена на гласоуловителя започна да въвежда данните от далечните гласове в малкия, но също така мощен декодер, който веднага се зае с превода. Към цивилния се бяха присъединили още няколко души в бели престилки. Всички те разговаряха на руски. Хората на Тамасара.

— Мислех, че изпитанията завършиха. Сега пък ще трябва да ходим до Луда — изръмжа един от тях.

Ето къде бил! Жиротронът! Толкова мъчително близо! Но и на милиони километри да беше, шансът да го унищожиха щеше да бъде същият. Онези войници щяха да го разкъсат на парчета. Усети как го обхваща отчаяние, заплашващо да отслаби решителността му. Той се пребори с него безмълвно, измъквайки се от лепкавите му прегръдки, съсредоточавайки се върху гласовете в слушалките.

— Чух, че искал да изпита жиротрона как щял да действа над вода — каза друг глас.

— И защо му е? — изсумтя трети.

— Кой го знае? Аз допреди час даже не знаех какво е това. Луда — недоволно се намеси четвърти глас на руски.

Мортън напрегнато слушаше. Луда беше най-северната китайска военноморска база, разположена на Бохайския залив, почти на един и същи меридиан с Манила, намираща се на около три хиляди километра по на юг. За лъча на жиротрона обаче разстоянието нямаше никакво значение. Както частите на добре смазана машина, изведнъж всичко щракна на мястото си. Пред очите му светна — о, Боже! — как добре му светна! Нападението срещу президента нямаше да бъде в Хонконг, а в Манила!

Той запрехвърля в главата си часове и разстояния. Влакът щеше да пристигне в Луда съвсем навреме, за да успеят да нагласят жиротрона за удар по президента, когато той пристигне в Манила.

Мортън насочи апарата към група войници. Войнишки приказки. Каква била храната и мацките в Луда. Той го мръдна към вагона, но долитащите отвътре гласове бяха неясни. Отново върна уреда към открития вагон. Техниците бяха покрили жиротрона с брезент, а около него бяха наклевали войниците от охраната. Останалите войници се качваха в закритите вагони.

Малко по-късно влакът се отдели от платформата. Докато го гледаше как се отдалечава, той погледна компаса на часовника си. Стиснал гласоуловителя здраво с ръце, той го насочи към небето и натисна няколко клавиша. На няколко хиляди километра в космоса, спътникът на „Хамър Форс“ щеше да улови предаването и едновременно с това щеше да го ретранслира в Женева. Оттам щяха да

го разпратят до всички, които трябваше да знаят крайната цел на жиротрона.

Привършил с тази задача, Мортън отпусна ръце и тръгна към линията. Сигнал дотам, той пое покрай нея към бункера. В огромната плъзгаща се врата на главния вход имаше изрязана малка пешеходна вратичка. От цепнатините покрай нея струеше синкава светлина. Мортън притисна ухо към вратата. Тишина. Натисна дръжката и вратата се отвори навътре. Синкавата светлина идваше от мониторите, закрепени на една от стените. Той влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

Бункерът бе по-голям, отколкото си го бе представял: беше горе-долу с размерите на тенискорт, с груби и голи бетонни стени, едната от които свършваше с прозореца, а в другата бе пробита амбразура. Релсите идваха до центъра на пода. Наоколо по масите бе пръсната каква ли не апаратура и оборудване, повечето от което му бе с непознато предназначение. Но това нямаше значение. Тук Игор Тамасара бе настройвал жиротрона си.

Мортън се приближи към мониторите. На тях се виждаха малки, прилични на килии стаички и коридори. Повечето от стаите бяха празни, но в една-две той различи нещо като спящи фигури, свити на пода. На един от екраните се виждаше въже, висящо от тавана. Под него лежеше още една неподвижна фигура. Впил поглед в екрана, Мортън изведнъж изпита чувството, че се натрапва.

Той се приближи към прозореца. Сградите се намираха в другия край на откритото пространство. Внимателно ги огледа и кожата му настръхна, когато бавно започна да разбира. Топлинното излъчване, уловено от сателитните уреди, е било всъщност стрелба с жиротрона. Очевидно фигурите от екраните са жертви на Игор Тамасара.

Мортън се извърна и хукна към вратата. Вън бе започнало да вали. Докато стигне до сградите, бурята вече биеше по стените с мощта на водните си камшици, късайки черния плат от прозорците. Въпреки че комбинезонът бе водонепроницаем, той измръзна до кости. Тичешком хлътна в един от входовете и пороят рязко спря.

Фокусирайки очилата, започна да оглежда стаите една по една, с пистолет в ръката, свободно отпусната до бедрото. Стаите бяха празни. В края на коридора стигна до стълбище. От бурята навън въздухът бе станал тежък и потискащ. Той се качи по стълбите на горния етаж.

Същата потискаща тишина цареше и тук. Някъде по средата на коридора, точно под зяпналата капандура на тавана, лежеше тялото на китаец с обърнато нагоре лице и неестествено извити ръце и крака.

Мортън се приближи и застана над тялото. Никакво падане не би могло да направи такова нещо с главата на този нещастник. Темето на черепа бе отрязано като с нож, оставяйки тъмна и празна дупка. Това бе дело на някаква тъмна и зла сила.

Той продължи по коридора, надничайки във всяка стая. Злокобната им тишина като че ли го стискаше с менгеме. Следвайки извивката на коридора, той се натъкна на изгорялата кибритена клечка. Вдигна я и я помириса. Използвана е била съвсем скоро. Няколко метра по-нататък откри и самата кутия. Тъй като нещо профуча покрай главата му, той инстинктивно се сниши и вдигна пистолета, но в следващата секунда го отпусна. Прилепи. Малката им колония висеше по тавана. Някой бе запалил клечката, раздразнил бе прилепите и бе изтървал кутията от страх. Това не беше в стила на Анна.

Мортън продължи нататък. Бе изминал точно тридесет крачки, когато видя тъмното петно на стената. Клекна до него и го докосна. Беше мокро на пипане. Той помириса пръста си. Прясна кръв. Изправи се. Стиснал този път пистолета с две ръце пред себе си, тръгна по кървавата диря и я последва зад завоя на коридора. Точно там се натъкна на неподвижното тяло на мъж, проснато на пода. Кръвта, вече съсирена и засъхнала, придаваше на зейналата в гърлото дупка още по-зловещ вид.

Мортън отново клекна до тялото, без да обръща внимание на вперените в него очи, угаснали, но някак си стреснати от дивашкия начин, по който смъртта бе дошла. Човекът бе огромен и отпуснат, на средна възраст. Мортън огледа ужасната рана. Който и да е направил това, направил го е с професионален усет. Анна?

Пребърка джобовете на убития. Празни. После се опита да напипа етикета на производителя, но не можа и за да е сигурен, изхлузи якето от раменете му. От вътрешната страна на яката имаше име. Шраг.

Оставил тялото на мира, Мортън претърси останалите стаи по коридора. Бяха празни. Стигна до отвора с висящото отгоре въже. После надникна нагоре. Въжето изчезваше зад ръба на отвора и там, където се опираше в него, бе започнало да се претрива. Той го дръпна

силно, но въжето бе вързано здраво. Пъхайки пистолета в джоба на комбинезона, той се изкатери по въжето, помагайки си с ръце и крака, за да спре въртенето. Стигна до отвора и се прехвърли през ръба му. Изправи се, извади пистолета и продължи претърсването.

В една от стаите намери женско тяло, проснато с, лице към пода, а до него се търкаляше преобърнатата табуретка. Около шията ѝ имаше виолетови петна, сякаш е била удушена. Преобърна трупа. Косата ѝ падна върху челото, което бе гладко отрязано, а устата ѝ бе широко отворена сякаш в безмълвен вик. Поредният експеримент на Игор Тамасара?

Мортън замръзна на място. С крайчеца на окото си долови някакво движение под полата на жената. Чу се звук от разкъсване — едва доловим дори и в тази мъртва тишина. Платът по бедрата на жената отново се раздвижи, от дупката между краката ѝ излезе плъх, хукна по пода и изчезна зад вратата.

Мортън продължи огледа. Повече трупове нямаше. Но нямаше и следа от Анна или Колин Баскин. Той излезе от сградата, прекоси откритото пространство и се върна в първото съоръжение с облицования с дървена ламперия коридор. Вратите на асансьора все още бяха отворени.

Отиде в стаята, където бе захвърлил бялата си престилка, смъкна работния комбинезон, сгъна го и отново го бутна под ризата си. Връщайки пистолета отзад на кръста, той пак облече бялата престилка и влезе в асансьора. Когато се качи горе на перона, установи, че мотрисата си бе там, където я бе оставил. Той отвори вратата и сложи пръст на лампичката с надпис „Военна болница № 1“. Вратите се затвориха и високоговорителят потвърди направлението. Тридесет минути по-късно Мортън се озова там, откъдето бе тръгнал.

Излезе от тунела и се вмъкна в асансьора на болницата, който го качи до коридора, водещ към болничните отделения. От една странична врата излезе сестра и изненадано го погледна. После посочи към дъното на коридора. Мортън кимна и се усмихна. Минута по-късно той се присъедини към останалите делегати, тъкмо излизащи от последната лекция по народна медицина.

Един час след това Мортън вече бе в заседателната зала на посолството, където накратко разказа на Дани и Томи за случилото се.

Капитан Марло се бе облегал отзад на релинга и наблюдаваше как командата на мостика подготвя *Родина* за акостиране. Не можеше да ги упрекне в нищо. Откакто преди половин час бяха изплували, Куиндао непрекъснато бе наедрявал пред очите им — сега вече можеше да отделя светлинките на града една от друга. Морето наоколо гъмжеше от плавателни съдове от най-различни видове и размери, но много малко от тях имаха сигнални лампи.

На десетина метра пред него Тарински подвикваше командите за промяна на курса, които щяха да отведат *Родина* на определеното от щаба на флота в Куиндао място за акостиране. Без карта на тези води. Щурманът разчиташе най-вече на гласа от нахлузените на главата му слушалки. Китайският офицер на брега говореше сносен руски и се бе похвалил, че е вършил това няколко пъти. Сигурно е било през дните, когато *тайфуните* редовно посещаваха тези води. Тарински обаче знаеше, че когато се акостира в непознато пристанище, нищо не бива да се взема на доверие. Бе дал поредната заповед за промяна на курса, за да избегне някакъв стар товарен кораб, който мина откъм левия борт, вдигайки висока вълна въпреки малката си скорост. Бе изрекъл заповедта за промяна цяла минута преди гласът от слушалките да му каже да го направи. Китайците действаха бавно и бяха много самонадеяни.

Засега още не беше съобщил за присъствието на танкера на около осемстотин метра напред по курса. Тарински го огледа през бинокъла си. Газеше съвсем ниско, което означаваше, че е натоварен до пълния си капацитет. А тази вълна пред вълнореза показваше, че набира скорост. Носът на танкера растеше пред очите му.

Той тихо изруга. Ако танкерът искаше да се размине с него откъм левия му борт, което всъщност трябваше и да направи, този нос трябваше да спре да расте. А проклетото нещо се носеше право към тях. Той взе трубката и заповяда:

— Увеличи оборотите с една трета!

Водата под сферичния вълнорез на *Родина* закипя.

Секунда след това в слушалките прозвуча гласът на китаеца:

— Дръжте този курс.

— Право напред по курса има танкер — каза Тарински в микрофона пред устните си.

— Заповядано му е да промени курса — долетя отговорът.
Тарински вдигна отново бинокъла. Марло застана до него.
— Другарю капитан! Този танкер създава ситуация за сблъсък!
Вълнорезът в бинокъла растеше с всяка изминала секунда.
— Дясно на борд двадесет! — заповяда Марло.

Докато матросът вдигаше трубката, за да предаде заповедта, Тарински го спря и се обърна към капитана:

— Няма да успеем да се отстраним навреме от пътя му, другарю капитан! Ще ни удари отстрани тъкмо като завиваме! Единственият ни шанс е да дадем пълен напред и да кривнем съвсем леко встрани, преди да ни е ударил!

Марло погледна щурмана, после вдигна бинокъла към танкера. Беше ужасно близо.

— Дръж този курс! — заповяда той.

Подводницата потръпна от увеличените обороти на двигателя. Всички на мостика не откъсваха очи от танкера.

— Кажи на този глупак в слушалките ти да направи нещо! — изрева Марло.

Тарински обхвана микрофона с длан.

— Само ще го паникьосам, другарю капитан.

Всички бинокли бяха насочени към танкера и не помръдваха.

— Танкерът дава заден ход! — извика внезапно един от наблюдателите.

— Намалете скоростта си — чу се гласът в слушалките.

— Две трети пълен напред! — заповяда Тарински.

Марло погледна щурмана, но не каза нищо.

Без да отделя поглед от носещата се към тях вълна, Тарински отново се обади:

— Реверсивният винт ще създаде такава турбулентност, че ако не се махнем навреме, може да ни дръпне към себе си.

Растящият вълнорез вече бе на по-малко от триста метра и закриваше почти целия им хоризонт.

Двеста метра. Само огромната котва, увиснала на носа, бе достатъчна да смаже *Родина* с един удар.

— Пълен напред! — ревна Тарински.

Родина започна да се клати от вълната, вдигната от вълнореза на танкера, която преля през подводницата и намокри всички на мостика.

— Какво правите? — попита сприхаво гласът в слушалките.

Тарински не му обърна внимание. Бяха се изравнили с мостика на танкера. Разтревожени лица се взираха надолу към тях. Турбулентността, създадена от мощния винт на кораба, продължаваше да люлее *Родина*. Обаче разстоянието между тях бързо се стесняваше.

— Завивай! — извика Тарински.

Или онова китайско копеле бе заповядало на танкера да промени курса, или лоцманът — ако на борда изобщо имаше такъв — действаше на своя глава да избегне удара. Огромният вертикален борд на танкера продължи да се плъзга покрай тях, но разстоянието пак намаляваше.

Марло стоеше с отворена уста, като че ли замръзнал пред неизбежния удар. Тарински грабна микрофона на електрическия мегафон на подводницата и ревна в него с пълно гърло:

— Мостик на танкера! Дайте пълен десен!

Водата между корпуса на танкера и *Родина* бясно се пенеше.

— Танкер! Пълен десен! — Жилите по врата на Тарински изпъкваха като възета от яростното напъване.

Петнадесет... дванадесет... десет метра ги отделяха от надвисналата над тях стоманена скала.

— Изравнихме кърмата му! — викна наблюдателят. Всички на мостика се напрегнаха в очакване на удара. — Мина!

Извитата кърма на огромния кораб мина през мястото, където само преди секунда бе кърмата на *Родина*. Водата под винта на танкера яростно вреше и кипеше и подводницата леко се заклати натам, но набрала скорост, се откъсна напред. Опасността отмина.

Марло взе трубката.

— Говори капитанът. Току-що избягнахме на косъм сблъсък с танкер... — Направи пауза и погледна Тарински. — Само решителните действия на другаря щурман Тарински спасиха положението.

В устава бе ясно написано: насърчавай проявилите се в добра служба.

Тишината в командния отсек бе нарушена от спонтанните одобрителни викове. Тарински смаяно гледаше капитана. Знаеше този Марло да изненадва хората.

В слушалките китаецът продължаваше да пита със свадлив глас:

— Защо вие не подчинява на заповеди?

Марло протегна ръка и завъртя микрофона пред Тарински към себе си.

— Говори капитанът на *Родина*. Сляза ли на брега, първата ми работа ще бъде да се погрижа вече никога да не се занимавате с водене на кораби!

Той пусна микрофона и каза на Тарински:

— Поемете командването, другарю щурман!

Тарински за първи път виждаше командира си да се усмихва. Навигаторът бе абсолютно сигурен, че за такова нещо в устава не се споменава.

В огрения от луната залив ясно се виждаше входът към кейовете за подводници. Отдолу докладваха, че няма никакви повреди.

27.

Пет етажа под Овалния кабинет, президентът седеше в средата на голямата заседателна маса в Бойната зала на Белия дом. Облицованите с тикова ламперия стени, бежовият таван и отиващият им по цвят килим придаваха на залата успокояващ вид. Единственият часовник на стената показваше вашингтонско време. Психологът, под чието ръководство бе обзаведена залата, бе казал, че това е важно за вземането на отговорни решения.

Около президента бяха насядали важни членове на неговия кабинет и шефовете на отделните родове войски. По стар обичай вицепрезидентът седеше в единия край на масата, а Так — в другия. Гейтс бе седнал непосредствено зад президента. Около стената седяха прави цивилни и униформени помощници. В очи се набиваше празното пространство в иначе претъпканата зала около Куфарчето. Малко встрани от него бе застанал доктор Баркър.

На отделни екрани пред тях се виждаха министър-председателят на Великобритания в Лондон, сър Алън Уингейт — губернаторът на Хонконг, и президентът на Филипините в Манила. Мортън бе в заседателната зала на руското посолство в Пекин.

Преди да дойдат тук, Так бе информирал президента за една проведена малко преди това среща между вицепрезидента и председателя на Съвета на обединените началник-щабове. Президентът нямаше представа, че председателят на Съвета е такъв интригант. Но Так го бе посъветвал да не заема позиция на открита конфронтация, а да изчака, докато се върне от далекоизточната си визита. Ако всичко минеше добре, той щеше да има по-силна позиция, необходима за уволнението на вицепрезидента и кликата му. А дотогава най-добре беше да информира всички, които искаха да знаят какво става.

Президентът започна, като каза, че ще обясни какво се е случило, откакто изпрати Сай Вос в Пекин с предложението. После замълча и изчака новият посланик да раздаде копията. Според него всички, след

като хвърлеха бегъл поглед на документа, щяха да слушат с по-голямо внимание, отколкото да четат написания документ относно неговите виждания за Китай.

Разказа им за отговора на председателя Ху, обясни им защо ще пътува през Хонконг и какво се надява да постигне там. После им описа телефонния си разговор с японския император. След това, хвърляйки кратък поглед към екрана на Мортън, президентът им разказа всичко, което знаеше за Игор Тамасара и неговия жиротрон. Възпря с вдигане на ръка смаяните възклицания и описа научноизследователската дейност на Колин Баскин в ЦРУ. Отново вдигна ръка за тишина, преди да им разкрие какво е научил за тайнствените пътувания на *Родина*, за връзката между Кяо Пин и вицепремиера Казенко, както и за тази между Лио Шраг и Ли Муфанг.

Президентът добави, че може би ще станат ясни още доста неща, след като тази сутрин ФБР е арестувало Ли Муфанг.

Директорът наклони глава. Новините, донесени от Мортън, че Шраг е мъртъв и Колин Баскин вече не е в изследователския комплекс, правеха ненужно оставянето на китайския разузнавач на свобода. Екип от ФБР в момента обръщаше апартамента и бара на Ли Муфанг наопаки, а най-опитните следователи на Бюрото бяха започнали да го разпитват.

След като президентът им съобщи, че от трите японски *тайфуна* все още няма никаква следа и че влакът продължава движението си към Луда, той огледа насядалите около масата.

— Мисля, че на този етап би било полезно да зададем някой и друг въпрос на полковник Мортън.

Всички очи се насочиха към екрана, свързващ Бойната стая с Пекин.

— Полковник, доколкото разбрах от думите ви, нищо от това, което сте видели в комплекса, не дава основание да се мисли, че жиротронът може да работи, така ли е? — попита президентът.

— Да, сър.

Наистина не откри нищо. Много улики, но нищо, което твърдо да докаже, че машината функционира успешно.

— А тези трупове?...

— Бяха жертви от изследователската дейност на Тамасара, господин президент.

— Да, но от ония руснаци сте разбрали, че в Луда предстоят още изпитания.

— Така е, сър.

Президентът се полуобърна в стола си.

— Спътникът ви над Луда откри ли нещо, господин Гейтс?

— Засега нищо, господин президент. Но ще направи „отскок“ над военноморските им съоръжения и сигурно ще открие нещо.

Президентът кимна, отново се извърна напред и помълча малко, потънал в мисли. Когато отново проговори, гласът му прозвуча мрачно:

— И според вас, полковник, ще стреля оттам, така ли?

— Да, сър. Луда е на почти един меридиан с Манила.

Президентът въздъхна:

— В известен смисъл това няма да има значение. Важното решение ще е вече взето в Хонконг. Ще се погрижа да не могат да поправят стореното, независимо от това какво ще стане с мен в Манила.

Той хвърли поглед към вицепрезидента.

— Нека тези, които ме критикуват за това, че действам сам и не съм казал на никого до този момент, запомнят едно нещо. Всичко, сторено от мен, е продиктувано от същата онази причина, която ме кара да се чувствам горд, че съм избран на този пост. Всички мои действия са продиктувани от желанието ми да служа на народа по възможно най-добрия начин.

Вицепрезидентът се изчерви, но не каза нищо.

Мортън усети напрежението в Бойната зала. Знаеше причината, точно както знаеше, че нито той, нито който и да било друг може да направи нещо. Това беше битка, която президентът трябваше да спечели сам. Добре че Так бе на негова страна.

— Изходът е много прост — продължи президентът. — Нищо от това, което ми бе казано, не сочи директно към Ху или неговото правителство. Те може би дори не знаят нищо за предателството, което се готви. Това, до което сме се добрали, може да се окаже не друго, а мръсна интрига, подхваната от отмъстителния шеф на китайските служби за сигурност и неговите помощници.

Президентът премести поглед на екрана от Лондон.

— Сигурен съм, че никой от нас няма да се изненада кой знае колко, че един избран от народа шпионски шеф се е опитал да узурпира властта.

Знаеше, че Великобритания все още се тресе от откритието, че МІ5 е заговорничело да свали едно консервативно правителство, което, както известната служба за сигурност смятала, водело твърде мека политика спрямо Северна Ирландия.

— Разбира се, че не, разбира се, че не — промърмори министър-председателят с онзи неутрален тон, от който трудно можеше да се разбере какво мисли в действителност.

— Какво да направя? Да вдигна телефона и да кажа на председателя Ху: „Мисля, че знам какво става при вас“? Той най-вероятно просто ще ми затвори телефона. И ще бъде прав, защото нямаме никакви преки доказателства.

Президентът се облегна назад. С крайчеца на окото си видя Так да подръпва замислено ухото си. Знак, че снайперистите заемат местата си. А той наистина им бе дал по какво да стрелят.

Първият изстрел дойде от Манила. Президентът на Филипините бе дребен човек с лице на гном и глас на закоравял пушач.

— Господин президент, мисля, че отново трябва да обмислите целесъобразността на посещението ви тук.

Президентът се усмихна мрачно.

— Не съм сигурен дали някои от лидерите на вашия съюз ще се зарадват на изпуснатия шанс да ми дадат съвет как да се справя например с безработицата.

Той погледна към съседния екран, от който сър Алън Уингейт вече бе започнал да говори:

— ... От това, което казахте, господин президент, разбрах, че заплахата от тази... от този лъч е минимална, поне доколкото това засяга Хонконг. Мога ли в такъв случай да ви предложа, вместо да отседнете на вашия самолетноносач, да ми окажете честта да гостувате в моята резиденция?

Президентът се усмихна леко. Много добре разбираше мотивите на губернатора. Искаше да бъде колкото е възможно по-близо до центъра на събитията. И заради себе си, и заради Обединеното кралство. Нищо ново нямаше в това.

Благодаря за предложението ви, сър Алън...

— Господин президент! Енергично протестирам против каквато и да било промяна в плановете!

Всички погледи се насочиха към председателя на Съвета на обединените началник-щабове. Той продължи:

— Там е по-безопасно за вас. А има и някои други неща.

— Какви неща? — попита го президентът.

— Всичко се свежда до въпроса на кого да вярваме. На императора, който твърди, че няма начин да влезе във връзка с *тайфуните*? Просто защото шефът на военноморските му сили си направил харакири ли? Много удобно, няма що!

Той огледа присъстващите. Вицепрезидентът кимаше.

— Продължавайте, генерале — насърчи го президентът.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове хвърли поглед на Гейтс.

— Вашите хора в Токио разбраха ли нещо за самоубийството на адмирала?

— Нищо твърдо, генерале. Но се носят упорити слухове, че той е извършил най-почтеното нещо, което му било останало, след като императорът го принудил да подаде оставка. Адмиралът бил истински самурай на Бушидо...

— А през това време подводниците му се крият някъде из океана! И никой в Токио май не знае нито къде са, нито защо са там. Е, аз пък имам една адски добра идея!

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове погледна към останалите трима началници на войски. Те започнаха да кимат.

— Военният ни съвет стигна до единодушното заключение, че Япония може би се кани да нанесе превантивен удар или по Китай, или по нас — изтърси той.

— ЦРУ не разполага с нищо, подкрепящо това — студено отвърна Гейтс.

— Това не ме изненадва — заяви ехидно председателят на Съвета на обединените началник-щабове.

— Генерале, господин Гейтс, нямам време да се занимавам с междуведомствени престрелки. Нека се придържаме към фактите. — В гласа на президента се бе промъкнала твърда нотка.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове се прокашля и огледа масата.

— Единственият важен факт, с който разполагаме, е, че си имаме работа с глутница вражески подводници, готвещи кой знае какво. Могат да нанесат повече щети, отколкото са нанесли всичките ни подводници от Втората световна война, взети заедно. Въпросът, на който трябва да намерим отговора, господин президент, не е дали трябва да кажете на председателя Ху, а какво би трябвало да кажете на императора, за да го накарате да разбере, че цялата преизподня ще се изсипе върху Япония, ако се осмели да нанесе първи удар и...

— Вие забравяте, че императорът ни даде абсолютни гаранции за мирните намерения на Япония, генерале — прекъсна го президентът със студен глас. — И аз все още му вярвам.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове поклати глава:

— Едно време, през четиридесет и първа, когато на този стол седеше президентът Рузвелт, японците му дадоха същото обещание. Направиха го дванадесет часа преди Пърл Харбър.

— Това сравнение не е уместно за случая.

— Нека ви покажа нещо, господин президент. Пък и на всички останали.

Председателят на Съвета на обединените началник-щабове се обърна към осветеното отзад табло и кимна на флотския полковник, който започна да пъха спътникови фотоснимки под бялото стъкло. Говорейки, председателят на Съвета на обединените началник-щабове сочеше снимките:

— Последните фотоснимки от онзи влак. Обаче дори и нашите камери не могат да ни покажат какво има под покривалото на този вагон. Тогава на какво да вярваме? Че този... жиротрон се кани да ви убие, господин президент? Но полковник Мортън казва, че даже не е сигурен дали това нещо може да работи.

Мортън не каза нищо. Наистина никак не му се искаше да се намесва в това боричкане.

— Какво искате да кажете, генерале? — попита президентът.

— Само това, сър. *Карат* ни да гледаме настрана, когато нападението ще дойде от съвсем друго място. От онези три подводници!

— Разполагате ли е нещо в подкрепа на това твърдение, генерале?

— Чуйте ме, господин президент! Достатъчно много неща чухме за това оръжие. Но всичко това е теория. Нашите учени не могат да кажат със сигурност дали то изобщо някога ще проработи. И ЦРУ не може. Никой не го е виждал в действие, никой... дори и полковник Мортън. Всичко, което е видял, са няколко трупа с извадени мозъци! — Председателят на Съвета на обединените началник-щабовете се усмихна подигравателно. — Чувам, че китайците ядели мозъците на маймуните. Кой ги знае, може да са прояли и човешки.

— Генерале, вие не сте добре — въздъхна президентът.

Той огледа всеки един поотделно, мъчейки се да претегли онова, което виждаше в него. Когато най-накрая проговори, в гласа му отново прозвуча решителност:

— Нищо от това, което чух досега, не ме, убеди, че трябва да променя плановете си. — Президентът помълча и отправи поглед към председателя на Съвета на обединените началник-щабовете. — Разполагате с много начини да ме защитите, генерале. Очаквам от вас да ги използвате изцяло. Но не искам хората ни да започват каквото и да било. Да гледат, но да не предприемат нищо към тези подводници, били те японски или руски, докато не остане никакво съмнение във враждебните им намерения. Тогава се намесват. С твърда ръка. Но заповедта ще дам аз и никой друг. Влакът също да остане под наблюдение. Нищо повече. Няма да го нападаме, защото има едно нещо, по което съм съгласен с вас. Няма никакво доказателство, че той представлява заплаха. Утре, идущата седмица... може би идния месец нещата ще бъдат различни. Но дотогава вече ще сме утвърдили условията на сделката ни с председателя Ху. Едно от тях ще ни даде право на инспекция върху намеренията на професор Тамасара. Ако това, което открием, не ни хареса, ще го отнесем пред Обединените нации. Точно както един от предшествениците ми направи с арсенала на Саддам Хюсеин. Сега-засега обаче не искам да клатя лодката с председателя Ху. Или пък с императора. — Президентът се изправи и хвърли поглед към Так. — Очаква ме полет.

Докато президентът излизаше, Мортън улови бързите погледи, които си размениха вицепрезидентът и председателят на Съвета на

обединените началник-щабове. Но не можа да разбере дали изразяваха съгласие с президента или не.

В акустичното отделение на *Сиатъл* един от дежурните притвори очи, за да се съсредоточи по-добре в ниския шум в слушалките си. След това ги отвори и регулира един ключ, свързан към датчиците за налягането на всеки от бордовете на подводницата. После пак ги затвори, мъчейки се отново да се съсредоточи върху звука.

— Хайде, кучи син такъв — прошепна той. — Хайде, сладурчето ми, ела малко по-насам.

Пултът, на който седеше, не бе по-голям от обикновен ученически чин. Но под невзрачната метална повърхност се криеше компютър, който струваше над три милиона долара и с 64-битовите си чипове можеше да извършва до 60 000 операции в секунда. В неговата памет бяха съхранени шумовете от всички подводници, записани не само от *Сиатъл*, но и от всички нейни посестрими от деня на спускането им във вода. Акустикът послуша още известно време, после се обърна към дежурния по вахта:

— Хванах още един, Мати.

— Винт ли? — попита вахтеният.

Той включи жака на слушалките си към контакта, който му позволяваше да се свързва с всеки от останалите акустици.

— Нула три нула. Скорост малко над тридесет.

— Потвърдено — отвърна вахтеният и почука по микрофона на слушалките си. — Команден отсек, тук акустично отделение. Имаме трети контакт. Още един *тайфун*.

Минутка след това в акустичното влязоха капитан Едмъндс и лейтенант Удуърд.

— На какво разстояние е, Мати? — попита капитанът.

— На границата на обхвата, капитане — отвърна вахтеният. — Сякаш знае, че сме тук, и ни държи на разстояние.

— А другите? — попита Удуърд.

— Същото положение. Слабо, но постоянно.

Двамата офицери се извърнаха към масата, на която друг оператор оглеждаше току-що излязлата на хартия звукограма.

— И тази мечка ни е позната — промърмори той, без да вдига поглед. — Натъкнахме се на нея преди около година в Южния Атлантик.

Той се обърна към отворената на масата папка и прокара пръст по колонката съкращения.

— Както и другите две мечки, и тази е била продадена на японците преди три месеца. — Операторът пак се върна на звукограмата. — Доколкото разбирам, те се придържат към старомодната триъгълна вахта, капитане.

— Обади се, ако настъпят някакви промени — каза Едмъндс и поведе лейтенанта обратно, към бойното отделение.

Там двамата вдигнаха погледи към един от екраните. Нямаше никакъв триъгълник. На него проблясваха само светлинките на китайските бойни кораби.

Удуърд изръмжа:

— Ония жълтурчета си знаят работата, капитане. Смесили са се с китайските кораби.

— Което ни кара да си зададем въпроса, след като не се занимават с наблюдение, какво търсят там? — замислено каза капитанът.

Удуърд отново изръмжа:

— Предавам се, капитане. Сигурно нашия Иван.

Кяо Пин погледна през илюминатора на самолета. Пресичаха Хуанхъ, разделяща платото от долината. Неговите предци бяха дошли от тези земи — от земите на непосилен земеделски труд и вечен недоимък. Не като тия руски *уайбини* и всички останали чужденци и чужденки. Те идваха от много по-нежен свят. Бе се уверил в това, когато се качи на самолета във Въздушна база едно. Там не бе обърнал внимание на никого, дори на Игор Тамасара, и се отправи към предната кабина, дръпвайки завесите зад себе си.

Откакто излетяха, всичко бе премислил отново. След като бе достигнал до заключението, че Мортън може би е все още в Пекин, всичко останало си бе дошло на мястото. Остави го да влезе в комплекса, да види тръгването на влака, да намери трупите. Мортън би трябвало да е видял достатъчно, за да намери потвърждение на

подозренията си. Този път обаче догадките и базираните на информация предположения, които в миналото даваха на Мортън възможност да извлича факти от мътилката, щяха да го подведат. Както и онези японски подводници. Самият той бе уредил прехвърлянето им с помощта на адмирал Тошика. Отношенията му с адмирала датираха от години насам, обещавахе му висок пост в новия ред. Единствената изненада тук бе, че Тошика се бе самоубил, когато императорът поиска оставката му.

Мортън със стопроцентова сигурност щеше да иска да узнае повече неща за тези подводници. И не само за тях. За всичко. А той, Кяо Пин, се бе погрижил. Както и бе допуснал, че Мортън ще държи влака под наблюдение с помощта на спътник. Наистина залагаше на това. Да убеди арогантния руснак да му сътрудничи бе просто. Бе му предложил още пет милиона щатски долара. В замяна на това Игор Тамасара бе направил копие на истинския жиротрон и бе заповядал на сътрудниците си с по-нисък ранг да го качат на влака и да го закарат до Луда. Фалшивото копие бе просто една от старите кутии на жиротрона, направена, преди да го умалят.

Под най-строга тайна истинският жиротрон, заедно с руснака и старшите му сътрудници, бе закаран с подземен влак до Въздушна база едно и натоварен в този самолет. Единственото затруднение срещнаха в лицето на тоя глупак, командващия пекинския гарнизон, който бе възразил срещу необходимостта толкова много от войниците му да умрат. Нямаше смисъл да спори с него и да му доказва, че това е много малка цена за успеха на операция „Безмълвни гласове“.

Кяо Пин погледна часовника си. В този момент влакът би трябвало да приближава онзи мост над реката, наблюдаван от един от американските спътници. Безпогрешната му памет му бе подсказала, че този мост не е особено надежден, тъй като бе пострадал от яростта на тайфуна, наречен от американците „Синди“. Странно нещо — да наречеш зъл вятър на името на жена, Ин. Тайфунът е Ян. Но такива са *уайбините*: все си мислят, че правят верни и добри неща.

Той бръкна в джоба на сакото си, извади аудиокасетата и натисна копчето на облегалката. Само след секунда се появи командирът на агентите за сигурност, съпровождащи полета. Той му нареди да извика Игор Тамасара.

— Седнете ето тук, моля — заповяда му Кяо Пин, посочвайки на Тамасара седалката от другата страна на прохода. Имаше нещо в телесната миризма *уайбините*, което той намираще за отблъскващо. — Американецът — какво научихте от него?

Игор Тамасара помисли малко. Да каже, че американецът се е оказал много полезен, означаваше да омаловажи собствения си принос, да намали готовността на домакините му да платят допълнителните десет милиона, които той се канеше да им поиска, когато всичко това свърши. А истинското умение на американеца бе блестящият начин, по който направи разбор на реакцията на жената. С това смая даже Саша.

— Професор Баскин потвърди много неща, които ние вече знаехме — отвърна най-сетне руснакът.

— А жената? Каква беше нейната реакция?

— Много добра наистина. Тя, изглежда, изцяло е приела измислената история, която вложихме в нейния сравнител. Сега си мисли, че случилото се с нея не е нищо повече от лош сън.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се! — остро реагира Игор Тамасара. — Искате ли да я видите?

— Не. — Не за да обсъждат поведението на жената бе извикал този непоносим руснак. Той му подаде касетата с костеливата си ръка. — Както ме бяхте помолили.

— Бих желал да я чуя — каза Игор Тамасара, поемайки касетата.

След кратко колебание Кяо Пин натисна отново копчето на облегалката и каза на агента да донесе касетофон. След като изпълни заповедта и се оттегли, Игор Тамасара пхна касетата в машинката. От нея само след миг се разнесе леко измененият от записа глас на Кяо Пин:

— Знаем, че японците са вероломен народ. Точно затова са изпратили онези подводници. Не само да унищожат моя план, но и да съсипят всичко, което съм се клел да браня. Те постъпиха с нас така и при Пърл Харбър. Този път обаче ние ще ударим първи. Затова сега имам намерение да дам разрешение за ядрен удар по Токио...

Игор Тамасара пренави касетата и я извади от касетофона.

— Идеално — каза той. — Няма начин президентът да разбере, че не действа по своя собствена воля.

28.

Гласкан от мощен попътен вятър, „Еър Форс 1“ летеше на запад със скорост, близка до тази на звука.

Отвън най-люксовият самолет в света изглеждаше като всеки подобен нему боинг. Обаче златните букви „Съединени американски щати“, изписани на син фон по целия корпус, боядисаните в червено двигатели, както и петцифреният опознавателен номер на опашката сочеха, че това е личният флагман на президента. Над стотонната, проблясваща матово машина, задвижвана от двигатели „Прат — Уитни“, бе обзаведена по изключителен начин, разполагаше с климатична инсталация по последна дума на техниката, бе надеждно звукоизолирана.

Президентът и съпровождащите го лица се бяха качили на борда от предната врата. Марти Фицпатрик бе насочил пресотдела на Белия дом през задната. Настроението сред репортерите бе мрачно. Бяха дошли във военновъздушната база „Андрюс“ направо от погребението на Тод Харпър. Когато се настаниха и се приготвиха за дългия полет, стюардите им донесоха напитки в чаши със златната емблема на президентството. Тази емблема се виждаше навсякъде: по вратите на отделенията, по калъфките на седалките и в центъра на всяка телефонна шайба.

Всички телефони бяха свързани с телекомуникационния център, разположен зад пилотската кабина. С размерите на килер, в това тясно пространство бяха натъпкани десет милиона долара в електронна апаратура, включително и факсове, шифровъчна машина и телефонна централа, свързваща самолета със секретните служби на земята. Едно измежду многото задължения на двамата оператори, свили се тук, бе да поддържат постоянна връзка с веригата проверочни пунктове, разположени по целия маршрут. Всеки пункт разполагаше с мобилен спасителен екип. По маршрута над Тихия океан, чак до Хонконг, бяха разположени бойни кораби и оборудвани за спасителни операции самолети.

Застанал до вратата на радиорубката, Гейтс чу, че станцията в Панхендъл отмята преминаването на самолета с новините, че над прерията бушува гръмотевична буря с проливен дъжд. На тази височина — почти петнадесет километра — небето бе ясно и синьо. Следващата проверка щеше да бъде над Скалистите планини. След това — малко преди да прекосят бреговата линия — северно от Лос Анджелис. После идваха корабите.

Преди да тръгнат от Вашингтон, Гейтс бе говорил с Мортън. И двамата постигнаха съгласие, че шансовете жиротронът да насочи лъча си към „Еър Форс 1“, като се има предвид, че планът на полета се държи в най-строга тайна, е малък. Все пак бяха уредили нещата така, че да имат постоянна връзка през целия полет.

Гейтс се обърна към единия оператор.

— Искам да се свържа с полковник Мортън — каза той и погледна часовника на стената. Както и всички други часовници на борда, той показваше гринуичко време. — Трябва да се върне в Хонконг след около два часа и връзката може да се осъществи през комуникационния център на *Юнайтед Стейтс*.

— Никакъв проблем — веднага отговори операторът.

„Никакъв проблем“ бе неофициалното мото на свързочниците.

Тъй като нямаше повече какво да прави, Гейтс се поразходи из самолета. В кухненския отсек главният готвач и помощниците му приготвиха вечерята. В кабинката до тях икономът и стюардът избираха какво вино да поднесат.

— Едно питие, господин Гейтс? — попита го икономът.

— Чаша бяло вино. — Нощта щеше да бъде дълга.

С чаша в ръка Гейтс продължи нататък и влезе в отсек, познат на всички под името „Царството на Мадлен“. В него имаше меки столове, наредени пред бюра с електрически пишещи машини. Тук Мадлен Мастърс и екипът ѝ от секретарки се занимаваше с документите на президента.

В момента държавният секретар Боби Колинс диктуваше нещо на една от секретарките. Самата Мадлен бе седнала зад бюрото си до прозореца и четеше. Зад друго бюро бе седнал Куфарчето, положил куфарчето в краката си. В другия край на салончето доктор Баркър бе седнал на мястото си и сложил черна превръзка на очите си, вече спеше.

Мадлен вдигна глава и се усмихна на приближилия се Гейтс.

— Не ти ли харесва това чувство, че си се откъснал от всички проблеми долу на земята? Обожавам тези дълги полети!

— Ти си романтичка, Мади.

— Де да бях! Но още от ученичка се влюбих в самолетите. Дългите нощни полети, казват, действали успокояващо.

— Да, но ние се движим в обратна посока, бягайки от нощта — ухили се Гейтс.

Той погледна през прозореца. Навън тъмнорозовият сумрак се бе превърнал в индигов здрач. По това време на годината небесният свод бе смайващо красив. Голямата мечка не изпускаше от око Чикаго, Арктур^[1] висеше над Канзас, Касиопея и бляскавият квадрат на Пегас се носеха на стотици милиони километри над Мисисипи. Обаче на запад, над Скалистите планини, лъчите на залязващото слънце все още трептяха от живот и като че ли ги мамеха напред. Сигурно ето такива неща събуждаха поета у всеки човек.

Гейтс се протегна и хвърли поглед към затворената врата, украсена с орел и тринадесет златни звезди. Зад нея бе бордовият офис на президента. Оттам долиташе несигурен глас, сричащ на глас думи на някакъв непознат език. Гейтс хвърли въпросителен поглед към Мадлен.

— Учи речта си на мандарин. Так казва, че това направило чудеса за Никсън! Да можеш да кажеш няколко думи на техен език.

— А къде е Так сега?

— Къпе се. Поръчал си е да му занесат вечерята и има намерение да си ляга рано. Посъветвал е президента да последва примера му.

Тя кимна към коридорчето, водещо към личните покои на президента. Спалня с баня и вана към нея. След нея идваше по-малката спалня на Так с душкабинка в единия ъгъл и сгъваем нар в стената. До тях имаше още три кабинки за най-близките помощници на президента. А още по-нататък бяха кабинките, запазени за секретните служби, където Гейтс имаше запазено място. Зад всичко това имаше втори салон, в който се посрещаха нуждите на пресотдела.

Той се обърна към Мадлен:

— Свободна ли си за вечеря?

— Няма къде да ходя — отвърна тя.

Гейтс се усмихна широко. Последният път, когато бяха вечеряли заедно на борда, бе при пътуването до Южна Африка. Бяха пийнали малко вино и бяха открили доста неща един за друг. Когато стигнаха до Йоханесбург, си запазиха съседни стаи през първата нощ, а втората я прекараха в едно легло. Мади бе показала неочаквано добра класа в леглото. Обаче като се върнаха във Вашингтон, непрекъснато отклоняваше поканите му за вечеря, оправдавайки се със заетостта си. Може би излизаше от черупката си само когато пътуваше. Внезапно му се прииска вече да са в Хонконг.

Последните слънчеви лъчи вече угасваха, когато Колин Баскин и Анна слязоха по стълбичката в *Родина*. Зад тях същото стори и Кяо Пин. Нито думичка не бе казал нито на единия, нито на другия. Игор Тамасара и екипът му бяха също допуснати вътре, а жиротронът бе вкаран през един от люковете във вътрешността на подводницата.

Моряците в командния отсек с любопитство изгледаха Анна и Колин Баскин. Млад и висок офицер с уморено лице вдигна глава от плотинга.

— Казвам се Тарински. Надявам се, че моята каюта няма да ви се стори твърде неудобна — каза той на английски с усмивка.

Тя също му се усмихна. Тарински като че ли бе дружелюбен човек. На борда може би имаше и други като него. По-възрастният офицер, наподобяващ човекоподобна маймуна, обаче със сигурност не беше от тях, защото трепна, като чу думите на Тарински. Рязко му каза нещо и офицерът пак се наведе над плотинга. Кяо Пин се приближи до него и също му каза нещо полугласно. Тарински сви рамене и се зарови в картите си.

По-възрастният офицер втренчи поглед в тях.

— Аз съм капитан Марло. Последвайте ме.

Той се извърна и излезе от командния отсек, без да се обръща. Минавайки по централния коридор, Анна успя да зърне салонче и малка каюткомпания. Всички други отделения като че ли бяха натъпкани с някакви машинарии. По стените и таваните се нижеха тръби.

Колин Баскин веднага позна откъде идва ниският бръмчащ звук. Преди години от Лангли го бяха пратили на борда на една от

американските атомни подводници от клас 688, за да проучи как действа на човешката психика постоянният шум в затворено пространство. Единственият звук, който се бе запечатал в съзнанието му, бе този на ниското бръмчене на атомния реактор.

Марло спря пред вратата на една от каютите.

— Вие ще останете тук.

Той отвори вратата и с жест ги подкани да влязат. Чуха как вратата зад тях се заключва и стъпките на Марло заглъхват по коридора.

Анна се огледа. В каютата миришеше съвсем леко на машинно масло. По-голямата част от пространството бе заета от широкия нар. На една от закачалките на стената висяха тежки мушамени дрехи за бурно време. В ъгъла стърчаха високи гумени ботуши.

— Нашият щурман е твърде подреден човек — забеляза тя.

— Мислиш ли, че би ни помогнал да избягаме? — попита Баскин.

Откакто бе стъпил на борда, за нищо друго не можеше да мисли. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне оттук, начин да предупреди света за намеренията на Игор Тамасара. Тоя тип бе нещо повече от луд — Баскин наистина гледаше на него като на обладател на неограничената мощ.

— Аз също искам да избягам — каза тя тихо. — Но не бива да забравяш, че такава възможност ще ни се удаде най-вероятно само веднъж, така че не бива да прибързваме.

Той я погледна изненадано.

— Това ми звучи като професионално мнение.

— Защото е такава.

Анна взе бързо решение. Първоначалният ѝ инстинкт да му се довери бе подсилен и от спомена за онова, което Мортън ѝ бе дал да прочете. В него бе споменато и за работата на Кейт Баскин по електромагнетизма. Бе успяла да прочете всичко по време на полета до Хонконг. Кейт вършеше добра работа. Човек, имащ за дъщеря такава жена, би трябвало да бъде добър. Всичко, което бе казал досега, потвърждаваше това и като се има предвид ситуацията, тя нямаше друга възможност, освен да послуша инстинкта си и да му се довери.

— Нашият капитан не изглежда кой знае колко добре, но не е толкова опасен, колкото оня китаец — резюмира Анна наблюденията

си.

Колин Баскин отново я погледна изненадано.

— Какво те кара да мислиш така?

През целия полет тя се бе старала да чуе какво има да ѝ каже той, а не да споделя какво знае самата тя.

— Името му е Кяо Пин и е шеф на китайската служба за сигурност — каза му тя, отивайки да седне на леглото.

— Божичко!

— А сега ела тук и ми кажи какво друго знаеш — заповяда тя.

След моментно колебание той седна до нея. Имаше нещо в тази жена, което го подтикваше да споделя с нея всичко, което знае. Освен това в тази ситуация две глави бяха по-добре, отколкото една. Трябваше да ѝ каже всичко. Анна го слушаше внимателно, без да го прекъсва, съпоставяйки чутото с това, което Мортън ѝ бе казал. Когато Колин Баскин свърши, тя се обърна към него:

— А този Игор Тамасара би ли могъл да стреля с жиротрона изпод водата, професор Баскин?

— Наричай ме Колин. Дъщеря ми Кейт ме нарича така. По този начин се чувствам по-млад — усмихна се той.

Анна също се усмихна.

— Добре, Колин. Може ли Тамасара да го направи?

— Няма никакъв начин. Дори само две педи вода ще пречупят лъча и няма да могат да го прицелят. Ще трябва да изплуват, и то колкото е възможно по-близо до целта. Доколкото успях да разбера, километър — километър и половина е оптималният обхват. Но това предполага невъзпрепятстван от нищо лъч. Виж какво стана с теб! Тъй като беше вътре в сградата, това намали силата на лъча. Затова трябва да направят така, че когато стрелят, между лъча и целта да няма никаква преграда.

Анна кимна:

— Което означава, че може да ги открият. Това на моите хора им стига.

Изненадата се изписа по лицето на Баскин за трети път.

— Твоите хора ли? Кой са пък те?

Тя му разказа за „Хамър Форс“ и Мортън.

Баскин започна да кима, спомняйки си.

— Едно време в Лангли казвахме за него: „Бог да помага на онзи, който му се изпречи“. Тоя човек мисли по-бързо от компютър.

— Е, значи говорим за един и същи човек — каза Анна.

Колин Баскин я погледна с нараснало уважение.

— А пък аз си мислех, че трябва да се грижа за теб!

Анна се усмихна. Напомняше ѝ за баща ѝ — същата старомодна куртоазия, същите ценности. Усмивката ѝ обаче угасна, когато я споходи друга мисъл.

— Да предположим, че те се опитат да стрелят от по-голямо разстояние. Лъчът пак ли ще може да накара някого да извърши нещо, което не иска? Не за дълго, но достатъчно, както например с мен?

Той се замисли. Според квантовата физика, на теория това бе невъзможно, защото величината на силовото поле би била твърде малка. Но ако предположим, че Игор Тамасара е успял да концентрира ударната енергия така, че тя да се освободи само в предварително изчислена цел? Това би било продължение на старата теория на Тесла^[2] за пренасянето на енергия на разстояние без загуби. Обаче тази теория бе повлечена от почти лавинообразното развитие на западната наука. И нищо от това, което бе чул и видял при Игор Тамасара, не предполагаше, че той е възкресил тази теория като база за неговата скаларна интерферометрия.

— Не знам, Анна. Просто не знам дали ще се получи нещо или не — каза Баскин откровено.

Шумът от двигателите започна да изпълва каютата. Отвън се чува гласове, даващи резки и кратки команди. После двамата усетиха първия лек гласък.

Баскин заговори с бърз и напрегнат глас:

— Ти остана жива, всъщност и двамата останахме живи само защото успях да убедя Игор Тамасара, че може да научи още много от твоето по-нататъшно поведение. Така че имаш възможност да му покажеш, че може да не е прав. Само това може да му обърка работата.

— А какво трябва да правя?

Той замислено присви очи.

— Виждала ли си някога хора, лекувани с електрошок?

— Една моя братовчедка. Беше ужасно. Непрекъснато повтаряше, че усещала съзнанието си като неясна болезнена празнота. Няколко седмици ходеше като зомби.

— Точно това си мисли Игор Тамасара, че ти се е случило. Но не е сигурен. Така че това, което трябва да направиш, е да се държиш подобно на твоята братовчедка. Това може да го обърка. Мислиш ли, че ще можеш?

Анна кимна:

— Ще вложа цялото си умение. Проблемът е там, че в самолета той непрекъснато ме гледаше. Вероятно съм му изглеждала напълно нормална, в противен случай щеше да каже нещо.

Баскин се усмихна насърчително.

— Той е учен, Анна. Съзнанието му е настроено да вижда промени. А аз се постарях да му внуша, че в твоя случай промяната може да се появи внезапно. Просто трябва да го караме непрекъснато да се чуди!

Анна се изправи, обърна се с гръб към Колин Баскин и се опита да си спомни как, бе изглеждала братовчедка ѝ. Когато накрая се обърна към учения, устата ѝ бе отпусната, а погледът ѝ бе празен и безжизнен. Стойката ѝ също се бе променила: раменете бяха увиснали надолу и пръстите ѝ потрепваха неспокойно.

Колин Баскин кимна одобрително.

— Това, което не разбирам, е, че не чувствам никакви странични ефекти от този лъч — каза Анна.

— Защото си млада и здрава. Това без съмнение е оказало голяма помощ при възстановяването на мозъка ти. Обаче някой по-стар човек... например аз... сигурно би било по-различно... — Той се сети нещо. — Трябваше да те питам за това по-рано. Знаеш ли кой може да е целта?

Тя дълго го гледа, без да отговори. После каза бавно:

— Да. Президентът на Съединените американски щати.

Кръвта се изцеди от лицето на Колин Баскин.

— О, Боже! — можа да прошепне само той. И пак: — О, Боже!

Над Хонконг бе ранна вечер, когато морската пехота докара Мортън в командната зала на борда на самолетоносача *Юнайтед Стейтс*, намираща се на две палуби под надстройката му. След като пехотинците си тръгнаха, Мортън постоя малко на вратата, събирайки мислите си давайки си сметка, че въпреки призрачната зелена светлина

от екраните, той представлява сигурно доста любопитна гледка в синия костюм руска конфекция.

Костюмът бе собственост на руския посланик в Пекин. Бе му го дал назаем след телефонното обаждане на Савенко, с което му заповяда да снабди Мортън с дипломатически паспорт. След като Дани и Томи хванаха редовния полет за Хонконг, посланикът качи Мортън на колата си и го закара на летището, където го чакаше товарен самолет „Туполев“, Савенко бе заповядал самолета да се отклони от маршрута си Москва — Сингапур и да вземе Мортън. Три часа покъсно той кацна на Кай Так, където военноморският хеликоптер го закара на борда на *Юнайтед Стейтс*.

Оттам го бяха поели морските пехотинци и с енергична крачка го поведоха из плетеницата бледосини коридори. На няколко пъти Мортън трябваше да навежда глава, за да не я удари в тръбите по тавана. На всеки десетина метра се спираха и отваряха стоманена врата. Пехотинците му бяха обяснили, че на самолетоносача има 3 000 такива врати, чиято роля е да се херметизират отсеците в случай на опасност.

Командната зала бе претъпкана от дисплеи, радари и всевъзможни уреди. Освен редовния персонал, в момента в широкото помещение работеха десетина мъже във военни дрехи със слушалки на ушите и разпределяха някакво оборудване по пода. По лицата им бе изписана спокойна увереност: знаеха какво правят и никой не можеше да ги спре да го направят. В помещението — и без това претъпкано с електроника — те пак намираха място за още.

Една широкоплещеста фигура в офицерска униформа забеляза Мортън и се приближи.

— Полковник Мортън? Робърт Портър, оперативен офицер. От мен се очаква да се грижа за тази лудница тук. Но вече не. И оттук нататък не е зле да се обръщате към мен с името Наблюдател. — Той се усмихна кисело и направи широк жест с ръка. — Добре дошли в хонконгския клон на агенцията за комуникации към Белия дом. Наричат това място *междинно кацане*. А ние сякаш се готвим да векуваме...

Един от свързочниците със слушалките се приближи.

— Вие май сте полковник Мортън, нали? Боеца от Орела иска да говори с вас. В момента са над Хаваите, затова няма проблеми по

връзката.

Боеца бе Гейтс, а Орела — „Еър Форс 1“.

Свързочникът се обърна и отиде при множеството телефони, свързани с едно табло. Натисна няколко копчета, заслуша се за миг после взе една слушалка и я донесе на Мортън.

— Ало — каза Мортън.

— Ти ли си, Дейвид? — попита Гейтс.

— Ами да.

— Чу ли за оня влак?

— Току-що пристигам.

Облекчението ясно личеше в гласа му, докато Гейтс възбудено започна да обяснява:

— Някакъв мост се срутил, когато влакът минавал по него. Нашите хора го гледали на живо по спътника. Локомотивът, вагоните, всичките им проклетии паднали в реката от тридесет метра височина. На някои от снимките ясно се вижда как жиротронът се откъсва от укрепителните въжета. Камерите са го хванали чак до скалите, където става на пюрے... Е, Дейвид, това е положението. Доколкото вече може да се говори за заплахата, за Игор Тамасара тя е обратно на чертожната маса.

— Така май изглежда.

Мортън остана съвършено неподвижен — висока статуя, олицетворяваща силата на присъствието.

— Наистина всичко свърши, Дейвид — увери го гласът на Гейтс.

— Сега ни остана просто да не дадем на Игор Тамасара втори шанс.

— Ами да. — Сковаността в раменете обаче не го напускаше.

Кратка тишина и Гейтс отново продължи:

— Нещо май продължава да те притеснява, а?

Зад гърба си Мортън чуваше как Портър и свързочникът спорят къде да сложат още едно телефонно табло, което щяло да осигури директна телефонна връзка на президента с Вашингтон. Портър питаше дали всичко това е необходимо.

— Вижте к'во, сър — каза свързочникът със засилен тексаски акцент. — Вий още нищо не сте видели! Тука всяка връзка ще има дублираща, а на нея — още една дублираща, а на нея още и още. Тука става въпрос за Лазер, мой човек!

— Лазер?

— Президентът на Съединените щати, мой човек. Отсега нататък той е Лазер. Точно както вий сте Наблюдател, сър.

— Нещо ново да знаеш за ония японски подводници? — попита най-сетне Мортън.

Изведнъж усети надигналия се приток на сила и увереност. Сякаш бе избликнал специално за този момент, специално за това, което предстоеше да бъде направено.

— Преди малко *Сиатъл* ги е засякъл. Дрейфат на дъното по стария метод на дебнещото в дупка куче.

А *Родина*?

— Нищо.

Мортън продължи с въпросите:

— Когато вашите хора я откриха, на какво разстояние беше тя от моста?

От „Еър Форс 1“ последва дълга тишина. После гласът на Гейтс отново прозвуча:

— С толеранс от пет-шест сантиметра, намирала се е на около хиляда и шестстотин километра от него.

— А коя е била най-близката китайска военноморска база до последното ѝ известно местоположение?

Този път тишината бе по-кратка.

— Куиндао.

— Бих искал да изпратиш спътниците си там по възможно най-бързия начин — каза Мортън.

— Да посочиш някаква причина Дейвид?

Ако разговаряше с някой друг, Мортън не би обърнал внимание на въпроса. Но пък и никой друг освен Бил не би питал. Той се наведе леко, преди да отговори:

— На Кяо Пин точно сега би му било най-изгодно да отстрани Игор Тамасара. Така си остава абсолютно чист. А по-късно винаги може да го повика отново. Затова може би *Родина* е дошла да вземе него и екипа му и да ги откара на някое скрито място, където да си налягат парцалите. Южна Америка. Куба. Или пък в някоя от онези африкански страни, с които Китай си има вземане-даване. Много хора биха дали мило и драго да го скрият под крилото си, само и само да им запишат по една червена точка в Пекин.

— Спътниците вече тръгнаха натам — отвърна Гейтс.

Мортън затвори и се обърна към свързочника.

— Мога ли се свържа оттук с града? — попита той учтиво.

Трябваше да се свърже веднага с Дани и Томи, които в момента следяха Тунг Шай, Върховния дракон на Триадата в Хонконг. Увереността вече го изпълваше почти до ръба.

— Ваше Величество. — Гласът на министър-председателя бе пресипнал от дългите часове, прекарани в напрежение. — Тези *тайфуни* са въоръжени. Разбрах, че едно от условията на адмирал Тошика при покупката било да му доставят трите подводници с пълно бойно въоръжение.

Министър-председателят — момчешка фигура, облечена в официална утринна дреха — сведе поглед към папката в ръцете си, после пак погледна към императора, седнал зад бюрото си. Когато продължи, гласът му бе не повече от хрипкав шепот:

— Всяка подводница има торпеда, мини, противокорабни ракети, както и петнадесет далекобойни балистични ракети с двойни и тройни ядрени бойни глави. Всеки от тези тайфуни може да разруши цялата брегова линия на Китай или да превърне Хонконг, в купчина радиоактивни отломъци за хиляда години напред...

Императорът вдигна ръка, за да спре изпълнения с мъка глас.

— Обаче нищо не сте намерили в офиса на Тошика, което да ви подсказва какви заповеди им е дал, така ли?

— Точно така. Ваше Величество, нищо. Всичко, до което нашите агенти успяха да се доберат, бе, че преди да отплава, всеки от капитаните е получил устни инструкции от Тошика.

В кабинета се възцари тишина. Императорът хвърли поглед към почтително наведената глава на министър-председателя. После се извърна към телефона.

— Ще се обадя на председателя Ху. Той трябва да вдигне военноморския си флот по тревога и да направи всичко възможно да потопи нашите *тайфуни*. А ако е необходимо, да извика и американците да му помогнат.

Императорът вече бе започнал да натиска бутоните на телефона, когато ужасеният глас на министър-председателя го спря:

— Ваше Величество, най-коленипреклонно ви моля да помислите дали трябва да правите това. То може да изсипе върху главите ни целия онзи ужас, който се мъчим да избегнем. Всичко е направено така, че ако една, две или дори три от подводниците бъдат унищожени, на четвъртата пак ще ѝ остане време да изстреля ракетите си.

Последвалата тишина бе дълга и ужасяваща.

— Тогава какво... — наруши я най-накрая императорът и прочисти схванатото си гърло. — Какво да правим?

— Нищо не трябва да правим, Ваше Величество. Просто нищо не можем да направим — отвърна министър-председателят.

В товарното отделение на вана, паркиран срещу Кантон Меншънс на Хенеси Роуд, бе задушно и доста тясно за Дани и двамата оперативни агенти. На главите си всички бяха нахлузили слушалки с микрофони, чиито кабели влизаха в голяма метална кутия, прилична на телефонна централа. До нея се виждаха вътрешностите на компютър „Пакард“. Специално инсталираната му програма можеше да следи и да обработва до петстотин разговора едновременно. Дани бе сигурен, че в този блок няма толкова телефони.

— Томи влиза в момента — подвижна им агентът, седнал зад волана и вперил поглед в изчезващия зад аркадата гръб на Томи.

Томи бе облякъл горнище на анцуг и дънки. Под анцуга с помощта на скоч към кожата му бе залепен малък предавател, чиято антена се спускаше по единия крачол на дънките и се свързваше с компютъра.

След обаждането на Мортън един от оперативните агенти бе наел вана. Бе се пазарил за цената, защото очакваха от него това, и най-накрая се бе съгласил на двадесет хонконгски долара на час. Компютърът струваше около милион американски пари и не можеше да се дава под наем. Той можеше не само да изолира съдържанието на всеки от тези разговори — просто задаваш нужната команда и компютърът правеше всичко останало, — но и да проследи обаждания се до хиляда и шестстотин километра разстояние. При по-големи разстояния можеше да възникнат някои проблеми.

Томи всъщност играеше ролята на телеграфен стълб, проводник, чрез който преподавателят обираше всички телефонни обаждания в блока, след което ги предаваше на компютъра за обработка. Под яката на анцуга си, залепен за трахеята, имаше диоден микрофон, голям колкото малка монета. Така можеше да поддържа връзка с хората във вана.

— При асансьорите съм — докладва Томи.

Преди малко бе видял одърпания китаец, закрил половината си лице с широкопола шапка, да си пробива път през вечерната тълпа към асансьорите. Тунг Шай се бе качил до горния етаж. Никак не се бе променил от онези полицейски снимки, които Томи бе гледал, когато караше хеликоптер тук. Трудно бе за вярване, че е кръстник на всички местни кръстници.

— Качвам се — тихо каза той.

Във вана Дани започна да щрака ключовете по таблото.

Единият от агентите отдръпна слушалките от ушите си и направи гримаса.

— Тази жена има глас на моторна резачка.

Докато Томи се качваше с асансьора, преподавателят прехващаше телефонните разговори от всеки етаж.

— Най-горен етаж — докладва той.

Вратите се отвориха и той се намери пред затворената врата на един апартамент. Томи излезе от асансьора и пристъпи на малката площадка. Мястото бе същото, както му го бе описал Мортън.

— Хванах го — тихо промърмори Дани. — Силно и ясно.

Двамата агенти кимнаха. Малко преди това и те бяха чули Тунг Шай да набира. Гласът му прозвуча в слушалките им.

— Кучи син! — изсъска Дани. — Гаден кучи син!

Той вдигна една от слушалките и набра номера, който Мортън му бе дал.

— Наблюдател — кратко се представи делови глас.

— Искам да говоря с полковник Мортън.

— Искате да кажете... Наковалня?...

— Де да знам! Просто го повикайте на телефона — каза Дани сприхаво.

Миг по-късно Мортън бе на телефона.

— Кажи, Дани.

— Тоя говори с някого на борда на джонка, която трябвало да се срещне с *Родина*.

— Знаеш ли горе-долу къде е тази джонка?

Дани хвърли поглед към екрана на компютъра. Силата на сигнала се измерваше в деления по осемдесет километра всяко.

— Някъде между триста и четиристотин километра оттук.

— Задръж малко така.

Мортън се обърна към Портър:

— Имате ли карта на китайските крайбрежни води?

Портър се ухили.

— Имаме ги даже на нещо по-добро. Триизмерен екран.

Той посочи един от екраните, пред който седеше офицер.

— Трябва ми картина на място, отдалечено на триста километра оттук — каза Мортън.

Операторът заработи с клавишите. На екрана се появиха очертанятията на китайския бряг на юг до залива Тонкин и на север до Санду.

— На юг не ми трябва. Дайте ми по-близък план на мястото оттук до Санду.

Операторът се подчини.

— Китайският военноморски флот има цяла дузина бази оттук до Санду. Някоя от тях ли търсите? — попита Портър.

Мортън се обърна към него:

— За колко време може един тайфун да дойде до тази зона от Куиндао, капитане?

Портър помисли малко. Тайфуните имаха същата скорост като на всички нападателни подводници.

— Грубо казано, около единадесет часа — отвърна той.

— Благодаря. — Мортън отново доближи ухо до слушалката и заговори: — Дани, мисля, че имаме още няколко часа. Опитай се да откриеш местоположението на тази джонка.

Дани обаче имаше да се справя с по-належащ проблем. Малко преди това Тунг Шай бе приключил с разговора си. Чу се звук от отваряне на врата. Босът на Триадата излезе от апартамента и неуверено се взря в лицето на Томи.

— Ти кой? — попита той.

— Търся Сузи — каза Томи. Полковникът му бе казал за нея...

— Ти клиент?

— Още не, но един приятел ми я препоръча.

— Сузи няма.

— Добре. Ще се върна по-късно.

— Не. Чакай — настоя Тунг Шай.

Във вана двамата агенти свалиха слушалките от главите си, а този от волана вече крачеше по тротоара към блока.

— Ще се върна по-късно — каза Томи с по-твърд глас.

Двамата с Тунг Шай се гледаха безмълвно в очите.

[1] Звезда от първа величина от съзвездието Воловар в Северното полукълбо — Б.пр. ↑

[2] Никола Тесла (1856–1943) — американски учен от хърватски произход. Изобретява вид електромотор. — Б.пр. ↑

29.

— Потапяне! — заповяда Марло, обхванал с ръце перископа.

Помещенията се изпълниха с предупредителния вой на сигнала за потапяне. Моряците въртяха кранове и докладваха, че показанията на уредите се променят, лампичките от зелено минават на червено. Баластните резервоари започнаха да се пълнят с вода и въздухът заизлиза навън с писък.

Марло се отдръпна от перископа и заповяда:

— Прибери перископа!

Перископът се плъзна на мястото си в тръбата на пода в командния отсек. Кяо Пин чу как корпусът запука под налягането на водата отвън. Някои членове на екипажа го поглеждаха крадешком. Когато взе решение да дойде, изчете всичко, което го интересуваше, за подводниците. Пукането бе нормално, макар че действаше на нервите. Той бръкна в един от джобовете и тикна пурата в устата си.

— Пушенето е разрешено само в каюткомпанията, другарю Пин — каза Марло укорително.

Кяо Пин впери тежък поглед в капитана. Отдавна никой не му бе говорил така, камо ли пък *уайбин*.

Няма да я пуша, а само ще я дъвча — натъртено отговори той. — Или и това е забранено?

В гласа на Кяо Пин прозвуча такъв хлад, че останалите в командния отсек побързаха да отклонят погледи.

На свой ред Марло се втренчи в Кяо Пин. Обикновено би изгонил всеки пътник отгук, даже и от подводницата, който си позволяваше да се държи по такъв надменен начин. В получените заповеди обаче бе казано, че трябва да не прави нищо, което би обидило този гост. Той се опита да изобрази помирителна усмивка.

— Някои от уредите тук са твърде чувствителни към пушек, другарю Пин. Искате ли да се присъедините към вашите колеги в каюткомпанията? Имаме водка...

— Това не е увеселително пътуване, капитане.

— Разбира се, че не е.

Той се опита да не звучи раздразнено. Тоя китаец му действаше на нервите. Обърна се към другия офицер:

— Поемете командването, другарю лейтенант. Две трети напред!
— После се извърна към Кяо Пин. Наистина неприятен човек. Но това все пак бе негов съд и имаше някои неща, които трябваше да знае. — Можете ли да ми кажете дали другарят вицепремиер Олег Казенко е мъртъв?

Кяо Пин не отговори веднага, заслушан в командите на младия офицер. Това бе добър екипаж. Заслужаваха нещо по-добро от този *уайбин*. Но по-добре да не влиза в конфликт сега, когато имаше нужда от него.

— Да. Загина при самолетна катастрофа.

Марло дълго стоя безмълвен, без да помръдне. Съобщението на Савенко значи не е било капан. Но след като Олег е мъртъв, какво би могло да означава това за него? Дали Савенко щеше да го свали от командването заради отказ да се подчини на заповедта за връщане? Или още по-лошо — да го прати на някоя вътрешна станция в дълбините на Сибир? Савенко можеше да направи какво ли не.

Когато най-сетне проговори, устните му потрепераха:

— Вицепремиерът бе мой тъст. Бяхме много близки...

Кяо Пин кимна бегло. Мразеше сантименталностите от всякакъв вид.

— Заповедите остават непроменени — каза той.

— Получих заповед да се върна веднага в базата, другарю Пин.

Лицето на Кяо Пин остана безизразно. Отдавна бе усвоил изкуството да не показва изненада.

— От кого? — попита той.

— От другаря генерал Савенко.

— Говорих с генерал Савенко. Той се съгласи да я отмени. — Винаги му се бе струвало лесно да излъже един *уайбин*.

— Да, но аз нямам никакво потвърждение, другарю Пин.

— Генерал Савенко ме помоли да ви информирам. Стори му се, че това е напълно достатъчно. Но нищо, ако се съмнявате в думите ми...

Марло поклати глава:

— Не, не, разбира се, че не.

— Чудесно — каза Кяо Пин с глас, който слагаше край на въпроса.

Тъй като налягането по корпуса се стабилизираше, нямаше нужда Марло да повишава глас, когато каза:

— Според заповедите, които получих, вие трябва да ме информирате за тази мисия, другарю Пин.

Кяо Пин помисли малко. Този *уайбин* му трябваше още малко. И дали щеше да му каже или не, нямаше значение.

— Другарю капитан, вие сте натоварен с мисия, която ще ви осигури място в световната история... — подзе Кяо Пин.

Бързо, но без да изпуска нищо, той описа за какво служи жиротронът и разкри набелязаната цел.

Марло го гледаше с растящо, нямо удивление. Нищо чудно, че Савенко е отменил заповедта. И което е още по-важно — много, много по-важно, — предоставяше му се страхотна възможност да се реабилитира в очите на Савенко! Да го натоварят с такава мисия! Това означаваше, че блестящото му бъдеще във флота е гарантирано и че пак щеше да има власт да се опълчи срещу когото иска.

— Американският президент! — ахна той. — Но това, което ми описвате, ще доведе до връщането на марксизма-ленинизма. Нямах представа, другарю Пин. Нямах никаква представа...

— Изпълнявайте задълженията си, другарю капитан — каза Кяо Пин меко.

Думите му напомниха нещо на Марло.

— Другарю Пин, тук има традиция преди всяка мисия да информирам екипажа...

Кяо Пин въздъхна. Можеше да си представи какво щеше да каже този глупак *уайбин* на екипажа си. Но това също нямаше значение.

— Много добре, направете го.

С нарастваща възбуда Марло се отправи към каютата си. Трябваше да остане за малко сам, за да подготви онова, което несъмнено щеше да се окаже най-знаменитото обръщение, което бе правил някога.

Оперативните агенти изхвърчаха от асансьора с извадени пистолети. За миг Тунг Шай се втренчи в тях със смаяно удивление.

После инстинктът взе връх. Той бързо отстъпи в апартамента, посягайки да извади собственото си оръжие.

Томи се хвърли напред, обгръщайки краката му над коленете, блъскайки шефа на Триадата в коридора с такава сила, че даровете от полицата паднаха върху главата на Тунг Шай. Статуята на дебел мандарин се заби в лицето му. Томи рязко го изправи на крака и силно го тресна в стената, грабвайки с другата ръка дръжката на пистолета на Великия дракон.

Агентите го последваха и затвориха вратата. С насочени пистолети те претърсиха апартамента и докладваха, че е празен.

— Всичко е под контрол — докладва Томи по микрофончето.

Тунг Шай го погледна с явно облекчение.

— Вие полиция? Тогава всичко наред. Обаждате на суперинтенданта на Кулун. Той ви казва. Всичко наред. — Започна да изтупва дрехите си — повече загрижен, отколкото ядосан, и продължи: — Защо вие тук? Този месец пари вече платен на суперинтенданта.

Томи не му обърна внимание и отново заговори в микрофончето:

— Сега ще го доведем долу.

— Къде водите? — поиска да узнае Тунг Шай.

Томи най-сетне му обърна внимание.

— Първо малко ще се повозим на кола. После на лодка, а после кой знае? Но искам да ти кажа нещо. Има много хора във Вашингтон, на които ужасно им се иска да ти зададат някои и друг въпрос за наркосделките ти. Но преди тях аз имам няколко въпроса към теб.

Томи описа Анна и попита Тунг Шай дали знае къде е. Великият дракон го гледаше с недоумение.

— Не познава тази жена.

Чак сега разбра за какво става въпрос. Хората на Кяо Пин сигурно са отвлекли поредната тайна агентка на Бюрото за борба с наркотиците, които *уайбините* започнаха все по-често да използват.

Устата на Тунг Шай заработи:

— Вие КГБ? ФБР?

— Каквото ти хареса, такива сме — каза му Томи весело.

— Няма тръгва вас! — опъна се Тунг Шай. — Не мърда оттук!

— Тръгва нас и мърда оттук — парира Томи спокойно.

Откъм вратата долетя звук от превъртането на ключ в бравата. Двамата агенти веднага приклегнаха и насочиха пистолетите натам.

Томи застана между Тунг Шай и отварящата се врата.

На прага застана Сузи. Единият от агентите я сграбчи и дръпвайки я към себе си, ѝ запуши устата, защото тя вече я бе отворила да вика.

— Не издавай нито звук! — прошепна агентът в ухото ѝ, затваряйки вратата с ритник.

Тя кимна с разширени от страх очи.

Томи се обърна към нея:

— Той ще си махне ръката от устата ви, разбирате ли? Не викайте и не правете глупости, защото ще се наложи да ви попречим насила. Разбирате ли?

Сузи отново кимна панически. Агентът си махна ръката, тя пое въздух няколко пъти и затрепери от изживяния шок.

— Никой няма да ви направи нищо — обеща ѝ Томи. — Вие ли сте Сузи?

— Да — прошепна тя.

— Време е да се махате оттук — съобщи ѝ Томи. Полковникът му бе казал, че трябва да ѝ предостави тази възможност.

Тунг Шай вторачи невярващ поглед в Сузи и се обърна към нея на кантонски:

— Кой е тоя *уайбин*?

Сузи не му обърна внимание и заговори на Томи:

— Трябва да посъбера някои неща.

Томи поклати глава:

— Няма време за такива работи.

Тя пое дълбоко въздух и избърса сълзите си. Постепенно се успокояваше. Кои бяха тези хора? Какво правеха тук? Тя отново се обърна към Томи:

— Вие приятели на Дейвид ли сте?

— Да.

Тунг Шай се хвърли към нея. Томи грубо го дръпна обратно.

— Повече не се опитвай, просто забрави — каза той на свършен кантонски и за първи път в очите на Тунг Шай проблесна страх.

Томи отново заговори в микрофона:

— Слизаме. Един враг и един приятел. — После се обърна към Тунг Шай: — Имаш два избора. Идваш доброволно с нас или те

застрелвам тук. Точно в момента не ме вълнува кой знае колко кое избираш.

Томи мушна цевта на пистолета в ухото на Тунг Шай и я завъртя. В школата инструкторът му бе казал, че тогава в ухото се чува особено смразяващ кръвта звук.

— Идвам с вас — прошепна Тунг Шай.

Томи тикна пистолета в колана на дънките. След това, прегърнал Тунг Шай през рамо, той се насочи към вратата.

— И не забравяй, мой човек. Ние сме приятели. Затова се усмихвай. А ако това ще ти помогне, ще ти разкажа всички вицове, които знам на кантонски — ухили се той, прекрачвайки прага на апартамента заедно с него.

В акустичното на *Сиатъл* капитан Едмъндс и лейтенант Удуърд не сваляха слушалките от главите си. Останалите акустици ги настройваха към промените в ситуацията.

— Първо имахме една малка мечка. После станаха две. След това — три. А сега са вече четири. И всичките си играят заедно като сърнички. Липсва им само Русокоска — промърмори на себе си вахтеният.

Русокоска бе корабът майка от тиловото осигуряване.

Едмъндс се обърна към плотинга.

— Каква е тая четвърта мечка? Знаем ли я? — попита той оператора.

— Знаем я, капитане.

Морякът кимна към отворената папка.

— Това е *Родина*. По-рано патрулираше в атлантически води. Момчетата от Вашингтон я засякоха там преди известно време. А сега е тук и лети като ракета. Цепи водата с шестдесет километра в час и продължава да настъпва газта. Японските мечки хвърчат редом с нея. По една от двата борда и третата отзад.

— Затворник и охраната му — промърмори Удуърд.

Капитанът си свали слушалките и погледна началника на акустичното отделение.

— Мисля, че вече е време, Уди, да кажем на шефовете за този мечешки пикник.

Форбс, камериерът на президента, почука на вратата и влезе в президентската спалня на „Еър Форс 1“, понесъл поднос с чаша и чинийка. Президентът вече се бе облякъл и седеше на края на леглото. С кацнали на носа очила, той четеше телеграмите с гриф „Само за президента“, които бяха се събрали, докато той бе спал.

От финансовото министерство докладваха, че през следващото тримесечие щяло да се наложи още, рязане, придружено от мрачни прогнози за търговията с Европа. Друг доклад от Държавния департамент пророкуваше нов глад в Африка, на който вицепрезидентът бе написал: „Препоръчвам ненамеса“. Типично. Какво можем да направим? Да седим и да гледаме как цял милион народ умира от глад, докато така наречените им водачи се чудят как да се избият. До резолюцията на вицепрезидента той написа: „Изпратете още помощи и сили, които да осигурят правилното им разпределение“. Неговият предшественик бе направил същото в Сомалия и то бе дало резултати.

Бутайки настрана бумагите, президентът се усмихна на Форбс.

— С удоволствие бих изпил чаша хубав чай — каза той, внимателно разчленявайки звуците на мандарин.

— Страхотно, господин президент — похвали го Форбс. — Каквото и да кажете на този език, ми звучи страхотно.

— Благодаря, Форбс. Дано и домакините ни да си кажат същото. — Президентът хвърли поглед към подноса. — Я да видим какво си ми донесъл тази сутрин.

— Шипков чай с лимон. Китайците казват, че това бил най-добрият начин Ин и Ян да бъдат в хармония цял ден — каза Форбс, подавайки му чашата.

Президентът започна да посръбва от врялата напитка, а Форбс излезе.

Малко след това Так мушна глава през вратата.

— Полковник Мортън е на телефона. Искане да каже нещо за ония японски подводници.

Президентът остави чашата и вдигна слушалката до леглото си.

В склада за торпедата, където бе натоварен жиротронът, скръстил ръце пред себе си, Игор Тамасара наблюдаваше внимателно доктор Фретов и доктор Петраров, които довършваха щателната инспекция на машината, за да видят дали не е пострадала по време на прехвърлянето.

Двамата бяха свършили добра работа. Обаче бе време да се отстранят. Имаше място само за един. И това бе той — звездата, творецът и създателят на нещо толкова страшно, че никой и нищо нямаше да може да го спре. В напълно различния свят, който щеше да се роди след това, бе сигурен в едно нещо. Като учен, той щеше да бъде над всички останали — уважаван и ухажван. Старите му колеги от Пощенска кутия 97 и от много други места щяха да признаят постижението му, че е върнал науката там, където ѝ е мястото — в ръцете на учените. От много отдавна науката бе под контрола на генерали и политици. Решенията се вземаха от тях. Но скоро това щеше да се превърне в отживелица. Скоро науката ще погълне всичко останало. И поради неговите постижения той е ученият, към когото всички останали ще се обърнат. Дори и ония, които го мразеха заради това, което е създал, също щяха да се страхуват от него.

Вратата към торпедното се отвори и в отделението влезе Кяо Пин. Той се спря за миг с призрачно осветено от дежурната лампа лице. Тук бе студено. Лекарите му бяха казали, че всяка внезапна промяна на околната среда би могла да му навреди, да ускори края му. Но въпреки това щеше да живее достатъчно дълго, за да види началото на операция „Безмълвни гласове“. Това бе важното. Всичко останало щеше да продължи в естествения ред на нещата, както Ин следва Ян.

— Всичко наред ли е? — попита той Игор Тамасара, мъчейки се да запази приятелски тон. Този *уайбин* бе все още важен.

Тамасара нареди на проверяващите да докладват.

— Машината е напълно здрава — заяви доктор Фретов.

От джоба си Кяо Пин извади същата онази касета, която бе пускал на Тамасара в самолета.

— Искам да вкарам това нещо лично.

Тамасара бегло се усмихна.

— Елате и оставете своя белег в историята — каза той с глас, потреперващ от едва скрито забавление. Кой би повярвал, че у този труп все пак имало малко местенце за сантименталности?

Кяо Пин любопитно огледа жиротрона. След всичките му преработки и модификации го виждаше за пръв път. Той бавно обиколи машината, надничайки в късата цев, оглеждайки люковете от двете страни, пулта за управление отзад. Наистина бе доста трудно да повярва, че това нещо би могло да постигне всичко, което бе планирал. И все пак в известен смисъл доказателството, че ще работи, се намираще на същата тази подводница.

Той се извърна към Игор Тамасара.

— Току-що видях жената. Изглежда, е изпаднала в нещо като умствена регресия. Когато я разпитах, тя не можа да си спомни ясно нищо от това, което ѝ се е случило.

Игор Тамасара го гледеше изненадан и раздражен.

— Защо сте я разпитвали?

Гласът му бе станал остър. Никой нямаше право да говори с опитните му зайчета без негово разрешение.

Кяо Пин впери поглед в него. Този *уайбин* щеше да си остане непоносим до края. Но сега не беше моментът да се оправя с него. Той пое дълбоко дъх, задържа го за момент, после бавно го изпусна.

— Просто исках да видя ефекта от лъча.

— И? — Игор Тамасара с мъка потискаше гнева си.

— Както очаквах. Но тъй или иначе, наредих на корабния лекар да я прегледа.

— Защо? Защо го направихте? Кой ви разреши? — Яростта на Игор Тамасара, потискана до този момент с усилие, пламна като факла.

Кяо Пин вдигна касетата в ръка. Няма да е зле тоя *уайбин* да разбере някои неща.

— Успокойте се, професоре. Първо, на тази лодка не е необходимо да искам разрешение от никого. Всеки, който е на нея, включително и вие, сте под мое разпореждане. Не забравяйте това. Второ, няма нищо лошо в това да се потърси независимо мнение за състоянието ѝ. Ако жената крие нещо, за един лекар, свикнал да работи всеки ден с хора, ще е по-лесно да го открие, отколкото за един, занимаващ се изключително с наука учен, какъвто сте вие.

Игор Тамасара го стрелкаше с блеснали от гняв очи, без да продума.

Кяо Пин размаха нетърпеливо касетата.

— А сега ми кажете къде да сложа това нещо.

Тамасара му посочи мълком отворчето, все още страхувайки се, че ако проговори, отново ще избухне. Тъкмо когато Кяо Пин се дръпваше назад, след като бе пъхнал касетата, високоговорителят на стената оживя.

— Другари! Офицери и матроси на *Родина*! Уважаеми гости! Говори капитанът!

В командния отсек Марло млъкна за момент, за да хвърли поглед на бележките пред себе си. После продължи:

— Всички ние вземаме участие в историческо пътуване. То се оказва последното и кулминационното от поредицата пътувания, които извършихме, за да изведем нашите известни учени — другарите Тамасара, Фретов и Петраров — от Русия. Сигурен съм, че всеки от вас си е задавал въпроса за целта на всичко това. Е, сега ще ви дам отговора.

Хирургът Юрий Бориков се стресна и изненадано вдигна глава към високоговорителя. Странни събития! Най-напред идва оня дърт китаец и му нарежда да прегледа жената, сега пък Марло, изглежда, подхваща нещо. А, гласът на капитана продължаваше да гърми:

— На борда имаме оръжие, каквото светът не е виждал! То ще бъде използвано по цел, която цял свят е виждал. Тази цел е предводителят на всички онези сили, които се противопоставят на нас, на онези, които с радост биха желали да видят възраждането на марксизма-ленинизма, на нашата партия, на нашето верую, на всичко онова, в което вярваме...

С гръмлив глас Марло обяви, че целта е американският президент.

— Другари! Ние бяхме избрани да докараме оръжието, което с първия си изстрел отново ще повдигне духа и надеждите на страната и народа ни!

В каютата на Тарински Колин Баскин слушаше внимателно симултанния превод на Анна и я гледаше, пребледнял. Мила майко и ти, преснета Дево Марийо, тоя скапан кучи син говореше така, сякаш това наистина щеше да стане.

— Другари! Нашите врагове с техните спътници и разузнавателни самолети продължават да ни следят. И в момента го правят! Но ние ще им се изплъзнем. Трябва да им се изплъзнем!

В торпедното отделение техниците около жиротрона гледаха Игор Тамасара със страхопочитание. Гласът от високоговорителя, продължаваше да се носи:

— Въпреки това вие спокойно можете да си изпълнявате задълженията, уверени, че има кой да ви помогне. Всички вие ще си спомните за трите наши подводници, продадени на Япония. Това, което обаче не знаете, е, че те бяха закупени именно с тази цел: да ни окажат помощ, когато имаме нужда от нея. Дори в момента две от тях защитават фланговете ни, а друга — кърмата ни... предпазват ни от нападение, докато другарят щурман Тарински ни води към срещата...

В командния отсек Тарински не вдигаше очи от картите си. Толкова неща сега си идваха на мястото. Въпреки това, в душата му се събра странна и неприятна тежест и една от многото причини за това бе ролята, която Марло бе отредил за него.

— След като прехвърлим оръжието и нашите уважаеми гости на лодката, с която ще се срещнем, ще поемем обратно по курса си под полярния лед. Ще останем под него, докато американците и японците не си прегризат взаимно гърлата. След това ще се върнем у дома, за да помогнем в строежа на новата Русия заедно с нашите китайски приятели... Другари! През идните години вашите деца и децата на вашите деца ще казват, че в историята на славния ни флот никога не е била постигана толкова голяма цел от толкова малко хора. Изпълнете дълга си, другари! Помнете, че влизате с опънати платна в историята! Това е всичко.

Марло вдигна палеца си от копчето и върна микрофона на мястото му.

В цялата *Родина* цареше смаяна тишина.

От капитана на *Юнайтед Стейтс* Мортън бе поискал да му отделят едно помещение, достатъчно да служи като бордови щаб на „Хамър Форс“. Капитанът — вицеадмирал, който бе водил коалиционния флот във войната в Залива — бе известен с това, че му е много къс фитилът. Мортън не му бе дал възможност дори да го запали. Бе се отбил в каютата му, бе обяснил точно от какво има нужда и защо и вицеадмиралът бе олицетворение на сътрудничеството. Отведе го в едно отделение, което би могло да бъде заседателна зала на

адвокатска фирма на Уолстрийт. Стените бяха покрити със скъпа ламперия, подът — постлан с дебел мокет, а мебелировката бе подбрана с вкус смесица от европейски и американски стил. Само по тавана, украсен с тръби от най-различен калибър, се разбираше, че тук е боен кораб. Това всъщност бе заседателната зала на щаба на вицеадмирала.

Около централната маса можеха да седнат петдесет души. Покрай стените бяха наслагани приблизително още толкова столове. Всички сега бяха заети и всички погледи бяха насочени към Мортън. Дани, Томи и оперативните агенти образуваха отделна групичка. Към тях се бяха присъединили Кейт и шефът на свързочното от конкорда. Самолетът в момента се намираше на летище Кай Так. В друга групичка се бе отделил подготвителният екип на президента — хора от „Секретна служба“, по-младши помощници от Белия дом. С тях бе и директорът на ФБР Уаймен. Бе долетял два часа по-рано от „Еър Форс 1“. Трета групичка оформяха губернаторът сър Алън Уингейт и неговият персонал. Всички бяха облечени в официални костюми, готови да посрещнат президента. В единия край на масата британските офицери от хонконгския военен гарнизон, както и шефове от колониалната кралска полиция, оформяха солидна фаланга. Срещу тях бяха седнали вицеадмиралът и няколко от офицерите му.

Мортън бе говорил, без да чете бележки, със спокоен и контролиран глас. Това, което им поднасяше, нямаше нужда от разкрасяване.

Бе започнал със съобщението, че Тунг Шай се намира на борда и в момента е заключен в една от килиите под полетната палуба. Кимайки към Уаймен, той бе добавил, че ФБР уреждало прехвърлянето му във Вашингтон, където ще бъде обвинен в препращане на едри пратки наркотици към Съединените щати.

— Тези обвинения са само повод за задържане — продължи Мортън. — Има много голяма вероятност Тунг Шай да е забъркан в този заговор за убийството на президента. — Той млъкна за момент и огледа масата. — А ето къде сме сега.

Преди пет часа *Сиатъл* сигнализира за местоположението на трите японски тайфуна и *Родина*. Тогава те се намираха на девет часа път на север отук. С по-точна информация засега не разполагаме. Морето е дълбоко, а подводните падини затрудняват издирването.

Сиатъл е инструктиран да продължи наблюдението, но да не предприема никакви действия и да изчака изхода от разговорите на президента с японския император.

Той почака малко, за да им даде възможност да смелят информацията. После им каза какво е съобщил на президента.

— Знаем, че онези японски *тайфуни* са напълно въоръжени. Дори и ако успеем да ги потопим, преди да нанесат удар, ще предизвикаме безпрецедентна екологична катастрофа. Натоварени са с достатъчно ядрен материал, за да замърсят целия Пасифик за векове напред. Ще загине всичко живо. Президентът подчерта, че преди да направим каквото и да било, трябва да сме абсолютно сигурни, че атаката ни срещу тези подводници е по-малкото зло. Колкото до *Родина*, знаем от генерал Савенко, че тя не е въоръжена. Защо плава обаче под прикритието на японските подводници — засега е неясно. От съобщението на *Сиатъл* е видно, че японците изпълнявали ролята на нещо като телохранилел. Интересна теория, но нищо повече. Възможно е също така тези подводници да са там, защото искат да разберат какво се кани да прави *Родина*.

Мортън отново млъкна. После продължи с нисък, но твърд глас:

— Хората ми прехванаха един телефонен разговор на Тунг Шай малко преди да го арестуват. От него разбрахме, че *Родина* трябва да се срещне с някаква джонка. Въпреки всички усилия, мястото и целта на тази среща засега са неизвестни.

Мортън отправи поглед към вицеадмирала и неговия персонал.

— Обаче оттук произтичат още две възможности. Първо, че *Родина* може да иска да прехвърли Игор Тамасара и сътрудниците му на борда на тази джонка, за да избягат някъде на друго място. Но ми се струва, че това е малко вероятно. Ако са искали да бягат, целия път щяха да го изминат с *Родина*. Затова остава другата възможност. Игор Тамасара и хората му ще използват тази джонка за нанасяне на някакъв удар по президента. Пристанищните власти в Хонконг ме осведомиха, че в акваторията на тяхната юрисдикция във всеки даден момент, ден и нощ, плават до десет хиляди джонки и лодки. А между тях и китайския бряг те като нищо може да са някъде около сто хиляди. Да спрем и да претърсим всички е физически невъзможно. Освен това по този начин ще алармираме Игор Тамасара. Дори ако мобилизираме целия Седми

флот, пак няма да постигнем максимално ефективна операция по издирване.

Мортън отново направи кратка пауза. Знаеше какво му предстои да каже.

— Затова предлагам следното. Първо. *Юнайтед Стейтс* да вземе всички отбранителни мерки, които може, за да създаде около себе си предпазен щит. Доколкото знам, има тази възможност.

Вицеадмиралът кимна.

— Второ. За търсенето на въпросната джонка отговаря само „Хамър Форс“.

За първи път, откакто бе започнал да говори, го прекъснаха. Генерал в червена униформа и с късо подстригана коса се обърна към Мортън.

— Драйхърст, от британските сили в Хонконг — представи се той. — Как точно възнамерявате да намерите тази джонка?

— Като ги подгоним по начин, по който те няма да очакват. С малка оперативна група. Но вашите хора също могат да помогнат. Доколкото знам, имате два „Кобра Кинг“, нали?

Драйхърст кимна. Неговите „Кобра Кинг“ бяха последните два хеликоптера, слезли от конвейера, с пласт от същото антирадарно покритие, каквото имаше и стелтът.

— Трябват ми и двата — каза Мортън.

— Съгласен — отвърна веднага Драйхърст.

Мортън хвърли поглед към мястото, където седяха Томи, Дани и свързочникът.

— Дани, искам онези топлоуловители да се свалят от конкорда и да се монтират на хеликоптерите. Томи, ти ще пилотираш водещия. Дани, ти ще бъдеш с мен.

Сър Алън Уингейт имаше въпрос:

— Какво точно вършат тези топлоуловители?

— Те ще ни подсказват дали няма и втори жиротрон — отвърна Мортън.

30.

В командния отсек на *Родина* Тарински отбеляза местоположението им на картата и съобщи, че приближават мястото на срещата. През последните седем часа бяха поддържали един и същи курс и скорост. През това време си бе взел кратка почивка, казвайки на Марло, че отива да иска от Бориков нещо за глава. А всъщност искаше да разбере дали и Юрий чувства същото към мъжа и жената, затворени в неговата каюта. Това, че се държаха с тях като със затворници, означаваше, че животът им е в опасност. Юрий се бе съгласил, че старият китаец, застанал в ъгъла на командния отсек, е способен на всичко. Беше се съгласил с него, че най-вероятно двамата нямат нищо общо с глупостите, които Марло наприказва за подготвяния удар срещу американския президент, който със сигурност щеше да въвлече не само Русия, но и всички в беда. Бе казал на Юрий, че след като не могат да се доближат до онова адско оръжие в торпедното отделение, може би има някакъв друг начин да помогнат на мъжа и на жената. Юрий сподели с него плана си.

Доктор Бориков се стараеше да седи незабелязано в един ъгъл на командния отсек и усилено мислеше. Борис бе прав, мъжът и жената бяха в опасност. Бе разбрал това още като прегледа жената. Умствено на нея й нямаше нищо, като се има предвид, че държането й би заблудило доста лекари. Бе просто чиста случайност, бе й казал той, че във военноморския медицински институт бе защитил дипломна работа на тема „Предимства и недостатъци при електрошоковото лечение“. След това в тясната каюта бе настъпила тишина. После мъжът, който каза, че името му е Колин, проговори.

Бориков си каза, че дори и след изключителната реч на Марло обясненията на Колин пак звучаха невероятно. А може би не бе казал всичко. Все пак бе казал достатъчно, за да го убеди, че говори истината. Никой не би могъл да измисли такова нещо. Освен това с разказа си какво се е случило на Анна и него той поемаше риск: Бориков можеше да отиде и да разкаже всичко на капитана или на онзи

китаец. Този Колин сигурно внимателно е претеглил възможностите за риск и те са натежали в негова, на Юрий, полза. И още нещо — дори и в такива места като Гремиха се носеха слухове за експериментите в секретните заведения, пръснати из степите. Не просто обикновените медицински злоупотреби с дисиденти, които толкова дълго време бяха срамна част от съветската медицина. Нещо много, много по-сериозно. Професор Тамасара и неговите колеги са останали част от това — това, което бяха започнали в Русия, са доизпипали в Китай.

Когато Колин свърши, Бориков бе почувствал как у него започва да клопочи необичаен за характера му гняв срещу това какво могат да направят някои лекари. Когато Анна го бе помолила, той моментално се съгласи да помогне, обяснявайки й, че тя е негова пациентка, а той е полагал клетва да се грижи за пациентите си. Трябваше да ги задържи по някакъв начин на борда. Може би по-късно щеше да уреди да говорят по радиото. Саша, радиоинженерът, бе добър човек и биха могли да го помолят да помогне.

Бориков погледна към изправилия се от плотинга Марло.

— Стоп двигател — заповяда капитанът. — Кърмова скорост една трета.

Потрепването на подводницата замря и накрая *Родина* спря. Марло хвърли поглед към сонарното.

— Докладвайте.

— Шум от повърхността, другарю капитан. Пеленг двеста и четиридесет. Прилича ми на дизелов двигател — докладва акустикът.

Марло се извърна към маневриста и заповяда изплуване на перископна дълбочина.

Родина бавно се издигна нагоре и увисна на три метра под повърхността на Южнокитайско море.

— Вдигни перископа — заповяда Марло.

Той залепи чело за гумената козирка на окуляра и започна да оглежда. После спря и нагласи фокуса. След малко се дръпна назад и се обърна към Кяо Пин:

— Това вашата джонка ли е?

Кяо Пин притисна чело към козирката. В тъмнината тя приличаше на всички останали джонки — тромава и ниска над водата. Но зад този очукан корпус се криеха мощни двигатели и още много изненади. Той се отдръпна от перископа.

— Тя е.

— Готови за изплаване! Изпразни всички цистерни! — заповяда Марло.

Придружена от силен съсък на въздух, кулата разкъса копринената повърхност и горната част от корпуса се показва над водата.

— Мостикова команда, докладвайте — прозвуча отново гласът на капитана.

Офицерът от мостика докладва, че джонката не мърда от мястото си на около половин километър откъм левия борд. Малко зад нея се вижда тъмната маса на китайския бряг.

— Някакви други кораби? — попита Марло.

— Не и в непосредствена близост, другарю капитан. Обаче надалеч се виждат много светлини.

Марло кимна. Сигурно бяха корабите от китайския военноморски флот, за които бе споменал Кяо Пин. Казал му бе, че щели да ги пръснат по цялата зона, за да затруднят евентуалното наблюдение.

— Работна група на предната палуба — заповяда той.

През командния отсек изтичаха забързано няколко матроси и се изкачиха по стълбичката към мостика. Оттам щяха да се спуснат към празната ракетна палуба.

— Джонката се приближава, другарю капитан — докладва офицерът от мостика.

Марло набра някакъв номер по вътрешната връзка и каза в слушалката:

— Готови за прехвърляне.

В торпедното отделение матросите завъртяха едно колело, за да отворят товарния люк. Двама от работната група навън дръпнаха дръжките от двете страни, люкът отскочи назад на пантите си и се застопори.

В командния отсек Боровиков разбра, че му остава много малко време да помогне на Анна и Колин. Той хвърли поглед към Тарински, който кимна. Щяха да направят каквото могат.

— Радиото до командването.

— Казвайте! — нареди — вахтеният офицер.

— Никакви подводни контакти.

Марло изхъмка. Ония японци щяха сигурно да пазят пълно радиомълчание. На тяхно място щеше да направи същото. Приятно му бе да знае, че са там и продължават да ги охраняват.

— Радар до командването.

— Докладвайте!

— Китайски радар. Откъм десния борт и брега.

Марло отново доволно изхъмка. Тези китайски радари сигурно са покрили зона от най-малко триста и петдесет квадратни километра. Даже и американците нямаше да могат да се промъкнат, за да ги търсят.

Отвъд борда долетя равномерно боботене на мощни двигатели. *Родина* леко се заклати от вълната.

— Джонката е до нас — подвижна надолу офицерът от мостика.

— Качваме се — отвърна Марло.

Той остави телефона и се обърна към Кяо Пин:

— Може да съберете всички, които трябва да се прехвърлят.

Бориков пристъпи напред.

— Жената и американецът трябва да останат тук. Те са мои пациенти и трябва да получат необходимото медицинско обслужване.

Кяо Пин се обърна и измери Бориков с поглед. Не зададе никакви въпроси. Но зад безстрастния поглед Бориков отново видя бързия ум на разузнавача, пресяващ информацията за части от секундата.

Марло сви рамене:

— Те всъщност нямат нищо общо с нас, другарю Бориков...

— Те ще дойдат с нас, капитане! — чу се резкият глас на Игор Тамасара, застанал до вратата към командния отсек. Зад него се виждаха Доктор Петраров и доктор Фретов. — Ако имат нужда от медицинско обслужване, ще го получат — продължи сърдито Тамасара и пристъпи вътре.

Лицето му помрачня още повече. Най-напред посмя да се намеси този проклет китаец. А сега и това кутре — доктор се опитваше да прави същото. Със смразяващ глас той продължи:

— Другарю лекар! Не знам къде сте добили квалификацията си, но едно е ясно. Не сте посещавали нито една моя лекция. Защото ако бяхте, сега нямаше да си позволите да говорите с такова нахалство!

— Професор Тамасара, не съм искал да ви обиждам — отвърна спокойно Бориков. — Но прегледах жената и...

— И какво открихте? — Игор Тамасара почти крещеше.

— Изглежда, съвсем наскоро и е била прилагана електрошокова терапия...

— Заради депресията ѝ — намеси се бързо доктор Фретов.

— Лекувах я, преди да се качим на борда.

— Така или иначе, другарю професор, според мен тя не е в подходяща за пътуване форма — настоя Бориков. — Може да остане на борда и ви уверявам, че ще получи квалифицирана медицинска помощ, докато стигнем сушата...

— Забравихте ли думите на капитана, че ще прекарате много време под полярните ледове, преди да се завърнете у дома? — попита доктор Петраров студено.

Бориков продължи със същото несломимо спокойствие:

— Мъжът, който пътува с нея, е лекар и може да ми окаже необходимата помощ за...

— Стига! — извика Игор Тамасара. Тези хора не са ваша грижа.

Кяо Пин бе слушал разговора с безстрастно изражение. Защо този лекар държи толкова да ги остави на борда? От глупава човечност вероятно. Той се обърна към Марло:

— Докарайте мъжа и жената на палубата.

— Другарю капитан! — помоли го Бориков. — Моля ви, нека останат.

— Въпросът е приключен! — отсече Марло.

В настъпилата тишина Игор Тамасара и останалите започнаха да се катерят по стълбичката към кулата. След като заповяда на един матрос да доведе Анна и Колин Баскин, Марло и Кяо Пин ги последваха.

От кърмата на джонката стърчеше стрелата на малък кран. Игор Тамасара стоеше до отворения люк, отправил поглед надолу в торпедното отделение, където техниците увиваха жиротрона с товарната мрежа. Когато бяха готови, той се извърна и направи знак с палец на китаеца на кърмовия кран да вдига.

Морякът задейства крана. Заедно с двама техници, хванали се за мрежата като прилепи, жиротронът се подаде от торпедното и се залюля над ракетната палуба, преди операторът да завърти стрелата към джонката.

Кяо Пин слезе от кулата и тръгна по широката ракетна палуба. Доктор Петраров и доктор Фретов го последваха.

Пред тях вървяха техниците и китайците от охраната, които също се бяха измъкнали от торпедното отделение. От палубата на джонката се прехвърли мостче и се опря в ракетната палуба.

Когато Колин Баскин и Анна влязоха в командния отсек, Бориков се приближи към тях.

— Съжалявам. Нищо не можах да направя — каза той съкрушено.

— Подозират ли, че симулирам? — попита го Анна, снишила глас.

— Не мисля — отвърна Бориков.

— Разполагаш ли с някакъв начин да изпратиш радиосъобщение на външния свят и да предупредиш какво става? — попита го тя.

— Ще се опитам — отвърна Бориков без всякакво колебание.

Те помълчаха малко, напрегнато загледани един в друг, после хирургът продължи:

— Пак не мога да разбера защо трябва да ви вземат.

Колин Баскин бързо се намеси:

— Както и всичко останало, това ласкае самолюбието на Игор Тамасара. Той иска да ми покаже крайния резултат. Нацистките лекари са били същите. Карали са затворниците да гледат експериментите.

— Мислите ли, че това оръжие наистина може да навреди на съзнанието на президента до такава степен, че да го накара да нападне Япония? — попита Бориков.

— Кой знае? Но все още се надявам да успея да му хвърля някой чарк в машинарията.

Колин Баскин усещаше студена и непоколебима решителност. Готов да направи всичко необходимо. Готов да умре, ако трябва. Той се обърна към току-що приближилия, се към тях Тарински.

— Това нещо е по-добро от чарк — каза щурманът и извърщайки гръб така, че никой от останалите в отсека да не види, подаде на Баскин пистолета си.

Но вие... вие няма ли да пострадате?

— Всичко е наред — усмихна се Тарински. — След като капитанът ни отреди ролята на камъчето, което предизвиква лавината, струва ми се, че няма да имам особена нужда от него.

Колин Баскин подаде оръжието на Анна.

— Ти сигурно можеш да боравиш с това нещо по-добре от мен.

Докато Анна пъхаше оръжието в дрехата си, отгоре се чу гласът на Марло:

— Качете чужденците горе!

Анна импулсивно се наведе напред и целуна Борицов и Тарински по бузите. Колин Баскин им стисна ръцете, след което двамата се качиха по стълбата.

На около тридесет километра от това място, японската подводница от клас „Тайфун“ *Хирошима* плаваше на няколко метра под повърхността и над водата стърчаха само радарните ѝ антени.

— Целите се разделят — докладва радарният наблюдател, наведен над екрана. — Джонката се насочва към брега. Руснакът се потапя.

Капитан Йошио Ямакама кимна. Времето бе дошло. Той започна да дава заповеди. Знаеше, че същите заповеди са получили и останалите два *тайфуна* — *Нагасаки* и *Киото*. Както на неговата, така и на останалите подводници имената бяха дадени от адмирал Тошика: да напомнят за ужасното атомно разрушение, стоварило се върху Япония, през 1945 година. На Киото този ад бе спестен.

По-добре е да умрем, отколкото още веднъж да понесем унижението да се предадем — каза адмирал Тошика, след като ги инструктира.

Ямакама знаеше, че тази максима ще води и него, и неговите колеги капитани в това, което трябваше да се направи.

Президентът се отпусна на едно от креслата в стаичката си на „Еър Форс 1“, зачетен в ревизираната чернова на речта си на мандарин, натракана на пишещата машина от Мадлен Мастърс. После погледна през прозорчето. Дневната светлина навън отново помръкваше. Над лявото крило на самолета бе увиснало призрачното и съвсем тънко резенче на луната. Щяха да кацнат по мръкнало. Гейтс го бе уверил, че това се прави с оглед на сигурността.

Президентът въздъхна и пак се върна към речта си. Използваше системата *пинюн*, която романтизираше диалекта мандарин, но все пак бе решил да не нарича Хонконг Ксянкан. В Пекин можеше да си направят погрешни изводи. Това, което той предлагаше, бе партньорство, а не поглъщане.

На вратата се почука и в отвора на откρηнатата врата се появи главата на Так.

— Хората на Уингейт, казват, че на пистата щял да ви посрещне лично Тан Мин. Искат да знаят дали ще искате да го поканите на *Юнайтед Стейтс*.

— Ще го покания. Ако не друго, чрез него може би ще успея да им измеря температурата.

В сонарното отделение на *Сиатъл Мати* и вахтеният наблюдател хвърлиха поглед към една скала и едновременно изругаха:

— Кучи син!

— Най-старият номер от учебниците.

— Да, ама стана — обади се един от операторите.

Удуърд се присъедини към тях, заслушан в слушалките си.

— Това обикновено едно време го правеха подводните лодки, излезли на лов за конвои в Атлантика. И наистина си остана единственият начин да се приближиш — изкоментира той.

Посегна към една телефонна слушалка и набра бойното отделение.

— Капитане, нашите три японски мечета плават с наводнени палуби. От тях не излиза нито един електронен звук. Жив късмет е, че уловихме ехоотражението им.

Японските *тайфуни* плаваха, потопили ракетните си палуби и оставили само около метър от кулите над водата. Движеха се на

перископно управление и бяха изключили радиостанциите си.

— А къде са?

Удуърд хвърли поглед към плотингмасата, където един от операторите трескаво правеше някакви изчисления.

— Пеленг нула шестдесет, разстояние двадесет и осем хиляди и осемстотин метра — отвърна Удуърд.

— А Иван? — попита Едмъндс.

— Имаме подводен контакт — пеленг седемстотин и четири, разстояние тридесет хиляди и шестстотин метра, скорост около тридесет километра в час, дълбочина деветдесет метра.

Едмъндс изръмжа. Разстоянието между Иван и Нипон бе малко повече от километър и половина.

— Уди, или нашият Иван е суперсамонадеян, или ей сега ще изживее най-големия шок в живота си. Ще се обадя в щаба.

За четири минути свързочниците зашифроваха буквите на лента и след това предадоха зашифрования сигнал в щаба на Тихоокеанския подводен флот, в който се съдържаше информацията за местонахождението и на четирите тайфуна.

Две минути след това звънецът, означаващ, че апаратът в радиорубката на *Сиатъл* получава съобщение, иззвъня. Радистът превъртя лентата на висока скорост, за да декодира съобщението, и го отнесе на шефа си, който го прочете, отиде в бойното отделение и го подаде на Едмъндс. В него пишеше: „Дръжте се на дистанция. Не се намесвайте. Повтарям, не се намесвайте освен при пряко нападение“.

За бойната група на Мортън, конкорда и двата хеликоптера бе отделен един ъгъл от Кай Так. От половин час насам летището бе затворено в очакване пристигането на „Еър Форс 1“. В момента, ярко осветен от земята, той се плъзгаше над небостъргачите в Коулун и се насочваше за показно кацане на едно от най-трудните летища в света.

В края на пистата президентският самолет зави и се задруса към мястото, където го очакваше комисията по посрещането. През очилата си за нощно виждане Мортън съзря ниската фигура на Тан Мин, застанал до губернатора. Преди около час Мортън бе изпратил на китаеца копие от записа, направен в апартамента на Сузи, заедно с бележка да позвъни на един номер, след като прослуша касетата.

Телефонът се намираше в свързочното отделение на конкорда. Когато Тан Мин се обади, Мортън го увери, че копие от този запис спокойно може да се окаже утре сутринта в ръцете на председателя Ху. Цял свят знаеше, че на тема сексуални лудории Ху бе старомоден моралист. На Тан Мин му бяха предоставени две възможности: или да съсипе кариерата си, или да отговори на няколко въпроса. Мръсните номера в този бизнес вървяха заедно с всички онези неща, които никой не обичаше да прави.

Малкото, което научи, само убеди Мортън, че е на прав път. Той се обърна към малката група около него.

— Време е да тръгваме — каза кратко.

Кейт бе единствената жена сред тях. След като бе приключило съвещанието на борда на самолетоносача, тя го бе дръпнала настрана и с няколко прости думи му обясни положението. Ако баща ѝ бе все още жив, каза тя, вероятността да е с Игор Тамасара е голяма. В тъмното, в разгара на битката, всеки лесно би могъл да направи грешка и да убие баща ѝ. Присъствието ѝ там би могло да предотврати това, защото само тя знаела как изглежда той. Освен това ще имат нужда от лекар, след като вероятно ще има и ранени. И най-накрая, ако той, Мортън, не я вземе, тя, Кейт Баскин, ще наеме, по дяволите, някой хеликоптер и сама ще тръгне да търси баща си.

Той се бе усмихнал. Тя вече бе научила тази усмивка. Означаваше окей — значи имаха нужда от лекар.

Грабвайки в движение чантата си, Кейт го последва в единия от хеликоптерите.

Навлизайки в Тайванския проток, Марло заповяда увеличение на скоростта до 63 километра в час. Вече два часа плаваха по дългия си маршрут на север. Искаше да е колкото е възможно по-далеч от японски води, преди американците да нанесат първия си удар, след като президентът им полудее. Все още не можеше да разбере тази наука. Но погледът в очите на Игор Тамасара, когато се бе обърнал от мостчето и непохватно бе козирувал, му каза всичко. Такъв човек не можеше да загуби.

А за японските *тайфуни* грешеше. Бе си помислил, че те ще продължат да охраняват джонката. Според сонара обаче те бяха още

там някъде и също увеличаваха скоростта. Той помисли дали да не събуди Тарински. Преди час му бе дал разрешение да си почине малко. За дългото пътуване на север той му трябваше свеж и отпочинал.

Марло се приближи до екрана на сонара. Трите мигащи точки, които при последната проверка бяха съвсем близо една до друга, сега се бяха разделили. Точно в самия край на екрана мигаше четвърта точка. Това сигурно беше американската подводница.

Той посегна за микрофона на вътрешната уредба.

— Режим ултратих!

Това означаваше, че се забранява всякаква дейност, създаваща излишен шум. В камбуза готвачите прекратиха готвенето на топла храна: дрънченето на металните съдове можеше да бъде уловено от сонарите на американеца. Вместо това, готвачите подготвиха студени закуски, състоящи се от черен хляб, намазан с мас и сервиран на пластмасови подноси заедно с хартиени чашки с мляко. Командите започнаха да се подават шепнешком. Всеки знаеше, че ако вдигне и най-малкия шум, ще си навлече гнева на капитана. И наказанието щеше да бъде приложено по-късно, което бе най-лошото — да не знаеш каква форма ще придобие.

Междувременно в момента всичките му мисли бяха насочени към това как да избяга от американеца и постоянно караше да му докладват скоростта и пеленга му. После отново и отново слагаше слушалките и се вслушваше в звуците от четирите подводници.

— Защо, по дяволите, не се отърват от нея? — просъска шефът на акустичното.

Според Марло японците изчакваха, докато излязат от протока: тогава щяха да имат повече пространство за маневриране. Шефът на сонарното му докладва, че сега японците си променяли пеленга така, че монтираният на носа им сонар да сочи почти право към тях. Марло пак си сложи слушалките, за да чуе още веднъж двигателите, тласкащи подводниците подире им.

— Другарят лейтенант Тарински да дойде веднага тук! — викна той, слагайки край на тихия режим.

На борда на *Сиатъл* капитан Едмъндс бе впил напрегнат поглед в екрана. Тримата японци продължаваха да се приближават под тъп

ъгъл към Иван. Телефонът в бойното отделение изписука.

— Иван вече не се прави на по-тих от водата. Хвърчи напред като попарен и хич не му пука за шума! — докладва Удуърд.

— Почвай записа, Уди — отсече Едмъндс. От този момент нататък *Сиатъл* щеше да записва всичко, което става.

Тарински дотича в командния отсек по старомодните си дълги долни гащи и набързо наметната куртка. Подът на *Родина* вибрираше под босите му нозе. Марло като че ли не забеляза грубото нарушение на устава.

— Дайте ми курс за Фочан — заповяда той. — Май ще си имаме неприятности с тоя американец.

Във Фочан бе разположен щабът на китайския военноморски флот в Южнокитайско море. Тарински веднага отиде до масата си, питайки се дали Марло правилно е разтълкувал ситуацията.

В бойното отделение на *Сиатъл* телефонът отново изписука.

— Капитане, японските мечета зареждат! — докладва Удуърд.

Само преди секунда Мати бе доловил в слушалките си неможещия да бъде сбъркан с нищо друго звук от хидравликата, повдигаща торпедата от стелажите им, последван от отваряне на апаратите за изстрелване. Едмъндс грабна микрофона на вътрешната уредба.

— Говори капитанът. Всички по местата! Готови за атака!

Вътрешността на подводницата в един миг закипя от безшумно движение. Без паника, със сериозни лица, екипажът заемаше бойните си места.

Марло се надвеси над Тарински.

— Още колко? — хрипливо попита той.

Ако тайфуните се канеха да атакуват американеца, колкото порано се ометеше оттук, толкова по-добре.

Навигаторът най-сетне вдигна поглед.

— Два часа до Фочан, другарю капитан.

Шефът на сонарното подвижна с напрегнат глас:
— Американецът зарежда, другарю капитан!

На шестдесет метра пред бойното отделение на *Сиатъл*, в торпедното отделение, един до друг седяха двама души със слушалки на главите. Единият предаваше в бойното отделение всяко движение на другия.

— Верига зареждане отворена.

— Инерционна насочваща система активирана.

— Спусков механизъм настроен.

Изреждането продължаваше със същия монотонен и безстрастен глас.

Капитан Ямакама стоеше непосредствено зад офицера на стрелковия пулт в командния отсек на *Хирошима*. Точно в същия момент капитаните на *Нагасаки* и *Киото* трябваше да бъдат на същото място. Бяха отиграли всяка стъпка, предвидили всеки ход, който би могъл да бъде предприет, за да се опитат да ги спрат.

— Руският *тайфун* променя курса, капитане — докладваха от сонара.

Даже на онези без слушалки им се стори, че чуват отчетливото думкане на охладителните помпи и особено свистене, идващо от подводница, чийто винт работи на максимални обороти.

— А американецът?

— Зареден и се приближава, капитане.

Ямакама впи поглед в червените лампички на пулта. Всяка от тях означаваше, че торпедото убиец е заредено и готово за стрелба.

Бяха се разбрали, че той ще стреля първи. След него, ако разбира се, има нужда, щеше да стреля *Нагасаки*, последван от *Киото*.

В бойното отделение на *Сиатъл* цареше почти пълна тишина. Офицери и оператори — всички се мъчеха да не гледат към капитан Едмъндс. Той и само той трябваше да реши дали да стреля или не. Той

седеше абсолютно неподвижно на капитанското място, сляп и глух към всичко наоколо, с изключение на несекващите доклади от Удуърд.

Ямакама потупа офицера по рамото.

— Отвори клапите на апарати едно, две и три.

Офицерът натисна един бутон, за да пусне вода в торпедните тръби, Ямакама поиска доклад за последното местоположение на *Родина* и *Сиатъл*. Когато му ги дадоха, той заповяда на офицера:

— Настрой на минимално разсейване!

Офицерът въведе командата в пулта. Компютърът пък подаде информацията в насочващата система на торпедото.

— Огън с едно, огън с две, огън с три — произнесе Ямакама ясно и спокойно.

Когато офицерът натискаше последното червено копче, първите девет торпеда бяха излетели от тръбите и цепеха водите близо едно до друго. Двете по-големи торпеда от апарат три се втурнаха подир тях.

— Тя стреля, капитане! — викна Удуърд, почти оглушен от пронизителното виене на електромоторите, задвижващи торпедата.

— Пълен ляв! Сnižение! — каза Едмъндс. Вече бе решил.

Марло усети смъртния ужас в гласа на сонарния оператор, видя как шефът му бутна младежа настрана, чу как оня крещи разстоянието, скоростта и курса на торпедата. Всичко чу като насън и ръката му сама се вдигна и тресна бутона за тревога. През всички помещения на *Родина* се понесе прекъсналият вой на клаксоните, превръщайки я в звуков лъч, по който безпогрешно се водеше звуко- и топлонасочващата се система във всяко торпедо.

В един разкъсващ и заслепяващ миг Марло прозря цялата истина. Бе сбъркал! Не американецът го гонеше, а тези японци! До последния момент го бяха водили за носа!

Първите четири торпеда удариха *Родина* по средата, там, където се намираше най-силният ѝ източник на топлина — реакторът. Половин тон високоексплозивно вещество разцепи външната обшивка. Ударът разкъса и вътрешната обшивка и водата с рев заля топлообменниците на реактора. Само за част от секундата, силата на

супернагрятата пара довърши работата на взрива, разкъсвайки защитния кожух и убивайки всичко живо по пътя си.

Още две торпеда проникнаха в командния отсек, моментално убивайки всички там. Още три удариха по предната част. Само миг преди това по формата още можеше да се познае, че това е подводница, а в следващия миг всичко се бе разлетяло на парчета. Двете по-тежки торпеда, изстреляни от апарат три, удариха носовата част, унищожавайки я изцяло.

За не повече от двадесет секунди всички признаци на живот на *Родина* изгаснаха.

— Боже господи! — прошепна Удуърд.

— Амин! — отвърна Едмъндс.

Това бяха единствените думи, прозвучали на борда на *Сиатъл*.

След малко Марти докладва:

— Японските мечета набират скорост и се отдалечават. Двете, които не стреляха, разреждат.

На екрана в бойното отделение Удуърд виждаше как трите *тайфуна* променят курса и се насочват на север, към Япония. Той погледа още малко, после отиде в радиорубката, за да докладва в щаба.

На осемнадесет километра от зоната на удара, след като се увери, че няма никакви признаци от присъствието на американеца, Ямакама заповяда да изплават почти до повърхността, за да може да вдигне радиомачтата си. После заповяда на радиста да изпрати предварително записаното на касета съобщение, което бе пристигнало на борда малко преди да отплават.

На двеста и седемдесет километра по на юг, радистът от свръхмодерно оборудваната радиорубка на джонката чакаше вече цял час това съобщение. То бе кратко и ясно: „Безмълвни гласове започна“.

Радистът взе слушалката, свърза се с мостика и повтори съобщението.

Както обикновено, Кяо Пин не потвърди приемането. Просто затвори и излезе на палубата. Унищожаването на *Родина* бе първата

стъпка в премахването на всички улики, които биха издали участието му — или това на Китай — в това, което предстоеше да се случи.

За първи път от месеци насам той запали пурата в устата си и наслаждавайки се на тръпчивия вкус, запуши с наслада. И това вече нямаше значение. Той огледа морето. От всички посоки другите джонки се насочваха към Хонконг, както бе заповядал.

31.

Хеликоптерът се стрелна покрай международния морски коридор и мина над островчетата, обрамчващи Хонконг. Пилотът току-що бе докладвал, че е видял още две джонки.

— Ще трябва да заредим след това — добави той в слушалките на Мортън.

— Разбрано — потвърди Мортън.

Той бе клекнал на пода в кабината на хеликоптера точно пред топлоуловителя. С размери на куфарче, уредът бе създаден за войната в Персийския залив, за да улавя топлинното излъчване от старта на Саддамовите „Скъд“. Майсторите на Дани го бяха доразвили така, че сега топлоуловителят можеше да улови топлината на автомобилен ауспух от километър и половина разстояние.

По-голямата част от останалото пространство в кабината бе претъпкана с оборудване, осигуряващо сигурна връзка с оперативния център на борда на *Юнайтед Стейтс* с хеликоптера на Томи и със самия конкорд. С това оборудване сега работеха техниците на Дани.

Кейт бе седнала на лекарската си чанта в ъгъла на кабината. Както и всички останали, тя бе облечена в комбинезон и ботуши с покритие от типа стелт. Лицата и ръцете бяха намазани със специална паста, предпазваща ги от инфрачервеното излъчване на телесната топлина. На стената бяха закрепени оръжията и всяко от тях бе боядисано, за да не може да бъде открито от радар. Близо до вратата на кабината имаше навити въжета, които бяха обработени по подобен начин.

Хеликоптерът не бе запалил обозначителните си светлини и кожухът на двигателите му бе подсилен, за да заглуши максимално шума от витлата. Самите витла бяха обработени със същото антирадарно покритие, както и целият хеликоптер. Прозорчетата бяха противоотразителни. Отвън, под корпуса, висеше въоръжението.

Вътре в кабината единственият звук бе радиообменът от радиостанцията. От *Юнайтед Стейтс* бяха докладвали, че

президентът и неговата, свита, в която влизаше и Тан Мин, са пристигнали на борда. Конкордът бе направил една обиколка над мястото, където бе потопена *Родина*, и бе засякъл съобщението от *Сиатъл*, с което потвърждаваше заповедта да не преследва японските *тайфуни*. Те вече бяха преполовили пътя до дома.

Преди няколко минути Мортън бе получил поредното кратко съобщение от Томи, че е презаредил и сега отново се насочва на север. На борда си Томи караше същия брой хора, оборудване и оръжие.

— Добре се справя — промърмори Мортън на Дани.

Баща му гордо се усмихна и пак се обърна към електрониката си. След малко отново вдигна глава към Мортън.

— От конкорда казват, че долу имало някакво стълпотворение от джонки. Продължават да се стичат от континента към Хонконг и с ония радарни заглушители е много трудно да се следят.

— Кажи му да се маха — каза Мортън.

Шансът да засече нещо бе много малък сега. Обаче Игор Тамасара и останалите са сигурно някъде там долу. Иначе Кяо Пин не би си дал толкова труд. Обаче намирането и разпознаването на нужната му джонка щеше да бъде дълга и трудна работа.

В слушалките му се чу изщракване.

— Джонка — каза пилотът.

Впил поглед в осцилоскопа, Мортън можеше да си представи изненадата на екипажа, когато изведнъж щеше да се появи над главите им. Оперативните агенти около него се напрегнаха, готови да разкопчечат коланите и да грабнат оръжието.

— Точно над кърмата сме — докладва пилотът. — Ще килна малко напред.

Мортън усети как хеликоптерът се накланя и бавно се придвижва към носовата част на джонката. Осцилоскопът показва топлинното излъчване от двигателя. Но нищо повече.

— Край — обади се пилотът. Бяха минали по цялата ѝ дължина.

— Давай към следващата — заповяда Мортън.

Същата маневра бе повторена и над втората джонка. Пак нищо. Хеликоптерът се издигна нагоре и процепи тъмнината по посока светлините на Хонконг.

Няколко минути по-късно осцилоскопът се препълни със следи от топлинно излъчване. Дани се взря в екрана с професионален

интерес.

— Ползват онази нова интерферометрична система, която може да отклонява лазерен лъч. Освен всички други играчки, които имат на борда — каза той.

В слушалките си Мортън чу как пилотът тихо изруга: електронната защита на *Юнайтед Стейтс* предизвикваше паника сред уредите му. Обаче пилотът вече бе доказал, че е достатъчно добър да ги върне на ръка.

Само след минута самолетоносачът израсна пред тях като ярко осветен скалист остров. Носът му сочеше към открито море. Около него в полукръг се бяха пръснали полицейски катери, които бавно кръстосваха напред-назад. Хеликоптерите на самолетоносача непрекъснато летяха над пристанището. А под повърхността подводниците на Седми флот оформяха още един допълнителен щит.

Хеликоптерът кацна на палубата, където го чакаше екипът на обслужващия персонал. Заедно с тях беше и Гейтс.

Игор Тамасара бе направил каютата под мостика така, че да прилича на бункера в Пекин. Знаеше, че познатата обстановка ще намали напрежението, което екипът му вероятно изпитваше, докато се занимаваше с последните приготовления. За първи път не ги припираше: това, което им предстоеше да направят, бе репетирано много пъти.

В другия край на каютата, в носовата част на джонката, имаше люк. Точно пред този люк бе сложен жиротронът. Около него се въртяха доктор Фретов и доктор Петраров и непрекъснато си разменяха информация. Всички имаха на главите си слушалки, за да може да се свързва с тях от мястото си в дъното.

От едната му страна бяха застанали Анна и Колин Баскин. Пазеше ги единственият агент, когото Тамасара бе допуснал в каютата. Бе казал на Кяо Пин, че присъствието на всичките му агенти вътре ще изнерви хората му. За да успокои хората си, им бе показал облицованите с олово стени на каютата, което им позволяваше да работят, без да бъдат засечени от евентуална наблюдателна система.

Независимо, от това, няколко от техниците вдигнаха тревожно глави при долетелия от палубата шум. Тамасара се обърна към Кяо

Пин. Той стоеше от другата му страна със скръстени ръце и полузатворени очи.

— Какво правят горе? — попита той сприваво.

Кяо Пин хвърли поглед нагоре. Агентите му минираха джонката и надуваха гумените лодки, с които щяха да се върнат на брега. Останалите щяха да хвъркнат във въздуха и да умрат, след като, разбира се, си свършат работата.

— Вършат си работата — отвърна му най-сетне Кяо Пин.

На борда на *Юнайтед Стейтс* просторната каюта на вицеадмирала се бе превърнала в Овалния кабинет на президента.

— Още малко чай? — попита президентът дружелюбно на мандарин, сочейки за всеки случай подноса.

Тан Мин поклати глава:

— Благодаря, не. Виждам, вие говори наш език добре — каза той на поносим английски.

Президентът се усмихна.

— Не съвсем. Само няколко думи. Опасявам се, че съм твърде стар, за да науча добре един език.

— Председател Ху говоря английски перфектен — каза Тан Мин хладно.

С крайчеца на окото си президентът видя Так да се почесва по носа. Бяха си разработили система. Почесването по носа означаваше, че е време за работа. По дяволите, стига вече се е опитвал да накара тоя тип да се отпусне. В края на краищата важен е само председателят Ху.

— Едно от нещата, които моят план се надявам да насърчи, е нашите китайци да реинвестират във вашата велика страна — подзе президентът.

На около сто и тридесет километра на север от Хонконг хеликоптерът на Томи се насочи към поредната джонка. Нищо. Това беше тридесетата поред за този курс. Колко още имаше, по дяволите? След края на инструкциите полковникът бе дръпнал него и баща му настрана и им бе казал, че вероятността Анна и Колин Баскин вече да

са мъртви е голяма и бе добавил, че доста е живял на този свят, за да знае, че най-безсмисленото и горчиво чувство у човека е отмъщението — единственият начин да отмъстят за Анна е да се оправят с Игор Тамасара без никакви емоции.

Въпреки това, с всеки нерв и мускул на тялото си Томи все още не се отказваше от мисълта, че Анна може да е още жива. Дали не беше някъде там долу?

От конкорда докладваха, че до този момент нямали никакъв контакт. Томи ясно чуваше тежкото дишане на оператора, клекнал пред топлоуловителя в кабината отзад.

Ръката му се сви около лоста и лекичко го придърпа към него. Усети как мускулите на бедрата му се стягат и тялото му леко се привдига над седалката, както по-рано в симулатора. *Дай, дай, дай!*

На самолетната палуба на самолетоносача Мортън и Гейтс гледаха как обслужващият екип довършва зареждането на хеликоптера.

Гейтс кимна замислено.

— Тан Мин изглежда малко различно от очакванията ми. Освен това е и малко нервен. Като че ли се опитва да се пребори с нещо вътре в него. Може би се чуди дали да не отиде при председателя Ху и да направи пълни самопризнания за онази касета.

От кабината на хеликоптера се подаде Дани и извика, че е време за тръгване.

В каютата на джонката наблюдателят на радара заговори тихо в микрофончето пред устните си:

— Започнахме да напипваме защитните системи на самолетоносача. Доста широк спектър.

— Разстояние? — излая Игор Тамасара.

— Петдесет километра, професоре.

Тамасара натисна един бутон на пулта пред себе си и навреди на кормчията да поддържа същия курс и скорост.

Колин Баскин се обърна към Тамасара:

— Наистина ли сте сигурен, че жиротронът ви ще свърши работа оттук?

Игор Тамасара се усмихна загадъчно.

Когато президентът спря да говори, Тан Мин рязко се изправи и се приближи до огромния прозорец на каютата. Долу от самолетната палуба излиташе хеликоптер. Имаше нещо странно в тази машина. После разбра какво е: за разлика от останалите непрекъснато кацащи и отлитащи шумно хеликоптери, на този обозначителните светлини не светеха и не вдигаше никакъв шум. Народ, който може да направи машина, способна да лети в мрака безшумно като призрак, бе наистина могъщ.

И този внушителен мъж, който му бе говорил толкова авторитетно за Китай, използвайки понякога точната дума на мандарин, за да подчертае нещо важно, бе достоен лидер на този народ. Президентът изобщо не бе такъв, какъвто си го бе представял. У него нямаше никаква бомбастичност, както у толкова много *уайбини*. Никаква арогантност, както у британския губернатор и приближените му. Президентът просто бе спокойно уверен в това, което казваше. А в него имаше наистина много разумни неща. И това като че ли бе най-изненадващото от всичко.

Президентът разбираше толкова много неща. Например, че в Китай скоростта на въвеждане на демокрацията е много спорен въпрос, но не и неизбежността ѝ. Че за разлика от Русия, Китайската комунистическа партия нямаше да изчезне за една нощ, а трябваше да се остави постепенно да отмре. Президентският план гарантираше политическа стабилност през този бавен, но необходим преходен период. Огромната пропаст между бедни и богати, между новото и старото — причина за толкова яростни изстъпления в Китай, — щеше да бъде стеснена без сътресения, придружавали в миналото всеки порив за промяна. В плана на президента за всеки имаше по нещо.

Тан Мин примигна. Имаше нещо шокиращо в това, че дори мисли за такива неща. Дали не се поддаваше на чара на тази внушителна фигура, която, доколкото можеше да види, неотстъпно го наблюдаваше в отражението на стъклото? Тан Мин се извърна и за първи път тази вечер се усмихна.

— Вие говорите хубаво. Но трябва има нещо повече от думи. Трябва да усеща и да вдъхва Китай. — Махна към прозореца. — Елате,

нека излезем на ваш американски палуба и да поемем малък от културата на моя страна просто като стои в нощта.

Президентът погледна към Так и се усмихна. Двамата с него бяха сбъркали! Този мъж в края на краищата бе човешко същество.

— С удоволствие, господин Тан — отговори президентът.

Колин Баскин хвърли поглед към радара, показващ следите от електронната защита на самолетоносача, и отново се обърна към Игор Тамасара:

— Доколкото виждам, там са събрали достатъчно енергия, за да пръснат лъча ви из всички посоки.

Да можеше само да разсее Тамасара... Съвсем малко, колкото да допусне някаква грешка.

Игор Тамасара с усилие потисна надигналия се в гърдите му гняв, защото Кяо Пин бе там и очакваше от него да отговори нещо. Но той вече бе разочарован от американеца. Отначало се бе престорил, че знае повече, отколкото всъщност знаеше в действителност. А сега се опитваше да го прави на глупак.

Игор Тамасара се усмихна бързо на Кяо Пин и заговори на Колин Баскин.

— Цялата тази защита по принцип е направена така, че да предпазва хората на борда, доколкото те си стоят вътре в каютите — каза му той.

— В такъв случай — президентът се намира извън обсега на лъча ви — отвърна Баскин.

Анна мълчаливо слушаше. Знаеше какво иска да направи Баскин. Но това си бе чиста загуба на време. Предизвикателствата, отправяни от него, нямаше да подкопаят чувството за превъзходство у Тамасара.

— Защо просто не изчакате, за да се уверите, професор Баскин? — тросна му се Тамасара и натисна копчето на вътрешната уредба. — Петнадесет минути до времето за излъчване — съобщи той със спокоен и уверен глас.

Кяо Пин хвърли поглед към стенния часовник. Тан Мин вече трябва да се разхожда по самолетната палуба заедно с президента.

Мортън и Гейтс се бяха свили до осцилоскопа, докато хеликоптерът се отдалечаваше от поредната джонка.

— Някъде там долу е — убедено каза Мортън.

Малко след това Дани вдигна глава от апаратурата си с изненадан поглед.

— От самолетоносача докладват, че президентът и Тан Мин се разхождат по самолетната палуба.

— Свържи ме с оперативния център, Дани — каза напрегнато Мортън.

В слушалките му прозвуча непознат глас. Той му каза да го свържат с Так.

— Искам веднага да се махнат от тази палуба! — каза Мортън, когато в слушалката прозвуча гласът на Так.

— Ами не знам...

— Направи каквото ти казвам, Так! И то веднага! — каза му Мортън с нетърпящ възражения глас.

От всички страни на палубата проблясваха светлините на Хонконг и Коулун. Около краищата на палубата, далеч от тях, се бяха наредили агентите от „Секретна служба“ и чакаха търпеливо. Само веднъж си бяха позволили да се приближат по-близо, но президентът им махна да се върнат. Не искаше никой, нито дори Так, да му се меси в този момент на откровен разговор с Тан Мин.

Двамата стояха известно време, без да продумат, загледани в тъмнината към китайския бряг. После, без да се опитва да прикрие емоциите в гласа си, президентът каза:

— Един от вашите философи е казал, че пътуване от хиляда километра започва с една-единствена крачка. Крачката, която тази вечер направих, е началото на моето пътуване към вашия народ. Бих искал, като се върнете, да кажете на председателя Ху, че бъдещето на Китай са Съединените щати.

Тан Мин отклони поглед. Възможно ли е този уайбин да говори истината? И възможно ли е Китай да рискува да отвори вратите си? Или отново ще се превърне в земя на вечно враждуващи помежду си племена? Честно казано, не знаеше. Знаеше само, че не бе очаквал да изпита такива чувства.

— *Ку-хай ю-чен* — каза Тан Мин тихо.

Президентът въпросително го погледна.

— Какво означава това?

— Това е стара будистка поговорка за оцеляване в несигурни времена.

— Не сте сигурен, че планът ми ще успее, така ли? — попита президентът меко.

— Не съм сигурен в нищо, господин президент.

Тан Мин се обърна към президента и леко потрепери:

— Хайде да влезем вътре.

Още не можеше да се сети защо Кяо Пин го бе помолил да намери някакъв предлог и да изведе президента навън. Усещаше само, че оставането навън застрашава по някакъв начин живота на този човек, който вземаше интересите на Китай толкова присърце. Внезапно, без да мисли как това би се отразило на бъдещето му, той реши, че не иска вече да участва в нищо, навреждащо на президента. Това означаваше да навреди на Китай, да унищожи единствения му шанс да заеме полагащото му се място в света.

Дали щеше да му бъде позволено да има глас при навлизането в тази светла ера, това той нямаше да го решава. В миналото му имаше много неща, които тази безмълвна фигура до него щеше да намери, без съмнение, за неприемливи. Но да му обещае, че ще се откаже от навиците си, значеше да излъже. Той винаги щеше да има нужда от някоя Сузи. Но пък би могъл да помогне по толкова други начини. Сега вече разбираше народа на Хонконг. Те не бяха като хората от континентален Китай и просто се страхуваха, че им предстои несигурно бъдеще. Помощта му би могла да се състои в това да се опита да премахне този страх, като убеди председателя Ху, че планът на президента е добър за всички.

— Елате, господин президент — каза Тан Мин, този път по-настоятелно. — Мисля, че търсят вас.

Так тичаше по палубата към тях.

В каютата на джонката Игор Тамасара бе заповядал да угасят двигателите и да отворят люка отпред. В отвора се появи парче нощно небе и джонката се залюля леко над вълните.

— Изгасете тока навсякъде! — нареди Тамасара.

Екраните и скалите изгаснаха, за да се намали рискът от откриването им.

— Дайте лъч! — последва нова заповед.

Докато доктор Петраров и доктор Фретов отиваха да заемат местата си, Анна скочи. Блъскайки Колин Баскин настрани, тя извади пистолета на Тарински и допря цевта му в главата на Игор Тамасара. Охранителят до него изобщо не можа да помръдне от изненада.

— Първият, който мръдне, е мъртъв! — изкрещя Анна и заговори през рамо на Колин Баскин: — Изчезвай оттук!

Той хукна към вратата и тогава Кяо Пин наруши тишината:

— Застреляйте я!

Охраната само мръдна с ръка към оръжието си и Анна моментално дръпна спусъка. После веднага притисна цевта към главата на Кяо Пин. На пода Игор Тамасара само ритна един-два пъти и се отпусна неподвижно.

— Застреляйте я! — ревна отново Кяо Пин.

Но изстрелите, които прозвучаха, идваха отгоре и бяха последвани от плясък във водата.

— Призрак! — изкрещя Томи, нарушавайки радиомълчанието. През прозореца не се виждаше нищо освен синьо-черна празнота.

— Потвърждавам! — дойде спокойният глас на Мортън.

Той пак впи поглед в осцилоскопа. Само огън от картечница можеше да даде такава следа. Мортън скочи и откачи едно узи от скобите на стената. Около него оперативните правеха същото. В слушалките си той чу как Томи се прокашля и после:

— Хайде да го направим образцово, полковник. Да се забием като стрела в небето! — Точно като в симулатора.

Един от войниците отвори вратата на кабината и започна да хвърля въжетата навън. Мортън и Гейтс грабнаха по едно и се хвърлиха навън в тъмнината, увисвайки над вълните с автомати, закопчани за коланите. Войниците излизаха от кабината и увисваха до тях. Скоро над вълните се люлееха дузина мъже.

И двата хеликоптера се спуснаха към джонката-призрак.

— Застреляйте я! — продължаваше да реве Кяо Пин неистово.
— Пускайте лъча!

Доктор Петраров скочи напред да бутне лоста на жиротрона, но куршумът на Анна се заби в гърлото му. Преди още да бе паднал на пода, тя отново заби цевта на пистолета в главата на Кяо Пин.

— Следващият си ти! — изръмжа тя.

В пълнителя ѝ оставаха четири патрона. Какво трябваше да направи, за да извади тази машина от строя?!

— Виждам призрака — каза Томи в микрофона. — Захождам за атака!

Дани хвърли последен поглед към осцилоскопа и хукна към вратата на кабината. Зад него един от техниците докладваше на оперативния център на самолетоносача какво става тук.

Навеждайки се над вратата, Дани изкрещя в мрака надолу:

— Има нова следа. Сигурно е включил жиротрона!

Увиснал под хеликоптера, Мортън го чу и вдигна ръка в потвърждение, макар че Дани едва ли го виждаше. Около него всички стискаха здраво въжетата.

На палубата на джонката агентите на Кяо Пин, свили се зад картечниците, гледаха смаяно. Само преди секунда небето бе празно, а сега от хеликоптера, появил се неизвестно откъде, се сипеха въоръжени мъже и тичаха към тях. Раздираха мрака с накъсаната си и точна стрелба и няколко трупа изплющяха в морето.

Хеликоптерът на Томи се отклони малко встрани, а в това време от покрива на кормилната рубка долетя силен трясък. Мортън и Гейтс нахлуха със стрелба, убивайки всички вътре.

Застанала на вратата на хеликоптера, Кейт гледаше как войниците се спускат по въжетата и се пръскат по палубата. Стрелбата долу продължаваше. Дани префуча покрай нея надолу, понесъл радиостанцията на гръб. Плъзна се по въжетото и тупна на палубата. Кейт взе комплект слушалки.

— Слез колкото можеш по-близо до палубата — заповяда тя на пилота.

Хеликоптерът бавно започна да се спуска надолу.

Трясъкът от изстрелите навън най-сетне изкара техниците от шока и те пристъпиха към действие. Всички се втурнаха към люка и започнаха да се хвърлят в морето. Доктор Фретов се присъедини към тях.

Внезапно, преценявайки точно момента на раздвоеното за миг внимание на Анна, Кяо Пин заби лакътя си с такава сила в корема ѝ, че пистолетът излетя от ръката ѝ и изтропа на пода. Без да прекъсва атаката си, той я шибна жестоко с длан по гърлото и се втурна към жиротрона. Имаше още малко време!

Търколила се на пода, полузадушена и замаяна от болка, Анна напипа пистолета. С мъка се изправи на крака и стреля. Куршумът се заби в един монитор и го пръсна.

Кяо Пин се метна встрани.

Анна усети, че нещо я хваща за крака и замалко не я накара да загуби равновесие. Тя сведе поглед. Пръстите на Игор Тамасара отново посегнаха да я хванат, но тя изрита ръката му, отново стреля по Кяо Пин и отново не улучи.

Той бе стигнал до таблото за управление и очите му трескаво пробягаха по уредите. Оня *уайбин* бе казал, че всичко е предварително настроено. И дете дори би могло да се справи!

Следващият изстрел на Анна го улучи в рамото. Усети как костта му се натроши и ръката му изтръпна. Да, но люкът вече бе отворен. Само един импулс! Само толкова му трябваше. Само един импулс!

Анна изстреля последния си куршум, разбивайки още един монитор. Тъкмо тръгваше, залитайки, към жиротрона, когато вратата на каютата се отвори с трясък.

— Лягай долу! — викна ѝ Мортън.

После изстреля дълъг откос по жиротрона.

За миг Кяо Пин остана прикован към таблото за управление от силата на изстрелите. После бавно коленичи и се строполи на пода. От вътрешностите на жиротрона се разнесе леко промененият му от записа глас:

Знам, че японците са вероломен народ...

Мортън се приближи към Анна.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна.

— Затова сега имам намерение да дам разрешение за ядрен удар по Токио... — редеше безпътният глас.

Застанал на вратата, Гейтс запита със страх в гласа:

— Мили боже, мислиш ли, че е успял да го задейства?

Зад него Дани влезе с радиостанцията на гръб.

— От оперативния център току-що докладваха, че президентът се е върнал вътре още преди десет минути. Лекарите казват, че се държал абсолютно нормално.

— Мили боже! — повтори Гейтс отново, но този път с облекчение.

Стрелбата на палубата бе спряла. В настъпилата тишина се чу измъченият глас на Кейт.

— Това е татко! Те са го убили! — проплака тя.

— Него първи го извадихме от водата — каза Дани тихо.

— Какви са загубите? — попита Мортън.

— Петима души от хеликоптера на Томи. Извадихме петима. Трима от тях са ранени. Тия обаче добре ти подредихме. Онези, които не можахме, акулите ще ги довършат.

Гейтс посочи към палубата.

— Това корито цялото е овързано като адска машина. Да кажа ли на хората ти да демонтират всичко?

— Не — отвърна Мортън.

Откъм палубата Кейт продължаваше да плаче.

— Ще ида при нея — каза Анна.

Дани също каза, че ще се качи горе и ще се погрижи да почисти.

Мортън се приближи до жиротрона и го удари с приклада на своето узи — Гласът най-сетне секна. Гейтс огледа разпердушения жиротрон.

— Мислиш ли, че това нещо щеше да проработи?

— Кой знае?

Гейтс се огледа.

— Дали и ти си мислиш същото, което и аз си мисля, Дейвид?

Мортън кимна:

— Хайде.

На палубата двамата се приближиха до Анна и Кейт, наведени над тялото на Колин Баскин. Гейтс се наведе и нежно изправи Кейт на крака.

— Трудно ми е да кажа това, което трябва да ти кажа. Можем да вземем тялото на баща ти с нас, но това ще породи въпроси, ще се наложи да се отварят стари рани. Не всички ще разберат защо той е бил тук. Ще се разровят в миналото му и ще измъкнат неща, от които ще те заболи. Той бе част от всичко това, Кейт. Може би само в началото, но все пак участваше.

— Разбирам — каза Кейт със свито гърло вдигна поглед към Мортън. — Какво ще кажете вие, полковник?

— Много неща умряха тук тази нощ. Много лоши неща и само един добър човек — твоят баща. Ние ще потопим това корито и оставяме на теб да решиш дали да вземеш тялото му или не. Но от малкото, което научих за баща ти, знам, че той би желал да привърши земния си път тук.

Тя отклони поглед, кимайки, с обляно в сълзи лице.

Петнадесет минути по-късно Мортън, Дани и Гейтс се бяха натъпкали зад Томи в кабината на неговия хеликоптер. Оттам Мортън бе изпратил доклад до самолетоносача с гриф „Само за президента“.

Томи му се бе усмихнал глупаво.

— И на Анна ѝ няма нищо, а?

— Нито драскотина дори. А сега си гледай работата. — Мортън поклати уморено глава.

— Никакъв проблем, полковник, никакъв проблем. Мортън се усмихна в тъмнината и този път усмивката му не беше сякаш взета назаем.

Радарът в пилотската кабина изобразяваше джонката като малка светла точица на девет километра от тях в иначе пустото наоколо море. Хеликоптерите от *Юнайтед Стейтс* бяха отцепили целия район. Друг хеликоптер беше отлетял с Анна, Кейт и тримата ранени войници към самолетоносача. Всички трупове бяха извадени и струпани на палубата. Там бяха и телата на доктор Петраров и доктор Фретов. Телата на двамата оперативни агенти от „Хамър Форс“, както и това на

Колин Баскин, бяха дръпнати встрани от останалите. Когато момчетата бяха пожелали да вземат доброволно участие в акцията, Мортън ги бе предупредил, че ако загинат, ще бъдат погребани на място. В „Хамър Форс“ не си падаха по държавните погребения.

— „Удар“, тук „Командир“ — каза Мортън спокойно в микрофона. — Започни атака!

Томи натисна копчето на лоста, за да приготви ракетите за изстрелване. Хеликоптерът се насочи към джонката. Таблото за въоръжението светна.

— Стрелям... сега — докладва Томи.

Ракетите бяха освободени и със серия бързи тросове напускаха местата си.

Томи направи рязък вираж наляво.

Миг по-късно нощното небе се озари от блясъка на експлозията. Топката пламъци се издигна нагоре и разцъфна в огромно огнено цвете, позлатявайки вълните наоколо. После всичко угасна бързо, както и бе започнало.

— Това е — каза Дани тихо.

— Ами да — добави Мортън.

Томи насочи хеликоптера към светлините на Хонконг. Повече никой не проговори.

Два часа по-късно Мортън бе придружен от морския пехотинец до плаващия Овален кабинет. Войникът отново стегнато отдаде чест, почука и отвори вратата.

Президентът стана от стола си и пресече стаята.

— Здравейте, полковник Мортън — сърдечно го поздрави той, стисна му ръка и го поведе към столовете. — Прочетох доклада ви. А сега ми разкажете останалото.

Когато Мортън свърши, президентът дълго мълча. Това бе тържествен момент и дълго никой от двамата не проговори. Накрая президентът се изправи.

— Вие се справихте добре, полковник. Преди около час, след като Тан Мин ме извести за смъртта на Кяо Пин и онези руснаци, той провел дълъг разговор с председателя Ху. После председателят ми се обади по телефона. Ние също проведохме дълъг разговор. Утре

сутринта той ще дойде тук. А също и императорът. Ху е сигурен, че ние тримата можем да направим така, че планът ми да успее.

— Ами да, господин президент, сигурен съм в това — отвърна Мортън и двамата отново си стиснаха ръцете.

Издание:

Автор: Гордън Томас

Заглавие: Гласове в тишината

Преводач: Огнян Алтънчев

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-503-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8463>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.